

Giới thiệu Lâm Cô Nương Thành Tù Ký

Truyện Lâm Cô Nương Thành Tù Ký của tác giả Kim Bình thuộc thể loại ngôn tình hiện đại, đô thị, sủng văn, nam truy nữ, HE

Bản thân thành phố đô thị này chính là một chiếc lồng giam, Lâm Sơ đau khổ giãy dụa ở trong đó, lúc leo lên lại bị một tên khốn kiếp kéo xuống.

Kẻ khốn kiếp đó vô cùng nghiêm túc - tỏ tình!

Nói đơn giản, đây chính là câu chuyện về một nam thanh niên không quá lớn tuổi nhìn trúng cô nhân viên của một doanh nghiệp nhà nước. Sau đó, vô cùng nghiêm túc đứng đắn quấn chặt lấy.

Mời bạn cùng đọc truyện này.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Tù Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Editor: Thanh Xuân 430

Mùa xuân vừa mới qua, mùa hè nóng bức dường như đã muốn tới, mấy ngày trước đây có khi còn có gió lạnh, hôm nay lại giống như có mấy tháng sống nhiệt rào rạt tấp vào thành phố Nam Giang.

Trên đường người đi đường không có phòng bị nhiều lắm, vẫn như trước toàn thân là trang phục mùa xuân, không có khả năng chịu nhiệt, thì đã khoác áo khoác trên cánh tay, nhưng thực ra đã có một số người mặc quần sooc áo may ô, đeo kính râm che đi nửa khuôn mặt, toàn bộ người ở đầu phố ngừng đầu ưỡn ngực bước đi.

Lâm Sơ ngồi ở quán cà phê gần cửa sổ nhìn đồng hồ đeo tay một chút, phục vụ lấy cái tách trước mặt cô, còn hỏi cô có cần thêm gì không, Lâm Sơ nghĩ nghĩ, bấm điện thoại gọi Diệp Tinh, sau một tiếng “Đồ” thì nghe thấy tiếng chuông gió cửa quán cà phê vang lên, chuông di động cũng vào theo.

Diệp Tinh vội vàng đi qua, tùy ý trực tiếp kêu phục vụ cho một ly đồ uống ướp lạnh, ngồi xuống sau đó mới thở hắt ra hỏi: “Này, làm thế nào mà cậu có ý định đi xem mắt? Vẫn muốn đến xem xét một chút chứ!”

Lâm Sơ lấy lý do từ chối cô trong đáy lòng bốc lên hơi lạnh, lấy khăn tay bên cạnh ném qua cho cô, phía trên dùng cọ vẽ viết mấy chữ mờ mờ, “Cậu chú ý một chút, tớ không có chán ghét, kêu la...” cô ra hiệu khăn tay một chút, “Vừa rồi mẹ tớ gọi điện thoại cho tớ, bây giờ là đối tượng khác, hỏi ý kiến tớ, tớ chỉ có thể nói là hiện tại tớ rất hài lòng, không muốn tìm đối tượng khác nữa, lúc này mẹ tớ mới buông tha tớ.”

Diệp Tinh cười trên nỗi đau của người khác, nhìn mặt nhăn trên văn kiện có hai cái tên không tên, trực tiếp nói cảm ơn, cô cũng không vội tìm đối tượng, nhưng luôn luôn phòng bị trước tránh gặp họa.

Lâm Sơ tốt nghiệp chỉ mới một năm, còn mẹ Lâm thì xem ra cũng đã đến tuổi thích hợp gả đi.

Bình thường công việc của Lâm Sơ bận rộn, mẹ Lâm luôn gọi điện truy hỏi, nói lời thành khẩn: “Hiện tại con đang làm việc ở doanh nghiệp nhà nước, một công việc tốt, đương nhiên vẫn là con chọn chồng, nhưng phụ nữ một khi qua tuổi hai mươi lăm, số phận sẽ không tốt như vậy, người làm mẹ như ta cả ngày ép con, còn không phải sốt ruột thay con sao, đàn ông ba mươi tuổi vẫn là đóa hoa kiêu diễm ướt át, một phụ nữ lớn tuổi, còn có thể đáng giá mấy đồng tiền chứ?”

Lâm Sơ cảm thấy có lỗi vô cùng, cũng không phản bác, chỉ có thể phụ họa theo. Hôm nay hẹn người đàn ông lần trước đã gặp qua một lần, kỳ thật hai người vẫn chưa có nhiều ấn tượng lắm về nhau, đúng lúc gần tới cuối tuần, đơn giản liên lạc lại một lần nữa.

Diệp Tinh chắc chắn nói: “Tớ nghĩ anh ta đoán là anh ta có giá, nên không có ấn tượng với cậu? Tớ như thế nào mà không biết bộ dạng cậu giống như người qua đường? Còn giả bộ lạnh nhạt như vậy, uống một chút rồi đi! Mẹ cậu cũng thật là, cả ngày nhắc đến tuổi tác, hiện tại các cô gái xinh đẹp người nào mà không sợ kết hôn!”

Lâm Sơ cười cười, không lên tiếng.

Hai người hàn huyên một lát, mặt trời thoáng lặn, lúc này mới tính tiền rồi đi.

Diệp Tinh khoác tay Lâm Sơ bắt đầu đi dạo, cẩn thận nói chuyện xảy ra vào tuần trước.

“Gần đây tớ có liên lạc với anh ta, nhưng không gặp mặt, tớ cũng không biết bây giờ nên làm gì.” Diệp Tinh buồn rầu nói, sau khi tốt nghiệp nửa năm bạn trai cũ vội vàng kết hôn với tiểu thư con nhà giàu mới nổi, mẹ axe mua nhà vợ có thai, anh ta lại bắt đầu nhớ đến bạn gái cũ bị chính mình vứt bỏ.

Lâm Sơ thường không can thiệp vào chuyện tình cảm của người khác, chỉ nhắc nhở Diệp Tĩnh phải biết đúng mực, dứt lời quay đầu nhìn cô ấy một cái, thấy Diệp Tĩnh cau mày, như đi vào cõi thần tiên, cô khẽ thở dài.

Thứ sáu trên đường luôn tắc nghẽn nhất, chưa đến giờ cao điểm, không chịu nổi đã muốn chen lấn. Diệp Tĩnh hâm mộ Lâm Sơ vì được tan tầm sớm, sáng tám chiều bốn làm cho người ta ghen ghét, Lâm Sơ cùng cô nói một ít chuyện mơ hồ trong doanh nghiệp nhà nước, vẻ đẹp bên ngoài, kỳ thực gian khổ.

Đi đến khu trung tâm hoạt động thanh thiếu niên, thì bên trong có vài nhóm người đi ra liên tiếp, Diệp Tĩnh lắc lắc cánh tay Lâm Sơ: “Bọn họ làm gì trong phòng bầu cử!”

Hoạt động nhà ở giá rẻ sắp bắt đầu, trong năm ngày, ngày mai là thứ bảy, đến lúc đó nhất định sẽ có rất nhiều người đến.

Diệp Tĩnh ao ước nói: “Cậu biết giá nhà hiện tại là bao nhiêu không? Thành phố Nam Giang chúng ta, mặc kệ là phương diện nào đều có được, chỉ có nhà ở, không bằng kinh đô xa hoa, dựa trên phương diện cạnh tranh giá nhà, không bao lâu có thể đuổi kịp và vượt qua, tớ sợ sau này ngay cả giá căn phòng nhỏ tớ cũng không đủ khả năng!”

Nhà cửa luôn luôn là đề tài làm cho lòng người chua xót, nhà cho thuê mà người khác ở thay cũng phải trả tiền, mua nhà lại là một chuyện không phải đơn giản chỉ nói suông là được, không dựa vào cha mẹ chỉ dựa vào chính mình, đó là phần lớn mọi người đều vọng tưởng, dựa vào cha mẹ mua quyền sử dụng giảm xuống còn vài chục năm ngắn ngủi, lại làm cho người ta không cam lòng.

Hơn nữa, có mấy nhà có cha mẹ đủ khả năng mua được căn nhà tốt ở thành phố Nam Giang, kết luận, tất cả đều là vọng tưởng.

Lâm Sơ nói đạo lý rõ ràng, trước tiên tiêu diệt ngọn lửa hừng hực muốn mua nhà của Diệp Tĩnh, để cho thứ bảy tuần sau Diệp Tĩnh đến giúp cô chuyển nhà, chẳng qua cô cũng không kim lòng được mà nhìn xung quanh, phần si mê kia chỉ có thể chôn sâu trong tận đáy lòng.

Trầm Trọng Tuấn đứng ở ven đường, nghiêng đầu nhìn Lâm Sơ thao thao bất tuyệt, tài xế dừng xe lại, trợ lý mở cửa cho anh, thuận tiện báo cáo một ít tình huống nhà ở giá rẻ, hơn hai ngàn phòng mới, tỷ lệ lựa chọn so với năm ngoái mà nói thì tăng lên, giá tương đối thấp hơn một vài khu vực nên càng được hoan nghênh.

Trầm Trọng Tuấn gấp văn kiện lại, anh bảo đi đến tập đoàn Thành Thủ, trợ lý nghe lệnh, chiếc xe chen chúc trên là đường chật chội, chậm chậm chạy về phía trước, cùng tốc độ với hai người Lâm Sơ.

Trầm Trọng Tuấn cảm thấy có chút mệt mỏi, lấy văn kiện dựa dựa vào trên lưng ghế, ngắm cảnh bên ngoài thì trông thấy Lâm Sơ, anh vẫn không nhúc nhích chỉ đơn giản nhìn chằm chằm hướng đó. Chạng vạng so với buổi trưa thì càng thêm oi bức, thoát nhìn giống cô bé yếu đuối toàn thân bọc trong bộ quần dài áo dài tay, cô vẻ như mùa khác đi qua. (câu cuối dịch không rõ nghĩa lắm)

Cho đến khi xe cộ dần dần tản ra, anh mới thu lại ánh mắt, nhanh chóng thắt lùi ẩn nấp trong trong các tòa nhà cao tầng màu xám u ám.

Nửa đêm trời bắt đầu mưa to, Lâm Sơ bị tiếng mưa tí tách đánh thức, uể oải đứng lên đóng cửa sổ, tay vừa chạm vào cửa sổ, thì thấy ông Ngô nhà đối diện ở dưới lầu chạy về phía cánh cổng, tiếng va chạm lớn do cộng ly rượu đứt quãng xen lẫn trong mưa.

Ở đây đều là nhà của nông dân, mấy năm trước bị phá bỏ và dời đi nơi khác sau đó mới được xây dựng lại một lần nữa, các tòa nhà giống nhau đột ngột mọc lên, quy mô rất lớn.

Mỗi một căn đều có cấu tạo giống nhau, lầu một là chủ nhà, lầu hai cùng lầu ba chắc chắn đều cho người ngoài thuê, hầu hết cư dân đều là dân lao động nhập cư, sang sớm đi qua nơi đây vẫn còn ồn ào.

Lâm Sơ thuê một căn phòng nhỏ ở phía bắc, cả ngày âm u ẩm ướt, diện tích mười hai mét vuông tiền thuê nhà mỗi tháng là sáu trăm, điều kiện có chút khó khăn, may mắn trước đó vài ngày cô tìm được một phòng ở gần công viên Quan Cẩm, mặc dù giá hơi cao, nhưng dù sao cũng là tiểu khu, mọi mặt đều bảo đảm hơn ở đây, đợi đến tuần sau là cô chuyển nhà.

Rảnh rỗi hai ngày cuối tuần, thứ hai công việc lại bận rộn.

Sáng sớm đến đơn vị sau Lâm Sơ lau bàn rửa chén, các đồng nghiệp đều tới điều nghiên địa hình (Aizz... chỗ này mình cũng không hiểu nữa). Cho tới trưa cô vội vàng soạn thảo văn kiện và sửa lại bản thảo phát biểu của lãnh đạo, ba giờ chiều lại đến phòng họp lầu hai diễn tập, một vài cô đồng nghiệp vào đơn vị cùng thời gian với cô cùng cô đứng ở một bên, thường trao đổi tin tức bất quá của ngành mình.

Khi đến phiên Lâm Sơ, cô cũng không giấu hoàn toàn, chọn một ít tin tức không quan trọng gì, mọi người cảm thấy không thú vị, thật ra cũng không nói gì, vẫn cùng cô thân thiết như vậy.

Suốt một tuần đều đi sớm về trễ, 5 giờ rưỡi xe buýt công cộng đã không còn chỗ đứng, Lâm Sơ chỉ có thể quết thẻ trước vào cửa sau, cố gắng thu mình ở cạnh góc cửa, tránh sự va chạm với những người khác.

Thứ sáu cô làm việc ở đơn vị đến tận chín giờ tối, theo xe công vụ lên xuống đến muộn đã muốn cạn tinh lực, đối diện sân ga có hai người đang cười đùa nói giỡn với nhau, khi ông Ngô nghiêng đầu vô tình chạm ánh mắt của Lâm Sơ, vẻ mặt lập tức có chút cứng ngắc, Lâm Sơ lễ phép gật đầu, ông cũng không đáp lại, vội vàng xoay người rời đi.

Lâm Sơ nhìn khó hiểu, người đàn ông kia cũng cúi đầu rời đi theo hướng ngược lại, nhìn lại có chút quen mắt, nhưng lại không nhớ là đã gặp ở đâu, mãi

đến trưa hôm sau cô mới nhớ ra.

Hôm sau ngày thứ bảy, Lâm Sơ mới chuyển được một nửa hành lý đã thu dọn, ngoài phòng có tiếng cãi vã, bước chân hỗn loạn ở cửa, mùi dầu gội cũng theo khe cửa gỗ tràn vào trong.

Lâm Sơ mở cửa, nhìn thấy mấy nhà hàng xóm đều ở bên ngoài, trong phòng đối diện có tiếng cãi nhau không ngừng, loáng thoáng có thể nghe được một chút nội dung.

Tà cửa đối diện có bác gái vừa mới gội đầu xong, cầm khăn mặt trên tay, bọt nước đều thấm vào trong quần áo rộng thùng thình chưa mặt nội y. Bà nhỏ giọng nói với người bên ngoài: “Cũng không biết ai thấy vợ lão Ngô ở bên ngoài hẹn với một người đàn ông xa lạ, thì lập tức âm ỉ lên, tôi không tin Tiểu Lưu là người vụng trộm bình thường ốm đau bệnh tật còn thật thà, một chút cũng không giống.”

Ngoài ra có người phản bác bà vài câu, Lâm Sơ không nghe, đột nhiên cô nhớ tới người đàn ông tối hôm qua ở cùng lão Ngô, giống như ở cùng chị Lưu ở trước cổng bệnh viện thành phố.

Trước kia cô nóng lòng đi tìm phòng, cũng mấy lần đi qua gần cổng bệnh viện thành phố, nhìn thấy hai người ở cùng một chỗ có chút lén lút kút kút, thì cũng để ý vài lần, cũng không biết người đàn ông trong miệng lão Ngô có phải là... anh ta hay không. Lâm Sơ nghĩ đến cảnh tượng hôm qua, thì lập tức phủ định suy đoán đó.

Hai cô con gái nhà lão Ngô khóc lóc đẩy cửa chạy đi ra, bác gái lập tức ôm các cô vào trong ngực, khuyên bảo rồi dẫn vào trong nhà mình, có hàng xóm chen vào trong phòng bắt đầu khuyên can, lý do hai vợ chồng cãi nhau hai người một chữ không nói, bọn cũng không còn cách nào khuyên can, cũng không thể trực tiếp nói chuyện vụng trộm ra.

Lâm Sơ đóng cửa, tiếp tục thu dọn đồ đạc hành lý còn lại, phòng ở hiệu quả cách âm không tốt, cuộc nói chuyện có thể nghe thấy rõ ràng, hồi lâu mới nghe hàng xóm tản ra, lão Ngô đến công trường làm việc, chị Lưu ghen ngào nhờ bác cách vách chăm sóc con gái một chút, nói là muốn đi mua thức ăn.

Bác gái khuyên nhủ vài câu, rồi lại giục chị đi nhanh, lỗi nhỏ lúc này mới yên tĩnh trở lại.

Lâm Sơ dọn trong chốc lát, lấy gói đồ ăn vặt to nhất trong đồ đạc hành lý ra, lấy hai thanh chocolate bỏ lại trong thùng, thu dọn ổn thỏa rồi mới kéo hành lý bao lớn bao nhỏ sang gỗ cửa nhà kế bên nhà đối diện.

Bác gái mở cửa, liếc mắt một cái thì thấy đồ đạc của Lâm Sơ, nói: “Chuyển nhà sớm như vậy, có cần bác giúp con không?”

Lâm Sơ cười cười: “Không cần, con có thể tự đi một mình.” Cô đưa gói đồ ăn vặt to nhất cho bác gái, “Cái này con không mang theo, cho Đại Linh và Tiểu Linh ăn ạ!”

Bác gái khách sáo vài câu, dẫn hai cô bé ra nói lời cảm ơn, hai cô bé đầu dựa sát vào nhau mắt sưng đỏ, kiêu kiêu yếu yếu nói cảm ơn, Lâm Sơ cúi người nói vài câu với hai cô bé, lúc này mới đi xuống cao tầng.

Có hai người đàn ông cũng vừa mới lên lầu, nhìn thấy Lâm Sơ thì huyết sáo, “Em gái, làm sao chuyển nhà cũng không chào hỏi?”

Lâm Sơ gương cười một tiếng, nhanh chóng nghiêng người, kéo hành lý “Bình định bang lang” chạy đi xuống.

Ở đây có một số thanh niên thất nghiệp, hề nhìn thấy bộ dạng non nớt của Lâm Sơ, vẫn trêu đùa vài câu, nhưng không có ác ý, trong lòng Lâm Sơ hiểu rõ, nhưng cũng không muốn xuất hiện cùng bọn họ. Đi được một khoảng xa mới giảm tốc độ bước chân lại, cố gắng hết sức kéo hành lý thật mạnh, chen lẫn một lượt trên xe buýt, rốt cuộc cũng tới công viên Quan Cầm.

Chỗ ở mới ở lầu 11, có ba phòng, phòng khách dùng tấm ván gỗ làm vách ngăn, đã có người ở bên trong, người thuê chính Thi Đình Đình giới thiệu đơn giản một lượt cho cô, phòng vô cùng đơn giản, vừa xem là hiểu ngay.

Trong phòng nhỏ ở phía nam có một chiếc giường nhỏ bằng gỗ ván và một tủ quần áo cũ, trên sàn bê tông có một chút gồ ghề, bóng đèn màu vàng có ánh sáng lấp lánh nhện.

Thi Đình Đình tắt đèn, hỏi: “Đúng rồi, tôi làm việc ở công ty thương mại được phẩm của nước ngoài, còn Tang Phi Yến làm việc trong một công ty bảo hiểm, cô làm việc gì?”

Lâm Sơ đặt hành lý bên cạnh giường, trả lời: “Tôi làm việc trong một nhóm môi trường.”

Thi Đình Đình khó hiểu, Lâm Sơ cười giải thích: “Thành Thủ phía dưới.”

Thi Đình Đình ngạc nhiên nói: “Ah, là doanh nghiệp nhà nước?” Cô lại hỏi, “Cô còn thực tập? Vừa mới tốt nghiệp sao?”

Lâm Sơ nói: “Đã làm được một năm.”

Thi Đình Đình cười cười: “Thoạt nhìn còn rất giống sinh viên, chị tốt nghiệp hơn hai năm, Tang Phi Yến lớn nhất, làm việc ba năm, bọn chị thường hơn tám rưỡi mới đi làm, tan tầm lúc sáu giờ, ban công kia ở phòng của chị, nếu em muốn phơi quần áo, có thể xem xét thời gian qua đây.”

Lâm Sơ gạt gạt đầu, tiện thể nói lời cảm ơn, Thi Đình Đình cũng không là phiền cô, trở lại cách vách thay quần áo, rồi đi hẹn hò.

Thu dọn một chút, Lâm Sơ dọn dẹp một đồng hồ bỏ đi và lau bụi, rồi đi siêu thị gần đó mua một ít đồ ăn và vài cái bóng đèn, tiền mặt trên người chẳng còn bao nhiêu.

Sau khi về phòng cô xê dịch hai cái ghế, đổi bóng đèn sợi đốt thành bóng đèn huỳnh quang, sau đó nhảy xuống, di động lại vang lên.

Diệp Tinh giọng điệu vô tội, Lâm Sơ tức giận nói, “Tôi không quen cô, cô gọi nhầm rồi!”

Diệp Tinh vội vàng cười theo: “Thực xin lỗi, cậu xem cậu không có tớ, cậu vẫn chuyển nhà thành công đấy thôi.”

“Tớ còn một nửa hành lý chưa chuyển đến, ngày mai cậu giúp tớ chuyển!”

Diệp Tinh nghe vậy, áp ứng lập tức chuyển đề tài, Lâm Sơ bận rộn cả ngày, không muốn cùng cô hao phí vô mồm, nói vài câu thì cúp máy.

Tuy phòng bày biện đơn giản, nhưng thanh tịnh, đối diện là đường quốc lộ và cầu vượt, nhưng lại không có một tí tạp âm nào. Hơn nữa lại thoáng khí, không có muỗi, Lâm Sơ cảm thấy ngủ an giấc, khi đi làm tinh thần phấn chấn, nhưng thời gian gần đây vì tìm chỗ ở và tập huấn nghiệp vụ, thể lực tiêu hao quá nhiều, nên gầy xuống trông thấy, dường như gió thổi qua thì ngã, cho dù như vậy, lãnh đạo còn muốn tra tấn cô.

Sáng sớm lãnh đạo sắp xếp, “Hoạt động hôm thứ bảy, sẽ có lãnh đạo thành phố và tập đoàn Thành Thủ đều sẽ đến, cho nên quan trọng nhất là, không cho phép xảy ra sự cố, phòng chúng ta có lẽ sẽ để Tiểu Lâm làm tiếp tân.”

Lâm Sơ nghe vậy, lập tức gờ vãn kiện lên che mặt lại, mọi người buồn cười, lãnh đạo cười nói: “Một lần hai lần thì quen, cũng không phải lần đầu, tiểu cô nương rèn luyện nhiều mới có lợi.”

Lâm Sơ bị ai kêu một tiếng, sau khi tan họp thì ừ ừ quay về chỗ ngồi, tâm tình tốt hầu như mất hết.

Nhưng lại có đồng nghiệp đùa giỡn: “Đừng có mà nghiêm mặt tang thương như vậy, những người đến hôm thứ bảy đều có mặt mũi, không muốn làm tốt cô có thể tìm một cao phú suất.”

Lâm Sơ cười khan một tiếng, không để lời nói vào tai.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Editor: Thanh Xuân 430

Lâm Sơ báo cho mẹ Lâm biết là chủ nhật không thể về nhà, mẹ Lâm bảo không sao cả, chỉ nhắc nhở cô đừng quên liên lạc với đối tượng xem mắt, duy trì tình cảm, Lâm Sơ vô vị đáp ứng.

Đối tượng xem mắt tên là Vương Minh, nhậm chức ở đơn vị trụ sở, diện mạo thanh tú, vóc người khá cao, hòa hoa phong nhã. Lâm Sơ đối với anh ta chưa nói là thích, lúc tán gẫu cũng từng thổ lộ tâm tình với anh ta, nói thật là chính cô cũng không có ý định kết hôn, Vương Minh cũng không để ý, chỉ nói là tình cảm bạn bè bình thường, khi ở chung cũng không mặn không nhạt, tổng cộng cũng chỉ gặp qua hai lần mà thôi.

Chủ nhật không thể gặp mặt, Vương Minh cũng không tỏ thái độ gì, chỉ nói lần sau nếu rảnh thì hẹn gặp, không đợi Lâm Sơ nói thì cúp điện thoại. Lâm Sơ có chút bức bối.

Chớp mắt đã tới thứ bảy, Lâm Sơ ngủ dậy từ sớm, nhanh tay nhanh chân rửa mặt xong rồi ra ngoài, ngồi xe buýt mất 50 phút mới tới chỗ làm.

Đơn vị treo biểu ngữ (băng rôn) lên, tại lầu hai, mấy chục người phụ nữ chen chúc trong phòng hội nghị lầu hai thay đồ. Lâm Sơ gầy hơn một vòng, bộ sườn xám ban đầu mặc vừa người nhưng bây giờ đã rộng thùng thình, cô cầm vài thừa xung quanh thắt lưng, dùng đinh ghim xuyên lên, lãnh đạo kiểm tra trang dung (trang phục + dung mạo) các cô, nhắc nhở các cô lần này cần phải chú ý chi tiết hoạt động, nước bọt bay tứ tung một hồi, mới để cho các cô mỗi người vào vị trí của mình.

Lâm Sơ được phân ở lối vào khu rác, muỗi bay tứ tung, làm cho cô hận không thể dùng giấy plastic quấn mình lại. Cùng mặc chiếc sườn xám là đồng nghiệp Dương Thuần Bối nói chuyện phiếm cùng cô, một bên chế nhạo những người lãnh đạo bụng phệ, lại hỏi tên của Lâm Sơ là gì, ở đơn vị chưa từng gặp qua cô.

Lâm Sơ cùng cô ấy nhỏ giọng nói vài câu, mùi hôi khu rác dường như xông lại đây, cô lấy tay bịt mũi, đột nhiên bên tai có một tiếng vang xồng tởi so với tiếng giết heo thì càng dữ dội hơn, trong bối cảnh bụi bặm, một chiếc xe cỡ lớn màu đen chạy như bay mà đến, nổ vang như tiếng sấm.

Khi bảo an đến thì xe đột nhiên phanh lại, bùn đất cuộn cuộn nổi lên, có bảo an tiến đến chặn lại, tài xế đội mũ bảo hiểm màu đen, cánh tay ngăm đen cơ bắp cuộn cuộn.

Dương Thuần Bối hai mắt đăm đăm: “Nhất định là soái ca, cô có tin không?”

Lâm Sơ cười cười, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, Dương Thuần Bối cùng cô thì thầm vài câu, lập tức rời vị trí, đi về phía “Soái ca”. Lâm Sơ buồn cười nhìn cô đến gần, “Soái ca” hình như cũng có hứng thú, cuối cùng đứng lên bắt chuyện với cô.

Chỉ trong chốc lát vị tanh hôi bị tán ra, từ xa một loạt lãnh đạo đi tới, Dương Thuần Bối toàn tâm toàn ý, thấy thế vội vàng ba bước chạy về, tiếp theo nhẹ nhàng quăng một câu “Anh ta là phóng viên”, thì trở về vị trí của mình, Lâm Sơ cũng đã phục hồi tinh thần.

Tiếng người sục sôi, Lâm Sơ hết sức chăm chú, cười yếu ớt chào đón.

Vóc người của cô vừa vặn đạt tiêu chuẩn, đứng ở giữa đoàn lễ tân cũng không nổi trội, chỉ vì ngoại hình xinh đẹp, nên bị lãnh đạo kêu đến để đủ số lượng, thế nhưng cô thể lực mỏng manh, không thể kháng nghị.

Nhân viên tập đoàn Thành Thủ cùng với lãnh đạo thành phố chậm rãi đi tới, có người hỏi những ngày trời nắng như thế này làm việc có cực khổ không, có nhân viên vệ sinh trang bị đầy đủ đang ở bên trong bãi rác, dưới ánh nắng chói chang trên người mặc đồ bảo hộ, áo dài tay dày cộm, một đôi ủng dài gấm trên đồng đất bị phơi nắng, xem ra cực kỳ oi bức.

Nhân viên vệ sinh giờ xềng sắt, cầm cái xềng rỉ sét vào trong đồng rác, máy ủi làm việc thuận tiện. Từng đợt mùi hôi tanh xông vào mũi, lãnh đạo thành phố cảm thán rằng bọn họ làm việc cực khổ, các phóng viên chụp lại vài bức ảnh lao động dưới nắng gắt.

Hơn nửa ngày mới có người nghênh đón nhóm lãnh đạo đi qua một chỗ khác, quan sát các học sinh tiểu học Nam Giang ở trong phòng học đang nghe bài giảng, phóng viên lại tiếp tục chụp hình theo một khuôn khổ nghìn bài như một, giống như bản tin buổi chiều không thay đổi nội dung chỉ thay đổi bề ngoài.

Hai giờ sau các nhà lãnh đạo xung quanh mới quay về, có người đề nghị đến căn tin ăn cơm, mọi người đều đồng ý, lãnh đạo thành phố xung quanh, cười nói: “Để cho các cô lễ tân này cũng đều đi ăn cơm đi, tôi thấy các cô ấy cũng đứng tới trưa, người là sắt thép à!”

Mọi người cười ồ lên, chẳng bao lâu có người lại đẩy ghế cho các cô trở về nghỉ ngơi, lại chỉ vài người trong nhóm các cô tới căn tin ăn cơm, Lâm Sơ cũng bị điểm danh, cũng đành giả vờ theo các cô ấy tới căn tin.

Trong phòng ăn chỉ có vị trí vị lãnh đạo mới có tiếng nói chuyện phiếm, Lâm Sơ và các đồng nghiệp đều cẩn thận hết mức không gây ra âm thanh gì, nhưng vẫn có vài vị lãnh đạo hỏi cảm nghĩ của các cô, các đồng nghiệp trả lời ngay, rất cẩn thận.

Tổng giám đốc Thành Thủ Trầm Hồng Sơn ngồi bên cạnh lãnh đạo thành phố đột nhiên cảm di động đi ra ngoài, mọi người cũng không để ý, tiếp tục dùng cơm.

Lâm Sơ im lặng cào bóc cơm, thấy thời gian không sai biệt lắm, thì theo hai đồng nghiệp khác đi ra căn tin.

Hai người kia liên tục nôn mọt vàng, nói là chưa ăn no, hẹn Lâm Sơ thay quần áo một lát rồi đi ăn. Lâm Sơ đương nhiên đồng ý, nghiêng đầu nói nói cười cười cùng các cô. Rẽ qua chỗ ngoặt một cái là nơi làm việc, Lâm Sơ đi ở bên cạnh, cười một tiếng, không để ý phía trước có một người đang bước nhanh đi tới, các đồng nghiệp không kịp nhắc nhở, mở to mắt nhìn Lâm Sơ đi tới, cùng người kia va vào nhau.

Trầm Trọng Tuấn cao to khỏe mạnh, cứng rắn như vách tường sắt, bả vai Lâm Sơ đau đớn, chỉ kém không nghe được tiếng va chạm “Đùng”. Cô kêu đau một tiếng, bước chân cũng loạn xạ, ngay lập tức ngã ra phía sau.

Trầm Trọng Tuấn nhanh tay lẹ mắt, bước chân đứng vững, duỗi cánh tay muốn kéo cô lại, chỉ kịp lướt qua hông của cô, Lâm Sơ ngã nhào xuống đất, đồng nghiệp chạy nhanh đến đỡ cô lên.

Người phía sau chạy tới nói: “Quản lý, Trầm tổng đang thúc giục!”

Trầm Trọng Tuấn nghe vậy, không chút do dự chạy qua, không để ý đến Lâm Sơ té ngã trên mặt đất.

Lâm Sơ chật vật đứng dậy, cảm phần nhìn chằm chằm công ký tức xá, người gây ra họa đã không thấy đâu.

Trên người có chút đau, quần áo cũng bẩn, cô bảo đồng nghiệp đi trước, rồi chạy vào phòng rửa tay cách đó không xa rửa vết bùn trên cánh tay, phải phủi bụi trên sườn xám, lúc này mới quay trở về.

Đi đến cửa phòng họp lâu hai thay quần áo, cô đang muốn đẩy cửa đi vào, lại nghe bên trong có tiếng nói chuyện.

“Phá bỏ và dời đi nơi khác không ngờ lại gây ra chuyện lớn như vậy, nhà máy hóa chất Điền Bắc các cậu không làm thủ tục? Tìm cái gì để công ty phá bỏ và dời đi nơi khác? Hiện tại có một đồng vật liệu độc hại được chôn trong lòng đất, các cậu đáng bị kiện!” Nghe tiếng hình như lớn tuổi, tiếng phổ thông cũng không chuẩn.

Giọng người còn lại có chút trầm thấp, bị người khác chỉ trách cũng không ảnh hưởng, không vội không nóng nói: “Người nhận thuê nhà xưởng cùng với chủ hộ lúc đó có một chút tranh chấp, nhà xưởng không di dời, việc công ty tiến hành phá bỏ, dẫn đến nơi đó có hóa chất chôn trong lòng đất, là do sơ

suất của chúng tôi và không phụ trách thỏa đáng mà tạo thành, buổi chiều tổ chức bảo vệ môi trường sẽ cử người tới đây, tôi sẽ chịu trách nhiệm, sẽ không đùn đẩy trách nhiệm.”

Lâm Sơ di chuyển sang bên cạnh, cố gắng không nghe đối thoại bên trong, chỉ là vẫn có chút tiếng trách móc đứt quãng và tiếng trả lời trầm thấp truyền tới, cô đá đá chân, lại không ngừng vỗ cánh tay, đuổi mấy con muỗi phiền phức.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng họp mở ra một lần nữa, Lâm Sơ trốn trong góc tường, nghe tiếng bước chân đi xa, cô mới nhẹ nhõm thở phào, vội vàng vàng chạy vào phòng họp, lại khóa trái cửa.

Quần áo được cất trong túi giấy trên tường, Lâm Sơ lấy quần áo ra, lúc này mới đưa tay về phía khóa kéo sau lưng, vừa kéo được một nửa, nghe được bên kia truyền đến một câu: “Đừng cởi.”

Lâm Sơ sợ hãi kêu một tiếng, kinh ngạc quay đầu, bên cạnh những chiếc ghế cao cao có một người đứng ở giữa, khói ở đầu ngón tay lượn lờ bay lên.

Anh chia tay cầm ở trong túi quần, ngón cái và ngón trỏ hình như đang cầm một vật, giọng trầm thấp nói: “Cái này là của cô?”

Lâm Sơ sờ sờ bên hông, không thấy dính ghim đâu nữa. Cô nhận ra đối phương là người va vào cô ở lầu dưới, cô nhú mày nói: “Phiền anh có thể ra ngoài một lát không? Tôi muốn thay quần áo.”

Trầm Trọng Tuân cũng không nhúc nhích, cũng không lên tiếng, sương khói lại vũ động một lát, anh mới cúi đầu, vịn vào đinh ghim trong tay, chậm rãi giờ lên nhìn về phía Lâm Sơ, nhẹ giọng nói: “Đây.” Chờ cô lại lấy.

Lâm Sơ giật mình, không rõ dụng ý của anh, nửa ngày mới phản ứng kịp, cô có chút không sao hiểu được, thủ theo bản năng đưa tay ra khóa kéo sườn xám sau lưng.

Trầm Trọng Tuân thấy động tác của cô, nhưng thật ra sững sốt, cánh tay nhẹ nhàng nâng lên, lại chậm rãi buông, mang đinh ghim đặt một bên trên ghế, nói: “Cây kim này vừa rồi không cẩn thận chọc vào trong tay áo của tôi. Cô vừa rồi vẫn đứng bên ngoài?”

Lâm Sơ không biết nên trả lời như thế nào mới tốt, lặng lẽ lùi ra sau vài bước, tay đã muốn chạm được khóa kéo, không biết sắc kéo lên trên chút.

Trầm Trọng Tuân hình như cũng không cần đáp lại, lại mở miệng trong lời nói có một chút nghiêm khắc, một phần thỉnh cầu chần chừ phần cảnh cáo: “Xin đừng nói ra ngoài.”

Lâm Sơ không hiểu lúc trước anh chỉ bị người khác quở trách, có lẽ là người gây ra sai sót dẫn đến vật phẩm có độc bị chôn trong lòng đất, bất kể là vì cái gì, cô cứ gạt đầu.

Lúc này Trầm Trọng Tuân mới bước đến cửa phòng họp, đi được hai bước rồi xoay đầu lại, Lâm Sơ lập tức cả kinh che phía sau lưng.

Hình như anh có chút xấu hổ, vẻ mặt có chút cứng ngắc, ánh mắt cũng hơi né tránh, tầm mắt nhìn về phía tường màu trắng đối diện, nói: “Vừa rồi đụng phải cô, thật xin lỗi.”

Lâm Sơ thoáng nhẹ nhàng thở ra, lại nghe anh nói thêm một câu: “Yên tâm, tôi không có nhìn thấy lưng cô, bất quá trên khuỷu tay cô còn có dính một ít bụi, tạm biệt.” Dứt lời, anh đi ra cửa, sau khi đi ra ngoài từ từ đóng cửa lại.

Trong đầu Lâm Sơ có một ngọn lửa nhỏ chạy thẳng lên hai tai, mang tai thay đổi màu sắc ngay lập tức. Một mảng lớn sau lưng không nhìn thấy rõ, ngược lại nhìn thấy rõ bụi trên khuỷu tay? Lâm Sơ oán giận cắn răng, mặt đỏ tai hồng.

Người ở dưới lầu dần dần nhiều hơn, lãnh đạo thành phố và nhân viên tập đoàn Thành Thủ chuẩn bị rời đi, nhân viên công tác thì theo cương vị cấp trên mà rời đi, chỉ có rất ít người ở lại ở khu vực tiếp đón đến thăm người dân.

Trợ lý mở cửa xe, nói: “Quản lý, Thẩm tổng vừa rồi gọi điện báo, anh về Thành Thủ trước, chuyện này tạm thời không thể công khai.”

Trầm Trọng Tuân gật gù đầu, hẳn là có chút ngột ngạt, anh cởi cúc áo ngồi vào trong xe, trên cổ tay bị đinh ghim đâm vào ở miệng vết thương có một giọt máu, anh nhìn như không thấy, anh lấy di động ra gọi vài cuộc điện thoại, luân phiên chỉ thị toàn bộ, xe đã chạy tới khu bất động sản Dân An.

Sau khi nhà nước cải cách nhà ở, bất động sản Dân An thành lập đúng dịp, chủ yếu phụ trách nhà ở giá rẻ và sắp xếp các công trình tái định cư, những năm gần đây có nhiều hạng mục nổi bật, có nhiều danh tiếng tốt, tuần trước một số phòng mới được giới truyền thông khen ngợi, ai ngờ chẳng qua mấy ngày, thì xảy ra sự cố lớn.

Tổng giám đốc Chu Đạt Chí sau khi nghe tin gọi điện báo, thân là phó tổng tập đoàn Thành Thủ kiêm quản lý chi chức, nay lại ở tỉnh ngoài, sự việc lập tức giao cho cấp dưới xử lý.

Trầm Trọng Tuân tiến tới không ngừng, lập tức an bài nhân viên tiếp đãi ban ngành bảo vệ môi trường, toàn bộ buổi chiều ở trong trạng thái kiểm tra chặt chẽ.

Bên kia Lâm Sơ đã thay quần áo, các đồng nghiệp đều đi cũng không sai biệt lắm, cô và hai đồng nghiệp kia hẹn gặp ở trạm chờ xe buýt, vừa mới nhìn thấy Dương Thuần Bối ngồi ở bên kia gọi điện thoại, khuôn mặt mỉm cười lộ ra lúm đồng tiền như mùa xuân.

Lâm Sơ đứng trong chốc lát thì bắt đầu đá chân vẩy cánh tay, trên người nổi lên mẩn cục lớn do muỗi đốt. Thề chất của cô khác với người bình thường, túi muỗi đốt so với người bình thường lớn hơn rất nhiều, sau khi cời ra còn lưu lại mẩn dấu màu đỏ, qua mấy ngày mới có thể tiêu trừ hoàn toàn.

Các đồng nghiệp buồn cười nhìn cô nhảy tới nhảy lui gãi ngứa, đột nhiên trên đường truyền đến tiếng “Rầm rầm” mặt đường chấn động đặc biệt rõ ràng, các cô tò mò nhìn lại, thấy một chiếc xe màu đen chạy như bay đến, Dương Thuần Bối ở một bên lập tức tiến lên vẩy vẩy tay, anh chàng trên xe nghiêng đầu nhìn qua, gật gù đầu với cô ấy, xem như chào hỏi, tiếp theo mấy giây đã chạy rất xa, để lại tiếng ồn thật lâu.

Dương Thuần Bối cười cười với Lâm Sơ nói: “Anh ấy là Giang Tấn, phóng viên báo chiều Nam Giang, rất đẹp trai, tôi vừa gọi cho anh ấy, đáng tiếc hôm nay anh ấy không rảnh.”

Lâm Sơ cười cười, vừa rồi cô chỉ nghe thấy một tiếng “Rầm rầm”, không có ngừng đầu nhìn, nghĩ đến vả đoán được là người buổi sáng xuất hiện ở khu rác.

Bên kia Giang Tấn tăng tốc độ chạy trên một con đường ở thành phố Nam Giang, tới toàn soạn báo thì bắt tay ngay vào việc soạn bản thảo, bận rộn tới trưa mới hoàn thành công việc, sắc trời đã muốn bắt đầu tối, anh lại sai bước đến chiếc xe, một lát tới một căn nhà cũ trên đường Trữ Tây.

Ngôi nhà năm tầng bên trong cổng sắt được cất theo kiểu cũ, sàn nhà bằng gỗ trong hành lang “Xèo xèo nha nha” nhắc nhở số tuổi người ở bên ngoài, lên lầu thì thấy hàng xóm ở lầu hai, lên tiếng chào hỏi Giang Tấn còn nhanh hơn bước chân, mới bước tới lầu ba, cửa gỗ chắc nịch liền mở ra.

Giang Tấn phát phát tay: “Hi, mợ đi ra sớm vậy?”

Văn Bội Như kéo anh vào trong: “Con đừng có lèo nhèo, mọi người đều chờ cơm con.”

Trong nhà mọi người đã đến đông đủ, Trầm Hồng Sơn tháo mắt kính xuống, đứng lên khỏi sofa, chậm rãi đi đến bàn ăn, ngồi xuống chủ vị (vị trí của chủ nhà). Giang Tấn chào một tiếng “Ông ngoại”, quay sang Trầm Trọng Hạ gọi một tiếng “Cậu”, di chu dọn đồ ăn lên, tháo tạp dề xuống thì đi về.

Giang Tấn hỏi: “Trầm Trọng Tuấn lại không về ăn cơm sao?”

Văn Bội Như vỗ anh một cái: “Không có phép tắc!” Dứt lời, bà quay sang nhìn Trầm Hồng Sơn.

Trầm Hồng Sơn mặt bình tĩnh nói: “Con nhìn con xem giống cái dạng gì, đi làm ở tòa soạn báo, cả ngày đều là tiếng ồn xe máy, ăn mặc cũng không ra sao, ngay cả gọi người cũng sẽ không kêu?”

Giang Tấn nhàn nhã ăn một miếng cơm, nói: “Ai, thịt gà không tệ, ông ném thử đi!”

Trầm Hồng Sơn nhú mày, “Thực tập xong thì lập tức từ chức, còn có một tháng tốt nghiệp, sau khi tốt nghiệp thì xuất ngoại cho ta.”

Giang Tấn không để ý tới ông, cứ thế mà ăn cơm.

Thứ bảy cơm tối ở Trầm gia kết thúc lúc 8 giờ, Trầm Trọng Tuấn một mình ở xa bận rộn, thì mới nhớ tới làm vỡ điện thoại, Văn Bội Như chỉ nói “Không có”, không đề cập đến chuyện Trầm Hồng Sơn không vui.

Nửa đêm trở lại nhà trọ Trầm Trọng Tuấn còn không buồn ngủ, vào thư phòng tiếp tục làm việc, khi hai giờ sáng phía chân trời trở thành màu trắng anh mới đi ngủ, trong người giống như cài đặt đồng hồ báo thức, vừa đến giờ thì tự động tỉnh, rửa mặt, sau đó lại đến tập đoàn Thành Thủ, đi loanh quanh phía bắc thành phố hai ngày, cuối cùng trở lại thời điểm bắt đầu, rồi cuộc được ngủ một giấc an ổn.

Buổi tối giống vậy, Lâm Sơ ở trong phòng ngủ soạn báo cáo vắn tắt, tìm kiếm tư liệu trên mạng, cũng không biết điểm liên kết nào, một vài tin tức cũ có liên quan đến bất động sản Dân An, trong ảnh chụp tổng giám đốc Dân An hình như đã năm mươi tuổi, phía sau có mấy người đi theo, có một người bị chụp mờ hồ không rõ, Lâm Sơ lại cảm thấy có chút quen mặt, mãi đến khi tắt đèn đi ngủ mới nhớ ra, sau lưng lập tức phỉm lạnh, cô chạy nhanh lấy chăn che kín, sau lưng quần kín không một kẽ hở.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Tù Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Ngày hôm sau Lâm Sơ tỉnh vì bị nóng, sau lưng thấm một tầng mồ hôi nóng, cô đặt quạt điện trên cái ghế gỗ, đi vào phòng vệ sinh rót một ly nước chạy về đánh răng trước quạt điện, mắt có chút không mở ra được, ra cửa bắt buộc chính mình phải thanh tỉnh, công việc không đợi người.

Hai ngày cuối tuần rốt cuộc có thể về nhà, thứ sáu sau khi tan làm Lâm Sơ phải đổi ba chuyến xe buýt, lúc tới bến xe Trữ Tiền đã 6 rưỡi, ngoài bến xe các bác tài xế đồng loạt chen lên, Lâm Sơ làm như không thấy, cứ thế mà đi ra ngoài, sau khi vật giá leo thang ngay cả xe ba bánh giá cũng lên cao, Lâm Sơ luyến tiếc mướn đồng lên xe ba bánh mà mất bảy đồng, thông thả chạy dọc theo con đường phía tây.

Mười năm trước khu Trữ Tiền mới được phân chia vào phạm vi thành phố Nam Giang, ban đầu chỉ là một trấn nhỏ bình thường, vì nước lên thì thuyền lên, giá nhà trong mười năm cũng tăng lên mấy lần. Một năm trước phần lớn khu vực này bị phá bỏ, bỏ đi hơn phân nửa nhà máy, xây dựng quy mô lớn tiểu khu và khách sạn, càng ngày càng sát nhập vào thành phố Nam Giang.

Mười sáu năm trước Lâm Sơ sống trong căn nhà cũ, lúc đó giá nhà cực kỳ rẻ, ba Lâm lúc ấy được thăng chức xưởng trưởng, lúc đó mua nhà chỉ cần trả trước một nửa giá tiền nhà, tự bỏ hai vạn tiền túi mua chín mươi mét vuông, khi đó nhà cô mua điều hòa mua tủ lạnh, thậm chí tốn hai ngàn lắp đặt điện thoại nữa, nhất thời vô cùng nở mày nở mặt, nhưng lúc đến cái cách thì hết thấy, may mắn trước đó ba Lâm đầu tư năm vạn vào nhà máy, sau này nhà máy bắt đầu bán của cải lấy tiền mặt, ba Lâm thu được một khoản phí đáng kể, hơn nữa số tiền này được tích góp hơn mười năm, vừa đủ có thể mua nhà mới.

Khi vào nhà Lâm Sơ chỉ nghe mẹ Lâm than phiền, mấy ngày trước có một trận mưa to, mái nhà lại bắt đầu rỉ nước, bà hỏi thúc ba Lâm nhân dịp chủ nhật lên sửa, Lâm Sơ lập tức chen vào nói: “Mời thợ đến sửa là được rồi, đừng để cha leo lên.”

Mẹ Lâm đi tới cửa, đóng cửa lại nói: “Chuyện nhỏ đó cần gì mời thợ, trong nhà có đàn ông sao không làm.”

Bà đến tủ lạnh lấy canh đậu xanh, cho Lâm Sơ ăn một chút: “Nhà mới mẹ và ba con đã chọn xong, ba con đi đứng không tiện, muốn ở lâu một, nhưng lâu một rất ẩm ướt, mẹ xem đi xem lại thấy lầu 3 là tốt nhất, con cứ nói đi?”

Tiểu khu có năm tầng, lầu 3 cũng là đắt nhất, Lâm Sơ đau lòng, lại cảm thấy hai người khác biệt không lớn, nói: “Kỳ thật tầng dưới cùng có gara, lầu một cũng có thể tính là lầu hai, sẽ không ẩm ướt.”

Mẹ Lâm nói: “Lầu đó phơi quần áo không tốt, ánh nắng lầu ba vừa phải mới tốt!”

Thực ra mẹ Lâm đã sớm quyết định, căn bản không cần trưng cầu ý kiến, Lâm Sơ cười cười, cảm thấy lập tức phụ họa, mẹ Lâm cảm thấy mỹ mãn gật đầu, thị uy với ba Lâm đang chuyên tâm xem tin tức.

Lâm Sơ ở trong nhà nghỉ ngơi hai ngày, tối chủ nhật lại vội vàng chạy về nội thành.

Trong tháng sáu đơn vị đã muốn bắt đầu kế hoạch mới, Lâm Sơ nhìn lịch bàn tính toán thời gian, bắt đầu ăn uống có quy luật, cố gắng làm cho béo lên một chút.

Trung tuần có một loạt hoạt động được tổ chức, trong đó có tập đoàn Thành Thủ tham dự, lúc đó Lâm Sơ một mình biểu diễn hai tiết mục, một hợp xướng, một múa vũ điệu dân tộc, Lâm Sơ bắt hạnh vừa muốn ca hát vừa muốn nhảy múa.

Nay cô có một chút gầy đi, mẹ Lâm đã góp ý với cô, sớm làm theo yêu cầu mặc trang phục diễn xuất cũng có chút rộng, thân không tới hai lạng thịt thần sắc có chút phờ phạc. Lâm Sơ cố gắng ăn nửa tháng, khi giữa tháng cũng có chút thịt, trong lúc đó cô cùng Vương Minh gặp qua một lần, lúc này Vương Minh mời cô đi xem phim.

Vương Minh đối với rạp chiếu phim hoàn toàn xa lạ, nãy cả mau vé đều có chút mới lạ, toàn bộ hành trình Lâm Sơ đều bàng quang, nhìn xung quanh.

Ngồi ở trong rạp chiếu phim tối đen, hai người hoàn toàn không trao đổi, ngược lại so với ăn cơm thì tốt hơn. Lâm Sơ thích xem phim, tự nhiên hết sức chăm chú, Vương Minh thì không, liền nghiêng đầu nhìn lên Lâm Sơ, thấy cô cũng không chú ý mình, anh đơn giản lớn gan đến gần, hơi hơi nghiêng đầu, nhìn chăm chăm cô.

Trong toàn bộ đối tượng xem mắt, Lâm Sơ là xinh đẹp nhất. Gương mặt lớn bằng bàn tay tinh xảo trắng nõn, tóc dài ngang hông, lộ rõ cái trán, có lẽ lớn lên còn có chút tính trẻ con, cô luôn mặc quần áo thành thực, nếu không để ý, ngược lại có vẻ không biết cô có chút đáng yêu.

Vương Minh rất thích cô, chỉ là thường ngày quen làm thanh cao, nhất thời không biết theo đuổi người khác như thế nào, nhìn hơn nửa tháng không thấy Lâm Sơ liên lạc với anh, anh có chút sốt ruột, thế này mới lần đầu hẹn cô xem phim.

Sau khi xem xong Lâm Sơ muốn trực tiếp lên xe về nhà, Vương Minh lại ngăn cô lại, mời cô đi dạo xung quanh Nam Hồ.

Cửa rạp chiếu phim người đến người đi, thành phố ban đêm luôn luôn có một thứ gì đó mê hoặc lòng người, chẳng hạn làn gió lạnh, chẳng hạn đèn neon mờ ảo, tiếc rằng Lâm Sơ không được ngay, lại có đôi chút thiên cận, che đầy hết thấy quấy nhiễu. Cô như nghĩ tới cái gì, nói: “Không đi, tôi còn phải về nhà làm báo cáo. Đứng rồi anh gần đây còn có... xem mắt không? Lần sau nếu anh dẫn bạn gái đến đây xem phim, tôi có thể cho anh thẻ hội viên, có ưu đãi, hôm nay quên mang theo.”

Vương Minh sững sờ, ngượng ngùng lên tiếng, hai người chậm rãi đi đến trạm xe buýt, Lâm Sơ còn đang tự mình nói chuyện: “Có cơ hội tôi muốn mời anh ăn cơm, cũng chưa cảm ơn anh giúp tôi che giấu, mẹ tôi gần đây cũng không còn lái nhái, thật ra nhiều lúc tôi cũng nghĩ không thông, tôi mới hai mươi ba tuổi, có gặp như vậy sao, dù sao tôi cứ dây dưa như vậy, không tới ba mươi tuyệt đối không kết hôn!”

Vương Minh buồn bã gật đầu, khi đến trạm xe buýt hai người chia tay, Lâm Sơ lên xe cũng không quay đầu nhìn lại, Vương Minh nâng mắt trên sông mồi, đưa mắt nhìn xe lăn bánh rồi đi.

Ngày hôm đó bầu trời âm u nặng nề, mặt trời trốn đông trốn tây, gió nhẹ thổi bay vài đám mây, cũng không thấy nó xuất hiện.

Sân khấu biểu diễn cạnh Nam Hồ đã hoàn thành, đài truyền hình cũng đã lắp máy quay phim, còn có mấy nhà truyền thông linh tinh chờ đợi ở bên kia. Lâm Sơ ở sau sân khấu biểu diễn bắt đầu vào phòng thay đồ hóa trang, sắp xếp chuẩn bị.

Phía trước lãnh đạo lễ mễ đọc diễn văn, thay đổi một người lại một người, đến lúc một giọng trầm thấp vang lên thì Lâm Sơ đang buồn ngủ lập tức mở mắt ra.

Thanh âm đó thích hợp đọc tin tức buổi tối, nghe vào trong tai, như có một loại giấy nhám lau bề mặt bóng loáng của đá cẩm thạch gây cảm giác mâu thuẫn, trong hơi thở mang theo một chút khăn khăn. Đồng nghiệp bên ngoài nhìn lên trở về, hưng phấn nói: “Vừa rồi người diễn thuyết kia, mọi người có nghe không? Anh ta chính là cháu trai của Trầm Hồng Sơn, khoảng chừng ba mươi, sự nghiệp thành công, làm người trầm ổn, bộ dạng có vị đàn ông, quan trọng nhất chính là anh ta còn độc thân!”

Mọi người lập tức ồn ào, đều bày mưu tính kế, để mình nắm chắc thời cơ.

Không biết qua bao lâu, rốt cục đến lượt Lâm Sơ lên biểu diễn, đoàn người mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, chính tề bước lên sân khấu biểu diễn, ca khúc dân hợp xướng hát là bài ca ngợi quê hương, trang phục thời thập niên tám mươi, để các cô gái trẻ mặc trên người có chút chẳng ra cái gì cả.

Trùng ngày cuối tuần, du khách đến Nam Hồ có phần đông, bỏ một khan phòng cho khách VIP, nơi vòng lên sân khấu biểu diễn có rất nhiều quần chúng. Lâm Sơ lần đầu tiên đi lên loại sân khấu lớn này, khó tránh khỏi có chút khẩn trương, không ngừng an ủi mình không sao cả, nhưng vẫn có vẻ mặt đồ bưng, hô hấp đều trở nên hỗn loạn, mãi đến lúc hát được một nửa cô mới thoáng bình thường lại, rốt cục nghiêm túc mở giọng.

Sau khi biểu diễn xong xuống sân khấu nghỉ ngơi một lát, Lâm Sơ lại thay đổi quần áo, cùng một nhóm khác lên múa. Kỹ thuật múa của cô trung quy trung củ, nhìn kỹ thì còn có chút cứng ngắt, múa đến một nửa thì động tác ngược lại với những người khác, khán giả cũng không xem tỉ mỉ, cũng không ai lưu ý, Lâm Sơ đứng lúc sửa lại, vẻ mặt tự nhiên tiếp tục múa.

Có lãnh đạo hỏi người bên ngoài: “Đây là mấy nhân viên mới tuyển vào đơn vị? Có một số hình như chưa từng gặp qua.”

Người họ cười đáp: “Năm ngoái chúng ta có tuyển một nhóm thực tập sinh, lúc đó các cô ấy đều đang thực tập, không tham gia diễn xuất, năm nay vừa vận có thể lên bàn. Nhóm thực tập sinh này đều rất tốt, bằng cấp tốt, chịu được khổ cực, nhất là cô gái bên trái nhìn có vẻ nhỏ tuổi kia, lúc ấy mùa đông có vài thời điểm dưới 0°C, vừa vận chuyển đến khu rác, mỗi buổi sáng trời rất lạnh cứ 4 giờ sáng đi vào bên trong xúc sạch tuyết trong đồng rác, ước chừng hơn một tháng, trong đám thực tập sinh đó, cô ấy có thể chịu được cực khổ nhất.”

Trầm Trọng Tuấn ở bên nghe thấy, theo tay người họ chỉ lên sân khấu nhìn lại, vừa vận nhìn thấy Lâm Sơ khom xuống xoay eo múa, làn váy hơi hơi áp sát bụng lên, nụ cười trên khuôn mặt hoàn mỹ, giống như tập luyện vài lần với chiếc gương.

Mặt anh không một chút thay đổi sờ sờ trên cổ tay đã dần dần không thấy miệng máu (vết thương lần trước bị đinh ghim đâm vào ấy mà), chống cằm, bắt đầu nghiêm túc quan sát, nhưng không một ai chú ý đến một người đàn ông gầy teo lùn tí đang xách một thùng sơn, trốn sau sân khấu đi tới.

Tai nạn xảy ra trong nháy mắt, âm nhạc cũng gần kết thúc, nhóm vũ công động tác cũng chậm dần, chỉ đợi tập thể bày ra tư thế cuối cùng. Người đàn ông lùn tí lên nhảy lên sân khấu, trong tay cầm thùng sơn khàn cả giọng quát to, các nhân viên an ninh đều ở bên ngoài, chưa kịp phản ứng, người đàn ông kia đột nhiên nâng thùng sơn, ra sức tưới trên người các vũ công, mấy người ở giữa đứng lúc gặp nạn, bốn phía tập tức hét chói tai, mấy người bên cạnh vội vàng quát to chạy trốn xuống dưới, chỉ là làn váy quá dài, các cô lại kích động luống cuống, cước bộ hỗn loạn, mấy người quay lại xô đẩy, đi đến bậc thang, thì lập tức ngã xuống, hỗn loạn nổi lên.

Người đàn ông kia giờ lên cái bật lửa, ngọn lửa yếu ớt lắc lư không ngừng, hần ta to: “Ai cũng không được đi, bằng không tôi phóng hỏa thiêu các người!” Nói xong, đến gần uy hiếp các vũ công, lại uy hiếp mấy người không bị tưới sơn, “Không được chạy, tôi lập tức đốt cháy bọn họ!”

Những người đó làm sao nguyện ý nghe hắn, đều hoảng hốt chạy bừa trời chết, chỉ có mấy người ở giữa bị tưới đầy sơn đỏ mới giật mình tự lại một chỗ, Dương Thuần Bồi cũng đứng trong đó, khóc hết hơi.

Dưới sân khấu khán giả kinh hoàng chạy ra bên ngoài, bảo an lại chen giữa đám đông, quần chúng vây xem nhưng thật ra lú lú nhìn náo nhiệt, các phóng viên kích động giới thiết bị bên người lên, cầm đoạn ghi hình chấn động lòng người này xuống dưới.

Mấy người phụ trách tập đoàn Thành Thủ cùng lãnh đạo thành phố kiên định đứng trước sân khấu, cao giọng hỏi, người đàn ông hung tợn một bên nhìn chăm chăm các vũ công, một bên quay về phía họ quát: “Tôi muốn các người bồi thường, người tập đoàn Thành Thủ, tôi muốn các người phụ trách, tôi muốn đem hành vi các người công bố ra bên ngoài!”

Hắn nói ra chuyện nhà máy hóa chất Điền Bắc bị phá hủy một cách lộn xộn, chỉ là xung quanh tranh cãi âm ỉ, đều là tiếng nghị luận người đàn ông kia, chỉ có mấy người gần đấy mới nghe được.

Lâm Sơ vừa mới chạy trốn, giờ phút này kinh hoàng đứng dưới sân khấu. Lúc trước cô bị người khác kéo xuống thôi, lúc té xuống cầu thang hình như bị trật chân, khi bước đi có chút đau đớn, mọi người sớm chạy trốn rồi đi ra ngoài, cũng không còn người lo lắng đỡ cô một phen, Lâm Sơ sót ruột ngăn lệ, nửa ngày mới thở ra một hơi, chịu đựng đau đớn di chuyển ra bên ngoài.

Vừa mới di chuyển hai bước, phía sau đột nhiên có một thân thể đi tới, Lâm Sơ kinh sợ, theo bản năng sẽ hét chói tai, miệng lập tức bị che lại, bên tai thanh âm trầm thấp đang nói: “Tôi là Trầm Trọng Tuấn, chúng ta đã từng gặp nhau, đừng sợ!”

Lâm Sơ lập tức an tâm, mặc dù tim vẫn đập thình thịch, nhưng trên chân tựa như có lực, trở nên trầm ổn.

Trầm Trọng Tuấn buông tay ra, thấp giọng hỏi: “Có biết loa ở chỗ nào không? Làm theo những gì tôi nói.”

Anh nói vài câu, Lâm Sơ lập tức lắc đầu, xoay người đã nghĩ rồi đi, Trầm Trọng Tuân mặt bình tĩnh giữ chặt cô, Lâm Sơ nghiêng răng nghiêng lợi: “Đâu có chuyện gì liên quan đến tôi, để cho tôi đi!”

Trên sân khấu người kia còn đang kêu to, trạng thái đã gần đến điên cuồng, tiếng khóc cùng tiếng la đan xen vào nhau, ai cũng nghe không rõ ai. Trầm Trọng Tuân mặt không chút thay đổi nói: “Những người trên đó không phải đồng nghiệp của cô sao? Cô ích kỷ như vậy sao?”

Lâm Sơ không khỏi cười lạnh, chỉ là biểu tình trên gương mặt có vẻ hơi non nớt này, làm cho người ta cảm thấy cực kỳ quái dị, cũng không hòa hợp. Trầm Trọng Tuân cau mày, nghe cô nói: “Ai mới ích kỷ? Đây không phải là chuyện các người muốn xảy ra hay sao?”

Trầm Trọng Tuân trầm mặt không hồn giận, đang định mở miệng, trên sân khấu người kia la to đốt lửa, ngọn lửa hướng về phía Dương Thuần Bối, Dương Thuần Bối thét chói tai liên tục lùi về phía sau, cũng bị buộc đến đường cùng, dần chật lưng lên tám ván gỗ phía sau.

Trầm Trọng Tuân chỉ cảm thấy trên mặt bị một loạn tóc dài, quất thật mạnh, bên cạnh một bím tóc dài nhỏ trên bánh quai chèo đập vào mắt anh, Trầm Trọng Tuân nheo mắt một cái, lại tròn mắt khi thấy Lâm Sơ đã chạy tới một tủ đứng bên sân khấu, lấy ra một cái loa phía sau cái thùng, hướng lên sân khấu kêu: “Tiên sinh!”

Trầm Trọng Tuân phản ứng nhanh chóng, lập tức nhảy lên bàn phía sau, đi vòng qua phía bên kia của sân khấu.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Lâm Sơ một bên chú ý động tĩnh phía sau, một bên giờ cái loa lên, trên tay dùng sức xiết chặt, ngăn chặn cảm xúc hồi hộp: “Tiên sinh, bọn họ không nghe rõ anh nói cái gì, anh có muốn dùng loa không?”

Âm thanh khẽ dao động, thanh âm của Lâm Sơ lan truyền bốn phía, quần chúng vây xem cùng những lãnh đạo đứng ở phía trước đều tĩnh lặng lại, các phóng viên lập tức quay ống kính nhắm ngay Lâm Sơ, chụp một tấm đặc biệt.

Giang Tân nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn khẩn trương trong ống kính, không tự chủ được nhếch môi một cái. Đồng nghiệp báo chiều Nam Giang bên cạnh đã gọi điện thoại cho tòa soạn, tranh thủ đầu đề tin tức buổi tối, tin tức còn chưa truyền ra, ai cũng không rõ rốt cục ở đây xảy ra tình hình gì, tổng biên do dự. Giang Tân liếc đồng nghiệp một cái, gạt lấy điện thoại, tầm mắt đã chuyển hướng về phía sân khấu, giờ máy ảnh lên, chuẩn bị tùy thời cơ chụp được một bức ảnh đặc biệt mà người khác không thấy được, anh nói: “Tổng biên, tôi Tiểu Giang, chuyện hôm nay náo loạn vô cùng lớn, tập đoàn Thành Thủ tiến hành phá bỏ bất hợp pháp nhà máy Điện Bắc, máy móc và vật dụng hóa học đều bị tổn hại nghiêm trọng, giá trị tin tức rất cao, còn có trường hợp hiện tại có hơn một người đi cứu người, một nam một nữ, tôi cam đoan sẽ cho ngài một kinh hi!” Nói xong, anh nhìn thấy một hình bóng xuất hiện, Giang Tân vội vàng bỏ điện thoại xuống, ống kính nhắm ngay bên kia.

Lâm Sơ cố gắng kéo dài thời gian: “Có nó mới nghe được rõ ràng, tôi cho anh!”

Người đàn ông thấp bé đầu đầy mồ hôi, tay run run giờ cái bật lửa: “Cút, cô cút ngay cho tôi, cô thú lắm!” Dứt lời, hần túm lấy Dương Thuần Bối, ngọn lửa để trên chop mũi của cô, Dương Thuần Bối thét chói tai, nước mắt giàn giụa, về mặt dưới lớp son đỏ không có một chút máu, người đàn ông kia quay sang nằng nặc, khiến cô căm giận.

Người phụ trách tập đoàn Thành Thủ đều trầm mặt, quần chúng xung quanh vốn yên lặng lại bắt đầu nghị luận.

Người đàn ông kia dần dần buông tay túm Dương Thuần Bối ra, tầm mắt nhìn về phía Lâm Sơ, Lâm Sơ tiếp tục: “Tôi thân là nhân viên tập đoàn Thành Thủ, cũng không tin tưởng đây là chân tướng sự thật, tập đoàn Thành Thủ là doanh nghiệp nhà nước, từ trước đến nay đều vì dân mà làm việc, đương nhiên, nếu sự thật giống như anh nói, như vậy, xin anh lớn nói ra, còn cho người dân một cái chân tướng!”

Lâm Sơ hướng dẫn từng bước, người đàn ông kia lắc lư không ngừng, nửa ngày mới nhìn Lâm Sơ kêu: “Cô cầm loa lên đây cho tôi!”

Lâm Sơ loáng thoáng nhìn thấy bụi sân khấu bên kia có một cánh tay quơ quơ, chỉ trong chốc lát một thân tây trang giấy da xoay người bước lên bậc thang, lại dựng thẳng một ngón tay ở bên môi, ý bảo nhìn hẩn ta đừng lên tiếng.

Lâm Sơ cắn chặt răng, tiếp tục hấp dẫn sự chú ý người đàn ông kia: “Tôi cũng sợ anh làm hại tôi, như vậy, tôi đặt cái loa ở trên mặt sân khấu, tự anh lại đây lấy có được không?” Dứt lời, cô bước vài bước, nhẹ nhàng đặt cái loa lên mép sân khấu, lại lập tức lùi về phía sau.

Người đàn ông thấp bé nghĩ nghĩ, gạt đầu đồng ý, lại giờ cái bật lửa dọa mấy người trên sân khấu, lúc này mới rảo bước chạy tới.

Khoảng cách ngắn ngủi vài chục bước, người đàn ông đảo mắt cúi người lấy cái loa, cái bật lửa vẫn nắm chặt trong tay. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một trận lệ phong "嘩" từ sau lưng hẩn ập tới, lực va đập mạnh mẽ bất ngờ xảy ra phá vỡ không khí vốn căng thẳng, liên tiếp mấy cái đầu nhỏ bé bên cạnh dường như bất cứ lúc nào có thể bộc phát, giãy tiếp theo mép sân khấu truyền đến chấn động kịch liệt, Trầm Trọng Tuân hét lớn một tiếng,

nhắc chân tới, đi qua tập kích thật mạnh, khi người đàn ông thấp bé nhận ra thì đã không kịp, thất lung mông chỗ nào cũng bị một lực mạnh đá ngã lăn, thuận thế lăn xuống sân khấu cao cao, cái bật lửa và cái loa trên tay cũng vì tiếng hét chói tai mà lăn sang hai bên trái phải, nhóm vũ công ở trung tâm sân khấu lập tức hét lên chạy về phía cầu thang bên kia sân khấu, bảo an vây quanh bốn phía đồng thời đột kích hấn ta.

Cũng không ngờ hấn ta tại thời khắc đó còn phát ngoan, không để ý đau đớn từ trên mặt đất bò lên, vọt vài bước khập khiễng đánh nhào về phía trong đám người chạy tới chỗ Lâm Sơ, tiếng la chấn động vang lên từ phía sau kéo tới, Lâm Sơ cứng đờ, trực giác nguy hiểm tới gần, cô hoảng sợ nhắm mắt thét chói tai, trong khoảnh khắc đó mặc dù ở phía sau tốc độ nhanh như gió, cô đột nhiên quay lại, nhắc chân không bị thương, ra sức đá mạnh, lần vẩy xẹt qua không trung, trên đùi đau đớn, người đàn ông kia “Oành” một tiếng thống khổ ngã xuống đất, kêu la không ngừng.

Từ trên sàn vội vàng nhảy xuống đi được nửa đường Trầm Trọng Tuấn giật mình, nắm đấm giờ lên nhất thời không có khả năng đánh xuống, người đàn ông kia máu mũi chảy ròng, đau đớn lăn qua lăn lại.

Lâm Sơ hoảng hồn chưa được bình tĩnh, các nhân viên an ninh đồng thời chạy lên, lập tức chế trụ hấn ta, các phóng viên cũng vội vàng quỳnh lên chạy tới, máy quay phim cùng máy ảnh đồng thời nhắm về phía Lâm Sơ, Lâm Sơ phản ứng kịp thời, che mặt quay lưng lại, Trầm Trọng Tuấn thấy thế, đi lại bên cô, một mặt nâng cánh tay chặn ống kính phóng viên cùng truy hỏi, một mặt che chở Lâm Sơ đi ra phía sau sân khấu, các bảo an còn lại với nhân viên công tác cũng lại ngăn cản phóng viên, đi vài bước Trầm Trọng Tuấn mới phát hiện Lâm Sơ chân cả thọt, anh ôm eo Lâm Sơ, thoáng nâng cô khỏi mặt đất, cũng không quan tâm Lâm Sơ ngạc nhiên kêu lên, cứ thế mang cô vào hậu trường.

Lâm Sơ cảm thấy hai đùi mình đều bị phế đi, vào hậu trường mới phát hiện bản thân mồ hôi đầm đìa từ lâu. Trầm Trọng Tuấn đỡ cô ngồi trên ghế, rồi gọi điện thoại phái người đưa Lâm Sơ đi bệnh viện, cúp điện thoại, anh nhìn Lâm Sơ vì đau đớn mà mặt hơi hơi vằn vẹo, chẳng biết tại sao có chút buồn cười, khụ một tiếng mới nghiêm túc nói: “Vừa rồi đặc biệt cảm ơn cô, như thế này đồng nghiệp công ty sẽ đưa cô đi bệnh viện, tất cả phí trị liệu và phí tinh dưỡng đều do công ty chi trả.”

Lâm Sơ không hết tức giận, đến cuối cùng lại chỉ nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, chỉ chốc lát sau thì có đồng nghiệp lại đây đón Lâm Sơ, vài tên lãnh đạo cũng tới hậu trường, hỏi Trầm Trọng Tuấn chi tiết cụ thể.

Trầm Trọng Tuấn nói ngắn gọn cụ thể, những người lãnh đạo cũng không hoàn toàn hiểu được, theo lý trường hợp này Tổng giám đốc phải ra mặt, nhưng chuyện bất thành linh, bọn họ chỉ có thể áp dụng cách giải quyết khẩn cấp, quả quyết quyết định để cho Trầm Trọng Tuấn cân nhắc diễn đạt, đối mặt với truyền thông. Trầm Trọng Tuấn sửa lại tây trang một chút, cùng mọi người bước ra ngoài.

Các phóng viên bao vây xung quanh sân khấu, thấy người tới lập tức chen lên, giành vị trí có lợi. Giang Tấn xa xa nhìn lại, thấy Trầm Trọng Tuấn đứng ở giữa chậm rãi nói, đồng nghiệp báo chiều Nam Giang đề cho anh tiến lên hỏi, Giang Tấn lắc đầu, cười nói: “Tôi cũng không muốn tự chốc lấy họa, anh đi giúp bọn Tiểu Thái đi, tôi thấy anh ấy không chen vào được.”

Dứt lời anh xoay người bước đi, bước lên xe “Vèo” bỗng chốc biến mất khỏi sự hỗn loạn ven Nam Hồ.

Bên kia Lâm Sơ vào bệnh viện, bác sĩ xem xét rồi chỉ nói cô nghỉ ngơi hai ngày, cũng không tổn thương đến gân cốt, ngay cả mắt cá chân cũng không có sưng đỏ. Ngược lại là cái chân bên kia dùng sức quá độ, hiện tại vẫn còn tê một chút, bác sĩ cười hỏi trình độ công phu của cô, Lâm Sơ ngượng ngùng cười nói: “Tôi nào có công phu, học yoga kéo giãn gân cốt có vẻ tốt mà thôi, có thời gian đã từng học taekwondo, nhiều nhất cũng chỉ đá vài cái.”

Bác sĩ cười nói: “Tôi nói, tôi chưa thấy qua người nào đá một cách như vậy!”

Đồng nghiệp theo Lâm Sơ nhìn không được cười ra tiếng, lúc này thực sự khâm phục hành động hôm nay của Lâm Sơ.

Diệp Tinh gần tới mới biết được việc này, mua một đồng hồ ăn vặt chạy đến hoa viên Quan Cẩm cho Lâm Sơ, vừa vào cửa thì kêu “Nữ anh hùng” Lâm Sơ ngồi trong phòng nói chuyện phiếm Tang Phi Yến và Thi Đình Đình ôm bụng cười to.

Diệp Tinh lần đầu tiên gặp các cô, Lâm Sơ phải giới thiệu một lượt, ba cô gái vây quanh Lâm Sơ hỏi, Diệp Tinh kích động nhất, hỏi vài câu thì vỗ đầu cô: “Cậu điên rồi đúng không, khi nào thì vĩ đại như vậy, quên mình hy sinh vì nghĩa chí công vô tư? Cậu không phải từ trước đến nay việc không liên quan đến mình thì cao chạy xa bay sao?”

Lâm Sơ tránh tay cô, tức giận nói: “Cậu cho là mình muốn sao, mình thấy cái bật lửa kia xiu nữa là đốt mũi đồng nghiệp mình, trên mình thì toàn son, vẫn không thể làm ngo, đầu óc mình cứ như vậy mà làm.” Dứt lời, cô lại than thở: “Nếu lại một lần nữa, mình chắc chắn sẽ không làm được.”

Tang Phi Yến và Thi Đình Đình dù sao cũng không quen các cô, hàn huyên một lát thì đi, Diệp Tinh đóng cửa lại, hỏi cô rốt cuộc có bị thương không, Lâm Sơ vỗ vỗ đùi phải nói: “Gân mạch giống như bị đánh một cái, bác sĩ nói không có việc gì, nhưng bây giờ bước đi bấp chân có chút hơi đau, nghỉ ngơi hai ngày là tốt rồi.”

Thời gian tin tức buổi chiều đã đến. Lâm Sơ ôm laptop, tìm tòi một chút, chốc lát thấy trang phát sóng trực tiếp.

Đợi một lát thì thấy một tiêu đề tin tức rất bắt mắt, Lâm Sơ không quan tâm cái khác, chỉ quan tâm mình có lên TV hay không thôi, đến cuối cùng mắt cô càng mở càng lớn, che mặt kêu rên, Diệp Tinh dờ khóc dờ cười: “Cậu cũng không cần xấu hổ, hơn nữa, chỉ chụp cậu vài tấm mà thôi, căn bản cũng chưa nói cậu là ai, có cái gì mà mặt mặt chứ!”

Lâm Sơ hỏi hận đêm đó không xiết Diệp Tinh rống “Miệng quạ đen”, ngày hôm sau mẹ Lâm gọi điện thoại tới, khẩn trương nói: “Nghe nói hôm qua con xảy ra chuyện? Rốt cuộc sao lại thế này!”

Lâm Sơ giả ngu, mẹ Lâm hỗn hên: “Con thành thật một chút cho mẹ, rốt cuộc sao lại thế này, đơn vị các con đã xảy ra chuyện gì, làm sao con bị kẻ bắt

cóc hại? Đừng không thừa nhận, hàng xóm đều thấy tin tức, Tiểu Vương còn nói trên diễn đàn gì đó thấy chuyện của con!”

Lâm Sơ không ngừng kêu khổ, đành phải thành thật khai báo, nhưng không có nói rõ động tác đá chân mạo hiểm, lúc này mẹ Lâm mới thở phào nhẹ nhõm, lại giáo huấn Lâm Sơ nửa ngày, mắng cô ra vẻ ta đây can thiệp vào, không biết tự lượng sức mình, Lâm Sơ liên tục nhận sai, gõ bắp chân cứng ngắc, biết vậy chẳng làm.

Sau khi đặt điện thoại xuống cô lập tức tìm kiếm các diễn đàn, lần này suýt ngất nữa, việc tốt của bạn trên mạng nhưng lại mang con người cô ra tìm tòi, Lâm Sơ lập tức yêu cầu chủ diễn đàn xóa bài viết, tức giận đến mức nói không ra lời.

Lúc này ở trong phòng Lâm Sơ thở không thông, bên kia Trầm Trọng Tuấn bận rộn hai ngày rồi cuộc cũng nhàn rồi.

Người gây họa hôm đó thừa nhận là bên phía đối tác thuê, mắc bệnh tâm thần, nguyên nhân là do chia lợi ích không thỏa đáng sinh ra mâu thuẫn, ai cũng không ngờ hẳn sẽ có hành động này. Sự việc nào loạn đến mức này, không phải Trầm Trọng Tuấn có thể giải quyết, Thẩm Hồng Sơn thân là tổng giám đốc tập đoàn Thành Thủ, lập tức ra mặt, ra lệnh xong xuôi cho cấp dưới, trong khoảng thời gian ngắn sự việc được lắng lại, nhưng vẫn có hậu họa, chẳng hạn như cư dân phụ cận Điền Bắc biết được mình ở một địa phương nguy hiểm như vậy, tiếng phản đối trách cứ nổi lên không dứt.

Không khí Thẩm gia âm trầm, thể xác và tinh thần Thẩm Hồng Sơn đều mệt mỏi,

Ông từ Cục trưởng Cục Quy hoạch Đô thị chuyển sang tổng giám đốc tập đoàn Thành Thủ, vì dân làm việc, tác phong làm việc khắc sâu vào lòng dân, vài năm ở thành phố Nam Giang thực hiện một số dự án lớn được người người trầm trồ khen ngợi, ai ngờ trước khi về hưu lại gây ra rùm rộ.

Trên bàn cơm không ai nói chuyện, bàn đầy thức ăn dần dần lạnh dần, ngay cả Giang Tấn thành thành thật thật bới cơm, không rên một tiếng.

Thẩm Hồng Sơn liếc mắt nhìn anh, buồn bã nói: “Tin tức báo chiều Nam Giang lên được nhanh nhất, rất có năng lực!”

Giang Tấn nhũn mảy, chỉ làm bộ như chưa từng nghe hiểu.

Trầm Trọng Tuấn đột nhiên mở miệng: “Tin tức truyền thông vạch trần là sự thật, đây là trách nhiệm của bọn họ.”

Thẩm Hồng Sơn lập tức nhìn về phía anh, Trầm Trọng Tuấn vẻ mặt tự nhiên, ăn đồ ăn chậm như rùa: “Có thể giấu giếm truyền thông tự tiến hành giải quyết tất nhiên là tốt, nhưng từ truyền thông công khai, quần chúng nhân dân cùng nhau giám sát, có lẽ hiệu suất có thể rất cao. Giống hoàn cảnh tập đoàn cái loại này không có lợi nhuận doanh nghiệp nhà nước chẳng có ý nghĩa gì? Tầm quan trọng của việc này là có thể gia tăng sở hữu quốc gia trên người.”

Thẩm Hồng Sơn sắc mặt nặng nề, nhìn chằm chằm Trầm Trọng Tuấn hồi lâu, Trầm Trọng Hạ chuyển đề tài: “Mau ăn cơm ăn cơm, cha, người ném thứ cái này!”

Thẩm Hồng Sơn trong ngực phập phồng bất định, nửa ngày mới cầm lấy chiếc đũa.

Sau khi ăn xong vẫn như cũ không khí trầm lắng, Trầm Trọng Tuấn nói lỏng cà-vạt, đứng dậy rời đi trước. Giang Tấn tựa vào sofa chơi trò chơi trên di động, đợi Thẩm Hồng Sơn về thư phòng, anh lập tức vẫy tay chào tạm biệt hai người còn lại, tâm tình khoái trá đi xuống lầu.

Cửa sắt vừa mở ra thì một vòng khói bay tới, Giang Tấn hít một ngụm, hai mắt đau rát, vừa định chửi bậy, quay đầu thấy Trầm Trọng Tuấn dựa vào tường, cúi đầu nuốt vụn phun vụn, Giang Tấn đánh mình một cái, lập tức chạy đến chỗ xe máy, lại nghe Trầm Trọng Tuấn nói giọng khàn khàn: “Đứng lại!”

Giang Tấn dừng bước, chột dạ quay đầu.

Trầm Trọng Tuấn nhìn Giang Tấn từ trên xuống dưới, chàng trai cao lớn, tới tuổi có chí tiến thủ mạnh mẽ nhất, thật sự là ngưỡng mộ. Anh hùng hăng hút hết một ngụm khói cuối cùng, giẫm tắt đầu mẩu thuốc lá, lại cúi người nhặt đầu mẩu thuốc lá lên, ném vào thùng rác bên cạnh cây ngô đồng.

Lúc này Trầm Trọng Tuấn mới mở miệng: “Lúc viết bản tin chú ý chọn lựa từ ngữ, nếu tư liệu ở trong tay cậu, cậu nên sử dụng cho tốt, nhưng quan hệ lợi ích trong đó rất phức tạp, bản thân nắm chắc đúng mực, không cần lo lắng.”

Dứt lời, anh không nhanh không chậm đi đến bãi đậu xe. Giang Tấn bị lời nói không đầu không đuôi của anh hù hết hồn, mắng một tiếng “Mặt than” rồi bước lên xe, âm thanh “Rầm rầm” vang lên anh đột nhiên cả kinh, quay đầu nhìn thoáng qua chậm rãi rời khỏi xe, nhớ tới mấy ngày trước nhìn tư liệu trong thư phòng của Trầm Trọng Tuấn, trí nhớ chậm rãi nhớ lại, cửa thư phòng mở và tài liệu có liên quan đến việc phá bỏ nhà máy Điền Bắc, những hình ảnh này từng cái ăn khớp Giang Tấn oán giận mắng một tiếng: “Fuck!” Bị lợi dụng.

Trong nháy mắt tiếp theo xe máy bùng lao ra, biến mất trên đường Trữ Tây u ám.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Tù Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Khi Lâm Sơ bước đi bắp chân vẫn còn rất đau, thậm chí có một lần cô nghĩ cơ thịt trên đùi đã gãy nát, giẫm bước tiếp theo thì chân căng ra một chút, trong lòng hoảng sợ.

Lãnh đạo từng gọi điện báo cho cô nghỉ ngơi thêm vài ngày, Lâm Sơ nói không có việc gì, chống đỡ tới thứ tư phải đi làm.

Cô chỉ là một nhân viên nhỏ bé, trong đơn vị dốc hết sức lực, kể từ tháng Giêng năm ngoái, trải qua một vòng lại một vòng phỏng vấn sát hạch sang lọc, mà còn trong những ngày tuyết rơi lạnh nhất chịu mùi hôi thối xúc sạch tuyết khỏi đồng rác, nhìn suốt nửa năm cô mới được tuyển chính thức, trong đó khó khăn không ít vì bị người khác nói, khi nửa đêm thường xuyên trốn trong chăn khóc, thỉnh thoảng kể khổ với Diệp Tinh, rốt cuộc Diệp Tinh phải chuyển đề tài về đời sống tình cảm của cô. Lâm Sơ đau khổ đầy vò, rốt cuộc ở trong ngành có một thế giới nhỏ bé của riêng mình, bày biện đồ đạc trên bàn làm việc, còn có một chậu hoa nhỏ phòng tia bức xạ, cô phải bảo hộ thật tốt.

Nếu không có bối cảnh, cũng chỉ có thể chịu khó làm việc, trước mặt lãnh đạo tạo một ấn tượng tốt, Lâm Sơ không muốn mười năm sau vẫn làm vài việc vặt vãnh, làm tin vẫn viết bản thảo diễn thuyết, vĩnh viễn cũng chỉ có thể giữ tiền tiền ít ỏi sống qua ngày, ở thành phố Nam Giang toàn là nhà cao tầng, không mua nổi một không gian để đứng.

Lâm Sơ hít sâu một cái, giữ vững tinh thần đi vào văn phòng, các đồng nghiệp lập tức hoan hô, ôm lấy cô hỏi, còn nói phóng viên muốn phỏng vấn cô.

Lâm Sơ hàn huyên cùng bọn họ một lát, bắt đầu kiểm tra công việc mấy ngày nay, mở máy tính nhìn diễn đàn một chút, mới phát hiện nick mình bị quản lý đổi thành “Nữ hiệp”, Lâm Sơ dờ khóc dờ cười, lập tức viết một chuỗi văn bản gửi đi, chỉ một lát nhận được một đồng hồi âm, Dương Thuần Bối càng kích động, nói thẳng muốn cùng cô kết nghĩa kim lan.

Buổi trưa khi ăn cơm Lâm Sơ lại trở thành tiêu điểm, những đồng nghiệp phòng ban khác đều chen lại đây, trước mặt Dương Thuần Bối nói lời cảm ơn, còn nói mời cô ăn cơm tối, Lâm Sơ cảm ơn từ chối nói: “Buổi tối tôi có hẹn.”

Dương Thuần Bối nháy mắt ra hiệu: “Bạn trai?”

Lâm Sơ chỉ cười không đáp, Dương Thuần Bối lại đến gần bên tai cô nhỏ giọng nói: “Ài, thật ra mấy ngày nay vẫn có phóng viên muốn tới đây phỏng vấn cô đó, nhưng bị lãnh đạo từ chối, cô có nhớ anh chàng phóng viên báo chiều Nam Giang lái xe lán trước không? Anh ấy cũng muốn phỏng vấn cô.”

Lâm Sơ nhú mày cười hỏi: “Tôi có gì tốt để phỏng vấn?”

Dương Thuần Bối đẩy cánh tay của cô: “Cô đã quên hàng năm thành phố đều phải bình chọn nhân vật anh hùng hay sao? Lúc đó cô cứu nhiều người như vậy, có cơ hội đặc cử, Giang Tấn nghĩ muốn giúp cô viết một bài tin tức.”

Lâm Sơ vừa nuốt xuống một ngụm cơm, nghe vậy suýt nữa phun ra, vừa ho khan vừa xua tay khước từ, bị ghen mặt đỏ tai hồng, cuối cùng chạy trốn chết, Dương Thuần Bối vội vàng đuổi theo, âm hôn bắt tán quần tới chiều, nhưng không cách nào thuyết phục được cô.

Mấy ngày nay Lâm Sơ đã bị quấy nhiễu đến cực điểm, bạn học trung học và đại học gọi điện hỏi không ngừng, vài diễn đàn trên mạng đã công bố tư liệu cá nhân của cô, từ lâu cô đã ứng phó không nổi, nếu lại nhận phỏng vấn, phổ lớn ngõ nhỏ mọi người đều biết, cô không muốn nổi tiếng.

Khi tan tầm Dương Thuần Bối lại gọi điện hỏi tiếp, Lâm Sơ ngạc nhiên nói: “Làm sao cô biết số điện thoại của tôi?”

Dương Thuần Bối đắc ý nói: “Nhà cô ở chỗ nào không ai biết, hỏi thăm một số điện thoại di động thì đâu có khó khăn!”

Lâm Sơ có chút bức mình, vừa thu dọn đồ đạc vừa kiên nhẫn ứng phó, khi đi đến tầng dưới cùng thanh âm của Dương Thuần Bối hình như gần bên người, ngược mắt quả nhiên thấy cô hung phấn vẫy vẫy tay, đứng bên cạnh là một người đàn ông mặc áo màu đen thân hình cao lớn, diện mạo có vẻ khôi ngô cùng dáng người hung dữ không hợp chút nào, Lâm Sơ liếc mắt một cái, đột nhiên nhớ tới Diệp Tinh thường xuyên nói bên miệng “Bắp chân thịt”.

Khuôn mặt Lâm Sơ mang theo nụ cười, bước tới chào hỏi, Dương Thuần Bối lập tức giới thiệu: “Anh ấy là Giang Tấn, tôi đã nói qua với cô, làm một cuộc phỏng vấn rất nhanh, sẽ không mất nhiều thời gian của cô đâu.”

Lâm Sơ đã bắt đầu tức giận với cô, trên mặt cũng không thể hiện rõ: “Ài, tôi thật sự không muốn lên báo, người nhà tôi không biết chuyện này, tôi không muốn làm cho bọn họ lo lắng!”

Dương Thuần Bối cũng không nản lòng, miệng lưỡi lưu loát luân phiên oanh tạc, chặn trước mặt Lâm Sơ nhất định không cho cô đi, nhưng Giang Tấn chỉ nhàn nhả đứng một bên, mỉm cười nhìn Lâm Sơ đang nhẫn nại ở bên kia.

Lâm Sơ nhìn người khôi xướng, trong lòng tức giận, vẻ mặt nén giận đến phát cáu, phía trước đột nhiên hai nhân viên vệ sinh vội vàng quýnh lên chạy tới, bảo vệ cũng đi theo phía sau gọi điện thoại, la to: “Đứng vậy, thì thể ở trong bãi rác!”

Lâm Sơ còn chưa nghe rõ, Giang Tấn lại biến sắc, lập tức chặn bảo vệ đang gọi điện thoại lại, bảo vệ lảo đảo một chút, miệng nắn một câu, trong ký túc xá có mấy người đi xuống, Lâm Sơ nhận ra trong đó có vài lãnh đạo, đoàn người chẳng quan tâm nói chuyện, vội vàng chạy về phía khu rác. Giang

Tấn không nghĩ ngợi gì, lập tức đuổi theo.

Dương Thuần Bối gọi Giang Tấn via tiếng, thì đã không thấy bóng dáng anh đâu, kéo Lâm Sơ về phía trước rồi đuổi theo, Lâm Sơ muốn rút cánh tay ra, Dương Thuần Bối nói: “Đi thôi, đi xem với tôi, vừa rồi hình như nói cái gì ‘thi thể’? Nhất định có chuyện lớn rồi, đi mau!” Dứt lời, cô kéo Lâm Sơ về phía trước.

Lâm Sơ bị cô kéo vài bước, bắp chân bắt đầu bị chuột rút, gương mặt không còn giọt máu, dùng sức đẩy cô ra, xoay người đỡ bắp chân. Dương Thuần Bối do dự nói: “Làm sao vậy?”

Lâm Sơ khoát tay: “Chân tôi đau, tự cô đi đi!” Nói xong cô đứng lên, nhón đầu ngón chân, nhẹ nhàng xoay xoay, nhưng vẫn còn một lực co thắt đau đớn liên tục không dứt kéo tới. Dương Thuần Bối sốt ruột đi tìm Giang Tấn, thấy Lâm Sơ nói không có việc gì, thì lập tức chạy lại.

Lâm Sơ bắt đầu lo lắng không yên cho cái chân mình, lúc trước khi tỉnh táo bị chuột rút xoay xoay xoa nắn thì tốt liền, nhưng lúc này giống như bị chuột rút khi ngủ say, ngay cả trái tim đều đau theo, một hơi không hơn không kém. Cô đang muốn vỗ vỗ chân, đột nhiên trước mặt một bóng mờ phủ xuống, một người mặc tây trang đi tới trước mặt, nói một câu: “Hãy ngồi xuống!”

Lâm Sơ ngẩng đầu vừa nhìn thấy, giật mình.

Trầm Trọng Tuân đứng cách đó không xa đi tới bên xe, bước hai bước thấy phía sau không có động tĩnh, nhìn lại, thấy Lâm Sơ vẫn ngồi yên tại chỗ, chống đầu gối trừng mắt nhìn bóng lưng anh, anh xoay người trong nháy mắt ánh mắt lại đột nhiên thay đổi, giả vờ như không có việc gì.

Trầm Trọng Tuân có vẻ do dự, quay lại bế cô lên, một lát đi tới bên cạnh xe, anh mở cửa phía sau, đỡ Lâm Sơ ngồi xuống.

Lâm Sơ bật thốt lên: “Không cần anh đưa tôi.” Nói chưa xong bà vai bị đè lại, cái ót suýt chút nữa đụng vào trần xe, mông đã dán trên ghế dựa.

Trầm Trọng Tuân nói: “Tự mình xoa chân.”

Lâm Sơ lập tức ngồi dậy xoa nắn, bắp chân dường như đã co rút đau đớn đến tê liệt, cô xoa vài cái mạnh hơn, nhưng không thấy hiệu quả. Trầm Trọng Tuân nhíu mày, ngón tay khẽ nhúc nhích, do dự nhìn đôi chân mảnh khảnh, suy nghĩ một chút, anh rút hai tờ khăn giấy trên bảng điều khiển, quay lại trước mặt Lâm Sơ, vô thanh vô tức ngồi chồm hòm xuống, hai tay cách khăn giấy đỡ đầu gối và mắt cá chân của cô, cẩn thận từng li từng tí nâng lên.

Lâm Sơ kinh hãi, chân giãy giụa theo bản năng, Trầm Trọng Tuân dùng sức đè lại, nói: “Như vậy có vẻ tốt hơn một chút, cô có muốn đi bệnh viện kiểm tra chút không?”

Lâm Sơ quái dị xem xét hai tờ khăn giấy phủ trên đùi, trên bắp chân đầy vết bị muỗi đốt, mắt cá chân không biết bị loại côn trùng nào cắn, các đốt đỏ bắt đầu có mủ. Sắc mặt Lâm Sơ đỏ ửng, nửa ngày mới cảm thấy cẳng chân đã đỡ hơn một chút, “Không cần, hình như tốt hơn rồi.”

Trầm Trọng Tuân nghe vậy, lập tức rút tay về, Lâm Sơ chưa chuẩn bị anh nhanh như thế, cẳng chân còn chưa kịp phản ứng, hình như lại có chút đau đớn.

Trầm Trọng Tuân gấp hai tờ khăn giấy lại, ném lên mặt trên bảng điều khiển, lại lấy hai túi quà trên ghế lái phụ, đưa cho Lâm Sơ nói: “Mấy ngày nay vẫn không rảnh, lễ ra nên đến thăm cô sớm một chút, không biết các cô tan sở sớm như vậy, may mắn gặp được, hôm đó cảm ơn cô, cảm!”

Lâm Sơ ngây ngất, cười gượng nhận lấy túi quà, khách sáo nói: “Anh không cần cảm ơn, đó là việc nên làm, hôm đó là tôi không tốt, chỉ biết nghĩ cho bản thân, sau nhớ lại thì vô cùng may mắn, may mắn khi nghe theo anh!”

Trầm Trọng Tuân mặt không biến sắc nhíu mày, khoe miệng khẽ cong lên, một lát thì thu lại, giống như ảo giác. Anh gật gật đầu: “Như vậy không muộn, có cần cái gì thì nói với lãnh đạo của cô, tập đoàn sẽ chịu trách nhiệm tất cả chi phí trị liệu của cô.”

Dứt lời, anh đi vòng bên kia, ngồi vào ghế lái, nhưng vẫn không nhúc nhích nhìn Lâm Sơ trong gương chiếu hậu. Lúc này Lâm Sơ mới kịp phản ứng, vội vàng nhường đường, xe đã chạy đi.

Lâm Sơ đỏ mặt tai hồng than thở: “Quái nhân!” Cô cúi đầu nhìn nhìn cẳng chân, nhớ tới động tác của Trầm Trọng Tuân, không khỏi cảm giận, làm như mình bị ghét bỏ.

Sau khi tắm cay nghìn đắng trở lại phòng trọ, cô tùy ý ăn chút mì ăn liền, rồi lấy quần áo đi tắm rửa.

Phòng vệ sinh cực kỳ đơn sơ, bồn cầu cũ nát không chịu nổi, trên bồn rửa tay đầy rỉ sắt, máy nước nóng phía trên bồn cầu, hai mặt vách tường một nửa được ốp lát gạch men sứ, khi tắm bọt nước văng khắp nơi, toàn bộ trong phòng tắm đều mờ mịt sương mù.

Lâm Sơ vô ý làm vỡ bọc mủ trên mắt cá chân, khẽ kêu một tiếng đau quá, vội vàng tắm sạch sẽ, cô trở về phòng, trước khi ngủ cô mát xa cẳng chân một chút, chắc ngày mai có thể khỏi hẳn.

Ngày hôm sau trở lại đơn vị, nhưng thấy vài vị lãnh đạo quen mắt đã xuất hiện, Lâm Sơ cảm thấy kỳ lạ, cho rằng lại có hạng mục mới, đến giữa trưa cô mới biết đã xảy ra chuyện gì.

Các đồng nghiệp từ bên ngoài trở về, nói: “Chắc mọi người không biết, ngày hôm qua ở khu rác đã phát hiện một thi thể nữ, cảnh sát phong tỏa hiện trường, nghe nói bằng ghi hình đều lấy đi hết, còn dẫn vài người về đồn hỏi tiếp.”

Lâm Sơ không khỏi kinh ngạc, có đồng nghiệp còn không dám tin: “Thật hay giả, giết người?”

Đồng nghiệp uống một hớp nước, lập tức miêu tả tình hình cụ thể.

Chiều hôm qua, nhân viên vệ sinh đang rửa sạch vật dụng phế thải thì phát hiện bên trong đồng rác nhỏ có một khối nữ thi, thì hoảng hốt kêu đồng nghiệp và bảo vệ đến, bọn họ lại vừa báo cảnh sát vừa báo cho cấp trên biết, khi trời tối một đám phóng viên kéo tới, người dân gần đó cũng chen chúc lại xem

Đồng nghiệp nói: “Khu rác thải người bình thường không vào được, ra vào đều có bảo vệ kiểm tra, cảnh sát nghi ngờ là do nội bộ chúng ta vứt xác, cũng không biết rốt cuộc như thế nào nữa, hiện tại nơi đó còn một đồng người chen chúc, đoán chừng buổi chiều lại có phóng viên tới.”

Nghe tin các phóng viên hoàn toàn không đợi được đến buổi chiều, sáng sớm đã có vài xe phóng viên đợi ở gần khu rác và ký túc xá. Buổi trưa Lâm Sơ ăn cơm thì nghe được một ít tin tức nho nhỏ, cũng không biết là thật hay là giả.

Dương Thuần Bối ngồi bên cạnh gọi điện thoại, giọng điệu có chút lo lắng: “Anh đừng cúp máy, muốn thuyết phục tôi, thì cho tôi hỏi một câu, cũng không phải bí mật gì, từ thi kia là ai, không phải là người ở đơn vị chúng tôi chứ?”

Không biết bên kia nói gì, Dương Thuần Bối gật gật đầu: “Ah, vậy là tốt rồi, nếu không làm tôi sợ muốn chết.” Cúp điện thoại, cô quay sang đồng nghiệp đối diện nói: “Không phải đơn vị chúng ta, hình như gọi là Lưu Hồng Mai, ở khu nhà nông dân cách hai con đường, anh ấy là chồng cô ấy muốn đi nhận thi thể!”

Lâm Sơ dừng động tác lại, đồ ăn ngậm trong miệng, không thể tưởng tượng nổi nghiêng đầu nhìn Dương Thuần Bối.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Lâm Sơ không khỏi bật thốt lên: “Cô nói người chết là Lưu Hồng Mai?”

Dương Thuần Bối đang cao hứng, cười đáp: “Đúng vậy, còn ở rất gần đây, chỉ cách hai con đường.” Cô kỳ quái nói, “Cô quen sao?”

Lâm Sơ sững sờ quay đầu lại, càng không dám tin. Dương Thuần Bối còn nghi hoặc nói: “Thật sự quen?” Nhưng Lâm Sơ chỉ nặn một nụ cười buồn tẻ, khó khăn nuốt đồ ăn trong miệng xuống, nhạt như nước ốc (*)

(*) Nhạt như nước ốc: thức ăn không có khẩu vị gì, khi ăn giống như đang nhai sáp vậy.

Người chết là Lưu Hồng Mai, không phải là hàng xóm đối diện phòng Lâm Sơ lúc trước sao?

Hồi đó lúc tốt nghiệp Lâm Sơ chạy qua chạy lại giữa hai nơi trường học và đơn vị, tạm thời chưa tìm được phòng ở, chỉ có thể ở tạm nhà Diệp Tĩnh, mãi đến lúc thời tiết nóng nhất cô mới chuyển khu nhà nông dân kia.

Người ở chỗ đó điều kiện không được tốt lắm, đôi khi chị Lưu mua dưa hấu, sẽ cho Lâm Sơ một vài miếng, dù sao thường ngày cũng rất ngoan ngoãn, nhỏ giọng lời nói nhỏ nhẹ, ở chung rất tốt. Hai đứa con gái nhà chị có chút bướng bỉnh, ba bốn tuổi, thường xuyên tranh cãi ầm ĩ, có hàng xóm nghiêm mặt gõ cửa, mỗi lần chị Lưu đều cúi đầu xin lỗi, chưa bao giờ bắt hòa với người khác.

Lâm Sơ chịu khổ một năm, rốt cục tích góp được một ít tiền, ai vừa mới chuyển ra không tới một tháng, chị Lưu lại xảy ra chuyện, đúng là số mạng tại trời.

Đến buổi chiều, trong đơn vị bắt đầu bận rộn, luôn có đồng nghiệp chạy lên chạy xuống, tối hôm qua mới phát hiện thi thể, tất cả việc điều tra đều triển khai khẩn cấp, tất cả mọi người đều phối hợp điều tra, người hỏi thăm tin tức lúc nào cũng nhìn chòng chọc.

Lâm Sơ rót nước thì từ xa thấy dưới lầu cảnh sát nhân dân đi đi lại lại, cô cầm cái cốc đi lại cửa sổ nhìn thử, lại nhìn ra xa nơi nào đó trong khói mù dưới bầu trời của khu rác, khoảng cách quá xa, cái gì cũng không nhìn rõ, cô cắn mép cốc, cau mày.

Sau khi tan tầm chuyên gia vẫn đang nghị luận sôi nổi, cấp bách muốn biết chân tướng vụ án, sau khi lên xe buýt Lâm Sơ mới nhận được cuộc gọi của Diệp Tĩnh, từ lúc án tử xảy ra đến nay phố lớn hẻm nhỏ đều biết đến, án giết người không phải là chuyện nhỏ.

Lâm Sơ ôm di động nhỏ giọng trả lời, Diệp Tĩnh cả kinh: “Trời ơi, cô ấy là hàng xóm của cậu? Lúc tớ xem tin tức cũng chỉ biết thi thể được phát hiện ở đơn vị của cậu mà thôi, không nghĩ tới còn có một tầng quan hệ như vậy.” Cô hung phấn ngay lập tức, “Này, cục công an có đến thăm vấn cậu không? Như thế nào lại không mời cậu đi uống cà phê!”

Lâm Sơ tức giận nói: “Chuyện đâu có liên quan đến tớ, tớ đã chuyển đi từ lâu rồi!”

Diệp Tình nói mát vài câu, lại cùng cô phân tích vụ án, đoán hung thủ là nhân viên trong tập đoàn. Di động bên tai đã muốn nóng lên, Lâm Sơ ngắt lời cô: “Cậu còn chưa chịu tan tằm sao, đừng nói nữa, mình xuống xe!” Dứt lời, cô lập tức thu tuyến (*), dựa vào cửa kính xe mím môi không nói.

(*) Thu tuyến: ý nói nhấn chuông trước khi xuống xe buýt.

Sau một hồi xe buýt dừng lại, Lâm Sơ đến một khách sạn nhỏ, mua một phần mì xào mang về. Mì xào nóng hôi hổi nước dấm đầy trong hộp Fastfood, về nhà trọ Lâm Sơ phát hiện hộp đã bị thủng, dầu mỡ chảy đầy trong túi plastic, cô ăn tạm hơn phân nửa, để lại phần dưới cùng nhiều dầu mỡ nhất.

Tắm rửa xong cô vào nhà bếp vì không có bếp nấu và máy hút khói giặt quần áo, hồi lâu mới thấy Thi Đình Đình từ bên ngoài trở về, vừa vào cửa vừa nói chuyện phiếm với người bên ngoài: “Nói như vậy các chị phải bồi thường phí bảo hiểm nhiều như vậy?”

Tang Phi Yến nói: “Đúng vậy, hiện tại chị nghỉ ngơi đây là lừa đảo, chồng mua cho mua bảo hiểm lớn như vậy, sau đó vì tiền phạm tội giết người.”

Thi Đình Đình chặc chặc lắc đầu, thấy Lâm Sơ đang ở trong nhà bếp giặt quần áo, cô đột nhiên nhớ tới: “Đúng rồi, là đơn vị của Lâm Sơ!”

Lâm Sơ vẩy vẩy nước trên tay, bụng chậu nước tò mò: “Cái gì?”

Tang Phi Yến nói: “Đình Đình không nói thì chị cũng quên mất, ngày hôm qua không phải ở đồng rác điền khu đã phát hiện ra một khối thi thể nữ sao, ba tháng trước người phụ nữ đó đến công ty bọn chị mua bảo hiểm, hiện tại bị mưu sát, chồng cô ấy là người được hưởng lợi, có thể được bồi thường một số tiền lớn.”

Lâm Sơ sùng sốt, đột nhiên tim đập thình thịch: “Cảnh sát có đến hỏi các chị không?”

Tang Phi Yến gật đầu: “Buổi chiều đến, hỏi cho bọn họ làm bảo hiểm trừ tính.” Cô chặc chặc nói, “Loại chuyện này, chắc là người chồng làm, người phụ nữ kia còn có thể nhầm lẫn sao?”

Thi Đình Đình hỏi Lâm Sơ có biết một số tin tức gì không, nhưng Lâm Sơ cũng không biết được nhiều tin tức hơn các cô. Nhưng cô không nói ra chuyện cô quen chị Lưu, trong tiềm thức không muốn mình rước lấy phiền phức.

Nhưng cô không muốn rước phiền phức, không có nghĩa là người khác không nhớ tới cô.

Ngày hôm sau thứ sáu, hội nghị thảo luận án giết người càng ngày càng nghiêm trọng, Lâm Sơ chỉ làm dự thính. Buổi chiều phóng viên tiến hành hỏi cô đề lấy tin, hai người lên phòng họp trông ở lầu hai, các ghế tựa có chiều cao khác nhau, Lâm Sơ kéo hai cái ghế ra ngồi xuống, cẩn thận trả lời câu hỏi của phóng viên. Khi kết thúc phóng viên cười nói: “Vẫn là cô tốt, lãnh đạo thì rất kiêu ngạo, vị Quản lý Trầm kia sẽ không đồng ý phỏng vấn đâu, quên đi, tôi không hiếm lạ gì, tôi nghe người ta nói anh ta rất dữ, tôi đỡ phải dọa đến bản thân.”

Lâm Sơ cười cười, không có lên tiếng trả lời.

Khi về chỗ làm, Lâm Sơ thu dọn đồ đạc tính đoán xe về Trữ Tiền, mẹ Lâm đã gọi điện tới dặn dò cô ngồi xe cẩn thận. Đi đến lầu dưới cùng, Lâm Sơ vừa cúp điện thoại, thì nghe thấy một trận ồn ào tiếng “Rầm rầm” phiền phức đến rồi.

Giang Tấn bước nhanh tới chặn Lâm Sơ lại, sờ sờ túi quần lung tung, lấy ra danh thiếp có nhiều nếp nhăn, tự giới thiệu: “Xin chào, tôi là phóng viên báo chiều Nam Giang, tên tôi là Giang Tấn.” Anh nói thẳng, “Hôm kia ở đồng rác điền khu phát hiện một thi thể nữ, nghe nói cô quen người chết?”

Lâm Sơ giật mình, thề thốt phủ nhận: “Ai nói!”

Giang Tấn cười nói: “Đương Thuần Bối.”

Dĩ nhiên Lâm Sơ không nói gì, chỉ nói: “Biết thì biết, trước kia ở đối diện, nhưng không quen thân, anh muốn hỏi cái gì?”

Giang Tấn nói: “Sau chuyện này, đã hỏi ba người hàng xóm Lưu Hồng Mai nhưng ai cũng không biết, không ngờ cô cũng là hàng xóm của bọn họ, là như thế này, tôi hi vọng cô có thể cung cấp một chút manh mối, nạn nhân lúc còn sống có kết thù oán với người nào không, hoặc là trước đó có chuyện tương tự như vậy xảy ra không?”

Lâm Sơ cau mày, giả bộ nhớ lại: “Thật sự không có, bình thường tôi và chị ấy cũng ít lui tới, thời gian nghỉ ngơi khác nhau, không có ấn tượng gì.” Trên thực tế, quả thật chị Lưu không có gì gọi là bị người địa phương chỉ trích.

Phía trước có vài công nhân mặc quần áo lao động ló đầu nhìn sang bên này, Giang Tấn đứng nơi có nhiều người chú ý tới hướng chỉ còn có một chiếc xe màu đen làm người khác chú ý, Lâm Sơ không muốn ở lại cùng anh quá lâu, nói xong đã muốn đi, Giang Tấn chặn cô lại: “Cô nhớ lại lần nữa đi, tất cả những điểm bình thường đều có khả năng trở thành manh mối quan trọng. Cô cũng biết, nạn nhân để lại hai đứa con nhỏ, nhỏ như vậy mà đã không còn mẹ, thật là đáng thương, buổi trưa tôi đến nhà các cô bé, ba của hai đứa bé không ở nhà, hai cô gái nhỏ luôn ở trong nhà khóc, chỉ là một đứa trẻ!”

Lâm Sơ bắt đầu dĩ nhiên nói: “Đừng nói tôi cái gì cũng không biết, cho dù biết cái gì, cũng nên nói cho cảnh sát biết!” Dứt lời, cô lách qua Giang Tấn đi đến cổng lớn, vài tên công nhân kia vẫn nhìn xung quanh nơi này, Lâm Sơ cúi đầu, bước nhanh rời đi.

Trở lại Trữ Tiền phải đổi ba chuyến, Lâm Sơ nhắm mắt dưỡng thần, chuyến xe đầu tiên thêm thiếp ngủ xem té xuống sàn suýt nữa là cô hét lên.

Giang Tấn cột nhà nhìn cô phát phát tay: “Người đẹp tôi hộ tống cô về nhà!” Người bên cạnh chờ xe nghe thấy tiếng thanh niên, đều có bộ dạng vẻ mặt hiểu rõ.

Lâm Sơ đồ mắt tai hồng, cũng không để ý tới anh, 15 phút sau lại ngồi chuyển xe thứ hai, đi được một đoạn cô quay đầu nhìn xung quanh, quả nhiên thấy Giang Tấn lái xe, chậm rì rì đi theo phía sau. Người ngồi bên cạnh lúc trước chờ xe cùng cô, cũng quay đầu nhìn thoáng qua, cười nói: “Hiện tại các thanh niên trẻ tuổi cứ yêu đương như vậy, rất có tình ý!”

Lâm Sơ cười nhạt không nói.

Khi lên chuyển xe thứ ba thì trời đã tối, mây đen bao trùm một tầng mỏng, lúc này Giang Tấn mới nhìn ra điểm đến của cô nhìn cô kêu: “Cô đi Trữ Tiên? Nhà cô ở đâu?”

Lâm Sơ nhìn xung quanh, làm bộ như không biết anh, Giang Tấn mất kiên nhẫn, xuống xe đi tới trước mặt cô, phụng phịu nói: “Không hỏi hỏi cô chút sự việc sao, có gì mà không thể nói!”

Mặt Lâm Sơ không thể tưởng tượng nổi: “Tại sao tôi phải nói? Tôi nói tôi không biết cái gì hết, tại sao anh không tin?”

Giang Tấn cười nhạo một tiếng, đang định mở miệng, đột nhiên phía bên cạnh có tiếng còi. Một chiếc xe thương vụ màu đen từ từ dừng lại bên cạnh, cửa phía sau xe tự động mở ra, Trầm Trọng Tuấn lộ ra nửa người, nhíu mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Lâm Sơ kinh ngạc, mơ hồ nhìn thấy hai lãnh đạo cấp cao Thành Thủ, Giang Tấn cũng thoáng kinh ngạc, chỉ nói: “Không có chuyện gì, chỉ cùng bạn nói chuyện phiếm!”

Trầm Trọng Tuấn nhìn thoáng qua Lâm Sơ, Lâm Sơ thu lại vẻ mặt, mỉm cười gật đầu. Xe buýt phía sau chạy tới, bóp còi thúc giục xe thương vụ và chiếc xe màu đen đang cản đường, Giang Tấn vội vàng di chuyển xe, nhân cơ hội đó Lâm Sơ chạy nhanh tới chỗ xe buýt, vội vàng vàng bước lên.

Trầm Trọng Tuấn thấy cô chạy trốn, không khỏi nhíu mày, cách cửa kính xe nhìn thoáng qua sắc mặt bức mình của Giang Tấn. Một lãnh đạo bên cạnh nói chuyện điện thoại xong, cười nói: “Kia là Tiểu Giang sao?”

Trầm Trọng Tuấn nói: “Vâng, là nó.”

Lãnh đạo cười cười, lại nói đến lần này đi Trữ Tiên khảo sát một chuyến.

Phía bắc Trữ Tiên cải tạo gần hai năm, có một khu mới gần khu trung tâm có một khu danh lam thắng cảnh quốc gia, xung quanh khu đó có mấy chỗ đồi núi hoang vu, vẫn chưa khai phá xong, công ty du lịch địa phương muốn cùng tập đoàn Thành Thủ liên thủ khai phá khu đó, đăng ký kế hoạch thành một hạng mục công ty, mức phí đầu tư rất lớn, mỗi một bước đều rất cẩn thận, Trầm Trọng Tuấn được phái tới đây, mặc dù thấy ngoài ý muốn, nhưng giống như trong dự đoán.

Lâm Sơ luôn chú ý tới chiếc xe phía sau, mắt thấy màn đêm buông xuống, đi vào khu Trữ Tiên đèn đường cũng ít dần, tầm mắt không bằng trước kia. Phía sau không có đèn xe sáng lên, Lâm Sơ đoán rốt cuộc cũng được Giang Tấn buông tha, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi xuống xe mẹ Lâm lại gọi điện thoại tới thúc giục, khi tan tầm Lâm Sơ bị Giang Tấn làm phiền, vừa đúng lúc bỏ lỡ chuyển xe đầu tiên, vô duyên vô cớ lãng phí gần một giờ, cô đứng phía sau né tránh tài xế xe lam, bắt một chiếc taxi, lúc này mới báo cho mẹ Lâm 10 phút nữa mới tới nhà, lại không biết phía sau có xe bám theo, chỉ là tiếng ồn bị chặn ngoài xe, Lâm Sơ không nghe được mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Nhà Lâm Sơ thuộc loại ký túc xá công nhân viên chức do công ty kiến trúc địa phương xây dựng, một tòa duy nhất, cũng không tính là tiểu khu, lão tổng công ty quen biết với ba Lâm, năm đó đã bán lâu 5 cho ông ta, cách vị trí nhà xưởng rất gần, ba Lâm cũng thuận tiện. Đã hơn mười năm trôi qua, nhà xưởng cũng đổi chủ, nơi này có chút hoang vắng heo lánh giống như trước, ban đêm ra vào thì phải đặc biệt cẩn thận.

Cửa sắt nhà lâu mở rộng, có vài chiếc xe đạp và xe gắn máy đỗ trên mảnh đất trống, đi sâu vào trong là công trình đang thi công, bởi vì thường xuyên có xe hàng ra vào, nên lâu dưới dễ trống. Bên ngoài là tiệm tạp hóa, lúc này đã đóng cửa, bên sườn phải cầu thang là nơi tối nhất, bên cạnh là phòng bảo vệ, bên trong phòng bác bảo vệ đang nghe radio, hí khúc (*) có chút ồn ào, ở trong này không có TV, vì vậy đây là niềm vui duy nhất của bác ấy.

(*) Hí khúc: Chỉ các loại kịch hát nói chung như tuồng, chèo, cải lương.

Lâm Sơ xuống taxi, thì nghe một loại tạp âm lẫn át tiếng hí khúc, nhưng mà chỉ trong chốc lát tạp âm đó đã đi đến bên cạnh, dưới ánh trăng mờ mờ có thể nhìn thấy một bóng dáng làm cho cô cau mày.

Giang Tấn tháo mũ bảo hiểm xuống, sửa lại mái tóc rối tung một chút, “Rốt cuộc cũng hộ tống cô về tới nhà, Lâm tiểu thư, nhà cô không khó tìm lắm, thật đó!”

Lâm Sơ tức giận cười nói, “Giang tiên sinh, anh thật là quá thận trọng, tôi còn tưởng là có người đàn ông thô tục nào đó theo dõi tôi chứ, trước kia có vùng này có người hay khoe của, sau đó bị bắt lại, vừa rồi tôi còn tưởng là hắn đã được thả ra rồi chứ, cũng may là anh, cảm ơn, quay về trên đường cẩn thận.” Dứt lời, xoay người rời đi.

Dưới màn đêm tối tăm, bốn phía không có đèn đường, chỉ có ánh trăng mờ ảo chiếu sáng, mặt Giang Tấn xanh mét cũng không gọi Lâm Sơ, nhưng mà tiếng hít thở đều đặn lại cực kỳ rõ ràng, bên trong tòa nhà tiếng hí khúc tựa như bay theo làn gió tản ra trong không khí, dư âm cũng không bắt được.

Giang Tấn chạy tới trước vài bước, chặn trước mặt Lâm Sơ, Lâm Sơ không kịp dừng bước, đột nhiên đụng vào lồng ngực cứng rắn của anh, Lâm Sơ vội vàng lui về phía sau.

Giang Tấn cười nói, “Lâm tiểu thư, nói trắng ra, những người hàng xóm kia nói chuyện luôn né tránh không phải là cái gì cũng không biết, bọn họ biết gì đó, nhưng lại không muốn nói ra, ví dụ như giữa Lưu Hồng Mai và chồng chị ấy có rất nhiều mâu thuẫn, những mâu thuẫn này là mỗi lửa đủ để giết người!”

Lâm Sơ có chút mệt mỏi, “Anh nói lời này, rất giống kịch bản phim truyền hình, dẫn dắt người làm chứng?” Mặt cô không chút thay đổi nói, “Phóng viên Giang, tôi và người chết chỉ là quan hệ hàng xóm vô cùng bình thường, giữa chúng tôi cho dù là bối cảnh trình độ học vấn với lại trên phương diện công việc đều vô cùng khác biệt, nếu là anh, anh sẽ thân thiết với bọn họ? Bây giờ hành động của anh đủ để kết tội quấy rối, vì không chứng cứ nên tôi không đến báo chiều Nam Giang tố cáo anh!”

Lâm Sơ vòng qua Giang Tấn, đi nhanh về phía cầu thang, trong nháy mắt bóng dáng nhỏ gầy biến mất ở cửa cầu thang tối đen.

Đột nhiên Giang Tấn nhớ tới hình dáng Lâm Sơ ngày đó cảm loa, sau một câu tiết lộ hành động tập đoàn Thành Thủ, lại dùng gấp đôi số chữa tỏ rõ lòng trung thành của mình, cho đến mới vừa rồi, anh tổng kết ra bốn chữ - miệng lưỡi sắc bén, cùng với vẻ mặt ôn hòa của cô thật khác một trời một vực.

Giang Tấn liếc nhìn xung quanh, giống như người lần đầu đến vùng hoang vu, một màu tối đen, lầu bốn và lầu năm đèn còn sáng, cũng không biết Lâm Sơ ở hộ nào, Giang Tấn cười cười, bước lên mô tô rời đi.

Lại nói vùng này không có đèn đường, đường xá tự nhiên rộng rãi hơn, công trường đang thi công phía trước và tòa nhà rất gần nhau, cách đó không xa là những ngọn núi nối liền nhau, dưới ánh sáng bầu trời đêm vẫn có thể thấy rõ nơi đất trống lộ ra từng khối đất vàng, đi lên trước nữa là di sản cấp quốc gia, một chiếc xe màu đen từ bên kia chạy ra, cách Giang Tấn rất xa, thoáng lướt qua.

Lâm Sơ vừa vào nhà đã bị mẹ Lâm giáo huấn, mười phút đi xe lại thành mất mười lăm phút, ba Lâm đang ăn dưa hấu, ậm ừ nói, “Có năm phút mà bà cũng nói!”

Mẹ Lâm quay đầu nhìn chằm chằm nói, “Ông già chết tiệt, ông nói cái gì!”

Ba Lâm lập tức khúm núm, nghiêng người tiếp tục ăn dưa hấu, chỉ đặc biệt xoay người trừng mắt nhìn Lâm Sơ, Lâm Sơ nhị cười, ôm bụng kêu “Đói”, lúc này mẹ Lâm mới dừng.

Thức ăn bùng ra từ lò vi sóng, nóng hổi, mẹ Lâm lại than thở, “Vị trí nhà này của chúng ta thật đúng là xui xẻo, phòng ốc trên con đường nhỏ phía trước kia đều lần lượt dỡ bỏ, vừa đúng lúc nhà chúng ta mới tới, hủy không được!” Bà để Lâm Sơ đăng lên web, định bán phòng này đi.

Lâm Sơ bằng mặt không bằng lòng, sau khi ăn xong len lén bàn bạc với ba Lâm, ba Lâm nói, “Xưa nay mẹ con chính là loại phụ nữ đó, tóc dài kiến thức ngắn, nhà tốt thế này tại sao phải bán, nói không chừng còn có thể bị dỡ bỏ đấy chứ!”

Lâm Sơ lại cười nói, “Hủy hay không hủy đều là người khác nói, tình hình trước mắt cũng không khác lắm sửa lại là được rồi, xung quanh đều bị dỡ bỏ xong rồi xây lại, mặc dù nhà chúng ta cách xa cảnh khu một chút, nhưng dù sao vẫn có thể ra giá cao, đến lúc đó dù cho thuê, cũng có thể có một giá tốt.” Cô nhỏ giọng nói, “Nhưng nếu mẹ không đồng ý, con sẽ nói dối mẹ đã đăng lên web là được rồi!”

Ba Lâm gật đầu một cái, giữ bí mật.

Thứ bảy Lâm Sơ đến nhà ông bà nội một chuyến, sau khi hỏi thăm sức khỏe hai ông bà thì đến quán nước gần đó mua nước trái cây. Các chủ hàng rong cũng tụ lại một chỗ xôn xao bàn tán tin đồn chính sách dỡ bỏ gần đây, đều nói tương lai vùng này sẽ được quy hoạch, sau này mấy quán nhỏ không thể kinh doanh được nữa. Lâm Sơ xếp hàng chờ tính tiền, đột nhiên thấy bọn họ nhìn người nào đó, Lâm Sơ tò mò quay đầu lại, thì thấy năm người mặc âu phục mang giày da đang chậm rãi đi tới, Trầm Trọng Tuấn đứng bên trái, gơ tay chỉ một loạt phòng ốc, hình như giới thiệu cho lãnh đạo bên cạnh.

Lúc đi tới quán nước, mấy người lãnh đạo thấy nơi này có nhiều người vây quanh, thì dừng lại, bảo một người cấp dưới đi mua nước trái cây, lại nghiêng đầu nhìn Trầm Trọng Tuấn cười nói, “Những thứ này tiện nghi, tối mai lúc trở về mua nhiều nước trái cây một chút.”

Trầm Trọng Tuấn mỉm cười gật đầu, hình như tầm mắt dừng lại một chút, nhìn thẳng phía Lâm Sơ, Lâm Sơ cũng nhìn người, lập tức nở nụ cười, dường như Trầm Trọng Tuấn cũng không ngờ tới, lúc câu môi khoe miệng có chút cứng ngắt, đứng nhìn một cách quái dị, Lâm Sơ vừa tìm tiền xu, lại vừa tò mò liếc mắt nhìn, miệng cũng không dừng, “Ông chủ, thiếu hai đồng!”

Chủ sạp nhìn tay Lâm Sơ, lập tức lấy hai đồng từ trong lọ ra, cười nói, “Lỗi tai dài hơn con mắt, không nhìn cũng biết!”

Lúc này Lâm Sơ mới nhìn chủ sạp, cười nói, “Ai nói tôi không nhìn, vẫn còn dư quang đấy!”

Lâm Sơ xách nước trái cây về nhà, lúc đi qua người nọ, đột nhiên có vị lãnh đạo nói, “Ai, cô gái này nhìn có chút quen mặt!”

Trên đường ồn ào, Lâm Sơ cũng không nghe rõ, chỉ lầm lũi đi dưới ánh mặt trời chói chang, vội vàng đi về nhà, hình như trên bắp chân bị muỗi đốt, một nốt đỏ nổi lên, Lâm Sơ khom lưng gãi, đi vài bước lại cong chân lên, mu bàn chân có chút ngứa.

Trầm Trọng Tuấn thuận thế nhìn lại, tầm mắt không khỏi lướt qua Lâm Sơ đang đứng yên gãi chân, nói: “Ngày đó ở Nam Hồ, cô ấy chính là người giúp đỡ cứu cô gái kia.”

Lúc này lãnh đạo mới nhớ lại, “A, cậu vừa nói như thế thì tôi nhớ ra rồi, hình như lão Vương còn khen cô ấy, không ngờ nhìn gần lại gầy như vậy, bây giờ cô ấy không như bề ngoài, tư tưởng tốt, can đảm!”

Trầm Trọng Tuấn nghe thấy ba chữ “Tư tưởng tốt”, chẳng hiểu tại sao lại có chút buồn cười, bên kia cấp dưới mua nước trái cây đã về, đoàn người lại tiếp tục đi khảo sát.

Lâm Sơ ở trong nhà hưởng thụ hai ngày, chủ nhật sau bữa cơm chiều lại vội vàng chạy về nội thành. Mẹ Lâm đưa một túi nước trái cây để cho cô mang theo, Lâm Sơ khoát tay nói, “Ồ đó mua được, nhiều như vậy nặng lắm, con phải đổi ba chuyến xe đấy!”

Mẹ Lâm khuyên răn: “Những thứ này có bao nhiêu nặng, mẹ con ngay cả bình gas cũng có thể vác, cầm đi, con đừng tưởng mẹ không biết, con ở nơi đó có mấy lần mua nước trái cây, trở về con bị tảo bón, lần sau mẹ mua cho con một ít mật ong.”

Lâm Sơ ngượng đỏ mặt, lại nghe mẹ Lâm hỏi tới chuyện hẹn hò, Lâm Sơ đành phải nói qua quýt mấy câu, lúc này mới được đi.

Hàng xóm lâu hai là tài xế xe ba bánh, Lâm Sơ gõ cửa một cái, nhờ anh ta chở Lâm Sơ ra bến xe, lại móc ra mười tệ, nhưng đối phương không chịu nhận, đùn đẩy một hồi mới miễn cưỡng nhận lấy.

Lâm Sơ xuống xe, mang theo túi nước trái cây lên đã chiếm hết chỗ ngồi, lúc này bầu trời Trừ Tiễn đầy sao, vừa vào thành phố Nam Giang thì đã thay đổi, Lâm Sơ ngỡ người ở nội thành năm năm, cho tới bây giờ cô cũng chỉ thấy vàng trắng lè lói, thỉnh thoảng có đèn máy bay xẹt qua bầu trời đêm, chỉ thêm phần hiu quạnh.

Hơn chín giờ tối rồi cuộc cũng tới nơi, Lâm Sơ bắt đầu đi tới hoa viên Quan Cầm, trong tay xách túi nước trái cây nặng trĩu, mỗi bước cô bước đi rất khó khăn. Đi tới ngã tư dòng xe cộ dần dần nhiều hơn, Lâm Sơ đứng bên ngã rẽ bóng đèn tối mờ, không có người đi đường, đối diện là một siêu thị lớn, cách đó không xa là một cây cầu, người qua lại trên đó cũng tương đối thưa thớt.

Đèn đỏ tắt chỉ trong nháy mắt xe đồng loạt chuyển động, “Ầm” một xe cách đó không xa chạy nhanh qua.

Lâm Sơ dừng lại ở lối đi bộ, cúi đầu lấy một chai nước trái cây, không khí vẫn nóng bức giống như ngày trước, cũng không biết đang gặp nguy hiểm, hòa lẫn trong bầu không khí này.

Âm thanh túi ny lon lẫn lộn nên không thể nghe thấy tiếng bước chân, một bóng người ở phía sau đầu Lâm Sơ, lén lút bước chân cũng dừng lại.

Một giây tiếp theo. Sau lưng Lâm Sơ bị một lực rất mạnh đẩy về phía trước, theo quán tính cô vọt tới trước, thất thanh hét chói tai, lập tức túi nước trái cây trong tay rơi xuống, “Bịch bịch bịch” nước trái cây chảy đầy trên mặt đất. Rất nhiều xe chạy thẳng tới, chạy tới gần Lâm Sơ cũng không thắng được, đột nhiên phía sau tiếng xe máy “Rầm rầm” chạy tới, nhanh chóng vọt tới chỗ Lâm Sơ, xe từ trên cao chạy xuống nườm nượp, xe thương nhân màu đen theo sát dòng xe cộ.

Bóng người kia nhanh chóng lui ra phía sau bỏ chạy, nhưng không ngờ tới lại xuất hiện một chiếc mô tô trước mặt vọt một cái, trực tiếp vọt tới chỗ hán, phía trước tiếng hét chói tai của Lâm Sơ phá tan sự yên tĩnh ở đường quốc lộ, xe hai bên đường hỗn loạn phanh lại, bánh xe ma sát mặt đất, âm thanh chói tai, một cỗ hơi nóng từ sườn xe đánh úp tới, đột nhiên Lâm Sơ ngã phịch xuống đất không dậy nổi.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Tù Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Edit: Thanh Xuân 430

Một chiếc xe dừng lại sát bên đường, đèn xe chiếu xa có thể thấy rõ những người ở xa, chỉ ngẩn ngừ trong hai giây, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, người kia bị ngã xuống đất lại thất chói tai một lần nữa, chột chống đỡ bò dậy, còn chưa đứng vững mà đã chạy về phía trước, chạy được hai bước rồi lại ngã xuống đất.

Khoảng cách chỉ có hai bước, bánh xe ma sát mặt đường, rốt cuộc cũng đã dừng lại trước mặt Lâm Sơ. Tất cả người đi đường ở ngã tư đường và tài xế cũng hoảng sợ không khỏi đổ mồ hôi, tốp ba tốp năm chạy qua làn đường đi bộ.

Bên kia Giang Tấn chặn đường đi, hung thủ liều vòng qua xe mô tô, chạy thực mạng về phía trước, Giang Tấn cũng không cho hắn ta một chút cơ hội, nhảy xuống mô tô, trực tiếp vung một quyền. Hung thủ cũng không chịu yếu thế, kêu đau một tiếng tức giận đánh trả lại, hai người lập tức đánh nhau.

Xe thương nhân màu đen và đèn tín hiệu giao thông cách ba bốn chiếc xe, Trầm Trọng Tuân chỉ nghe được hai tiếng thét chói tai, cũng không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Hình như phía trước đông ngẹt người, người xung quanh cũng chạy về phía giữa đường quốc lộ, mấy người lãnh đạo có chút mệt mỏi, hơi mất kiên nhẫn nhìn đồng hồ đeo tay một chút.

Trầm Trọng Tuân nghiêng đầu, tùy ý nhìn về phía bên kia đường, hai người đánh nhau rồi vào tầm mắt anh, Trầm Trọng Tuân sững sờ, có hai ba câu với lãnh đạo, thì vội vàng xuống xe, chạy tới nơi nào đó.

Mấy người đi đường bị xe bốn phía vây quanh, có người gọi báo cảnh sát, có người muốn tiến lên giúp một tay, tình huống ở giữa ngã tư đường cũng tương tự như thế, lúc Trầm Trọng Tuân chạy đi, cũng nhìn thấy tình huống ở chỗ đó, trên đất toàn là nước trái cây, không biết người nào gặp tai nạn, loáng thoáng có thể nhìn thấy mái tóc dài xõa xuống.

Trầm Trọng Tuân không hề để tâm, chớp mắt đã chạy tới bên cạnh Giang Tấn, dường như hung thủ đang đánh liều mạng, một tay sờ lưng tung trong túi quần, đột nhiên móc ra một cây dao găm nhỏ. Giang Tấn lại đánh hai quyền, thấy hung thủ hoa mắt, dường như có thể thấy máu chảy xuống, hắn quát to một tiếng, chọt cầm dao đâm tới, lập tức xung quanh vang lên tiếng kinh hô liên tiếp, Trầm Trọng Tuân không do dự nữa, từ sau lưng hắn ta đánh tới, dùng sức nắm tay hắn, trên cổ tay hung thủ đau nhói, khi tiếng thét chói tai của hắn còn ở trong họng, Trầm Trọng Tuân vặn cổ tay một cái, hung thủ đau tê tâm liệt phế lập tức kêu rên một tiếng, vật trong cánh tay đau nhức bị gỡ ra, cây dao găm bị rơi xuống đất.

Trầm Trọng Tuân lại vặn cánh tay kia của hắn, không quan tâm hắn kêu đau, hung hăng dùng đầu gối đè hắn xuống, chế ngự hắn ta trên mặt đất, hung thủ vẫn còn giãy giụa, cũng bị đau đến sắp chết nên đứt quãng kêu đau, Trầm Trọng Tuân nhìn về phía Giang Tấn nói, “Không sao chứ?”

Mặt Giang Tấn sưng đỏ, khóe mắt rướm rướm máu, bây giờ đầu óc choáng váng đến hoa mắt, chỉ khoát tay một cái, đột nhiên nhớ tới, “Lâm Sơ!”

Trầm Trọng Tuân sững sờ, chỉ thấy Giang Tấn lắc lư lao đảo bước mấy bước đi về phía giữa đường “Lâm Sơ bị xe đụng!”

Trầm Trọng Tuân nghe vậy, trên tay không khỏi căng thẳng, lập tức cổ tay hung thủ như bị vỡ vụn, dường như có thể nghe tiếng “Rắc rắc”, hung thủ kêu khóc đứng lên, vừa xin tha tội vừa cầu cứu, Trầm Trọng Tuân nhìn hai người đàn ông đang đứng xem nói, “Sang đây giữ hắn, chờ cảnh sát.”

Hai người đàn ông kia lập tức bước lên, hai bên trái phải chế trụ tên hung thủ, Trầm Trọng Tuân không nói hai lời, lập tức chạy tới ngã tư đường, chớp mắt đã vượt qua Giang Tấn.

Lâm Sơ chưa hoàn hồn ngồi bệt dưới đất, dường như hai chân bị mất cảm giác, cô làm như thế nào cũng không đứng lên được, bị dọa sợ nên chảy nước mắt liên tục, chỉ thiếu gào khóc, tài xế kia vội vàng giải thích, “Tôi không đụng vào cô, thật sự không có đụng vào!”

Trầm Trọng Tuân đẩy đám người chen vào, người hai bên bị ép ngã mấy bước, không khỏi mắng chửi.

“Lâm Sơ!”

Đôi mắt Lâm Sơ đầy nước mắt mờ lung ngược đầu lên nhìn, tầm mắt mơ hồ chỉ có thể nhìn thấy người vừa tới toàn thân mặc âu phục, cao to mạnh mẽ, cô khóc đến thâm thương, nói không được, chỉ nói một câu, “Tôi không đứng nổi, không đứng nổi...”

Có người hỏi Trầm Trọng Tuân có biết Lâm Sơ hay không, còn có người nói đã gọi xe cứu thương, tài xế liên tục nhấn mạnh, “Tự nhiên cô ấy lao ra, thật sự tôi không đụng cô ấy!”

Rốt cuộc Giang Tấn cũng chạy tới, vén áo lên lau giọt máu ở khóe mắt, mắng một tiếng mới nói, “Là người đàn ông kia đẩy Lâm Sơ ra giữa đường.”

Người xung quanh thấy trên mặt anh dính máu, vốn đã hốt hoảng xích ra, nghe anh nói những lời này, mới mơ hồ thấy nguyên nhân hậu quả, mới nhìn lại nơi đèn đường mờ tối bên kia, người xem xung quanh càng lúc càng nhiều.

Trầm Trọng Tuân ngồi chồm hổm xuống, nhìn kỹ chân Lâm Sơ một chút, ngoại trừ xây sát một chút, cũng không có gì khác thường. Lâm Sơ còn đang hết hồn hết vía khóc thút thít, đột nhiên Trầm Trọng Tuân vịn hai vai cô, Lâm Sơ sững người, ngừng khóc.

Trầm Trọng Tuân bình tĩnh nhìn cô, “Khóc cái gì mà khóc, không có việc gì hết. Nói xong, anh thò tay về phía hai chân Lâm Sơ, ở gần tới anh dừng lại một chút, trong nháy mắt đã đặt tay lên chân Lâm Sơ, nhẹ nhàng xoa bóp.

Lâm Sơ chỉ cảm thấy có một đôi bàn tay ấm áp ở đùi và bắp chân liên tục xoa nắn, đột nhiên xuất hiện cảm giác đụng chạm xa lạ, dần dần cảm giác trở về, tê dại nóng rực.

Đột nhiên cô đánh một cái, ánh mắt mơ hồ từ từ nhìn rõ, thấy Trầm Trọng Tuân gần ngay trước mắt đột nhiên cô trở nên tỉnh táo, thân thể hết sức sợ hãi run lên, sống lưng căng cứng.

Trầm Trọng Tuân nhìn cô chằm chằm, tay bóp mạnh mấy cái, lúc này mới diu hai vai cô nói, “Đứng lên thử đi.” Hơi dùng sức, cương quyết nâng Lâm Sơ lên.

Lâm Sơ lao đảo liên tục, trọng tâm không vững, lập tức cô tìm vật chống đỡ, hai tay ôm thắt lưng Trần Trọng Tuấn, nhưng không ngờ Trần Trọng Tuấn lại run lên, nhưng Lâm Sơ không phát hiện ra.

Trần Trọng Tuấn lại thấp giọng đề Lâm Sơ động động chân, Lâm Sơ nghe lời di chuyển, tài xế kia không khỏi thể phào nhẹ nhõm, người xung quanh cũng phải thốt ra vô cùng may mắn.

Từ lúc chuyện phát sinh đến bây giờ chỉ có mười mấy phút đồng hồ, xe cứu thương và xe cảnh sát còn chưa tới kịp, giao thông tắc nghẽn dần dần thông thuận, Trần Trọng Tuấn đỡ Lâm Sơ đến ven đường, lại muốn xem thương thế của Giang Tấn, ai ngờ vừa mới buông tay hai chân Lâm Sơ đã mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống. Trần Trọng Tuấn vội vàng ôm cô lại. Sợ hãi trong lòng Lâm Sơ vẫn chưa hết, bồn chồn lo sợ nín áo Trần Trọng Tuấn, gắt gao không buông, Trần Trọng Tuấn bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nhìn Giang Tấn kêu, “Cậu đừng chạy, tới bệnh viện.”

Trong lúc Giang Tấn nâng xe ngã từ dưới đất lên, anh đâu còn hơi sức nữa đâu mà chạy, phát tay ra hiệu cho Trần Trọng Tuấn. Có mấy người muốn trực tiếp đưa hung thủ đến đồn cảnh sát, Giang Tấn tiến lên đập hấn một cái, lên tiếng nói, “Đưa đi, chờ cảnh sát tới không biết phải đợi tới khi nào!”

Có người tốt bụng nhét hung thủ vào xe mình, lập tức đi tới đồn công an. Giang Tấn nhìn lại bên kia, thấy Trần Trọng Tuấn đang ôm Lâm Sơ, cúi đầu không biết đang nói gì, một lát Lâm Sơ lại lắc đầu, một lát lại gật đầu, hai tay nín chặt áo Trần Trọng Tuấn, Giang Tấn không khỏi hậm hực, cảm thấy mất mát.

Xe cảnh sát và xe cứu thương cũng tới, hiện trường có chút hỗn loạn.

Giang Tấn ngồi lên xe cứu thương, lại chỉ vào chiếc mô tô ven đường nói, “Xe, xe của em”

Trần Trọng Tuấn vỗ đầu anh một cái, dặn dò Lâm Sơ vẫn còn sợ hãi, “Hai người lên xe cứu thương tới bệnh viện, tôi lái xe cậu ấy đi theo phía sau!”

Lâm Sơ vịn ngón tay, tây trang của anh không khỏi có nếp nhăn. Đột nhiên Giang Tấn lạnh lùng mở miệng nói, “Không cần phải lưu luyến không rời như vậy.”

Trần Trọng Tuấn liếc mắt nhìn anh một cái, lại trấn an vỗ vỗ tay Lâm Sơ nói, “Đừng sợ.”

Lâm Sơ cũng cảm thấy hành động của mình quá mức khác thường, nhưng vẫn không khống chế được động tác của mình, hồi lâu cô mới gật đầu một cái, cắn răng một cái mới buông tay ra, lúc này Trần Trọng Tuấn mới nhảy xuống khỏi xe cứu thương.

Lâm Sơ nắm ghế ngồi, tầm mắt nhìn về phía sau cửa xe. Trần Trọng Tuấn cỡi mô tô chạy theo phía sau, tốc độ vừa nhanh lại mạnh mẽ, một thân âu phục lại đội nón bảo hiểm, nhìn tổng thể không thể nào hợp được, phía sau còn có xe cảnh sát theo sau.

Giang Tấn ngồi co quắp trên ghế, chân dài đá đá chân Lâm Sơ, “Này, hỏi cô.”

Lâm Sơ thu hồi tầm mắt, nghe Giang Tấn nói, “Cô đắc tội với người nào?”

Lâm Sơ lắc đầu một cái, cau mày trả lời, “Tôi đâu có đắc tội với ai đâu.” Từ trước đến nay cô đều vui vẻ với mọi người, hòa hòa khí khí, chỉ có lúc nói chuyện với Giang Tấn thì có chút bức bối, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có người trước mặt này thôi, chẳng qua Lâm Sơ không nói ra lời mà thôi.

Giang Tấn ngửa đầu suy tư, hôm nay anh cố ý đứng chờ ở bên xe, đi theo dọc đường, chỉ muốn biết Lâm Sơ ở đâu, cũng không phải anh muốn hỏi chuyện của Lưu Hồng Mai, nhưng mà nhìn không được cái khẩu khí kia.

Lúc Lâm Sơ xuống ngã tư đường, dường như anh thấy có một người đàn ông lén lút đi theo phía sau, có thể chắc chắn rằng, người đàn ông kia không xuống từ xe buýt, mà là đã đợi ở đó lâu rồi, lúc rat ay không chút do dự, vốc dáng cũng có chút vạm vỡ, thậm chí mang theo dao găm bên người, không phải là cướp tiền cướp sắc, mà là trực tiếp lấy mạng.

Sau khi đến bệnh viện lại náo nhiệt, cảnh sát vào cửa, lập tức thu hút sự chú ý của người khác.

Trên đùi Lâm Sơ có vết xước, cũng không có gì đáng lo ngại, cô nói lúc trước chân dùng sức đá người quá mạnh với bác sĩ, bác sĩ trấn an nói, “Không sao, thật sự không có chuyện gì, nếu cô vẫn chưa an tâm, thì đi chụp X-quang. Vừa rồi cô bị hoảng sợ, không đứng nổi, đơn giản chỉ là do bị ảnh hưởng bởi sự lo lắng trong lòng mà thôi, không liên quan đến vấn đề sinh lý.” Lâm Sơ thở phào nhẹ nhõm.

Ngược lại Giang Tấn bị thương nặng hơn một chút, bác sĩ bôi thuốc cho anh, anh liên tục hít không khí mà vẫn còn mạnh miệng nói, “Người đàn ông kia bị tôi đánh tàn phế, đoán chừng một lát nữa là không sao.”

Trần Trọng Tuấn đang lo lắng tình trạng của Lâm Sơ, thấy anh vẫn còn có tinh thần nói chuyện phiếm, thì đi tới một gian phòng khác, lúc đi tới cửa thì nghe Lâm Sơ đang cười nói, “Thật sự thì tôi cũng không quá sợ, chỉ thiếu một giây nữa là xém phải chết, tôi còn chạy về phía trước hai bước, may nhờ tôi tránh kịp, nếu không thật sự đã xảy ra chuyện.” Trần Trọng Tuấn không khỏi nở nụ cười, dựa vào cạnh cửa mà không vào bên trong, yên lặng nghe Lâm Sơ và bác sĩ một người hỏi một người đáp.

Kiểm tra xong, ba người đi theo tới đồn công an, Giang Tấn nói hết những gì anh thấy, Trần Trọng Tuấn cũng không biết tình hình trước đó, nghe Giang Tấn kể lại, thật sự là vô cùng nguy hiểm, anh không khỏi nghiêng đầu nhìn về phía bàn Lâm Sơ.

Lâm Sơ suy nghĩ một lát, mới khẳng định với cảnh sát một lần nữa, “Tôi chắc chắn rằng tôi không có đắc tội với ai cả.”

Cảnh sát gật đầu một cái, mới nói, “Được rồi, vậy chúng tôi sẽ cố gắng điều tra rõ chân tướng, đến lúc đó sẽ thông báo cho cô.”

Ba người rời khỏi đồn cảnh sát cũng đã khuya, trên đường xe cô thừa thốt, Giang Tấn vỗ vỗ xe anh nói, “Này, lên xe, tôi đưa hai người đi.”

Lâm Sơ bật cười, “Tôi đi trước.” Cô nhìn Trầm Trọng Tuấn gật đầu một cái, “quản lý Trầm, hôm nay cảm ơn anh, tôi đi trước.”

Trầm Trọng Tuấn hơi cau mày, có lẽ không thoải mái khi bỗng dưng cô lạnh nhạt thế này, một lúc lâu anh mới lên tiếng, “Khuya lắm rồi, để tôi đưa cô về.”

Nửa đêm khuya khoắt, ngay cả xe cũng chỉ lẻ tẻ có chiếc, càng không thấy một bóng dáng một người đi đường nào. Trong lòng Lâm Sơ vẫn còn sợ hãi chuyện vừa rồi, nghe vậy sau một lúc do dự thì đồng ý.

Giang Tấn nhún vai, vội vã nhảy lên xe rời đi.

Hai người rất may mắn, đợi bảy tám phút thì có một chiếc taxi tới. Lâm Sơ ngồi ngay ngắn, cách Trầm Trọng Tuấn một khoảng nhất định, Trầm Trọng Tuấn quan tâm hỏi mấy câu, Lâm Sơ đáp một chút một, trước khi xuống xe Lâm Sơ nói cảm ơn một lần nữa, Trầm Trọng Tuấn mỉm cười, “Chuyện nhỏ, về nghỉ ngơi thật tốt, chớ suy nghĩ quá nhiều.”

Lâm Sơ gật đầu một cái, đưa mắt nhìn xe taxi càng ngày càng xa.

Chỉ còn ba bốn giờ nữa là tới giờ đi làm, Lâm Sơ rửa mặt nghỉ ngơi, chớp mắt đầu óc mơ màng đi tới đơn vị.

Trong tay còn nhiều công việc, tinh thần Lâm Sơ không tốt, ngáp cả ngày, buổi trưa mưa hai ly cà phê, uống hết toàn bộ, lúc này mới mở to hai mắt.

Buổi chiều nhận được điện thoại của cảnh sát, nghe nói vụ án có tiến triển, trong lòng Lâm Sơ căng thẳng, vội vàng hỏi thăm, cảnh sát chỉ nói một lát nữa cô hãy đến cục cảnh sát một chuyến, rất nhiều chi tiết quan trọng vẫn chưa kịp hỏi.

Sau khi giờ làm việc Lâm Sơ vội vàng đi tới cục cảnh sát, thì thấy Giang Tấn đang đứng trước cổng, lúc nhìn thấy Lâm Sơ anh vẫy tay một cái, “Tới rất nhanh.”

Lâm Sơ cười cười, cùng anh đi vào.

Hình như cảnh sát nghiêm túc hơn tối hôm qua, sau khi nói mấy câu đơn giản thì nói tiếp, “Hỏi hẩn cái gì, hẩn cũng không nói, chúng tôi tra được hẩn ta là nhân viên trong tập đoàn Thành Thủ, cô nghĩ xem một chút cô có biết hẩn không?” Nói xong đưa ảnh của hẩn ta đến trước mặt Lâm Sơ.

Lâm Sơ nghe thấy tên đơn vị của hẩn ta thì có chút kinh ngạc, nhìn người trong ảnh, thì giật mình, “Tôi biết hẩn ta, tôi đã thấy hẩn ta nhiều lần rồi, hẩn ta biết chị Lưu.”

Lâm Sơ không khỏi dè dặt trái tim đang sợ hãi của cô xuống, kể lại tỉ mỉ lại đã chứng kiến hơn một tháng trước, dường như vụ án có liên quan đến vụ án giết người chưa phá được kia, cảnh sát lập tức hưng phấn.

Lâm Sơ nói, “Trước kia tôi thấy người đàn ông kia ở cổng bệnh viện, cùng với chị Lưu, hình như lén lút làm gì đó, ngay từ đầu tôi cũng không nghĩ nhiều, sau đó có lần họ cãi nhau, nghe nói là phải kéo nhau ra gặp ở ngoài, nên tôi có chút để ý, nhưng mà sau đó lại thấy anh ta cười nói với chồng của chị Lưu.”

Lâm Sơ ngừng một chút, đột nhiên nói, “Đúng rồi, hình như trong tay bọn họ đều cầm thuốc, tôi đã thấy hai lần, hai lần đều cầm thuốc.”

Cảnh sát ghi chép từng chi tiết lại, lại hỏi thêm những vấn đề khác. Lâm Sơ khai báo hết những chuyện lớn nhỏ xong, trời cũng bắt đầu tối mới rời khỏi đồn cảnh sát, Giang Tấn gọi cô, “Nếu trước kia cô chịu nói ra sớm một chút, thì cũng không xảy ra chuyện gì.”

Lâm Sơ nhún mày lại, lúc trước Giang Tấn tới hỏi cô cũng đã nghĩ đến vấn đề này, nhưng chưa từng để ý đến, có thể nói là cô không thể không thừa nhận, khi bản thân chưa gặp họa, cô cũng không để ý quá nhiều.

Sau đó vụ án giao cho cảnh sát, Lâm Sơ cũng không cung cấp được nhiều manh mối.

Cô chưa từng nói chuyện cô bị tập kích cho người khác biết, chỉ nói cho Diệp Tinh biết, lập tức Diệp Tinh chạy tới tìm cô, thấy cô bình an vô sự, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Việc cảnh sát đang điều tra cô không thể nào biết được, vụ án giết người có tiến triển nhưng lại từ Tang Phi Yến bùng nổ ra ngoài.

Chuyện xảy ra sau ngày thứ năm, sau khi tan việc Tang Phi Yến lại la ầm lên, “Thật sự có vấn đề, vấn đề vô cùng nghiêm trọng.”

Thi Đình Đình để cô nói từ từ, Tang Phi Yến uống một hớp nước nói, “Ngày mưa bão hiếm là ba tháng trước, cảnh sát cũng bắt đầu điều tra từ giai đoạn này, các cô đoán kết quả thế nào, mưa bão hiếm không phải là muốn kiểm tra sức khỏe để giao phó bệnh án sao, người chết quê ở Quý Châu, ba tháng trước chồng chị ta dẫn chị ta đến một phòng khám tư nhân để khám bệnh, lại chuẩn đoán bị ung thư gan giai đoạn cuối, sau đó quay về Nam Giang chế thuốc theo định kỳ, đúng lúc đó lại dùng bệnh án của hung thủ, hung thủ kia cũng bị ung thư gan, đây là lừa gạt trắng trợn mà, nhưng sự việc quá phức tạp, không chỉ đơn giản như vậy.” Tang Phi Yến lấy một tờ báo chiều Nam Giang ra, đưa cho các cô xem.

Lâm Sơ đọc từng câu từng chữ trong bài báo, quá mức kinh ngạc không thể tả nổi.

Hai vợ chồng chị Lưư quê ở Quý Châu, năm năm trước tới thành phố Nam Giang đi làm, vì chị Lưư sinh hai đứa con gái liên tiếp, bị nhà chồng ghét bỏ, nên quan hệ với lão Ngô càng ngày lạnh nhạt, cho đến khi lão Ngô dẫn chị đi khám bệnh.

Sau khi sinh chị Lưư không bảo dưỡng tốt, cơ thể yếu ớt bị bệnh liên tục, sau khi có kết quả kiểm tra, chị cũng không nghi ngờ gì, lão Ngô đưa ra chủ ý muốn chị lừa gạt tiền bảo hiểm.

Cuộc sống ở thành phố Nam Giang nhiều khó khăn, vật giá nhà đều tăng cao, hơn nữa hai đứa con gái lại sắp phải đi học, kinh tế trong nhà khó khăn, chị Lưư cảm thấy som muộn gi mình cũng chết, dứt khoát làm liều một lần, nghe theo lời lão Ngô nói.

Bọn họ ở trong bệnh viện tìm hiểu đến nơi đến chốn, một người đàn ông trung niên mắc bệnh lâu rồi, cho dù giết người có bị tra ra, người đàn ông trung niên kia cũng không sợ chết, chỉ cần lừa đảo thành công, hắn ta có thể có được một khoản tiền để lại cho người nhà, vì vậy mới mạn tay đánh một trận.

Ai ngờ bị Lâm Sơ bắt gặp cảnh hắn và lão Ngô ở chung một chỗ, trí nhớ của người đàn ông trung niên kia cũng không kém, sau đó lại nhớ tới cũng từng gặp Lâm Sơ ở trước cổng bệnh viện, tuần trước lại nghe nhân viên tạp vụ nói Lâm Sơ bị một phóng viên đang theo vụ án tới hỏi tin tức, hắn ta lo lắng chuyện sẽ vỡ lở, Lâm Sơ sẽ khai ra hắn, dứt khoát không làm thì thôi đã làm thì phải làm đến cùng, tới gặp lão Ngô hỏi thăm chỗ ở của Lâm Sơ, nhà cô ở gần đây ngồi canh ở đây hai buổi tối, rồi cuộc ra tay vào tối chủ nhật.

Tang Phi Yến tiếp tục nói, “Tôi cảm thấy tốt nhất nhìn một đoạn là đoạn phía trên kia, cảnh sát tới Quý Châu điều tra manh mối trước, lại có người giả mạo quản lý công ty bảo hiểm, cùng chồng nạn nhân nói vợ hắn có bệnh, đúng là lừa đảo, còn nói ra Quý Châu, kết quả người chồng đó không đánh mà khai, nói thật là vợ hắn ta không có bệnh, do phòng khám chuẩn đoán sai, đây không phải là trùng hợp sao, người quản lý giả mạo kia trực tiếp cung cấp manh mối cho cảnh sát.”

Thi Đình Đình khen ngợi nói, “Quá thông minh đi, ai mà lợi hại như vậy?”

Tang Phi Yến khoát tay, không ai biết cả.

Tác giả viết bào báo cũng dùng bút danh, chỉ có phóng viên địa phương lúc ký tên mới dùng tên thật, Lâm Sơ như có điều suy nghĩ nhìn về phía tên “Giang Tấn”, vô cùng bội phục anh vì một bài báo độc nhất vô nhị, về phần quản lý giả mạo kia là người nào, đoán chừng cũng không khó khăn để suy đoán.

Rốt cuộc bài báo cho biết vụ án về sau, để giải quyết tốt hậu quả vẫn còn rất nhiều chuyện cần phải xử lý.

Chủ nhật cô không về Trữ Tiền, trốn trong phòng nghỉ ngơi hai ngày, bây giờ khó mà chịu được nóng nực nên đành phải ra cửa.

Ban đầu trên hợp đồng thuê nhà viết rõ tiền điện nước chia đều, các nhà không có đồng hồ điện riêng, vì vậy lắp đặt máy điều hòa cũng là một chuyện phiền phức, phòng Tang Phi Yến ở giữa vách ngăn, không có cửa sổ thông gió, cho nên không tuân theo điều lệ trong hợp đồng, đóng tiền điện theo một tỷ lệ nhất định.

Lâm Sơ cho rằng cô có thể nhịn được, ai ngờ bây giờ cô lại không chịu nổi được nữa, chiều chủ nhật chạy đi mua máy điều hòa, trước khi cửa hàng đóng cửa đã chọn được một máy giá cả vừa phải, trên sổ tiết kiệm lại mất một khoản tiền, Lâm Sơ hết sức đau lòng.

Ngày thứ hai hôm sau, ngày đầu tiên của tháng bảy mặt trời chói chang nóng bức bắt đầu. Khí trời nóng ẩm lên tới 38°C, Lâm Sơ ngồi trong phòng làm việc có máy điều hòa, mới vừa cầm tờ tạp chí trong tay, Lâm Sơ lật tới nhân vật chính trong tờ tạp chí, đoạn chính ngồi trước ống kính. Ngoài ý muốn lật một trang khác, trên đó lại có hình của Trầm Trọng Tuấn, nhưng tư thế hai người ngồi lại giống như đúc, khóe miệng cong lên, hai tay chấp trên bắp đùi, ánh mắt lạnh nhạt, nội dung trên tạp chí là giới thiệu về công ty mới của tập đoàn, Trầm Trọng Tuấn được điều đến Trữ Tiền.

Bên kia Trầm Trọng Tuấn đang ở trong phòng làm việc thu xếp tài liệu mang đến Trữ Tiền, lúc chạm vào tờ tạp chí động tác của anh hơi chậm lại, đầu ngón tay dừng lại trên hình nhân vật chính kia, chậm rãi đọc từng câu chữ kia một lần.

Trợ lý gõ cửa nhắc thời gian, Trầm Trọng Tuấn hoàn hồn trở lại, nhét tờ tạp chí kia vào đồng tài lại mang theo đến Trữ Tiền, chậm rãi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Edit: Thanh Xuân

Ban ngày bầu trời nóng bức, mùi hôi thối ở khu phế thải, tất cả các mùi đều bay tới nơi làm việc.

Trong hai tháng này có nhiều chuyện xảy ra, ban ngày công việc căng thẳng, chịu đựng mùi hôi thối, ban đêm Lâm Sơ lại gặp ác mộng, kỳ quái trong mơ có đủ loại hình ảnh vô cùng kỳ quái, thế nhưng sau khi tỉnh lại chỉ còn những hình ảnh mơ hồ, trong đầu chỉ còn lại một mảng tối đen.

Cô quyết định thả lỏng một chút, lập kế hoạch thời gian làm việc hợp lý, sau khi tan việc phải nghỉ ngơi thật tốt.

Không biết gần đây Diệp Tình bận rộn việc gì, luôn không có thời gian rảnh đi ra ngoài, một mình Lâm Sơ đi tới rạp chiếu phim gần Nam Hồ, chọn một bộ phim nghệ thuật mới chiếu.

Trong phòng chiếu người xem thưa thớt, Lâm Sơ ngồi một lát, thấy không có người nào vào nữa, thì cong thắt lưng, lén lén lút lút chạy tới ghế ngồi hàng đầu tiên, móc gói thức ăn vừa mới mua được trong siêu thị ở trong túi xách ra, chăm chú ăn.

Lúc Vương Minh gọi tới thì phim đã chiếu được hơn phân nửa, Lâm Sơ đang tập trung tinh thần, không nhìn số điện thoại đã nhấn nút nhận, nghe bên kia nói một câu “Anh là Vương Minh”, đồ ăn vật ở trong miệng vẫn chưa nhai lập tức mắc nghẹn ở trong cổ họng, cúi đầu ho khan vài tiếng.

Lâm Sơ đè ép cổ họng đáp lại, Vương Minh dừng một chút mới nói tiếp, “Trước đây anh nhìn thấy chuyện xảy ra ở đơn vị của các em, chuyện diễn xuất bên cạnh Nam Hồ đó, lúc đầu muốn gọi điện thoại hỏi thăm em một chút, nhưng vẫn không có thời gian, gần đây như thế nào?”

Lâm Sơ che di động nhỏ giọng nói, “Tốt vô cùng.”

Vương Minh lại hỏi, “Có phải em đang ở rạp chiếu phim không?”

Lâm Sơ nói, “Ừ, đang xem phim, ở đây không tiện nghe điện thoại.”

Vương Minh ừ rừ một lát, nói tiếp, “Cuối tuần em có về thăm nhà không? Cuối tuần này anh về, nếu em cũng về, anh có thể tiễn em một đoạn.”

Lâm Sơ cười đáp, “Không cần, tôi tan làm tương đối sớm, không cùng thời gian với anh, tôi đi về rất tiện, không cần phiền phức.”

Vương Minh cũng không miễn cưỡng, chỉ nói có thời gian thì cùng nhau ăn cơm, sau đó cúp điện thoại.

Lâm Sơ tắt di động rồi bỏ vào trong túi xách, tiếp tục ăn đồ ăn vặt, nam nữ chính trong phim đang tình cảm nồng nàn nhìn đối phương, đột nhiên cô cảm thấy đỉnh đầu có một luồng nhiệt sáng rực, có quy luật một ngưng một thờ. Da đầu Lâm Sơ có chút tê dại, túm chặt túi xách trên vai, từ từ ngược cổ lên, tầm mắt ngẩng lên.

Một giây kế tiếp suýt nữa cô kêu lên thành tiếng, một đôi mắt cùng với mắt cô nhìn chăm chăm vào nhau, miệng sắp sửa chạm vào trán cô, Lâm Sơ vừa há miệng, lập tức có một bàn tay che miệng cô lại, đỉnh đầu đôi môi mờ ra khép lại, “Muốn gọi hôn sao, là tôi!”

Lâm Sơ thở phào một cái, lập tức xui xẻo, tim nhảy loạn liên tục. Cô né đầu sang một bên, gạt tay Giang Tấn ra, dùng dùng nỗi giận nói, “Anh có bệnh à!”

Giang Tấn ngoác ngoác khóe môi, hai tay gác trên ghế, hai cánh tay một chống đỡ, nhưng lại dễ dàng trở mình nhảy qua, Lâm Sơ kinh hãi suýt nữa kêu lên, cái ghế lắc lư rõ ràng.

“Tôi thấy ai đó lén lút chạy tới trước mặt, vừa rồi không có đạo đức công cộng ở chỗ này nói chuyện điện thoại, thì ra là cô!” Giang Tấn hài lòng ngồi xuống, vờ như không thấy Lâm Sơ đang tức giận.

Lâm Sơ thẹn đỏ mặt, không khỏi quay đầu nhìn xung quanh, thấy người xem cũng không tăng nhiều, vẫn có thưa thớt vài người ngồi hàng ghế sau, cô mới thờ mạnh nói, “Dù sao vẫn tốt hơn anh, từ phía sau nhảy tới đây!”

Giang Tấn hừ lạnh một tiếng, chỉ vào màn hình lớn, “Phim này có gì hay mà xem? Ngược lại cô còn chạy lên hàng đầu, cũng không sợ ánh mắt thiên hạ.”

Lâm Sơ nói, “Không hay anh sao còn vào đây xem?”

Giang Tấn tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Công việc, viết một bài bình luận phim, cho số này.” Anh đưa ra mười ngón tay, cũng không nói rõ, Lâm Sơ ước lượng số lẻ, hẳn là hai số không, không khỏi liú lười hít hà, sinh lòng hâm mộ.

Hai người không tiếp tục nói chuyện phém nữa, hết sức chuyên chú nhìn chăm chăm vào màn hình, một lát sau thấy Giang Tấn đưa tay qua, sờ túi đồ ăn vặt trên tay Lâm Sơ, Lâm Sơ tránh sang bên cạnh, nhưng vẫn bị anh lấy được, nắm một xấp to, Lâm Sơ đối với anh không thể nào tự nhiên được.

Sau khi phim kết thúc Lâm Sơ vội vã chạy ra ngoài, Giang Tấn theo sau vài bước, vừa gặp dòng người bên trong ba phòng chiếu bên cạnh ra ngoài, chốc lát đã không thấy bóng dáng Lâm Sơ đâu cả, Giang Tấn cảm thấy không thú vị, chậm rãi đi ra khỏi rạp chiếu phim.

Một mình Lâm Sơ đi dạo trên đường, đi vào mấy tiệm bán quần áo lụa quần áo, cũng không có ý định mua. Ban đêm giữa hè khách hàng thưa thớt, người bán hàng kiên nhẫn giới thiệu, thấy Lâm Sơ không muốn mua, cũng không ngại.

Trên đường trở về Lâm Sơ xách hai đầu vịt, vào nhà đóng cửa mở máy tính lên, đúng mười một giờ thì đi ngủ, một đêm mộng đẹp.

Chẳng biết tại sao Dương Thuần Bối đặc biệt thích Lâm Sơ, buổi trưa lúc ăn cơm luôn bỏ đồng nghiệp ở phòng ban mình, luôn cùng một chỗ với Lâm Sơ vừa nói vừa cười, sau khi tan làm lại ở dưới lầu chờ cô, cùng đi tới trạm xe buýt chờ xe.

Cô oán trách đồng nghiệp trong đơn vị với Lâm Sơ, có vài người ý vào mình có chỗ dựa vững chắc, nhà có bối cảnh tốt, thì đã tác oai tác quái, bắt nạt người mới như Dương Thuần Bối. Dương Thuần Bối không cam lòng nói, “Cả tòa nhà này, người nào không có hậu đài phía sau, bọn họ sẽ dùng mắt chó nhìn người dưới, cả ngày chỉ biết gây khó dễ cho tôi, những người đó không muốn đi xã giao thì sẽ bắt tôi đi cùng với quản lý, thật sự xem tôi là người dễ bắt nạt sao, tôi không có ngu như vậy!”

Lâm Sơ cười cười, an ủi mấy câu, thấy xe buýt tới, cô vội vàng phát tay nói tạm biệt, tránh được chuyện rắc rối.

Thứ năm sau khi tan làm, Dương Thuần Bối lại hẹn Lâm Sơ đi dạo phố, Lâm Sơ biết cô cố chấp, móc vé xem phim ra giờ lên, “Tôi muốn đi xem phim, thật xin lỗi.”

Về mặt Dương Thuần Bối có chút mất mát nói, “A, tôi lại không thích xem phim.”

Hai người chia tay tại trạm xe buýt, Lâm Sơ ngồi tới Nam Hồ, tìm một quán thức ăn nhanh, tùy tiện mua hai món ăn, từ từ chậm rãi mà ăn, chờ phim khởi chiếu.

Ăn được một nửa, cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Đường phố ngập chìm dưới ánh hoàng hôn màu vàng, bên kia người bán nước trái cây cầm một máy quạt gió từ Nam Hồ đi về nhà, trong núi khí trời mù mịt như chìm trong một mảng lửa màu đỏ cam, xung quanh là những áng mây chuyển động mảnh liệt theo từng đợt sóng nhiệt.

Lâm Sơ thấy Diệp Tinh từ đằng xa đi tới, trên tay cầm một cây quạt nhỏ, người đàn ông đi bên cạnh đang cười đùa vui vẻ với cô, chỉ chốc lát sau hai người đã ôm chặt nhau, cây quạt đặt ngay ở giữa.

Lâm Sơ lại ăn thêm một miếng, lấy điện thoại ra bấm số, ung dung nói, “Cùng ra ngoài với tớ xem phim.”

Đầu bên kia điện thoại co tiếng cãi nhau ầm ĩ, Diệp Tinh áp ứng, “Tớ đang làm thêm giờ, có chuyện gì.”

Lâm Sơ thấy người đàn ông kia miệng giật giật, hình như đang dò hỏi, thì nói, “Minh bấm tay đoán quẻ, gần đây cậu gặp vận đào hoa.”

Diệp Tinh buồn cười, “Khi nào thì cậu trở thành bà đồng rồi!”

Lâm Sơ cười cười, “Tớ còn tính ra cậu vứt bỏ quả khứ, bỏ mối tình đầu nặng tình, tìm được một đức lang quân như ý, chuyện cũ trước kia đã hóa thành tro bụi.” Cô vờ như không có chuyện gì xảy ra rồi, “Như vậy cũng tốt, người đó tốt hơn Trình Kiều nhiều.”

Đột nhiên Diệp Tinh không lên tiếng, hồi lâu cũng không lên tiếng giải thích, Lâm Sơ không quấy rầy cô nữa, đặt điện thoại xuống tiếp tục ăn cơm.

Sang ngày thứ sáu hôm sau, Lâm Sơ muốn đón xe về nhà, trước khi tan làm lãnh đạo giao cho nhiệm vụ mới, Lâm Sơ vội vàng sửa vài văn kiện, nộp lại trước 5 giờ.

Trễ một giờ, vừa tan việc là giờ cao điểm, Lâm Sơ lo là không thể đón kịp chuyến xe thứ ba, ôm túi vội vàng chạy tới sân ga. Vừa mới chạy tới cổng chính, lại nghe thấy tiếng còi xe vang lên bên đường, Vương Minh thò đầu ra cười nói, “Sao tan làm trễ thế, về Trữ Tiền sao? Anh đưa em đi.”

Lâm Sơ dừng lại, thở hổn hển từ chối cảm ơn, Vương Minh lái xe đến bên cạnh cô, tiếp tục khuyên, vừa liếc nhìn thời gian, nhắc nhở, “Ngộ nhờ em không đón được xe, thuê xe về nhà quá mắc!”

Lâm Sơ do dự một chút, không thể làm gì khác chỉ đành nói cảm ơn, Vương Minh vội vàng mở cửa xe cho cô.

Một đường về Trữ Tiền, hai người đều không nói chuyện, Vương Minh không dám tùy tiện nói chuyện phiếm, sợ Lâm Sơ lúng túng, định mở radio, nghe nhạc tới Trữ Tiền, nhưng mà bây giờ đã sáu giờ, trước kia Lâm Sơ về nhà sớm hơn rất nhiều.

Lâm Sơ bảo anh dừng xe ở trên đường Trữ Tiền, lại nói mấy câu cảm ơn mới vẫy tay tạm biệt, chờ xe đi xa, cô mới chậm rãi đi về nhà.

Có điều chỉ trong hai tuần ngắn ngủi, các tòa nhà lân cận đã dỡ bỏ hơn phân nửa, dọc đường dựng hàng rào chắn, bên cạnh tường rào có công nhân đang treo tấm quảng cáo, tên hạng mục công ty in rất to ở chính giữa biển quảng cáo.

Trầm Trọng Tuấn từ trong công trường đi ra, tay phải bị thương chảy máu, anh tháo cà vạt xuống buộc vết thương lại, giương mắt thì thấy Lâm Sơ chậm rãi đi qua trước mặt, anh cố kêu một tiếng, “Lâm Sơ!”

Lâm Sơ theo tiếng gọi quay đầu, liếc thấy trên tay Trầm Trọng Tuấn một mảng máu đỏ, giật mình nói, “Quản lý Trầm.”

Trầm Trọng Tuấn đi tới cạnh cô, hỏi, “Bệnh viện gần đây là chỗ nào?”

Lâm Sơ nói tên đường, lại nghĩ thầm chắc anh cũng không rành đường, tìm xe xung quanh, rồi lại không thấy có chiếc xe nào gần đây. Trầm Trọng Tuấn giờ chìa khóa xe trong tay ra, “Có thể chỉ đường giúp tôi không, công nhân đã tan làm, không ai giúp một tay.”

Lâm Sơ thấy tay anh chảy máu không ngừng, không hề do dự, lập tức ngồi lên xe anh.

Tay phải Trầm Trọng Tuấn bị thương, không cách nào lái xe được, kỹ thuật lái xe của Lâm Sơ không tốt, bắt đầu khởi động xe, xe dừng lại ngay lập tức, sườn xe cũng rung một cái. Trầm Trọng Tuấn giúp cô tra chìa khóa xe vào, từng bước từng bước chỉ đường động tác cho cô, Lâm Sơ làm theo, chỉ một

lúc sau xe khởi động lại lần nữa, nhanh chóng đi tới bệnh viện Trữ Tiên.

Trầm Trọng Tuấn bảo cô lái chậm một chút, “Không cần phải vội, cô cứ lái từ từ.” Anh giải thích qua loa, “Vừa rồi tôi muốn đi dạo công trường, lúc trượt chân ngã thì nắm một trụ thép, ai ngờ có một lỗ nhọn bên, lòng bàn tay bị rách một đường, hôm nay công nhân lại về sớm, cho nên không tìm được người giúp.”

Lâm Sơ gật đầu một cái, cùng nói mấy câu với anh, nháy mắt đã tới trước cổng bệnh viện.

Bệnh viện Trữ Tiên cũng không lớn, tổng cộng có bốn tầng, Lâm Sơ có chút ấn tượng với phòng khám, trực tiếp dẫn Trầm Trọng Tuấn lên lầu hai, để bác sĩ khám cho anh, rồi lại chạy xuống lầu dưới làm thủ tục đăng ký.

Lâm Sơ chạy lên sau cầm sổ bệnh án đặt lên bàn làm việc, bác sĩ đang xử lý vết thương cho Trầm Trọng Tuấn. Vết thương hơi sâu, Lâm Sơ không dám nhìn thấy máu, mắt nhìn sang chỗ bên cạnh, mẹ Lâm gọi điện tới hỏi cô khi nào thì về, Lâm Sơ đi sang một bên trả lời, “Con đang có chút việc, ba mẹ đừng chờ con, tối nay con mới về.”

Mẹ Lâm nói thẳng, “Mẹ để dành thức ăn trong tủ lạnh cho con, mẹ và ba con đi đánh mát chược, con về nhà thì hâm nóng lại.”

Lâm Sơ vội vàng lên tiếng trả lời, sau khi cúp điện thoại quay lại thì thấy Trầm Trọng Tuấn đang nhìn cô.

Trầm Trọng Tuấn cười nói, “Cô về trước đi, hôm nay làm phiền cô, cảm ơn!”

Mặc dù Lâm Sơ rất muốn về nhà, nhưng nhớ trước đây Trầm Trọng Tuấn có ơn với cô, thì nói, “Không sao, tôi sẽ đợi anh về cùng, anh không thể lái xe.”

Trầm Trọng Tuấn cũng không từ chối, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, động tác bác sĩ hơi mạnh, mặt anh không biến sắc, nghiêm túc ngồi thẳng lưng.

Một lát sau Lâm Sơ và Trầm Trọng Tuấn xuống lầu, lại chạy đi mua thuốc, cầm bao lớn bao nhỏ lên xe chở anh về, trên đường dặn đi dặn lại cách thay băng đổi thuốc.

Trầm Trọng Tuấn lục lọi túi ny lon, tháo một túi thuốc ra trực tiếp nuốt xuống, chỉ đường cho Lâm Sơ, lát sau thì dừng ở một chung cư lâu năm, Lâm Sơ ngạc nhiên nói, “Anh ở đây?”

Trầm Trọng Tuấn gật đầu một cái, “Vị trí nơi này rất tốt, giao thông thuận tiện, bình thường cũng rất yên tĩnh.”

Lâm Sơ cười nói, “Thật trùng hợp, ông bà nội tôi cũng ở đây, họ ở lầu ba.”

Trầm Trọng Tuấn đã xuống xe, vịn cửa xe nhìn lên lầu một cái, không khỏi cười nói, “Quả thật rất trùng hợp, tôi ở lầu hai.” Dứt lời, anh nói cảm ơn Lâm Sơ một lần nữa.

Lâm Sơ khoát tay, “Lần trước anh cũng giúp tôi, lần này vừa khéo trả nợ, không cần cảm ơn.”

Bỗng dưng Trầm Trọng Tuấn im lặng không lên tiếng, Lâm Sơ cũng không phát hiện, giục anh mau mau lên lầu, rồi mới xoay người đi về.

Bất giác Trầm Trọng Tuấn gọi cô, “Nhân tiện cô không lên thăm ông bà nội của cô sao?”

Lâm Sơ cười nói, “Ngày mai tôi tới đây, buổi tối họ thường ngủ sớm, tôi không làm ồn đến họ.”

Trầm Trọng Tuấn nhân nhạ “Ừ” một tiếng, đứng ở hành lang, đưa mắt nhìn Lâm Sơ rảo bước đi.

Về tới phòng, Trầm Trọng Tuấn cầm hộp thuốc và băng gạc thuốc nước lấy ra từng cái một, đọc hết toàn bộ giấy hướng dẫn, anh mới phát hiện trên tay đang cầm sổ bệnh án. Mắt thấy chữ viết trên sổ bệnh án, anh không khỏi nhìn thêm vài lần.

Cho đến khi thấy bìa ngoài viết tên của anh và ngày tháng sinh, chữ viết đẹp đẽ, uốn lượn mượt mà, tên họ không viết sai, sinh nhật thì tự biên lung tung, Trầm Trọng Tuấn ngoắc ngoắc khóe môi, cầm sổ khám bệnh nhét vào ngăn kéo bàn trà.

Đầu kia rốt cuộc Lâm Sơ cũng về tới nhà, vội vội vàng vàng hâm nóng thức ăn lấp đầy dạ dày, lúc gấp thức ăn nhìn thấy vài vết máu li ti dính trên mu bàn tay, lập tức cô không còn khẩu vị để ăn tiếp, nhanh chóng chạy vào phòng rửa tay sạch sẽ.

Hôm sau cô ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao mới dậy, mẹ Lâm gói hai hộp bánh sủi cảo rau hẹ, lại chỉ vào trên bàn trúc, bảo Lâm Sơ mang đến cho ông bà nội. Lâm Sơ còn buồn ngủ, chạy vào phòng vệ sinh rửa mặt, mẹ Lâm nói, “Ba con đi nhà máy ở ngoại ô thành phố sửa chữa máy móc, hôm nay không về ăn cơm, mẹ và em họ đi dạo phố, nếu không hôm nay con ăn cơm ở nhà ông bà nội đi, cơm tối thì về đây.”

Lâm Sơ mơ mơ màng màng đáp một tiếng, mẹ Lâm lại thử dò hỏi nói, “Lần sau nếu con thích, thì cùng đi dạo phố với mẹ, con cũng biết đi Ngô, cô ấy là người giới thiệu Tiểu Vương cho con, đúng rồi, gần đây con với Tiểu Vương như thế nào?”

Lâm Sơ tỉnh ngủ ngay lập tức, lăm bằm súc miệng nói, “Vẫn... Tốt...”

Mẹ Lâm vui vẻ cười một tiếng, gấp mười cái sủi cảo cuối cùng bỏ vào hộp.

Ai ngờ chuyện vừa khéo, Lâm Sơ vừa đến nhà ông bà nội, gõ cửa hồi lâu cũng không thấy ai ra mở cửa. Ông bà nội lại không có di động, máy điện thoại riêng trong nhà thì không ai nhận, Lâm Sơ ngồi chồm hóm ở cửa một lát, cô hỏi cô Lâm Sơ, thì ra ông bà nội đi chùa trên núi, tới trưa mới có thể về. Lâm Sơ lau mồ hôi trên trán, nhìn mặt trời chói chang ngoài cửa sổ một lúc, đã qua giờ cơm lâu rồi, bụng cô đã kêu đói.

Lâm Sơ quyết định tối quay lại, lúc xuống tới lầu hai, chợt có một ý niệm nảy ra ở trong đầu cô, muốn nhờ Trầm Trọng Tuấn chuyển thức ăn cho ông bà nội giúp cô, sau đó cái ý nghĩ này lại bị cô xóa bỏ ngay từ trong trứng nước.

Trầm Trọng Tuấn cầm túi rác đứng sau lưng cánh cửa, nhìn xuyên qua mắt mèo, loáng thoáng thấy một bóng dáng, anh bước một bước tới trước, quả nhiên nhìn thấy Lâm Sơ đứng trước cửa, nhìn cửa phòng anh vài lần, nhưng lại đi xuống lầu dưới. Trầm Trọng Tuấn cau mày lại, đứng lại một lát mới mở cửa đi xuống lầu, đi xuống lầu dưới, lại nghe có người nói, “Nói là buổi trưa có thể về tới, tớ đợi không nổi nữa, về nhà trước. Tớ định nhờ người chuyển thức ăn cho ông bà nội, nhưng mà không quen anh ta, ý tứ không tốt lắm, buổi tối tớ lại tới một chuyến nữa, mệt đến chết mất.”

“Cậu cho rằng tớ mặt dày như cậu à, trở về sẽ tìm cậu, rốt cuộc gần đây cậu đang bận rộn chuyện gì, có thể nói cho tớ biết một chút không!”

Trầm Trọng Tuấn thấy Lâm Sơ cúp điện thoại, mới đi tới cửa. Lâm Sơ không ngờ anh lại xuất hiện bất thành linh như vậy, lúng túng gật đầu chào hỏi, Trầm Trọng Tuấn gật đầu một cái, vứt túi rác xuống, đột nhiên gọi rồi đi tới phía trước Lâm Sơ, “Đưa đồ cho tôi, tôi sẽ đưa cho ông bà nội cô.”

Lâm Sơ kinh ngạc quay đầu lại, mới biết vừa rồi anh nghe lén điện thoại của mình, có chút không vui, rồi lại nhớ anh cũng là vô ý, thì lại mỉm cười, “Không cần, cảm ơn.”

Trầm Trọng Tuấn đã đi tới gần cô, đưa tay cầm lấy túi ny lon trong tay cô, “Trời nóng như vậy, những thứ như sùi cào sẽ bị hư.”

Lâm Sơ không khỏi nhìn về phía bàn tay phải được băng bó tỉ mỉ của anh, có chút ngạc nhiên về tay nghề của anh, cô hơi lúng túng, lúc trước chỉ muốn giao nhiệm vụ này cho người khác, hiện tại chợt mới nhớ tới, Trầm Trọng Tuấn xem là một người xa lạ, ngộ nhờ ông bà nội hỏi, cô phải mất một đồng lòng giải thích mới được.

Bỗng Trầm Trọng Tuấn bật thốt lên, “Nếu không cô lên nhà tôi ngồi đợi một lát, khi ông bà nội cô về thì tự cô đưa. Ngày hôm qua cô giúp tôi, xem như tôi cảm như cô.”

Lâm Sơ làm sao đồng ý vào nhà anh, theo cô dù sao cũng không quen, ai ngờ Trầm Trọng Tuấn lại không nói hai lời đã vòng qua bên cạnh, đi thẳng vào bên trong, Lâm Sơ vội vàng kêu hai tiếng “Này này”, với tay cầm túi ny lon trong tay anh, mấy bước này cũng đã lên tới trên lầu, Trầm Trọng Tuấn mở cửa phòng, mời cô vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Tù Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Edit: Thanh Xuân.

Lâm Sơ đi cũng không được mà vào cũng không được, đổi lại là người khác tự chủ trương như thế, cô đã sớm không vui, chẳng qua tính tình Trầm Trọng Tuấn hơi quái dị, mặc dù không cách nào cô hình dung được, nhưng trực giác lại tin thiện ý đơn thuần của anh.

Sau khi Trầm Trọng Tuấn bước vào cửa đột nhiên mới nhớ tới một chuyện, nhìn chằm chằm dế trên chân một lúc, mới nói, “Trong nhà không có dế, cô trực tiếp mang giày vào đi.”

Lâm Sơ liếc nhìn sàn nhà sạch bóng, lại nhìn đôi chân mang giày xăng đan lập tức rút trở lại, mở miệng lần nữa, “Quản lý Trầm, thật sự không cần khách khí, buổi tối tôi quay lại thì tiện hơn.”

“Không phải nói ông bà nội cô sẽ nhanh trở về sao?” Trầm Trọng Tuấn đi vào, cầm túi ny lon đặt lên bàn trà, thấy Lâm Sơ vẫn đứng trước cửa, anh cũng không nhúc nhích.

Lâm Sơ không thể làm gì khác, cười khan một tiếng rồi mới đi vào, lập tức in một dấu màu đen trên sàn nhà gần cửa, hơi do dự, cô định cởi giày xăng đan ra, đi chân không trên mặt đất, khỏe nhất Trầm Trọng Tuấn nhìn thấy, cũng không lên tiếng, từ từ đi tới tủ lạnh, nhanh chóng bỏ sùi cào vào trong tủ đông bảo quản, lại lấy ra hai chai nước suối đưa cho cô. Lâm Sơ nói cảm ơn rồi nhận lấy, không nhận được mở nắp chai ra, ừng ực uống nước, lúc này cả người mới cảm thấy thoải mái, xua tan một chút khô nóng.

Tòa nhà này cùng với tòa nhà gia đình Lâm Sơ ở có niên đại giống nhau, kết cấu cũng tương tự. Cách trang trí trong phòng theo phong cách thịnh hành thập niên chín mươi, nhưng xem ra điều kiện gia đình này không tệ, mặc dù cách trang trí có vẻ hơi già, nhưng từ tường gạch tu gạch cũng có thể nhìn ra chút giá trị.

Trầm Trọng Tuấn lại lấy một ít nước trái cây trong tủ lạnh ra, đặt trên bàn trà nói: “Tôi mới đến ở được năm ngày, trước đây vẫn chưa có thời gian để

sửa sang lại gian phòng này, cũng không có thời gian lục lọi những vật trong ngăn kéo.” Anh giờ giờ tay phải, “Hiện tại có thời gian, nhưng lại không thể quét dọn.” Miến cưỡng nói vài câu, anh đã hết đề tài, bắt đầu cùng trộn mắt với Lâm Sơ.

Lâm Sơ mím môi uống nước, ừ nóng trong miệng mới nuốt xuống, cô với Trầm Trọng Tuân cũng không phản đối, nhưng bầu không khí quá lạnh lẽo, ngồi lâu khó tránh khỏi lúng túng, suy một một chút nên hỏi: “Đúng rồi, làm sao anh tìm nhà ở đây? Cách cảnh khu có hơi xa?”

Trầm Trọng Tuân trả lời: “Lúc trước phòng nguyên không nhiều lắm, nhà này trang hoàng tương đối sạch sẽ, tạm thời mà nói thì có thể.”

Lâm Sơ gạt đầu một cái, lại hỏi: “Anh thuê căn phòng này bao nhiêu?”

Trầm Trọng Tuân nói: “Chín trăm một tháng.”

Lâm Sơ tròn mắt, bật thốt lên: “Không phải đâu, nơi này không phải là đường chính, phòng ốc lâu hai nhiều nhất cũng chỉ có sáu bảy trăm.”

Trầm Trọng Tuân cong môi, “Tôi biết, nhưng mà trước khi tôi đến chủ thuê nhà đã quét sơn lại, phòng bếp cũng đổi mới, cho nên giá tiền này không mắc.”

Lâm Sơ thế này mới gạt đầu, lẩm bẩm nói: “Khó trách, xem ra so với trước kia sạch sẽ hơn nhiều.”

Trầm Trọng Tuân thính tai, nhíu mày hỏi, Lâm Sơ cười nói: “Khi còn bé tôi đến nhà ông bà nội, thường xuyên đến nhà này chơi đùa, nhà của chủ thím này tốt lắm.”

Trầm Trọng Tuân hiểu ra, lại cùng Lâm Sơ nói thêm vài câu, chỉ chốc lát sau nghe được một tiếng “Ừ ục”, chỉ thấy Lâm Sơ lập tức ôm hai tay, vờ như không có việc gì che trước bụng, trong miệng vẫn thao thao bất tuyệt, Trầm Trọng Tuân gục đầu xuống, giấu ý cười trên khóe môi, một lát sau cô nghe thấy âm thanh nhẹ nhàng, dường như đã hết đề tài nói chuyện, mới mở miệng nói: “Tôi hơi đói bụng, cơm trưa vẫn chưa ăn, cô ăn chưa?”

Lâm Sơ cười nói: “Chưa ăn, hiện tại tôi không đói bụng.”

Trầm Trọng Tuân đứng dậy đi vào phòng bếp, lấy ra hai hộp mỳ ăn liền trong tủ bếp, lại lấy thêm hai quả trứng gà, cho nước vào trong nồi rồi đun, “Cùng nhau chịu chút gì đi, không ngại phải ăn mỳ ăn liền chứ.” Anh luôn đi công tác, cũng không thể nấu ăn, khoảng thời gian này thức ăn trong tủ lạnh trong chỉ có thể bày ra về.

Quả thật Lâm Sơ đã đói không chịu nổi, nhưng căn bản hơn nửa tháng cô đều ăn mì xào, thật sự không muốn chạm mỳ sợi nữa, mặc dù hơi ngại, cô vẫn mở miệng: “Quản lý Trầm, anh có muốn ăn sủi cảo không? Tôi làm phiền anh như vậy thì hơi ngại, nếu không anh nấu sủi cảo đi?”

Trầm Trọng Tuân vừa mới xé mỳ ăn liền, nghe vậy sau lại lặng lẽ cầm mấy gói gia vị nhét vào trong hộp, lén lút cất vào trong tủ bếp.

Lâm Sơ đứng ở ngoài phòng bếp vẫn chưa nhìn thấy, nghe Trầm Trọng Tuân trả lời, cô chạy với tốc độ nhanh nhất lấy bánh sủi cảo trong đông ra, đi vào phòng bếp.

Nước trong nồi đã sôi sùng sục, Lâm Sơ lập tức cho bánh sủi cảo vào trong nồi, cầm nắp vung bên cạnh đẩy lên, nhìn Trầm Trọng Tuân cười cười.

Trầm Trọng Tuân thấy hình như cô không có động tác khác, không khỏi khen ngợi cười, tiến lên giờ nắp vung lên, cầm lấy sạn vớt bánh, quả nhiên sủi cảo đã muốn nở, chỉ còn lại mấy miếng nhỏ. Lâm Sơ thấy thế, vội hỏi: “A, tôi quên mất.”

Trầm Trọng Tuân “Ừ” một tiếng, chỉ vào tủ bếp để cô giúp một tay lấy gia vị bỏ vào trong bát, Lâm Sơ lập tức làm theo.

Bánh sủi cảo nóng hổi trên bàn, Lâm Sơ khách sáo vài câu, vội vàng ăn hai cái liên tiếp, sau khi ẩm dạ dày động tác mới chậm lại, cái miệng nhỏ cẩn thận nhai nuốt. Trầm Trọng Tuân một ngụm một cái, ngược lại Lâm Sơ có chút kinh ngạc, không ngờ tướng ăn của anh là như thế này, trong tưởng tượng hẳn là nên lịch sự mới phải, nhưng động tác của anh lại cũng không thô lỗ, trút bỏ một thân tây trang, sau khi thay áo sơ mi bình thường, đáng người của anh cũng khô ngô tuấn tú.

Hai người vừa nói chuyện phiếm vừa ăn, so với lúc trước thân thiết hơn rất nhiều, lúc Lâm Sơ gọi “Quản lý Trầm” cũng thêm vài phần tùy ý, chỉ chốc lát sau đã tiêu diệt sạch sẽ bánh sủi cảo, Lâm Sơ lại bụng chén đưa bỏ vào trong bồn rửa.

Tay phải Trầm Trọng Tuân không thể dính nước, Lâm Sơ được làm chuyện tốt, giúp anh rửa sạch chén bát, sau khi trở lại phòng khách vẫn không nghe thấy hàng lang có động tĩnh gì, Trầm Trọng Tuân lấy ít nho cho cô ăn, Lâm Sơ liếc nhìn đồng hồ, có chút lo lắng, muốn đi lên lầu nhìn xem ông bà nội đã về chưa.

Trầm Trọng Tuân đưa cô tới cửa, nhìn chằm chằm cô dần dần biến mất ở ngã rẽ cầu thang, tiếng bước chân một lát thì dừng lại, lại truyền đến vài tiếng gõ cửa gỗ, anh nghe thấy Lâm Sơ kêu “Ông nội”, một lát sau lại kêu “Bà nội”, nhưng lại có chút giống tiếng trẻ em đang tìm người lớn.

Chỉ một lát sau, Lâm Sơ lại từ trên lầu đi xuống, thấy cửa phòng Trầm Trọng Tuân mở rộng ra, đứng bên ngoài, ngạc nhiên cười: “Vẫn chưa có về, có lẽ bọn họ ở trên núi ăn cơm chay.”

Trầm Trọng Tuân gạt đầu một cái, “Vậy cô vẫn ngồi chờ một lát nữa chứ?”

Cũng không biết còn phải chờ tới khi nào, chỉ có thể lãng phí thời gian, Lâm Sơ nghĩ một lát, đang muốn lấy lại thức ăn mang về nhà trước, thì nghe dưới

lầu truyền đến tiếng bước chân chậm rãi, có người đang oán trách người bên cạnh, "Cho ông đi nhặt chai, ngã chết cũng không có ai cứu ông!"

Lâm Sơ cả kinh, lập tức nằm úp sấp trên tay vịn cầu thang, nhìn xuống dưới, quả nhiên nhìn thấy ông bà nội đang đỡ nhau lên lầu. "Ông nội bà nội!"

Bà nội nhìn lên phía trên, lập tức cười nói: "Đao Đao đến đây à!"

Bên kia Trầm Trọng Tuân nghe thấy bà nội Lâm Sơ gọi, nhất thời vẫn chưa hoàn hồn, mãi đến lúc nghe thấy ông nội Lâm Sơ cũng kêu một tiếng "Đao Đao", anh mới kinh ngạc nhìn về phía Lâm Sơ, Lâm Sơ làm như không thấy, ba bước hai nhảy xuống dưới lầu, chỉ vào chân hỏi ông nội hỏi: "Sao lại thế này?"

Bà nội đang muốn mở miệng, thì bị ông nội kéo kéo, bà nội hung hăng đẩy tay ông ra, nhìn Lâm Sơ nói: "Ông già chết tiệt này, nhìn thấy chai nhựa thì muốn nhặt về, không cẩn thận nên bị trật chân!"

Lâm Sơ đối với "Thói quen" của ông nội rõ như lòng bàn tay, bây giờ không tiện giáo huấn, cô để cho bà nội đi lên mở cửa trước, còn mình giúp thì đỡ ông nội đi từng bước một chậm rãi lên lầu.

Trầm Trọng Tuân đã cầm túi thức ăn ra, Lâm Sơ nói lời cảm ơn rồi nhận lấy, nhìn ông nội giới thiệu hàng xóm mới, cũng không có nói đã quen với đối phương từ trước, ông nội khách khí vài câu, cùng với Lâm Sơ nói xấu bà nội vài câu, hồi lâu mới đi đến lầu 3.

Chân ông nội cũng không có gì đáng ngại, chỉ là lớn tuổi nên sức khỏe kém, đi đường vốn cũng chậm, bình thường cứ bốn năm giờ là ra khỏi cửa, nhặt chai nhựa trên đường về bán, dù sao cũng không phải là kinh tế khó khăn gì, tiền lương về hưu của hai ông bà cũng đủ để bọn họ an hưởng lúc tuổi già, chẳng qua ai cũng sẽ không ngại tiền thiếu, ông nội lại càng như thế, người nhà khuyên nhiều lần cũng không bỏ.

Lâm Sơ vào toilet lấy nước ấm, bỏ thêm một ít thảo dược vào, ngồi xổm bên cạnh xô pha ông nội rửa chân. Bà nội hỏi Lâm Sơ, Lâm Sơ nói: "Mẹ có hện với dì họ đi dạo phố."

Bà nội cười nói: "Nhất định dạo đến tối muộn, có phải hôm nay ba con đi ngoại ô thành phố hay không? Buổi tối ở lại nhà bà nội ăn cơm, đừng đi về, con vào phòng ngủ mở điều hòa lên, xem tivi đi."

Lâm Sơ dùng sức chà xát chân, vết bầm đều tán vào trong chậu rửa chân, ông nội thoải mái nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau thì có chút hỗn loạn, Lâm Sơ lại thật cẩn thận giúp ông lau sạch sẽ, rót nước rửa tay, lúc này mới hoan hô một tiếng chui vào phòng ngủ.

Cơm chiều xong bà nội tiễn Lâm Sơ ra cửa, lấy ra một bao lì xì năm trăm nguyên cho cô, bảo cô đừng không nhớ tiêu tiền, Lâm Sơ từ chối mấy lần, không lay chuyển được bà nội, đành phải nhận lấy.

Trầm Trọng Tuân đem mì ăn liền còn thừa đổ vào thùng rác, lại châm một điếu thuốc, dựa vào cửa sổ phòng bếp, hồi lâu mới thấy Lâm Sơ xuất hiện ở dưới ánh trăng, đến đường mờ mờ bên cạnh con muỗi bay ở dưới, Lâm Sơ giật mình nhảy dựng tránh né mấy con muỗi đang quấy rối, lời nói làm nũng đón gió đưa lên lầu hai, sau khi nhận hồng bao bà nội cho vội vàng đi xuống cầu thang, cười xán lạn vẫy tay tạm biệt.

Trầm Trọng Tuân chậm rãi nhả ra một vòng khói, chợt thấy Lâm Sơ ngửa đầu nhìn trên tay anh một chút, có chút vẻ khẩn trương bị bắt tại trận, ngược lại mình cũng không lên lút, nên thản nhiên cười cười.

Lâm Sơ có chút nhũn mảy, lễ phép gật đầu, xem như c nói lời tạm biệt với anh, lúc này mới xoay người, bước nhanh đi ra khỏi cổng khu chung cư dân Mọc Lâm lâu năm.

Ngày hôm sau Lâm Sơ ở nhà học tập một ít kỹ xảo nấu ăn bằng nồi cơm điện, mẹ Lâm lấy nồi cơm điện cũ trong nhà không cần cất vào túi ny lon, hỏi: "Con có thể được không đó? Đừng để đã mang nặng như vậy, kết quả không nhúc nhích được!"

Lâm Sơ ngồi xổm ở một bên thu dọn thức ăn để mang về nội thành, nói: "Nhất định sẽ làm, sau này con tự nấu cơm, vừa tiết kiệm lại vừa tốt cho sức khỏe." Ban đầu ở phòng nông dân cô đã muốn nấu ăn nhưng không được, phòng bếp của căn phòng đang thuê giống như để trang trí, không thể dính khói dầu, chỉ có nồi cơm điện mới có thể miễn cưỡng sử dụng được.

Hành lý lần này so với nước trái cây lần trước hơi nặng hơn chút, Lâm Sơ tính toán thời gian ra ngoài sớm hơn, hàng xóm lầu dưới lái xe ba bánh còn làm việc ở bên ngoài, nhất thời tìm không được xe chở đến nhà ga. Mẹ Lâm thiên đình vạn chúc, bảo cô tranh thủ thời gian đi ra khu sau khu này đón xe, Lâm Sơ gật đầu đáp ứng, cố hết sức ôm gói to từ từ đi tới.

Nhưng không nghĩ hôm nay đi khắp nơi cũng không thấy xe ba bánh, chủ nhật đường về cao điểm, mà bên ngoài còn nhiều học sinh đi học đi nhờ xe trở về trường, nhất định xe ba bánh đang bận rộn lắm. Lâm Sơ thật vất vả đi ra khỏi khu này, thấy xe ba bánh đi qua trước mặt đều đã muốn quá tải, thẳng đến đi tới đường lớn, vẫn không nhìn thấy một chiếc xe trống, ngược lại có xe taxi xuất hiện ở ven đường. Lâm Sơ vội vàng chặn lại, tay vừa vươn ra, thì thấy một chiếc xe nhân côi, dừng bên cạnh cô, Vương Minh nhô đầu ra: "Thì ra em về sớm như vậy? Lên xe đi, anh tiễn em!"

Lâm Sơ tạm dừng một lát, xe taxi đã bị người khác đón rồi, suy nghĩ một chút, cô đành phải khách khí nói lời cảm ơn, sau khi ngồi lên xe có máy điều hòa nhiệt độ rất cực mới thở phào nhẹ nhõm.

Bên kia Trầm Trọng Tuân ở siêu thị chọn mua đồ dùng cá nhân, lúc đi qua gian hàng dép lê anh lấy mười đôi màu xám tro ném vào xe đẩy, nghĩ nghĩ, anh lại cầm lấy một đôi hồng nhạt họa tiết hoạt hình, lưỡng lự bỏ vào trong xe, sau khi đẩy xe đi được một khoảng cách anh lại quay trở lại, lấy đôi màu hồng nhạt ra, trong đồng dép màu xám tro lấy ra một đôi cỡ nhỏ ném vào, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Khi ra khỏi siêu thị nhận được số điện thoại riêng nhà họ Trầm gọi tới, Văn Bội Như ở đầu bên lo lắng nói: "A Tấn đánh nhau với ba con, anh con đi công tác không ở nhà, mẹ kéo không được, con nhanh chóng trở về xem một chút!"

Trầm Trọng Tuấn cau mày lại, không nhanh không chậm đợi ven đường, đón một chiếc taxi, trong đêm có ánh trăng làm bạn chạy về nội thành.

Lâm Sơ và Vương Minh thật sự không có đề tài để có thể tán gẫu, sau khi nói vài câu thì không nói nữa, ngược lại Vương Minh mở miệng: "Ngày hôm qua anh lại đi xem mắt."

Lâm Sơ kinh ngạc nói: "Thật sao?" Cô cười cười, "Kết quả thế nào?"

Vương Minh cười nói: "Cô ấy là giáo viên trung học, nhân phẩm coi như không tệ, anh tính ở chung một chút xem sao."

Lâm Sơ nhẹ nhàng thở ra, hai người lại hàn huyên một lúc, một lát thì tới nội thành, Vương Minh chở cô đến cổng hoa viên Quan Cẩm mới trở về.

Lâm Sơ ôm hành lý khó khăn đi về phía trước, đột nhiên phía sau có người kêu: "Lâm Sơ!"

Lâm Sơ theo tiếng quay đầu, chỉ thấy Giang Tấn ngồi xổm dưới đèn đường, trên trán có một vết máu, vỗ vỗ bánh xe mô tô bên cạnh nói: "Cho tôi mượn một trăm đồng, xe tôi không có xăng, chỗ nào cũng không đi được!"

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Edit: Thanh Xuân.

Về mặt Lâm Sơ hồ nghi, đến gần đèn đường vài bước.

Thân hình cao to của Giang Tấn, lúc này người đầy mồ hôi, cái trán có vết thương, ngồi xổm ở ven đường cảm thấy rất đáng thương. Lâm Sơ vừa mới đi mấy bước, anh chợt đứng lên, Lâm Sơ sợ tới mức phải lùi về sau một bước: "Tại sao anh lại ở trong này?"

Giang Tấn đáp phi sở vấn (*): "Cô mới từ Trữ Tiền trở về? Có muốn tôi giúp cô một tay không?" Nói xong, thì vươn cánh tay ra.

(*) Hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Lâm Sơ vội vàng né tránh, lại hỏi một lần, lúc này Giang Tấn mới trả lời: "Bị người ta cướp, tôi lái xe vừa đến đây thì lại hết xăng, này không phải là không có ví tiền sao, cho tôi mượn một trăm tệ!"

Lâm Sơ bán tín bán nghi: "Tôi giúp anh báo cảnh sát!"

Giang Tấn liếc mắt nhìn cô một cái: "Cô cho tôi mượn một trăm tệ, nhỏ mọn như vậy?"

Lâm Sơ lập tức hiểu được Giang Tấn đang nói dối, không kiên nhẫn nói chuyện tào lao với anh: "Được rồi, tôi không có tiền cho anh mượn, gấp lại." Dứt lời, xoay người bước đi, Giang Tấn túm cánh tay của cô lại.

Cánh tay nhỏ bé ở trong tay, nhẹ lạnh như băng truyền tới, ban đêm oi bức không gió mùa hạ lại càng khác, Giang Tấn chợt cảm thấy mát mẻ, không tự chủ được nhéo một cái, Lâm Sơ lập tức lao đến tập kích, đá một phát trên bắp chân.

"Buông ra!"

Giang Tấn ngượng ngừng buông tay, móc móc túi quần, móc túi vải trống rỗng ra ngoài, trừ điện thoại di động thì không có vật gì khác: "Cô xem, tôi thực sự không có tiền, tối nay phải ăn ngủ ngoài đường, tôi cũng không phải không trả tiền, cô có thể tới tòa soạn báo Nam Giang tìm tôi!"

Lâm Sơ thấy anh không giống như giả vờ, cũng tin trên người anh không có xu nào, nhưng mà trên người cô tiền mặt không đủ một trăm, "Năm mươi được không?"

Giang Tấn nói thẳng: "Quá ít, không đủ."

Lâm Sơ cũng không biết giá xăng, nên nói: "Cho anh năm mươi, anh thuê xe về nhà nhất định đủ, xe của anh có thể gửi trong tiểu khu, ngày mai lại đến lấy!"

Giang Tấn nghĩ nghĩ, nói: "Được, cô cho tôi số di động của cô, ngày mai tôi sẽ trả lại tiền cho cô!"

Lâm Sơ vốn định cho anh tài khoản ngân hàng, lại cảm thấy thật sự phiền toái, nên đọc số di động cho anh, Giang Tấn thuận tay gọi điện thoại cho cô, bảo cô lưu vào, Lâm Sơ gạt đầu một cái, cũng không lưu vào.

Thời gian cũng không trễ, trong tiểu khu vô cùng náo nhiệt, một đường đi qua đều có cư dân tốp năm tốp ba ghé vào nói chuyện phiếm. Giang Tấn đặt hành lý của Lâm Sơ trên xe, chậm rãi đi vào trong cùng cô, sắc mặt nặng nề, cũng không mở miệng, Lâm Sơ có chút khó chịu, len lén quan sát mấy lần.

Cô có ác cảm với Giang Tấn từ lần bị tập kích lúc trước, bất luận Giang Tấn giúp cô là vì chính mình hay là vì cô, tóm lại tốt nhất vẫn nên khoanh tay đứng nhìn, tâm hồn Lâm Sơ cảm kích, nên nói: "Lần trước vẫn chưa cảm ơn anh, bài báo anh viết đưa tôi đã xem, có phải giả anh làm người quản lý công ty bảo hiểm không?"

Lúc này Giang Tấn mới cười nói: "Không phải tôi thì còn có thể là ai?" Anh liếc mắt nhìn Lâm Sơ một cái, "Tôi còn nghĩ cô sẽ tới thăm bệnh, mất nửa tháng, cũng không thấy cô tặng một lẵng hoa cho tôi!"

Lâm Sơ cười cười, chỉ vào bồn hoa ven đường, bảo anh tùy tiện hái, lúc này Giang Tấn mới chút vui vẻ thật sự.

Di động trong túi quần không ngừng rung, Giang Tấn cũng không nhận, Lâm Sơ chỉ làm bộ như không biết, hồi lâu mới được chỗ ở dưới lầu.

Cô nói Giang Tấn tạm thời để xe bên cạnh sân cỏ, lại có chút lo lắng: "Nếu không để trên lầu đi?"

Tiểu khu có ba cổng, trong đó có hai cổng nhỏ cũng không khóa lại, cũng không biết nửa đêm canh ba sẽ có ai lên vào, trong nhà hàng xóm có bình điện xe mỗi lần đều đưa xe lên thang máy, dừng trước cửa nhà mình.

Giang Tấn khoát tay: "Không có việc gì đâu, cứ để như vậy đi, cũng an toàn."

Lâm Sơ cũng không nói nhiều, móc ra năm mươi tệ đưa cho anh. Giang Tấn lắc lắc giấy tiền, cúi đầu nhìn về phía Lâm Sơ đang cất ví tiền vào trong túi, đột nhiên hỏi: "Này, vừa rồi người đưa cô về là ai, bạn trai cô?"

Lâm Sơ bỏ ví tiền vào trong túi, trả lời: "Không phải." Cô chỉ chỉ cửa hàng lang, "Tôi lên đây, chắc anh không còn việc gì chứ?"

Giang Tấn vẫy tay để cô đi vào, thấy Lâm Sơ cũng không quay đầu lại đi vào trong, anh lại đứng nửa ngày trên sân cỏ, mới sải bước lên mô tô, chạy qua sân cỏ.

Ban đêm thành phố Nam Giang náo nhiệt hơn ban ngày, trong nội thành mặc dù không có đèn hồng liễu xanh, nhưng ai biết dưới đèn neon đang giấu vật gì. Mô tô nhanh chóng lướt qua, cảnh vật hai bên đều bị kéo thành cuộn phim nhựa, Giang Tấn hai mắt đỏ ngầu, cắn chặt hàm răng, đường cong gương mặt lộ ra vài đường góc cạnh, tỏ thêm vẻ sợ hãi âm ngoan, so với thường ngày trở thành hai người khác biệt.

Anh chạy mấy vòng liên tiếp trong nội thành, tiệm mì bên cạnh cửa hàng bắt đầu đóng cửa, cho phép là bị gió thổi một lúc lâu, sắc mặt cứng ngắt dần dần dần ra, mắt thấy lượng xăng gần hết, lúc này anh mới chạy về nhà trọ.

Giang Tấn mò trong túi quần ở gần đầu gối lấy cái chìa khóa, quay về phía ổ khóa tra một hồi lâu, mới tìm được vị trí chính xác, vừa vào cửa thấy đèn trong phòng khách sáng choang, anh lập tức nhìn về phía sô pha.

Trầm Trọng Tuấn chậm rãi uống cà phê, cúi đầu nói: "Ngày mai đi theo xin lỗi ông ngoại cậu."

Giang Tấn cười nhạo: "Không đi!"

Trầm Trọng Tuấn lại uống một ngụm: "Nồi giận trước, trước hết phải nhớ là ai cho cậu đi học, ai cho cậu người chỗ ở, ai cho cậu cơm ăn." Anh nhú mày nhìn về phía Giang Tấn, "Ông ấy là ông ngoại cậu, cho dù không đứng, đánh cậu cũng được chứ cũng được, cậu cũng phải chịu!"

Giang Tấn ném cái chìa khóa, đá đá túi đồ vừa mới mua bên cạnh ghế sô pha, liếc mắt nhìn đồng hồ lớn bên cạnh sau mới nói: "Sáng mai tôi đi tìm phòng, ông ấy không được qua chỗ đó."

Trầm Trọng Tuấn cười, đặt ly cà phê xuống nói: "Đưa trẻ cháu kính không ăn cơm, có phải giống như cậu không?"

Giang Tấn nắm quyền, ngồi xuống sô pha, nhần nhịn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Anh cũng nói, thân là phóng viên chức trách chính là đưa tin đúng sự thật, hiện tại nhà xưởng Hối Điền Bắc quả thật là đang được xử lý, che vài mưa, giống như dời đi, nơi đó có hộ gia đình vẫn rất lo lắng, thời gian trước có vài lần mưa to, vài mưa có ích lợi gì? Nên sấm đến trong đất vẫn là sấm đến trong đất, Cục bảo vệ môi trường kiểm tra đo lường phát hiện hơn hai mươi loại chất hóa học, tôi cũng chỉ dựa vào tình hình thực tế đưa tin mà thôi, cư dân khiếu nại, yêu cầu bồi thường, tôi cũng chỉ dựa vào tình hình thực tế đưa tin mà thôi, tôi sai ở chỗ nào chứ?"

Trầm Trọng Tuấn nhẹ nhàng gõ sô pha, nửa ngày mới nói: "Cậu sai ở chỗ ông ấy là ông ngoại cậu, cậu nên tránh hiềm nghi."

Giang Tấn xuy cười một tiếng: "Ngược lại bây giờ anh lại nói lời châm chọc, anh quả thật hiểu được tránh hiềm nghi, là ai ngay từ đầu bày mưu để cho tôi đi vào thư phòng? Còn không phải anh! Tôi còn tưởng tôi phát hiện đại sự gì chứ, ban đầu là anh có ý để cho tôi nhìn thấy tư liệu về Hối Điền Bắc, tôi vẫn phải cảm ơn anh!"

Trầm Trọng Tuấn ngoắc ngoắc môi: "Hư vinh!"

Giang Tấn nhủ mảy, không hiểu hai chữ không đầu không đuôi này, lại nghe Trầm Trọng Tuấn nói tiếp: "Cậu đặt tay lên ngực tự hỏi, cái cậu gọi là chính nghĩa, bên trong yếu tố hư vinh chiếm bao nhiêu!" Anh nghiêm mặt nói, "Trong lòng cậu tự hiểu được, nếu đổi lại bất kỳ một phóng viên nào khác, ông ngoại cậu cũng không tức giận đến mức như vậy. Cậu thường được ném vài phần ngon ngọt, đã nghĩ vẫn ăn đồ ngọt, đâu có chuyện dễ dàng như vậy, cậu tùy tiện ở trên báo hôn nhân tên của cậu, cậu để cho tập đoàn những người khác trong tập đoàn nhìn thấy, suy nghĩ như thế nào? Trong ngoài ông ngoại cậu cũng không là người!"

Giang Tấn nghe xong, nhất thời kinh ngạc, mấp máy môi cũng không nói gì. Trầm Trọng Tuấn nói tiếp: "Ông ngoại cậu tuổi lớn, cũng chỉ tại vị một năm nữa, bình thường ông ấy có bao nhiêu yêu thương cậu cậu cũng biết, cậu không muốn ra nước ngoài, cho đến bây giờ ông ấy vẫn không có ép cậu, cậu có vì ông ấy mà suy nghĩ một lần nào không? Ông ấy không phải là một viên chức bình thường, nếu như ông ấy thực ghi hận chuyện này bị truyền thông đưa ra ánh sáng, lúc vừa xảy ra chuyện này ông ấy có thể trừng trị cậu, nhưng đến cuối cùng ông ấy vẫn ngầm thừa nhận. Ông ấy chỉ có thể làm ông ấy dùng sức mình để làm việc, có câu gọi là 'Quyền lợi tuyệt đối dẫn đến hủ bại tuyệt đối', ông ấy đánh cậu chửi cậu, cậu lại xem ông ấy là tham quan ô lại? Cậu phải biết rằng, này phòng là do cậu hai cậu tìm, ông ngoại cậu trước khi già vẫn ở tòa nhà cũ kỹ kia, tích góp cả đời cũng đều để cho chúng ta vài cái đọc sách đi học gây dựng sự nghiệp, trách nhiệm của ông ấy không riêng gì vì dân, còn có cân nhắc lợi ích khắp nơi!"

Giang Tấn cúi đầu, che dấu vẻ mặt đỏ lên, Trầm Trọng Tuấn đứng lên đi tới phòng ngủ: "Hôm nay tôi trước ngủ ở đây, ngày mai nhớ rõ đi xin lỗi."

Giang Tấn cũng không hé răng, một lát sau, mới cảm lý cả phê trên bàn trà đi vào phòng bếp, lại vào phòng tắm tắm một chút, lấy băng dán vết thương ra, dán vết thương trên trán lại.

Lúc ôm lấy quần áo bẩn nhét vào máy giặt, năm mươi tẹ trong túi quần rút ra ngoài, Giang Tấn cầm trên tay, không khỏi cười, nghĩ nghĩ, lấy di động soạn một tin nhắn: "Ngủ chưa?"

Đợi hồi lâu không thấy hồi âm, anh có chút phẫn nộ, vẫn còn nhiều thời gian, ngày mai lại đi tìm Lâm Sơ cũng không muộn.

Đèn trong phòng khách vẫn còn sáng, bụng Giang Tấn có chút đói, nhìn thấy túi nylon bên cạnh sofa, anh ngồi xổm tìm qua một lượt, lấy một lon nước trái cây trong túi ra, kỳ quái Trầm Trọng Tuấn đột nhiên thay đổi khẩu vị.

Không có đồ ăn, Giang Tấn đành phải đi phòng bếp chiên trứng, vừa mới bắt chảo dầu lên, thì nghe Trầm Trọng Tuấn nhìn về phía anh nói: "Cũng chiên giùm tôi hai quả trứng, tôi thấy trong bếp cậu có mì sợi, nấu thêm tô mì nữa."

Quay đầu nhìn lại, thấy Trầm Trọng Tuấn mặc áo somi quần dài đứng ngoài phòng bếp, nói một tiếng thì đi ra phòng khách, Giang Tấn thầm mắng một tiếng, đối anh ban đêm không dám ăn mặc tùy tiện, lại nghe nói phải lấy mì sợi, sau đó lấy nồi ra đun nước nấu mì.

Bên kia Lâm Sơ cầm di động, mặt không chút thay đổi nghe đầu bên kia điện thoại khóc lóc kể lể: "Tối nay anh ấy muốn ở bên cạnh vợ, tớ đợi anh ấy ba giờ, suốt ba giờ!"

Lâm Sơ thấy cô cuối cùng cũng nói xong rồi, mới chậm rãi mở miệng: "Diệp Tình, rốt cuộc đầu óc cậu đang không được tỉnh táo sao, có biết bản thân đang nói cái gì hay không?"

Diệp Tình dừng một chút, mới nói: "Tớ rất tỉnh táo, vốn định không nói cho cậu biết, tớ thật sự đang rất khó chịu, không tìm được người nào tâm sự."

Lâm Sơ cười, "Vậy cậu nói xong rồi, tính làm thế nào?"

Diệp Tình nức nở nói: "Không biết, cậu đừng khuyên tớ chia tay, tớ sẽ để anh ấy ly hôn, tớ chỉ muốn như vậy là đủ rồi, chuyện tình cảm cậu không hiểu."

Lâm Sơ có chút á khẩu không trả lời được: "Cậu cũng cảm thấy, chỉ cần cậu không cho anh ta ly hôn, thì cậu sẽ không tính có lỗi, không tính là người thứ ba?"

Diệp Tình lập tức nói: "Đến tốt cùng ai mới là người thứ ba, người khác không biết, chẳng lẽ cậu còn không biết sao? Tóm lại tớ sẽ không để anh ấy ly hôn, tớ sẽ không làm tổn thương vợ anh ấy, như vậy là đủ rồi, hiện tại tớ chỉ hy vọng cậu ủng hộ tớ!"

Lâm Sơ tự nhận cô không phải là người cao thượng, lại không thể nghe tiếp những lời của Diệp Tình, cô tức giận nói: "Cho nên bây giờ cậu vẫn còn rất vĩ đại? Người sẽ không có ý định thay đổi vị trí?"

Hình như Diệp Tình lại khóc lên, khóc thút thít nghẹn ngào như bị tắt thở, nói liên tục: "Tớ biết tớ biết, tớ biết tớ không biết xấu hổ, tớ khó chịu, Sơ Sơ, tớ rất khó chịu, cậu đừng mắng tớ!"

Lâm Sơ không nói một lời, nghe cô khóc một trận, mới thờ dài nói: "Bây giờ đã khuya, cậu đi ngủ trước đi, ngày mai chúng ta đi dạo phố được không?"

Diệp Tình nức nở nói: "Ngày mai... Ngày mai không được, ngày mai công ty bọn tớ muốn đi Hải Nam một chuyến, lần này đến Hải Nam huấn luyện."

Cô muốn đi công tác bốn ngày, đúng lúc bốn ngày này mới có thể yên lặng một chút, Lâm Sơ dặn dò vài câu, lại an ủi cô đừng suy nghĩ lung tung, một lúc sau cúp điện thoại.

Thời gian đã rất trễ, trên cây cầu đối diện đèn nê ông vẫn còn lấp lóe đổi màu, chỉ là xe cộ rất thưa thớt, ban đêm giữa hè muôn màu muôn vẻ chỉ còn lại tịch mịch.

Lâm Sơ mở tin nhắn xa lạ ra, nhìn chằm chằm tin nhắn kia một lúc lâu, trong đầu vẫn có chút mơ hồ, nửa ngày mới phản ứng lại, nhớ tới đây là số di động

của Giang Tấn, nên thuận tay nhấn lại một tin, bảo anh ngày mai cầm tiền nhét vào trong hộp thư tầng dưới cùng là được.

Lúc chuông tin nhắn vang lên trên bàn trà, Giang Tấn đang vớt sợi mì, Trầm Trọng Tuấn đặt điều khiển TV xuống, trong lúc vô ý liếc liếc mắt một cái, lại nhìn thấy trên màn hình xuất hiện hai chữ "Lâm Sơ", nhất thời ngẩn người.

Giang Tấn bùng một tô mì ra, vừa chạy vừa nói: "Anh ăn trước, tôi nấu không đủ, lát nữa ăn tô tiếp theo!"

Trầm Trọng Tuấn cũng không lên tiếng trả lời, chẳng qua sắc mặt không được tốt lắm, Giang Tấn cũng không phát hiện.

Nửa đêm chương trình tivi không thú vị buồn tẻ, bật tới bật lui nội dung vẫn tương tự nhau, Trầm Trọng Tuấn nghe thấy tiếng nổ động cơ càng ngày càng vang, thấy có chút buồn bực, không khỏi liếc liếc mắt di động Giang Tấn một cái, do dự nửa ngày, anh mới cầm lên trước mặt, nhìn chăm chăm tin nhắn chưa mở ra một lúc, anh mới mở danh bạ điện thoại ra, lập tức lấy di động mình ra lưu số điện thoại lại, lại ung dung thản nhiên trả điện thoại về chỗ cũ, tìm đập như thường, mặt không đổi sắc.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Edit: Thanh Xuân.

Trầm Trọng Tuấn vô duyên vô cớ lên lưu số điện thoại của Lâm Sơ, cũng không biết có để làm cái gì, sáng sớm ngày hôm sau, anh lập tức rời giường rửa mặt, mang theo một gói to dép lê đón xe về Trữ Tiền.

Lúc tới tòa chung cư chưa tới bảy giờ, đỉnh đầu nắng sớm chiếu xuống mặt đất, cỏ cây bên đường khô ráo hoa nở, từng vòng bên trong vàng sáng dường như có một ngọn lửa cháy không ngừng. Vừa mở cửa xe, đã có một cỗ hơi nóng phả vào trên mặt, Trầm Trọng Tuấn thanh toán tiền lập tức muốn lên lầu, giương mắt lại thấy ông nội Lâm Sơ chậm rãi từ trên đường nhỏ đi thông thả đến, lưng còng, mồ hôi thấm vào trong quần áo, túi nylon trên tay đựng mấy chai nhựa không.

Ông nội cũng nhìn thấy Trầm Trọng Tuấn, cười lên tiếng chào hỏi: "Sớm như vậy đã đi làm?"

Trầm Trọng Tuấn trả lời: "Vẫn chưa ạ."

Hai người một đường đi thẳng lên lầu, vóc dáng Trầm Trọng Tuấn cao lớn, không có cách nào khác cùng ông nội sánh đôi, nên từng bước lùi lại phía sau. Ông nội thì thăm thơi tiết nóng nực, dường như hữu khí vô lực, lúc đi đến lầu hai không hiểu tại sao dừng bước, đột nhiên ngã xuống dưới, Trầm Trọng Tuấn phản ứng nhanh chóng, lập tức tiếp được ông.

Hai mắt ông nội nhanh chóng khép lại, Trầm Trọng Tuấn vừa định gọi ông, đã thấy ông lại chậm rãi lặng lẽ mất ra, khoát tay lão đảo vịn tường.

Trầm Trọng Tuấn nói: "Ông nội, có phải bị cảm nắng không?"

Ông nội hoán một hơi, ánh mắt dần dần tỉnh táo, nhỏ giọng nhìn Trầm Trọng Tuấn nói: "Không có việc gì, cậu đừng nói cho bạn già tôi biết, tôi nghỉ một chút thì tốt rồi."

Ông đã không nhúc nhích được, nghỉ một chút lúc này đang ở trên cầu thang, Trầm Trọng Tuấn định dìu ông lên lầu, nghiêng người, để sức nặng toàn thân ông nội đều dựa vào trên người anh.

Bà nội là người khôn khéo, vừa mở cửa nhìn thấy sắc mặt ông nội, lập tức phản ứng kịp, mắng: "Lão già chết tiệt, có phải bị cảm nắng không!"

Ông nội một mực phủ nhận, ai ngờ Trầm Trọng Tuấn đã mở miệng: "Trước để ông đi vào nghỉ ngơi một chút, nếu không một lát lại té xỉu!"

Bà nội nghe vậy, cảm thấy căng thẳng, thu tiếng mắng lại lập tức đỡ ông nội vào nhà, lại nhìn về phía Trầm Trọng Tuấn nói cảm ơn. Khi cửa đóng lại vẫn còn có thể nghe thấy bà nội oán giận: "5 giờ ra cửa nhạt chai nhạt đến bây giờ, ông trông cậy vào cái này mà phát tài? Thế nào, muốn đến bệnh viện không?"

Không biết ông nội nói cái gì, bà nội không trách móc nữa, giọng nói bên trong nhà dần dần im lặng lại.

Bên kia Lâm Sơ từ trong phòng vội vội vàng vàng chạy xuống, liếc mắt một cái trên sân cỏ, nhất thời không thấy xe đâu, cô lại trở về hàng lang mở hòm thư ra, cũng không thấy bất kỳ vật gì, không khỏi kỳ quái. Gần tới giờ làm việc, cô cũng không nghĩ nhiều, vội vàng chạy tới bến xe buýt.

Trước lúc nghỉ trưa nhận được tin nhắn xin lỗi của Giang Tấn, nói là sáng sớm quên cầm tiền nhét vào hộp thư, sau khi tan tầm gấp mặt trả cho cô, Lâm Sơ nhấn tài khoản ngân hàng cho anh, bảo anh gõ vào Caly, Giang Tấn lại không trả lời.

Ban ngày nhiệt độ rất cao, lúc làm việc mọi người đều có chút lười nhác, công nhân viên tác nghiệp bên ngoài buổi chiều không cần đi làm, trước đó ngành khí tượng đã phát tin nhiệt độ báo động đỏ, trong thành phố Nam Giang có một số người dân bị cảm nắng đưa đi bệnh viện, trong bệnh viện người đến đã chật kín.

Lâm Sơ chịu đựng đến 4 giờ, rốt cục tan tầm. Cô không mang theo dù, nên tránh dưới dù của đồng nghiệp đi ra ngoài, mọi người đều oán giận thời tiết hôm nay, thoáng đi vài bước đã ướt đầm mồ hôi, sau gáy Lâm Sơ đã lấm nhấm mồ hôi, tóc dài vừa buồn bực lại vừa nóng. Mới vừa vén tóc dài lại, định tết tóc thành đuôi sam, đột nhiên phía trước có người gọi cô: "Lâm Sơ!"

Lâm Sơ ngẩng đầu nhìn lại, thì thấy Dương Thuần Bối đứng bên cạnh xe moto, cũng không sợ bị phơi nắng, cùng Giang Tấn dựa vào nhau, nhìn về phía cô kêu: "Nơi này, Giang Tấn tìm cô!"

Lâm Sơ nói lời tạm biệt với đồng nghiệp, đi về phía bọn họ, Giang Tấn còn chưa mở miệng, Dương Thuần Bối đã nói: "Đợi cô một hồi lâu, ài, như thế này chúng ta cùng nhau đi ăn cơm đi dạo phố được không?"

Đối với đề nghị này của cô trong thời tiết nóng bức như thế này Lâm Sơ không còn lời nào để nói, miễn cưỡng nói: "Không được." Quay đầu nhìn về phía Giang Tấn, trực tiếp hỏi, "Trả tiền?"

Giang Tấn "A" một tiếng, ôm mũ bảo hiểm cười nói: "Trả tiền, thuận tiện mời cô ăn cơm, để cảm ơn!"

Dương Thuần Bối lập tức nói: "Được đó, đi ăn ở đâu?"

Lâm Sơ vừa định cự tuyệt, ai ngờ Giang Tấn đã mở miệng: "Ài, hôm nay sẽ không mời cô, tôi chỉ mời Lâm Sơ, lần sau lại mời cô được chứ!"

Dương Thuần Bối không thuận theo, nhất định muốn Giang Tấn dẫn cô theo, vừa nói vừa ôm cánh tay Giang Tấn tả điều hữu hoảng (*), Giang Tấn không kiên nhẫn rút tay ra, lấy một cái mũ bảo hiểm khác ném cho Lâm Sơ, trực tiếp ra hiệu: "Lên xe!"

(*) trái dao động phải lắc lư.

Lâm Sơ đối với hai người bọn họ liếc mắt đưa tình làm bộ như không thấy, thăm nghĩ chạy nhanh về nhà mở điều hòa, tiếp được mũ bảo hiểm sau đó kéo Dương Thuần Bối đang kêu la không ngừng: "Này, cô đi với anh ta đi, tôi không đi!" Nói xong, thì đưa mũ bảo hiểm cho cô.

Dương Thuần Bối hưng phấn nhận lấy, vừa cầm lấy mũ bảo hiểm, trên tay đã bị một cổ lực đạo kéo, cô khẽ kêu một tiếng, chớp mắt mũ bảo hiểm bị Giang Tấn đoạt lại trong tay.

Giang Tấn sai bước xuống moto, chọt đội mũ bảo hiểm lên đầu Lâm Sơ, Lâm Sơ chưa phản ứng kịp, lại bị anh nắm cổ tay kéo tới chỗ ngồi phía sau moto, mạnh mẽ nhả ngồi xuống.

"Anh làm gì thế!" Lâm Sơ đưa tay tháo mũ bảo hiểm, lại bị Giang Tấn một phen chế trụ, vịn hai vai của cô, giữ chặt bên hông cô, vững vàng sai bước lên xe, lại không nói hai lời lên xe khởi động, lướt qua trước mặt Dương Thuần Bối phát phát tay, Dương Thuần Bối vội vàng nhường đường, nhưng vẫn bị bụi đất văng lên đầy người.

Tốc độ xe vừa nhanh vừa mạnh, Lâm Sơ ôm lấy thắt lưng Giang Tấn, lớn tiếng kêu "Lái chậm một chút", lời nói bị nón bảo hiểm ngăn cản trong nháy mắt đã bị gió thổi tan, Giang Tấn căn bản nghe không thấy.

Mặc dù chạng vạng, nắng vẫn còn gắt như cũ, trên làn da như bị nướng bốc khói chi chít. Moto giống như nhảy qua ngọn lửa, gió mạnh thổi tan đi cái nóng một chút, không biết qua bao lâu, tốc độ xe chậm lại, thịt nướng nóng rực dán trên cánh tay, chẳng qua Lâm Sơ đã bị gió thổi chết lặng, xúc giác trở nên chậm chạp.

Giang Tấn tháo nón bảo hiểm xuống, cười nói: "Xuống xe, dẫn cô đi ăn một bữa ngon lành!"

Rốt cục Lâm Sơ cũng chui đầu ra, tóc dài dính lung tung trên mặt, hơi thở không ổn định nói: "Tôi bảo anh lái chậm một chút mà, sao anh giống như bị điên thế?"

Giang Tấn vô tội nói: "Cô nói lúc nào? Tôi không nghe thấy!"

Lâm Sơ tức giận trừng mắt liếc anh một cái, hai chân tê tê, căn bản không đứng lên được. Giang Tấn đứng ở một bên nhìn, đợi Lâm Sơ giãy dụa nửa ngày, rốt cục bước xuống xe, anh mới tiến lên cất nón bảo hiểm, dẫn cô cùng vào quán ăn.

Nơi vừa tới là An Chi, Lâm Sơ dứt khoát đồng ý lời mời không giả thích được của Giang Tấn.

Lâm Sơ chưa bao giờ tới nhà hàng Nhật chân chính, đối với cách trang trí bên trong nội đều thấy mới mẻ, sau khi cô khách khí vài câu, thì hết sức chuyên chú nhâm nhi thưởng thức, cùng Giang Tấn có một câu không đáp một câu.

Nửa ngày Lâm Sơ mới nuốt xuống một ngụm sushi, nhìn chằm chằm anh nói: "Nói như vậy, năm nay anh vừa tốt nghiệp?"

Giang Tấn gật đầu, miệng nhét đầy thức ăn, giọng nói không rõ nói: "Đúng vậy, công việc cũng vừa chuyển chính thức, suýt tý nữa là bị ông lão nhà tôi trục xuất ra nước ngoài rồi!"

Lâm Sơ cười cười, cúi đầu lại gấp lên một miếng khác, không chịu nổi nói tính tình anh có chút nóng nảy, hoàn toàn nhìn không ra thảng trước anh vẫn là sinh viên.

Ăn được một nửa, đột nhiên di động Giang Tấn vang lên, không biết đầu bên kia nói gì đó, Giang Tấn nhỏ giọng nói: "Biết rồi, tôi tính buổi tối trở về xin lỗi ông ngoại, bây giờ tôi đang ăn cơm, không nói trước!"

Nói vài câu, ngược lại đầu bên kia cúp điện thoại trước, Giang Tấn kêu "Này này" hai tiếng, nhìn về phía Lâm Sơ nhún vai.

Trầm Trọng Tuấn thả điện thoại di động xuống, đi ra mở cửa, ông nội bà nội Lâm Sơ đứng bên ngoài, trên tay đang cầm một tô bánh trôi, cười nói: "Chúng tôi vừa rồi thấy cậu từ bên ngoài trở về, vẫn chưa ăn cơm chứ? Có ít bánh trôi, mời cậu ăn!"

Trầm Trọng Tuấn ngăn người, lấy hai đôi đũa lê màu xám trong kệ giày ra, lập tức mời ông bà cụ vào nhà.

Ông bà cụ luôn nhiệt tình, cũng không khách sáo, bà nội nói vài câu thì đi vào phòng bếp tìm chén nhỏ và gia vị, Trầm Trọng Tuấn nói muốn để tự mình làm, để cho ông bà cụ tùy ý ngồi, bà nội cười nói: "Phòng này tôi so với cậu quen hơn, cậu ngồi đi!"

Ông nội nhìn về phía Trầm Trọng Tuấn nói: "Đây không phải buổi sáng tôi ngã trên cầu thang một cái, bạn già tôi nói sao, bà ấy đã nói muốn tôi cảm ơn cậu, cảm ơn đó!"

Trầm Trọng Tuấn khách khí nói: "Đúng vậy, ông nội bà nội!"

Bà nội đảo khách thành chủ, để cho Trầm Trọng Tuấn buông đồ ăn ra, chỉ vào gia vị nói: "Sớm biết như vậy vừa rồi tôi đã lấy từ trong nhà, nhà chúng tôi đặc biệt có một loại tương ớt thơm mùi tỏi, ngâm trong dấm chua nhưng rất thơm, Đao Đao thích ăn nhất, cũng chỉ có mình tôi làm ra được vị này, mẹ con bé cùng làm không được." Dứt lời, sợ Trầm Trọng Tuấn không biết ai là Đao Đao, nên lập tức giải thích, "Ah đúng rồi, Đao Đao chính là cháu gái tôi, tên gọi là kêu Lâm Sơ, lần trước chính là con bé làm phiền cậu, ở nhà cậu bảo quản một ít bánh trôi này!"

Trầm Trọng Tuấn nuốt bánh trôi xuống, cười nói: "Con biết Lâm Sơ, nhưng mà tại sao nhũ danh của cô ấy gọi là Đao Đao vậy?"

Nói đến cái này ông nội bắt đầu hăng hái, cái này phải nói về con bé lúc nhỏ nói: "Cái này nhưng cũng có ý tứ, khi còn bé con bé không biết chữ, vừa rớt, có một lần trong lớp học vẽ bản, cô giáo trên mỗi cuốn tập của mỗi đứa đều viết tên của chúng nó, còn ghép thêm vần, để cho hai cái cô bé tóc dài phát tập. Lúc phát đến 'Đao Đao', cô bé tóc dài kia đã nói tên của con bé không phải gọi 'Sơ Sơ', gọi là Đao Đao, trên đó không phải có ghép vần sao, ngay từ đầu Đao Đao còn có thể chỉ vào ghép vần nói cái chữ này đọc là 'Sơ', nhưng mà đứa bé đó có thành tích tốt, nhất định phải đọc là 'Đao', nói cô giáo ghép vần viết sai, làm hại nha đầu kia về nhà đã nói mình gọi là 'Đao Đao', gọi suốt một học kỳ, đến lúc học tiểu học mới tin mình gọi là 'Sơ Sơ', nhưng mà lúc ấy mọi người đã không được!"

Trầm Trọng Tuấn buồn cười, khó có thể tưởng tượng đáng về Lâm Sơ lúc không biết chữ, tưởng tượng nửa ngày, mới thấp giọng nói: "Cái tên 'Đao Đao' này, cũng rất dễ nghe."

Bà nội cười nói: "Nhũ danh này rất dễ nhớ, sau này con bé biết chữ rồi vẫn còn không vui đó, nhưng hiện tại lại rất ngoan." Nhắc tới Lâm Sơ, bà nội thao thao bất tuyệt, bà có cháu trai, lúc trước có chút trọng nam khinh nữ, sau này bọn nhỏ lớn lên mới nhận ra cháu gái khéo léo hiểu thuận, cháu trai ở Trữ Tiên, gần nửa năm mới trở về thăm ông bà một lần, nhưng thật ra Lâm Sơ, chỉ cần về nhà, nhất định sẽ tới thăm hai ông bà. "Đao Đao nhà chúng tôi rất là ngoan, lại thông minh, lúc trước nhiều người làm trong doanh nghiệp nhà nước như vậy, con bé không chịu thua kém, thật đúng là thi đậu, hiện tại muốn vào doanh nghiệp nhà nước có nhiều khó khăn, người như con bé, thật không dễ dàng!"

Trầm Trọng Tuấn thỉnh thoảng đáp lại một tiếng, thả chậm tốc độ ăn, mãi đến khi hết ánh chiều tà, anh mới ăn xong một cái bánh trôi cuối cùng, bà nội cũng sắp xong, cuối cùng nói: "Hiện tại con bé đang kết giao với người kia, tôi và ông nội con bé vẫn chưa gặp mặt, nhưng mà nghe nói rất tốt, đang công tác ở cơ quan, lương một năm cũng có bảy tám vạn, đang chờ đến lúc con bé sẽ dẫn về ra mắt chúng tôi."

Trầm Trọng Tuấn nhất thời không nói nên lời, đôi đũa cầm trong tay không nhúc nhích, chỉ cảm thấy trái tim theo ánh chiều tà ngã xuống chân núi, rầu rĩ cổ không đứng dậy.

Đầu kia Lâm Sơ ăn uống no đủ, sau khi đi ra nhà hàng cũng không thấy Giang Tấn trả tiền, cô không có ý mở miệng đòi tiền, đành phải ngồi lại trên xe.

Trên đường về Giang Tấn lái rất chậm, sắc trời tối hoàn toàn khi mới vừa tới hoa viên Quan Cầm. Lâm Sơ trả nón bảo hiểm lại cho anh, đứng trước chung cư muốn nói lại thôi, Giang Tấn giả ngu: "Như thế nào còn không đi lên, nếu không chúng ta lại đi uống một chén?"

Lâm Sơ cắn răng một cái, nói: "Đúng rồi, anh vẫn chưa trả tiền đi?"

Giang Tấn "A" một tiếng, chậm rãi lấy ra năm mươi tệ, Lâm Sơ vừa chạm vào, anh lập tức vội chụp lại, cùng giằng co dành tiền với cô.

Lâm Sơ khó hiểu nhìn anh, Giang Tấn cười nói: "Đúng rồi, trước kia cô đi tìm phòng, hiểu rõ giá phòng ở vùng này không? Tôi muốn chuyển nhà, không có kinh nghiệm."

Lâm Sơ dùng sức rút tiền lại, nhét vào túi tiền mới nói: "Tôi cũng không rõ, mấy đường gần đây đều không còn đâu, anh tìm người môi giới đi!" Dứt lời, cô lập tức vẫy tay cáo biệt, xoay người chạy vào hàng lang, Giang Tấn lại gọi hai tiếng, Lâm Sơ đã muốn không hề đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Edit: Thanh Xuân.

Giang Tấn muốn tìm phòng ở, cũng không phải là thuận miệng mà nói.

Sau khi Lâm Sơ chạy trốn không thấy bóng dáng, anh đi tới tòa nhà cũ trên đường Ninh Tây. Trầm Hồng Sơn vừa dùng com xong, Văn Bội Như và di Chu đang bận rộn trong bếp, nhìn thấy Giang Tấn xuất hiện, bà nhướn mày vui mừng, vội vàng cuống quýt cất trái cây đặt lên bàn.

Giang Tấn thành thành thật thật nói xin lỗi, Trầm Hồng Sơn không nói một lời, cũng không biết là đang nghĩ gì, trong lòng Giang Tấn có chút không yên lòng, sau khi nói xong thì chỉ vào chính trán mình: "Ngày hôm qua bị ông đánh bị thương nặng như vậy, suýt tí nữa là phải khâu lại!"

Trầm Hồng Sơn hừ lạnh một tiếng, đẩy đẩy mắt kiến trên sống mũi, tiếp tục xem TV.

Trong bản tin địa phương đưa tin vụ án di dời Hối Điền Bắc đã kéo dài hơn ba ngày rồi, ý kiến dân địa phương thật lớn, Thành Thủ đưa ra hàng loạt biện pháp để xoay chuyển tình hình lại bị chỉ trích không ngừng, ngược lại nếu như theo như lời Trầm Trọng Tuấn, Trầm Hồng Sơn nhìn thấy người khác đưa tin, phản ứng cũng không quá lớn, chẳng qua ông chỉ nhắm vào Giang Tấn mà thôi.

Giang Tấn phần nộ ăn trái cây, lại cọt nhả tự quyết định, một lúc sau mới thấy sắc mặt Trầm Hồng Sơn hòa hoãn lại, anh tức đi thẳng vào vấn đề chính, nói muốn chuyển đi ra ngoài ở.

Vốn tưởng rằng sẽ bị mắng một trận, ai ngờ Trầm Hồng Sơn chỉ liếc mắt nhìn anh, nghiêm túc hỏi: "Ồ một mình? Con có tiền trả tiền thuê nhà tiền điện nước? Có thể dọn dẹp nhà cửa?"

Giang Tấn sừng sốt, "A" một tiếng, gật đầu một cái, Trầm Hồng Sơn nói: "Tốt lắm, tìm được phòng nói một tiếng, căn phòng kia của con ông sẽ để cho cậu cả của con thuê."

Trong chốc lát Giang Tấn không chịu nổi được việc ông ngoại dễ nói chuyện như vậy, hoài nghi nhìn ông nửa ngày, mới cẩn thận mỗi bước đi rồi đi.

Giang Tấn đi được một lúc, Trầm Hồng Sơn mới cầm lấy di động gọi, mở miệng đã nói: "Lần này ta nghe xong con, nếu như tên hỗn đản kia ở bên ngoài trên hoa ghẹo nguyệt gì đó, ai cũng đừng nghĩ giúp nó!"

Trầm Trọng Tuấn ở đầu điện thoại bên kia trầm giọng nói: "Hiện tại cậu ấy có tư tưởng lớn, để cho cậu ấy chơi đùa hai năm là được, sau này bị giáo huấn, tự nhiên cũng đang hoàng hơn."

Trầm Hồng Sơn hừ lạnh nói: "Bị giáo huấn? Đầu óc không nhìn xa trông rộng, chỉ lo lợi ích trước mắt, sớm muộn gì nó cũng có thể ngã chết!" Dừng một chút, dừng như ông thấy mỗi một, "Quên đi, không nói nữa, tình hình của con ở đó như thế nào?"

Trầm Trọng Tuấn báo cáo chi tiết: "Hiện tại đang chiêu thương, đều rất tốt."

Đối với hạng mục thành lập công ty mới của Thành Thủ chiếm bảy phần cổ phần, đến tiếp sau đó có thể có liên tục không ngừng rút nguồn tài chính vào, đến lúc đó nơi đó sẽ trở thành một cột mốc quan trọng của thành phố Nam Giang. Tất cả đều bị Trầm Hồng Sơn nắm rõ như lòng bàn tay, những câu hỏi này, đơn giản cũng chỉ là quan tâm Trầm Trọng Tuấn.

Chính sự nói xong, Trầm Hồng Sơn lại nói: "Trước đó chị dâu con giới thiệu đối tượng cho con, con cảm thấy thế nào? Ảnh mất đừng quá cao, cũng là tấm lòng của chọ dâu con!"

Trầm Trọng Tuấn lặng im một lát, mới nói: "Gần đây công việc vừa mới bắt đầu, không có thời gian."

Trầm Hồng Sơn cũng không bắt buộc anh, chỉ để anh hiểu rõ. Sau khi cúp điện thoại ông gọi tới Văn Bội Như, hỏi kỹ tình huống của Phương tiểu thư, càng nghe càng vừa lòng, bèn bảo cẩn thận lưu tâm, tìm cơ hội đưa tới trước mặt Trầm Trọng Tuấn, Văn Bội Như đương nhiên đồng ý.

Bên kia rốt cục Trầm Trọng Tuấn rời bàn ăn, gom chén bát dơ bỏ vào trong bồn rửa.

Vòi nước phát ra âm thanh đặc biệt ồn ào, không biết ống dẫn tiếp như thế nào, luôn có tiếng "Rầm rầm". Trầm Trọng Tuấn rửa sạch chén bát, chẳng hiểu tại sao lại nghĩ tới vị nhân bánh treo trước đó, lại nhớ tuổi của mình quả thật không còn nhỏ, nếu chị dâu giới thiệu, anh cũng không ngại quen một chút, với điều kiện bản thân, như thế nào đều có thể nhiều hơn tiền lương một năm bảy tám vạn của nhân viên công vụ.

Vừa nghĩ tới điểm này, anh đột nhiên dừng lại, ngón tay khẽ gõ dọc theo bên cạnh bồn rửa.

Anh vẫn hơn tiền lương một năm bảy tám vạn của nhân viên công vụ!

Ngày hôm sau nhiệt độ vẫn, Trầm Trọng Tuấn ra ngoài sớm một chút, các hạng mục chiều thương đang tiến hành theo từng bước, anh vừa vào văn phòng lập tức không thể nào rảnh rỗi. Trước giữa trưa anh đi theo thị sát công trường, dưới ánh mặt trời chói chang, ngói đất sét cũng giống như biến hình. Nhóm công nhân bắt đầu tránh nóng, sáng sớm bốn năm giờ bắt đầu bắt đầu làm việc làm việc, vừa đến giữa trưa thì tan tầm về nhà, dưới ánh nắng mặt trời toàn bộ nơi sân đều trống không. Sau khi nhân viên thị sát rời đi, Trầm Trọng Tuấn vẫn còn đang quanh quẩn công trường, tìm được cột thép lần trước cắt vỡ trong lòng bàn tay anh, ngồi xỏm xuống nghiên cứu một phen vết máu trên đó, mãi đến lúc toàn thân đổ mồ hôi, choáng váng đầu hoa mắt, anh mới đứng dậy rời đi, trong lòng đọc lại số điện thoại di động trong túi kia.

Lúc đó Lâm Sơ đang kêu khổ không ngừng, trên mặt lại rất bình thường, cái miệng nhỏ đang ăn cơm.

Dương Thuần Bối cố ý vô tình nói nửa ngày, cuối cùng nói: "Nếu lần sau các cô lại đi ăn cơm, cần phải dẫn theo tôi!" Cô lại gần vào Lâm Sơ, nháy mắt ra hiệu nói, "Ài, cô nói, chẳng lẽ anh ấy có ý với cô?"

Mặc dù Lâm Sơ không có kinh nghiệm yêu đương gì, nhưng không ngốc, không có ai chỉ vì năm mươi đồng mà vô duyên vô cớ mời người ta ăn một bữa cơm sang trọng, còn khi trả tiền lại không dứt khoát như vậy. Cô cũng nghĩ rằng Giang Tấn có ý với cô, nhưng mà "Ý tứ" này tới không giải thích được, cô cũng không cho là thật.

Lâm Sơ cười nói: "Nói nhưng đừng nói lung tung, chắc là lần trước tôi giúp anh ta phá vụ án bên điền khu kia, nên anh ta mới muốn mời tôi ăn cơm." Lại giả bộ nói thầm, "Nhưng thật ra đến vì chuyện này, quan hệ gì cũng muốn dứt lốt, không hổ là phóng viên."

Lúc này Dương Thuần Bối mới có ý cười, thân thiết nói đến những chuyện khác với Lâm Sơ.

Sau khi tan tầm Lâm Sơ đi siêu thị một chuyến, mua một ít rau và trái cây tươi.

Cò nhà Thi Đình Đình đưa một cái tủ lạnh nhỏ thấp thấp, đặt trên lối hành lang chật hẹp, Lâm Sơ chưa từng thấy qua loại kiểu dáng này, giống như cát phẫn trên cửa tủ lạnh ra, trên đỉnh tủ lạnh tích đầy bụi bặm, cũng không thấy các cô động tay lau một chút.

Lâm Sơ mua thức ăn nhét vào trong, vắt khăn lau bụi, vừa lau lần thứ hai, thì nhận được điện thoại Giang Tấn gọi tới, nói là đang tìm phòng ở gần đây, muốn Lâm Sơ xem giúp.

Lâm Sơ không đáp hồi lại: "Đúng rồi, tôi thấy đôi lúc anh nói giọng địa phương, giống hệt như người địa phương?"

Giang Tấn sừng sốt: "Đúng vậy, tôi ở Nam Giang."

"Nội thành?"

Giang Tấn không hiểu tại sao nói: "Đúng, nội thành."

Lâm Sơ cười nói: "Tôi sinh ra là người Trữ Tiền, bốn năm đại học vẫn sống ở vùng ngoại thành đại học thành phố, một năm này mới đến nội thành, nhưng phạm vi hoạt động giới hạn từ đơn vị đến chỗ ở, ngay cả khu chợ trung tâm tôi cũng rất ít đi, cho nên, anh hỏi tôi?"

Nhất thời Giang Tấn á khẩu không trả lời được, Lâm Sơ vừa cười: "Tôi đang rất bận, anh nên đi tìm người môi giới đi, không nói nữa, tạm biệt!"

Giang Tấn còn chưa mở miệng, lập tức trong di động truyền đến tiếng tút tút, anh gọi hai tiếng, thờ hồn hèn, chợt cảm thấy Lâm Sơ qua cầu rút ván, không tự giác cắn môi.

Dù sao anh tuyệt đối sẽ không tìm người môi giới, tiền trong tay có hạn, anh mới công tác mấy tháng mà thôi, không trả nổi tiền môi giới quá đắt, đành phải tìm tin tức phòng nguyên trên internet. Nhưng ai biết tiền thuê nhà thế nhưng lại đắt như vậy, động một tí là ba bốn ngàn, một phòng đơn giản cũng mất một ngàn rưỡi, đây cũng là giá tốt nhất, chọn tới chọn lui, cuối cùng anh quyết định thuê phòng gần khu hoa viên Quan Cẩm, trang hoàng đơn sơ một phòng ngủ một phòng khách, tiền thuê nhà miễn cưỡng có thể ứng phó một trận.

Sau khi biết được Trầm Trọng Tuấn không nói một tiếng nào, Giang Tấn lại gọi anh hai tiếng, Trầm Trọng Tuấn mới không nhanh không chậm hỏi: "Gần hoa viên Quan Cẩm?"

Giang Tấn trả lời: "À, phòng nơi đó tiện nghi nhất, gần khu chợ trung tâm? Sao thế?"

Trầm Trọng Tuấn dạn dò nói: "Trở về nói một tiếng với ông ngoại và cậu của cậu đi."

Giang Tấn đáp ứng, lại báo rõ địa chỉ một lần, lúc này mới cúp điện thoại.

Một vòng này cũng không bận rộn như trước, rốt cục Lâm Sơ có cảm giác đang ở doanh nghiệp nhà nước, buổi sáng xử lý công việc, buổi chiều có thể rảnh rỗi uống trà nói chuyện phiếm, nghe nhóm đồng nghiệp đào móc bối cảnh mỗi người, còn có một người nhảy dù.

Đồng sự nhỏ giọng nói: "Nghe nói ngày ngốc hai tháng thì đi, chẳng qua là cái cương vị ở đây giả vờ giả vịt mà thôi, đáng đáp nhỏ nhắn cũng không phải là lỗi, giống như con trai ở Thái Lan mới về."

Lâm Sơ "Phốc" một tiếng miệng phun đầy nước, ho khan không ngừng. Đồng sự che miệng cười nói "Một đám mấy người đều giống như đầu gỗ, chỉ có Tiểu Lâm chúng ta thông minh, phản ứng rất nhanh!"

Mọi người vẫn đang khó hiểu, thúc giục cô giải thích, Lâm Sơ mặt đỏ lên, dờ khóc dờ cười lau miệng lau bàn.

Ban đêm cô và Diệp Tinh gọi điện thoại nói chuyện phiếm, trong loa có thể truyền đến tiếng gió soàn soạt, Lâm Sơ vô cùng hâm mộ, đứng trước máy điều hòa nói: "Tớ cũng chỉ có thể tiêu tiền tìm mát mẻ!"

Diệp Tinh cười, nói là mua rất nhiều quà cho cô, nghe qua đã muốn quên mất phiền não, đối với chuyện đó một chữ cũng không nói, Lâm Sơ cũng không tiện bới móc ký ức của cô.

Lại tới thứ sáu, Lâm Sơ hấp tấp chạy về Trữ Tiền, thời tiết oi bức đến cả người đều giống như đốt, vừa vào cửa thì giống như tiến vào nồi cực hàn. Mẹ Lâm bung tới một đồng đồ ăn ướp lạnh, để cho Lâm Sơ ăn hai cái lập tức đi lên tắm rửa, Lâm Sơ cảm thấy trong lòng quả nhiên trong nhà tốt nhất, cũng không dùng lại, lại lưu luyến không rời đứng lên.

Hôm sau thứ bảy, Lâm Sơ theo thường lệ muốn đi thăm ông nội bà nội, chỉ là thời tiết thật sự nóng, cô liều mạng lặn qua lặn lại trên chiếu, nhất quyết không chịu đứng lên. Mẹ Lâm đánh một cái thật mạnh lên mông cô: "Nhanh đi nhanh đi, đừng có mà lười nhẽ nữa, bởi ông bà nội trò chuyện, buổi tối mẹ và ba con cũng đi qua ăn cơm."

Lâm Sơ đau kêu một tiếng, ừ rử ra cửa.

Khi tới nhà ông bà nội, mặt cô cũng bị đỏ ửng, vuốt mặt một cái tất cả đều là mồ hôi.

Lâm Sơ vội vàng gõ cửa, muốn đi vào tránh nắng, ai ngờ cửa vừa mở ra, đó là một cỗ khí nóng thẳng tắp đánh tới, cả người bà nội đều là mồ hôi, nói: "Ai nha, vừa rồi quên gọi điện thoại cho con tới nay hãy đến đây, điều hòa hỏng rồi!"

"Máy điều hòa hỏng như thế nào? Tìm thợ đến sửa sao?" Lâm Sơ đi đến phòng ngủ, nhưng lại sững sốt.

Trong phòng ngủ của ông bà nội gia chỉ lắp đặt một cái máy điều hòa, hai năm trước ba Lâm và bác Lâm Sơ kết cùng chung tiền mua, số lần sử dụng cũng không nhiều, hai ông bà tiếc tiền điện.

Hiện tại không biết vì sao không tạo ra hơi lạnh, cũng không muốn mời thợ đến sửa nhưng lại làm cho Lâm Sơ kinh ngạc.

Trầm Trọng Tuấn từ cửa sổ thò đầu ra, nhìn về phía Lâm Sơ gật đầu cười một tiếng, không biết buộc sợi dây ở đâu, dây thừng từ ngoài cửa sổ kéo dài đến tủ TV, ông nội đứng ở bên cửa sổ hỗ trợ, nhìn Lâm Sơ nói: "Gần đây có nhiều người sửa điều hòa, buổi sáng ông và bà nội con đã gọi điện thoại gọi người, vẫn gọi không được, nói phải 5 giờ mới có thể chạy tới, vậy không phải là thật sự à nóng không chịu được sao, vừa khéo thấy Tiểu Trầm, nhờ cậu ấy đến giúp một tay!"

Trên mặt Lâm Sơ cứ như là khâu miệng, cứng ngắc ngay cả khóe miệng cũng câu không dậy nổi, thật cẩn thận nhìn đầu đầy mồ hôi của Trầm Trọng Tuấn nói: "Quản lý Trầm, anh mau vào, không vội!" Nói xong, lập tức chạy tới phía trước cửa sổ, đưa hai tay muốn kéo anh vào trong.

Đôi mắt Trầm Trọng Tuấn rũ xuống nhìn hai tay nhỏ bé trắng nõn như em bé trước mặt này, ngón tay vịn cạnh cửa sổ giật giật, thấp giọng nói: "Điều hòa và ổ cắm pha cũng không hỏng, động cơ bên ngoài vẫn không hoạt động, hẳn là máy nén xảy ra vấn đề, phải mời thợ đến xử lý."

Lâm Sơ vội vàng gật đầu không ngừng, lại để cho anh nhanh chóng tiến vào.

Trầm Trọng Tuấn chống cửa sổ, hơi dùng sức một chút thì nhảy lên, hai chân nhảy đến trên bàn, cũng không cần Lâm Sơ đỡ.

Ông nội bà nội nói lời cảm ơn liên tục, giữ anh lại trong nhà ăn cơm, Trầm Trọng Tuấn chỉ nói vẫn chưa giúp được gì, nhưng lại làm bẩn sàn nhà.

Lâm Sơ nhìn thấy tay phải anh vẫn còn quần băng gạc, hỏi: "Quản lý Trầm, tay anh không sao chứ?"

Trầm Trọng Tuấn đáp: "Không sao, không sai biệt lắm tốt lắm!"

Trong nhà cả bốn người đều chấy chấy mồ hôi, ở chung một chỗ lại càng nóng hơn, gần như không cảm nhận được sức gió của quạt điện.

Trầm Trọng Tuấn đi tới cửa, ông nội bà nội vẫn đang nói cảm ơn liên tục, anh do dự một hồi, bỗng nhiên quay đầu nhìn thoáng qua Lâm Sơ, không khỏi nói: "Nếu không thì trước hết đến nhà của cháu ngồi một lát đi ạ, chờ thợ sửa đến đây rồi nói sau."

Ông bà nội lập tức vui vẻ, khước từ vài câu thì cũng không hề khách khí nữa.

Thức ăn nóng hổi bung vào trong nhà Trầm Trọng Tuấn, Lâm Sơ nhân lúc ông bà nội bày bàn, nhỏ giọng nói với Trầm Trọng Tuấn: "Quản lý Trầm, thật sự rất phiền anh, thật ngại quá!"

Trầm Trọng Tuấn nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Sơ, mồ hôi ướt tóc dài dán chặt hai gò má, lúc nói chuyện hai mắt thành khăn chuyên tâm, trút đi phần khách khí xa lánh, nhiều chút chân tình thực lòng. Anh lấy đôi dép lê màu xám cỡ nhỏ ra, nói: "Không cần khách khí, đều là hàng xóm."

Lâm Sơ cũng không để ý đôi dép khác thường, cười vào phòng.

Lúc ăn cơm bà nội không ngừng khen Trầm Trọng Tuấn: "Người trẻ tuổi bây giờ, không có mấy người tốt giống như cậu vậy, khách thuê lần trước cũng hơn hai mươi tuổi, còn là người buôn bán, luôn ném rác trước cửa, khiến trên sân toàn là nước là dầu mỡ, bà nói cậu ta hai câu, cậu ta còn muốn động

thủ đánh người!" Nói xong, liều mạng gấp thức ăn cho anh, lại để cho Lâm Sơ ăn nhiều thịt om tôm một chút, "Ngày không phải con thích ăn sao, ăn nhiều một chút đi!"

Lâm Sơ chỉ lên tiếng trả lời, cũng không đi gấp. Đáng vẻ lúc cô ăn tôm không được lịch sự, dù sao vẫn thích trực tiếp nhét vào miệng, lượn phun ra đầy đủ vỏ tôm, cuối cùng lại làm cho miệng dính đầy nước tương.

Mọi người lại trò chuyện một lúc, mồ hôi cũng ngấm vào da, rốt cục không hề ngọt ngào nữa.

Trầm Trọng Tuấn gấp một đĩa thức ăn cho ông bà nội, ông bà nội cười nói cảm ơn, chiếc đĩa chuyển hướng, gấp một miếng thịt om tôm lên, Trầm Trọng Tuấn nhẹ nhàng bỏ vào trong chén Lâm Sơ, Lâm Sơ sùng sốt, cũng nói một tiếng cảm ơn, nhét tôm vào trong miệng cẩn thận quấy một trận, phun vỏ tôm vỡ vụn ra, lúc này Trầm Trọng Tuấn mới cười.

Sau khi ăn xong Trầm Trọng Tuấn bung hoa quả và đồ uống ra, đưa một lon nước trái cây tới trước mặt Lâm Sơ: "Không biết cô có thích uống cái này không."

Lâm Sơ vội vàng cầm lấy: "Thích uống, cảm ơn!"

Mấy người ngồi ở trên sofa xem tivi, ông nội để cho Trầm Trọng Tuấn đi làm việc của mình, không cần ở cùng bọn họ, Trầm Trọng Tuấn thỉnh thoảng liếc về phía Lâm Sơ, ngoài miệng chỉ nói "Không vội".

Lâm Sơ ở một bên gọi điện thoại, thiện ý mời thợ nhanh chóng qua đây, nói đến miệng khô lưỡi khô, thợ sửa mới đồng ý nói trước một giờ, Lâm Sơ thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi cúp điện thoại cô mới nhận điện thoại trước đó, "Chuyện gì?"

Bên kia Diệp Tình nước mắt giàn giụa: "Sơ Sơ, có phải cậu ở Trữ Tiền không? Ta ngày mai lại đây."

Lâm Sơ khó hiểu nói: "Tại sao cậu khóc, sao lại muốn tới Trữ Tiền?"

Diệp Tình khóc khẽ nói: "Tớ đến phá thai."

Lâm Sơ kinh ngạc cúp điện thoại, mắt hôn mắt vĩa trở lại sofa, ngồi xuống một lúc mới hoàn hồn, trong lòng vừa hận lại vừa phẫn.

Đột nhiên Trầm Trọng Tuấn hỏi: "Bạn trai?"

Nhất thời Lâm Sơ vẫn chưa hoàn hồn, "A" một tiếng.

Ông bà nội nghe vậy, hưng phấn nói: "Là Tiểu Vương? Ai, khi nào thì dẫn cậu ấy lại đây, nếu không thì ngày mai đi, ngày mai bà đi mua đồ ăn!"

Lâm Sơ lúng túng nói: "Không phải anh ấy." Cô không muốn trước mặt Trầm Trọng Tuấn giải thích, chỉ có lẽ một câu này.

Mọi người chờ đến 4 giờ, rốt cuộc thợ sửa cũng tới đây, trong nhà Trầm Trọng Tuấn nhất thời vắng vẻ. Anh mắt mắt don dẹp, lại nhớ tới phải tới thư phòng xử lý công vụ, vẫn bận rộn đến 10 giờ tối mới tắt đèn, cũng không biết Lâm Sơ trở về lúc nào.

Văn Bội Như tính toán thời gian gọi điện thoại tới, cười nói: "Biết chú cuồng công việc, hiện tại hẳn là không làm việc nữa chứ?"

Trầm Trọng Tuấn nói: "Ừ, vừa làm xong."

Văn Bội Như trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính: "Là như thế này, lần trước chị có nói với chú về cô gái kia, chú có còn nhớ không? Ba chú cũng cảm thấy tốt, nếu không ngày mai chú về xem mắt đi?"

Trầm Trọng Tuấn nhắm mắt tựa vào đầu giường, trong đầu quanh quẩn câu kia của Lâm Sơ "Không phải anh ấy", thật sự là có bạn trai, chỉ là đầu có quan hệ gì với anh đâu? "Được, ngày mai em về."

Nhưng không tưởng kế hoạch vĩnh viễn cũng không cần nổi biến hóa, chớp mắt ngày mai đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Tù Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Sáng sớm Lâm Sơ ra cửa, lẳng lặng chờ ở bến xe Trữ Tiền.

Thời gian còn sớm, dòng người lui tới cũng không nhiều, mấy nhà bán điểm tâm sáng gần đó mùi thơm bay bốn phía. Cô nhớ tới ngày đi học, mỗi lần từ khu ký túc xá vội vàng chạy ra, sau đó mua tào phớ về ăn với Diệp Tinh, đến phòng học hai người vừa vận ăn xong, lại từ chối giúp nhau, ai cũng không muốn đi vứt rác.

Tiếng chuông vào lớp vừa vang, một bạn học nữ mặc áo ngủ khoan thai vào cửa cuối cùng có thể cho các cô một đề tài mới, bạn học nữ kia xuất quỷ nhập thần, dường như cả ngày đều ngủ mê man, Lâm Sơ hâm mộ cô ấy ‘Vô câu vô thức’ (*), áo ngủ quá thoải mái, bạn học dám mặc áo ngủ đi học, mới thật là hán tử!

(*) Không bị quản thúc, kiểm chế, tự do tự tại.

Buổi chiều không có tiết học, Diệp Tinh kéo cô đi mua áo ngủ mới, hai người đi một chút ngừng lại một chút, lại đi tới quán lẩu gần trường để ăn lẩu miễn phí, đặc biệt giành thịt dê cuộn trong tủ lạnh, những món ăn khác nhìn không thuận mắt.

Sau khi ăn xong cả người thoải mái, hai người lại ra ngoài mua cacao nóng, vừa uống vừa đi đến bờ hồ hóng mát, lúc trời tối thì về ký túc xá, đi dạo dọc theo mấy quán nhỏ bên lề đường, trở lại phòng ngủ chen lấn rửa mặt ngâm chân bằng nước nóng, nghe nhạc xem phim, cùng nói chuyện trên trời dưới đất với hai bạn cùng phòng khác.

Đoạn thời gian đó, lúc trước không có cảm giác gì, sau khi đi làm mỗi khi nhớ lại, dù sao vẫn vô cùng quý trọng.

Rất cục Diệp Tinh từng bên trong đi ra, câu đầu tiên nói khi gặp nhau đó là: "Đừng mắng tớ!"

Lâm Sơ không mắng cô, đón một chiếc xe ba bánh, hai người đi thẳng đến bệnh viện Trữ Tiên. Đội ngũ đăng ký sớm đã xếp thành hàng dài, thật vất vả mới đăng ký xong, phòng bên ngoài cũng đầy ắp người.

Hai người ngồi trên ghế nhựa gần phòng khám đợi khám bệnh, Diệp Tinh cúi đầu hỏi: "Nơi này chắc sẽ không đụng người quen chứ?"

Lâm Sơ lười biếng tựa lưng vào ghế: "Sẽ không, ai rảnh mà chạy đến Trữ Tiên!"

Diệp Tinh tự giễu cười một tiếng, rồi mới lên tiếng: "Thật ra thì chủ nhật tuần trước tớ đợi anh ta, chính là muốn thương lượng chuyện này với anh ta, nhưng anh ta lại trốn tớ." Cô nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Sơ, cười nói, "Cậu có biết con trai anh ta đã ra đời được một tháng không?"

Lâm Sơ ngẩn ra, rất cục nhìn thẳng vào mắt cô. Diệp Tinh chậm rãi nói: "Tớ tính thời gian, thì ra bọn họ lên xe trước sau đó mới mua vé bổ sung, nói như vậy, lúc anh ta chia tay với tớ, cũng đã ở cùng với người phụ nữ kia."

Lúc ấy Diệp Tinh nói với Lâm Sơ, khi học đại học mà không nói chuyện yêu đương, thì uống công học đại học, cho nên vừa mới tham gia vào xã đoàn, đã nhìn trúng nam sinh kia rồi.

Trình Kiều An, chủ tịch hội học sinh, trong nhà nghề nông, làm người chất phác, đáng đáp anh tuần, ai cũng thích anh ta. Sau này Trình Kiều An cưới tiểu thư nhà giàu mới nổi, Lâm Sơ còn an ủi Diệp Tinh: "Nói cho hay thì chính là lòng cầu tiến, nói khó nghe thì chính là đã tâm, đàn ông có đã tâm cũng không sai, về phần dùng đường tắt gì dùng phương pháp gì, mọi người xem mọi người, thứ nhất anh ta không giết người phóng hỏa, thứ hai không gian dâm bất cộc, anh ta chỉ là một lần phụ lòng mà thôi, cho dù bây giờ anh ta vẫn tốt với cậu, ai có thể cam đoan hai năm sau, khi anh ta hợp lại không được, sẽ không bỏ rơi cậu? Chẳng qua là anh ta nói trước, tuổi xuân của cậu cũng sẽ không phí toàn bộ trên người của anh ta."

Trình Kiều An luôn xác định rõ mục tiêu, biết rõ mình muốn cái gì. Lúc đi học thành tích tốt danh tiếng tốt, thích nói chuyện yêu đương với con gái trong trường, sau khi tốt nghiệp không lãng phí một chút ít thời gian, dùng đường tắt nhanh nhất để đạt được mục đích của mình, Lâm Sơ vô cùng bội phục anh ta, mặc dù có ba phần khinh bỉ.

Nói chung anh ta vẫn phạm vào lỗi lớn nhất của đàn ông, oa bát tề đoan (*).

(*) Ý chỉ thói trăng hoa hay ngoại tình.

Diệp Tinh cười nhạo: "Cậu đoán anh ta nói vợ anh ta như thế nào? Nói người phụ nữ kia, một dạng giống như heo, sau khi sinh con mập như phụ nữ trung niên, mỗi ngày buổi tối anh ta cũng chỉ có thể đè một đầu heo trên người!"

Lâm Sơ tròn tròn hai mắt, Diệp Tinh lập tức nói: "Tớ biết không tốt, lúc ấy tớ còn bật cười nữa, cậu không cần dạy dỗ tớ, tớ biết đức hạnh của mình."

Nhưng mà Sơ Sơ, đến bây giờ cậu vẫn chưa yêu ai, cậu nói đơn giản thâm mến, về sau thật sự quá yêu, vô cùng khó khăn không lay được không thỏa hiệp, anh ta tới tìm tớ, cho dù tớ không ngừng nhắc nhở chính mình, không ngừng kháng cự, cuối cùng cũng chỉ có thể đầu hàng, lý do đầu hàng, một nửa là yêu, một nửa là không cam lòng."

Hiện tại cô sắp làm cho một nửa không cam lòng này, trả giá bằng cuộc sống đau khổ nhất của cô.

Lâm Sơ không hiểu được Diệp Tinh cái nói cái gì là ‘Yêu’ và ‘Không cam lòng’, giờ phút này cô chỉ cảm thấy ghê tởm, người thứ ba có thể cười nhạo vợ béo phì sau khi sinh, chồng nói ra lời ác độc như vậy với tình nhân của mình, đột nhiên Lâm Sơ cảm thấy chính mình trở nên vĩ đại, cô muốn đập cái gì đó, hung hăng đánh Diệp Tinh.

Giọng Lâm Sơ lạnh lùng nói: "Cậu cho là tình yêu của cậu cao quý bao nhiêu?"

Diệp Tinh ngăn ra, không nói một lời.

Nhìn phiếu khám bệnh, cuối cùng xác định có thể tiến vào dòng người, Lâm Sơ dẫn theo Diệp Tinh đi trước phòng giải phẫu, trên ghế chờ bên ngoài rất nhiều người cả nam lẫn nữ. Lâm Sơ để cho Diệp Tinh ngồi trước, một người chạy tới lễ lạy rồi chạy tới lấy thuốc.

Có người dường như ở bên trong đo nhịp tim, tim đập quá nhanh, không thể giải phẫu, lại đổi người khác đi vào. Diệp Tinh túm tay Lâm Sơ, trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi, khi đến phiên cô, rốt cục cô khóc nức lên, đứng ngoài cửa nước mắt chảy không ngừng, cầm túi đan giao cho Lâm Sơ, gương mặt khăn trang không có chút máu: "Sơ Sơ, tớ đi vào, cậu giúp tớ đi mua băng vệ sinh, trước đó tớ quên mất."

Lâm Sơ gật đầu, đợi Diệp Tinh đi vào một hồi lâu, cô mới rời đi.

Gần bệnh viện không có siêu thị, Lâm Sơ đi tới một khu phố, mới tìm được một siêu thị.

Cô cũng không hiểu mua băng vệ sinh làm cái gì, sau lại mới nghĩ tới, hẳn là sẽ chảy nhiều máu. Mua băng vệ sinh xong, cô lại mua hai chai nước và một ít bánh hoa quả, khi đi ra siêu thị một đạo ánh mặt trời chợt bắn tới, hai mắt Lâm Sơ đau đớn, nhưng lại rơi xuống hai giọt nước mắt, đi vài bước liền nằm xuống bên hồ nước, tâm như quận đau.

Lúc đó Trầm Trọng Tuấn từ lầu hai bệnh viện xuống dưới, đi đến hiệu thuốc lấy thuốc, hướng đầu bên kia điện thoại nói: "Tối nay em sẽ đến, bây giờ vẫn chưa xuất phát."

Văn Bội Như nói: "Vậy là sẽ không kịp cơm trưa, nếu không uống xong trà trưa, hoặc là dứt khoát ăn cơm tối?"

Trầm Trọng Tuấn nói: "Tùy tiện, chị quyết định đi!"

Cúp điện thoại, anh lại giơ tay phải lên lật xem một chút. Hai ngày nay lòng tràn đầy nghĩ đến miệng vết thương đã khỏi hẳn, ai ngờ tối hôm qua thế nhưng lại tét miệng chảy máu, sáng sớm rời giường, anh lo lắng miệng vết thương bị rách nữa, kéo dài thời gian lành hẳn, định đến bệnh viện một chuyến.

Khi đi đến đường lớn anh buông tay xuống, ngẩng đầu thì thấy Lâm Sơ đi tới, mặc áo màu trắng ngắn tay, quần đùi màu đậm, chân mang một đôi giày xăng đan, vừa cất bước vừa đưa tay thay đổi sắc mặt, hai mắt đỏ bừng, xa xa cũng có thể nhìn thấy nước mắt trên hàng mi.

Trầm Trọng Tuấn cau mày lại, nhưng Lâm Sơ lập tức lướt thoáng qua, làm như không thấy anh. Dừng một chút, anh không tự chủ được theo đi lên, vài lần muốn mở miệng gọi cô, tên cũng chỉ ngậm ở trong miệng, mãi đến khi Lâm Sơ dừng lại bên ngoài một gian phòng giải phẫu, anh mới nuốt chữ kia xuống, tầm áp phích ở chính giữa, như ngen ở cổ họng.

Lâm Sơ hít sâu một hơi, rốt cục ngừng nước mắt. Ghế bên ngoài không còn chỗ ngồi, Diệp Tinh vẫn chưa đi ra, cô định đứng ở bên cạnh cửa, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn xung quanh một cái.

Bên trong có con gái dứt quãng đi ra, có người cười cười nói nói, có người mặt xám như tro tàn, đều ngồi một vòng trên ghế màu xanh gần cửa mang giày. Lâm Sơ không nhìn thấy tình huống trong hai phòng giải phẫu, chỉ có thể nhìn đến lưng ghế dựa mềm bên trong phòng làm việc, có bác sĩ mặc áo blouse trắng ăn xoài, chắc là sợ bị người khác nhìn, bác sĩ trốn vào góc chết. Có một cô gái trẻ đẹp đi ra, em gái cô gái đó cầm bọc của cô đưa tới, nói: "Lần thứ ba, lại dài kinh nghiệm đi!" Về mặt cô gái xinh đẹp không sao cả cười hi hi.

Lại có nữ sinh bộ dáng thanh tú đi ra, khom lưng đỡ bụng, đi lại khó khăn. Lâm Sơ nghiêng người nhường đường, một người con trai chạy ngang qua, cô gái kia lập tức nhào tới, người con trai ôm cổ cô, trong mắt rung rung, cô gái đã "Ồ ồ" khóc lên.

Cậu con trai đỡ cô gái ngồi trên một cái ghế, tới phòng giải khát kể đó rót một ly nước ấm, sau khi đưa cho cô ấy lại ôm cô ấy vào trong ngực, cúi đầu không biết đang nói cái gì đó, thỉnh thoảng thay cô gái lau nước mắt.

Rốt cục Lâm Sơ nhìn không được, cắn môi ầm ầm, nước mắt vẫn là rơi xuống là chảy, khóc nức lên lập tức trốn vào góc tường, để nước mắt chảy giàn giụa.

Cổ tay đột nhiên căng cứng, bị người khác hung hăng nắm lấy, túi mua đồ và túi xách đều rơi xuống, Lâm Sơ kêu đau, dùng sức rút cổ tay ra xoay người, hai mắt đầm lệ mong lung chỉ thấy dường như người tới gần là Trầm Trọng Tuấn, một bọc băng vệ sinh lăn xuống bên cạnh bị anh dẫm nát dưới chân.

Tiếng khóc im bật, Lâm Sơ nghe anh âm u nói: "Phá thai?"

Lâm Sơ ngăn ra, không nghĩ tới người này thật sự là Trầm Trọng Tuấn, một giọt nước mắt lại rơi xuống dưới, Lâm Sơ nâng tay lau đi: "Quản lý Trầm?"

Trầm Trọng Tuấn chỉ hỏi: "Phá thai?"

Lâm Sơ giật mình một cái, trở mặt không nói. Trầm Trọng Tuấn lại hỏi: "Bạn trai cô ở đâu?"

Thế này mới Lâm Sơ hoảng sợ mở miệng: "Không phải..."

Lần nữa cô lại giơ tay lên lau nước mắt, tầm mắt rốt cục rõ ràng, chỉ thấy sắc mặt Trầm Trọng Tuấn u ám, ánh mắt như lưới dao sắc bén quét tới, liếc mắt nhìn thoáng qua băng vệ sinh bên chân, còn có gần như lộ ra nửa thanh một đồng hóa đơn bệnh viện.

Hai người đang mặc danh kỳ diệu(*) giăng co, đột nhiên nghe thấy một thanh âm luồng cuồng truyền đến: "Lâm Sơ, Sơ Sơ, Lâm Sơ!"

(*) Không hiểu tại sao.

Lâm Sơ lập tức hoàn hồn, đột nhiên đẩy Trầm Trọng Tuân ra, chạy tới chỗ rẽ phòng giải phẫu. Sắc mặt Diệp Tĩnh trắng bệch, cô đơn đứng trước cửa, sau khi nhìn thấy Lâm Sơ ôm cổ cô, sức nặng toàn thân đều đặt ở trên người cô, không ngừng run rẩy khẽ khóc.

Lâm Sơ nhẹ nhàng vỗ nhẹ của lưng cô, những người bên cạnh hoài nghi khinh thường hoặc là hồ hững ghé mắt, đỡ cô sang một ghế trống ngồi. Diệp Tĩnh vừa khóc vừa nói: "Băng vệ sinh..."

Lúc này mới Lâm Sơ nhớ tới, lập tức xoay người, đã thấy Trầm Trọng Tuân đang đứng ở phía sau cô, trên tay mang theo túi mua đồ của cô. Lâm Sơ một phen đoạt lại, không nói tiếng tiếng lấy ra một miếng băng vệ sinh, lại đỡ Diệp Tĩnh đi toilet, một lát sau hai người đi ra, đã không thấy bóng dáng Trầm Trọng Tuân.

Lâm Sơ hỏi nằng: "Có thể đi không?"

Diệp Tĩnh hữu khí vô lực gật đầu một cái, mê man chỉ muốn đi ngủ, hơi thở mong manh nói chuyện: "Mệt..."

Lâm Sơ gỡ tóc dài của cô, dùng sức đỡ lấy cô: "Tớ tìm một khách sạn cho cậu, hôm nay ở trước, ngày mai xem tình huống rồi trở về!"

Diệp Tĩnh nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, môi trắng bệch khô nứt, Lâm Sơ mở nắp nước suối để cho cô nhấp một hớp.

Hai người chậm rãi đi ra bệnh viện, Lâm Sơ nhìn xung quanh, sau nhìn thấy xe xích lô lập tức đưa tay chặn lại, cũng không nghĩ gói đồ trên tay kia đột nhiên bị người khác cướp đi, Lâm Sơ cả kinh, vừa theo bản năng dùng sức kéo trở lại, nắm tay đột nhiên dừng lại.

Trầm Trọng Tuân nói: "Tôi đưa các cô đi!"

Lâm Sơ kinh ngạc cự tuyệt: "Không cần, quản lý Trầm, anh đây là..." Nói xong, cô muốn cầm lại túi, tay vừa chạm vào túi ny lon, đột nhiên đã bị Trầm Trọng Tuân nắm chặt.

Trầm Trọng Tuân nhìn về phía sắc mặt tái nhợt lại không khỏi kinh dị của Diệp Tĩnh, gật đầu nói: "Tôi là Trầm Trọng Tuân, trời rất nóng, tôi đưa các cô đi!"

Nói xong, không nói hai lời đã kéo Lâm Sơ tới chiếc xe ven đường, Lâm Sơ chân bước lảo đảo hai cái, vội vàng dùng sức giãy giụa, lui về phía sau túm Diệp Tĩnh, ngoài miệng kêu: "Quản lý Trầm, không cần không cần, anh buông tay!"

Diệp Tĩnh lại không chịu nổi lời kéo, lảo đảo lảo lư đã muốn rồi ngã xuống, hữu khí vô lực kêu Lâm Sơ: "Dừng, Sơ Sơ!"

Lâm Sơ cả kinh, Trầm Trọng Tuân buông cô ra, lập tức lui về phía sau đỡ Diệp Tĩnh.

Bên trong xe khí lạnh giảm đi một ít, đầu gió không thổi ra ghế ngồi phía sau, Diệp Tĩnh mơ mơ màng màng nằm ngửa phía sau đầu, chỉ nói muốn nghỉ ngơi một chút. Lâm Sơ ngồi vị trí kế bên tài xế, quay đầu thấy cô nhắm mắt, lúc này mới quét tầm mắt về phía Trầm Trọng Tuân.

Trầm Trọng Tuân cũng không nhìn cô, nhẹ giọng nói: "Cô chỉ đường, đi xem một vài khách sạn."

Lâm Sơ thu hồi tầm mắt, nhìn xung quanh ven đường một phen, chỉ vào phía trước để anh quẹo phải, vòng qua hai cái đèn xanh đèn đỏ, rồi cục đi vào một khách sạn. Lâm Sơ gọi Diệp Tĩnh, lại đỡ cô đi vào bên trong. Trầm Trọng Tuân giúp các cô đăng ký, cầm túi theo người phục vụ dẫn đường.

Một lát tới lầu 3 một gian phòng sát đường, Diệp Tĩnh lập tức nằm vật xuống nghỉ ngơi, không còn hơi sức nói chuyện. Lâm Sơ mở máy điều hòa, giúp cô đắp chăn, lúc này mới ngoắc để Trầm Trọng Tuân đi ra ngoài, nói: "Cảm ơn anh quản lý Trầm, hiện tại tôi muốn chăm sóc bạn mình, lần sau có cơ hội mời anh ăn cơm cảm ơn!"

Trầm Trọng Tuân gật đầu một cái, để cô nhanh đi vào, Lâm Sơ nhẹ nhàng thở ra.

Trở lại phòng, Lâm Sơ lật xem sách hướng dẫn thuốc tiêu viêm, lại mở máy tính để bàn lên tra tìm các công việc cần phải chú ý khi sinh non, bất tri bất giác đã đến chạng vạng, mẹ Lâm gọi điện thoại tới hỏi, Lâm Sơ chỉ nói Diệp Tĩnh tìm cô đi dạo phố, vội vã cúp điện thoại.

Trầm Trọng Tuân ngồi ở sảnh dưới lầu hút thuốc, chủ nhật khách sạn buôn bán bận rộn, tới tới lui lui đều là một đôi nam nữ, anh lơ đãng lên nói: "Trước hết không hẹn hò."

Văn Bội Như không vui: "Cậu không thể như vậy, nhưng mà lúc này ba cậu cũng xem trọng, ít nhất trở về liếc mắt nhìn một cái!"

Trầm Trọng Tuân hút hết một ngậm cuối cùng thuốc, cầm đầu mẫu thuốc lá nghiền vào gạt tàn thủy tinh, không nhanh không chậm nói: "Em vừa ý một cô gái, trước hết phải giám sát mọi lúc."

Văn Bội Như cho là nghe nhầm, hỏi liên tiếp hai lần "Cậu nói cái gì", Trầm Trọng Tuân đành phải ra vẻ trấn định lặp lại: "Em vừa ý một cô gái, trước hết phải giám sát mọi lúc." Sắc mặt đỏ lên, dường như có người nhìn trộm.

Chỉ nghe đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười sặc sụa khó tin, mà bên kia chưa kịp hỏi kỹ, Trầm Trọng Tuấn đã hung hăng lược cúp điện thoại, đứng lên đi thông thả hai bước, bảo lễ tân gọi mấy suất ăn bán bên ngoài, đưa tới gian phòng lầu ba.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Tù Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Lâm Sơ nghe thấy chuông cửa vang, nghĩ là phục vụ phòng, vừa nghĩ lại, trong khách sạn nhỏ không có phục vụ phòng, không khỏi kỳ quái, vì vậy khi mở cửa chưa lại một chút, chỉ mở ra một chút.

Bên ngoài là một người đàn ông mặc đồ màu đen xa lạ, giơ túi nylon lên nói: "Giao hàng!"

Lâm Sơ ngạc nhiên nói: "Tôi không gọi đồ ăn bên ngoài, không giao nhầm chứ?"

Nhân viên giao hàng đứng trước cửa nhìn thoáng qua, nói: "Không giao nhầm, là một vị tiên sinh gọi, nhanh chút nhanh chút, tôi còn đang giao cho nhà tiếp theo."

Lâm Sơ nhú mồm do dự, nửa ngày mới nhận lấy, nhân viên giao hàng lập tức rời đi.

Diệp Tinh mở màng nói: "Đồ ăn bên ngoài? Cậu gọi?"

Lâm Sơ đi đến bên người cô, đặt thức ăn lên tủ đầu giường, cũng không trả lời: "Có đói bụng không? Ngồi dậy ăn một chút gì đi!" Trong hai túi nylon có ba mỳ một canh cộng thêm hai hộp cơm tẻ, Lâm Sơ cầm chén canh gà đen lên, cầm lấy thìa múc múc, "Trước tiên cậu ngồi dậy uống chút canh đi đã."

Diệp Tinh "Ừ" một tiếng, dựa giường từ từ ngồi dậy, Lâm Sơ nhét một cái gối sau lưng cô, trực tiếp đưa canh cho cô.

Mặc dù chỉ có bốn năm miếng gà đen, nhưng canh gà lại đặc biệt ngon, Diệp Tinh uống lên hai ngụm lập tức múc một muỗng đưa tới bên miệng Lâm Sơ, Lâm Sơ cười đẩy ra: "Không ăn cậu ăn đi, cậu uống từ từ, đợi lát nữa lại ăn thêm hai chén cơm nữa."

Diệp Tinh cười cười, chỉ chốc lát sau đã uống hơn phân nửa canh gà.

Sau khi ăn xong Diệp Tinh đứng lên đi vào buồng vệ sinh rửa mặt, mới nghĩ đến: "Sơ Sơ, tớ quên mang khăn mặt, cậu giúp tớ đi mua một chiếc được không?"

Lâm Sơ đáp một tiếng, lại nghe Diệp Tinh kêu: "Còn nữa, cậu giúp ta mua một ít quần lót đi!"

Lâm Sơ vốn định tìm cửa hàng tạp hóa mua khăn mặt, lần này lại chỉ có thể đi siêu thị.

Ngay giờ cơm, trước quầy bán người bán hàng đang cầm bát cơm xem tivi, trong phòng chật hẹp le que mấy người, nồng nặc mùi thuốc lá xen lẫn với mùi thức ăn, người đàn ông trên hai cánh tay có hình xăm đang trêu đùa với người bán hàng, nhìn thấy Lâm Sơ từ trong thang máy đi ra, hai người kia lập tức vây tay kêu: "Tiểu muội muội, một người?"

Lâm Sơ cau mày lại, vòng sang bên cạnh, thì thấy Trầm Trọng Tuấn ngồi ghé bên cạnh, cầm khăn giấy lau miệng, ném vào hộp thức ăn trên bàn, nhìn về phía Lâm Sơ: "Về nhà?"

Lâm Sơ sùng sốt, lắp bắp nói: "Trầm... Trầm quản lý, sao anh vẫn còn ở đây?" Dứt lời, đột nhiên cô nghĩ đến cái gì, bèn rón cúi đầu lấy ví tiền từ trong túi xách ra, "Đúng rồi, cảm ơn anh gọi đồ ăn giúp, bao nhiêu tiền, tôi trả lại cho anh!"

Không thấy đối phương đáp lại, Lâm Sơ ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Trầm Trọng Tuấn đã đi tới cửa, cầm hộp thức ăn ném vào thùng rác, kéo cửa kiếng ra nói: "Còn không đi?"

Lâm Sơ đuổi sát theo, không khí oi bức lướt qua bọn họ hai người, nhảy thẳng vào bên trong.

Phía chân trời nửa sáng nửa tối, rặng mây đỏ hồng rực ở phía xa xa để lại một đạo văn chương hẹp hẹp, đám mây xám trắng tầng tầng lớp lớp, phía trên bao trùm một tầng càn màu vàng kim, có đàn dơi bay ngang qua.

Trầm Trọng Tuấn mở cửa xe, tính đưa Lâm Sơ về nhà, Lâm Sơ xua tay từ chối: "Tôi muốn đi mua vài thứ này nọ, không phải về nhà."

Trầm Trọng Tuấn liền nói: "Vậy tôi đưa em đi, đi siêu thị?"

Lâm Sơ rất lúng túng: "Không cần, Trầm quản lý, hôm nay đã làm phiền anh nhiều rồi, anh trở về đi, cảm ơn!" Nói xong, cô lại lấy tiền ra, lần này cũng không hỏi bao nhiêu tiền, trực tiếp lấy ra một trăm đồng.

Trầm Trọng Tuấn nói: "Sáu mươi bảy đồng, tôi tìm ba mươi ba đồng trả lại cô, lên xe trước." Anh thấy Lâm Sơ vẫn không nhúc nhích, đành phải nói, "Có chuyện hỏi em, lên xe nói sau!"

Mặc dù Lâm Sơ không được tự nhiên lại quá dị, nhưng cũng không thể làm gì, sau khi ngồi vào trong xe cô chỉ một con đường, đi tới siêu thị gần nhất.

Trầm Trọng Tuấn chạy ra khỏi con đường nhỏ, hỏi: "Mua đồ còn phải về khách sạn? Máy giờ về nhà?"

Lâm Sơ thuận miệng báo một thời gian, còn nói: "Đúng rồi, anh muốn hỏi chuyện gì?"

Trầm Trọng Tuấn nắm chặt tay lái, phía dưới nắm càng chặt cũng không nói gì, Lâm Sơ hoài nghi liếc mắt nhìn anh một cái, cũng không lên tiếng nữa, nửa ngày mới nghe anh khụ khụ, thấp giọng mở miệng: "Thật sự em đã có bạn trai?"

Lâm Sơ lộp bộp một cái, bật thốt lên nói: "Này còn có giả?"

Trầm Trọng Tuấn lại chỉ "À" một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa, Lâm Sơ như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, cũng không dám nhìn lên anh nữa, chỉ chặt chẽ nhìn chăm chăm con đường phía trước, trái tim cũng muốn nhảy ra ngoài.

Xe chạy đến cửa siêu thị, mở cửa xe ra Lâm Sơ gần như chạy trời chết, lên tiếng "Cảm ơn" lập tức bước nhanh đi vào, không thấy phía sau có người theo tới, cô vừa thở phào nhẹ nhõm, lại lập tức nghe được tiếng bước chân nặng nề như u linh xuất hiện ở phía sau, Trầm Trọng Tuấn chậm rãi nói: "Vừa mới dừng xe xong, em muốn mua cái gì?"

Lâm Sơ một hơi nửa vơi, "Tùy tiện mua chút." Cô ngậm chặt miệng không lên tiếng nữa, hoảng sợ tùy tiện túm vài thứ ném vào xe mua đồ, thậm chí chính mình quá mức miễn cưỡng, công chúa bệnh phạm, cuồng tự luyện da mặt dày, hồi lâu mới thoát khỏi phục bình thường, về mặt tự nhiên tiêu sái đi tới khu đồ nữ.

Trầm Trọng Tuấn nhắm mắt theo đuôi, lúc trước thấy cô chọn đồ ăn không tốt cho sức khỏe, có chút không vui, giờ phút này thấy cô đẩy xe tiến vào khu quần lót, cước bộ không khỏi chậm lại một chút, tầm mắt liếc về nơi khác, đứng ở bên ngoài.

Lâm Sơ quay đầu nhìn anh một cái, lúc này mới nhanh chóng chọn một bao quần lót, một người khác mới vừa ra cửa, ai ngờ Trầm Trọng Tuấn xuất quỷ nhập thần lại tới, hỏi Lâm Sơ: "Còn muốn mua cái gì?"

Lâm Sơ cười nói: "Không sai biệt lắm, một một cái khăn lông nữa."

Mua đồ xong, hai người xếp hàng tính tiền, tiền mặt Lâm Sơ không nhiều lắm, trực tiếp quét thẻ ATM, lúc ký hóa đơn đau lòng một đồng đồ ăn vặt vô dụng kia, viết ngoan một ít, biên lai bị đâm thủng, trên quầy để lại một đạo vết mực màu đen.

Trầm Trọng Tuấn thừa dịp lúc cô ký hóa đơn xách túi đồ lên, Lâm Sơ lấy lại thẻ, đi theo phía sau anh ra khỏi siêu thị, vừa định nói lời cảm ơn để cho anh trở về, thì Trầm Trọng Tuấn hỏi: "Em với bạn trai em đã ở chung một chỗ bao lâu?"

Lâm Sơ sững sốt, âm thầm bấm đốt ngón tay tính thời gian: "Đã hơn hai tháng." Tháng năm hẹn hò, bây giờ tháng bảy.

Trầm Trọng Tuấn gật đầu một cái, như có điều suy nghĩ: "Rất ngắn."

Lâm Sơ không nghe trố, không biết anh đang nói thâm cái gì, trì hoãn một lúc, Trầm Trọng Tuấn đã bỏ túi đồ vào bên trong xe, Lâm Sơ lại mở miệng cảm ơn cự tuyệt lần nữa, anh chỉ cười cười, khi cô dường như giả vờ khách sáo: "Mau lên xe, nếu không bạn của em sốt ruột chờ."

Lâm Sơ đành phải thấp thỏm bất an ngồi vào trong xe lần nữa, một đường không nói một lời, sau khi trở lại khách sạn rút cục không thấy Trầm Trọng Tuấn theo tới, cô mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Đoạn đường này kinh hồn táng đảm cô không nói cho Diệp Tinh biết, sau khi dùng nước ấm nhúng khăn lông, cô lại để cho Diệp Tinh rời giường rửa mặt.

Diệp Tinh rửa mặt đi ra, ăn một viên thuốc tiêu viêm, nhỏ giọng hỏi: "Đêm nay cậu đừng trở về được không? Ở đây ngủ với tớ." Lâm Sơ thấy trên khóe mắt cô có nước mắt, nhẹ nhàng gật đầu một cái, gọi điện thoại về nhà báo cho biết mẹ Lâm, khó tránh khỏi bị giáo huấn một bữa.

Hai chiếc giường cách rất gần, hai người nằm ở mép giường nói chuyện phiếm, Diệp Tinh nói rõ đầu đuôi, Lâm Sơ hỏi cô: "Còn muốn liên lạc với anh ta sao?"

Diệp Tinh lắc đầu: "Bài học này còn chưa đủ sao, tớ không muốn ngu ngốc lần nữa." Dứt lời, cô lại đột nhiên hỏi, "Ài, người đàn ông vừa rồi kia, gọi Trầm cái gì, là ai?"

Lâm Sơ ấp úng nói: "Người quản lý Thành Thủ."

Diệp Tinh tò mò: "Tại sao cậu quen? Nhìn tuổi cũng lớn hơn cậu rất nhiều, có phát triển?"

Lâm Sơ liếc mắt nhìn cô một cái: "Nói bừa gì đó, đúng lúc anh ấy được điều tới làm hạng mục công ty ở đây, nhà ở lầu dưới nhà ông bà nội của tớ, có vẻ khá thân thiết với ông bà nội của tớ."

Diệp Tinh cười nói: "Đừng tưởng như tớ trước kia mơ mơ màng màng cái gì cũng nhìn không ra, đáng đắp anh ấy rất có vị đàn ông nha, tớ thích, cậu có thể cân nhắc!"

Lâm Sơ không quan tâm đến cô, lại nghe Diệp Tinh thở dài: "Quên đi, không bằng chúng ta ai cũng đừng yêu đương, về sau cứ làm bạn của nhau đi." Cô mỉm cười không chịu nổi, chỉ chốc lát sau đã chợp mắt.

Lâm Sơ tắt đèn, chỉnh nhiệt độ cao hơn một chút, hôn hôn độn độn bắt đầu suy nghĩ, không biết ngày mai cần xin nghỉ hay không, mấy ngày này Diệp Tinh phải làm như thế nào.

Nạo thai mất nhiều máu, Diệp Tinh nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt, nhưng bây giờ tình trạng cơ thể cô ấy không thể về nhà mình, ở lại khách sạn thật sự có chút phiền phức, đang tâm phiền ý loạn, lại nghe đi động vang lên "Ông ơ", Lâm Sơ xoay người xuống giường, từ trong túi xách móc ra, phía trên một chuỗi số xa lạ, rung liên tục không ngừng.

Sau khi nhận cô chỉ nghe một tiếng, lập tức cả kinh run lên, Trầm Trọng Tuân ở đầu bên kia điện thoại hỏi: "Tối nay em không về nhà?"

Lâm Sơ nuốt hơi một cái, trả lời: "À, không về nhà, Trầm quản lý, anh vẫn chưa ngủ?"

Trầm Trọng Tuân cúi đầu nói: "Chưa ngủ, vậy em nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai có phải muốn về đơn vị không? Ngày mai tôi cũng phải đi nội thành một chuyến."

Lâm Sơ lập tức nói: "Ngày mai tôi xin nghỉ, Trầm quản lý, thời gian có chút muộn, tôi muốn ngủ."

Trầm Trọng Tuân nói một tiếng "Ngủ ngon", chưa tới kịp nói cái khác, đã nghe đầu kia truyền đến âm thanh "Đồ đồ".

Cúp điện thoại, anh ngẩng đầu nhìn lên lầu 3 khách sạn, gian phòng rèm cửa sổ đóng chặt, tối đen một mảng, nhìn không thấy một chút bóng dáng Lâm Sơ.

Ngày thứ hai vừa sáng lên, Trầm Trọng Tuân rời giường sớm một chút. Thứ hai công việc bận rộn, buổi sáng ở công ty làm việc, buổi chiều phải đi nội thành một chuyến, buổi tối phải tham gia một bữa tiệc xã giao, thời gian eo hẹp, mỗi kế hoạch anh đều phân chia một đoạn thời gian, lúc đói giày anh gọi điện thoại cho trợ lý, chuẩn bị buổi sáng anh đi nội thành trước, buổi chiều chuẩn bị thủ tục một vòng chiều thương mại.

Vừa mở cửa, thì gặp ông nội Lâm Sơ hậu ở bên ngoài, cười nói: "Sớm như vậy đã đi làm?"

Trầm Trọng Tuân lễ phép gật đầu: "Dạ, buổi sáng tốt lành."

Từ trong túi tiền ông nội lấy ra mấy tờ tiền giấy, cộng thêm hai đồng tiền xu: "À, Đào Đào nói ngày hôm qua có mượn cậu sáu mươi bảy đồng, cậu xem số lượng có đúng hay không."

Trầm Trọng Tuân sững sốt, chậm rãi nhận lấy, ông nội cười cùng anh một đạo xuống lầu, bước chân run rẩy, Trầm Trọng Tuân một đường giúp đỡ ông, hỏi: "Hôm kia nghe ông bà nói đến bạn trai Đào Đào, ông bà đều chưa từng gặp?"

Ông nội trả lời: "Chưa từng gặp, là em họ của mẹ con bé giới thiệu, nghe nói là người ở đây, công tác ở cơ quan, lớn hơn Đào Đào bốn tuổi, không biết khi nào thì mới có thể dẫn về."

Trầm Trọng Tuân "Ồ" một tiếng, ở dưới lầu nói tạm biệt với ông nội.

Đầu kia Lâm Sơ ra bên ngoài khách sạn mua điểm tâm, lại gọi điện thoại cho đồng nghiệp xin nghỉ.

Sắc mặt Diệp Tinh vẫn còn tái nhợt, tựa vào đầu giường uống cháo hoa, nói: "Tớ gạt ba mẹ tớ nói công ty tổ chức du lịch, tớ xin nghỉ một tuần, cũng không biết đến lúc đó có khỏe hơn không."

Lâm Sơ hỏi cô: "Vậy một tuần này cậu ở lại khách sạn?" Cô thấy Diệp Tinh nhìn trông mong nhìn cô, bất đắc dĩ nói, "Lúc tớ thuê nhà, cô nhà có ý nhấn mạnh không thể dẫn người khác về ở cùng, nói phòng đó ở ba người thì vừa vặn. Tớ dẫn cậu trở về ở hai ngày đầu thì còn tạm được, ở lại một tuần, các cô ấy nhất định có ý kiến."

Diệp Tinh thất vọng cúi đầu, Lâm Sơ lại nói: "Bên cạnh hoa viên Quan Cầm cũng có khách sạn, đợi tớ trở về một chuyến, giúp cậu tìm một phòng, cũng dễ dàng chăm sóc cho cậu, mấy ngày này cậu phải bồi bổ thân thể."

Lúc này Diệp Tinh mới có ý cười.

Giữa trưa Lâm Sơ vội vàng ra cửa đón xe, dặn dò Diệp Tinh an tâm tĩnh dưỡng, đi trong chốc lát Diệp Tinh nghe thấy có người nhấn chuông cửa, vừa mở cửa phòng ra nhìn, cô ngăn người: "Trầm..."

"Trầm Trọng Tuân." Trầm Trọng Tuân mỉm cười, "Xin chào, tôi mua một ít thức ăn cho các cô."

Diệp Tinh lập tức mời anh vào phòng, nói: "Cảm ơn anh, Lâm Sơ không nói với tôi là anh tới, tôi vừa mới kêu đồ ăn bên ngoài."

Trầm Trọng Tuấn vào cửa không thấy Lâm Sơ, hỏi: "Lâm Sơ đâu?"

Diệp Tình nhận lấy túi thức ăn, trả lời nói: "Sơ sơ vừa đi nội thành, trễ một chút mới trở về."

Trầm Trọng Tuấn nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "VẬY TÔI CŨNG KHÔNG QUÁ RẦY CÔ, TÔI CÒN CÓ CÔNG VIỆC." Xoay người ra cửa, Trầm Trọng Tuấn cầm chốt cửa, hồi lâu lại quay đầu hỏi, "ĐÚNG RỒI, CÔ CÓ BIẾT CÔ ẤY VÀ BẠN TRAI CÔ ẤY..." Anh vốn muốn hỏi quan hệ như thế nào, mức độ tình cảm, nói đến bên miệng lại khó có thể mở miệng, nói chung cảm thấy kỳ quặc.

AI NGỜ DIỆP TÌNH TRÙNG LỚN MẮT: "BẠN TRAI? SƠ SƠ CÓ BẠN TRAI?"

Trầm Trọng Tuấn nhú mày, buông lỏng chốt cửa ra.

Tài xế ở dưới lầu chờ nóng lòng, hồi lâu mới thấy Trầm Trọng Tuấn xuất hiện, cậu lập tức mở cửa xe, tính toán thời gian chạy tới nội thành: "Trầm quản lý, còn có ba giờ thì bắt đầu."

Trầm Trọng Tuấn gạt đầu một cái, bảo cậu ta tăng tốc độ lái xe, lại lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại, nửa ngày kia đầu mới tiếp, Trầm Trọng Tuấn nói thẳng: "Lâm Sơ, em lên xe? Bây giờ tôi đang trên đường trở về nội thành, tới đón em."

Lâm Sơ giờ tau che mặt trời chói chan, mồ hôi ướt đầm, ở trạm xe buýt chỉ có một mình cô đợi xe, trên lòng bàn tay dính hai con muỗi đã xóa sạch máu.

Cô đoán có thể Trầm Trọng Tuấn đi qua khách sạn, chần chờ nói: "Không cần, tôi đã lên xe."

Vừa nói xong câu này, thì thấy đến khi phương một chiếc xe hơi, chậm rãi dừng trước mặt cô, Trầm Trọng Tuấn từ cửa sau bước ra, tây trang khóa thân dưới ánh mặt trời gần bốn mươi độ, không thấy một giọt mồ hôi.

Anh chỉnh tây trang lại một chút, chậm rãi đi về phía trạm xe buýt mà Lâm Sơ đứng, nhẹ nhàng nắm cổ tay cô, tinh tế nho nhỏ, phảng giống như bấm lên một đoạn. "Đi thôi, một thân mồ hôi."

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Edit: Thanh Xuân.

Tóc gáy Lâm Sơ cũng dựng thẳng, chợt cảm thấy lạnh lẽo, trên cổ tay lại nóng bỏng giống như dội dầu sôi lên, trọng tâm cô ép xuống, hai chân cố định bất động: "Trầm quản lý, không cần không cần, xe buýt sắp tới rồi!"

Trầm Trọng Tuấn cau mày lại: "Tôi có lời muốn nói với em, hoặc là buổi tối sẽ tìm em?"

Lâm Sơ cố nắc nứu cưỡng loạn chớp mắt, cô cực kỳ không muốn nghe Trầm Trọng Tuấn cái gọi là "Nói", tầm mắt phiêu đến tài xế bên trong xe, cô lại may mắn tưởng hân là không phải mình cho là như vậy, Trầm Trọng Tuấn lôi kéo cô đi về phía trước, Lâm Sơ hơi do dự một chút, lập tức bước theo.

Bên trong xe và bên ngoài xe là hai nơi hoàn toàn khác nhau, Lâm Sơ chợt cảm thấy được sống lại, phía sau trên lưng nhom nhóp dính đầy mồ hôi, máy điều hòa thổi 2 phút mới hong khô. Cô vụng trộm gãi gãi hai con muỗi trên đùi, nghiêng mắt nhìn lên Trầm Trọng Tuấn đang lật xem văn kiện.

Một lát sau Trầm Trọng Tuấn lại lấy di động gọi điện thoại, chậm chạp không thấy anh "Có chuyện nói" lúc trước, Lâm Sơ đành phải chuyên tâm nhìn chằm chằm trước cửa sổ xe, ngẫu nhiên tò mò liếc mắt nhìn nhau với tài xế trong kính chiếu hậu.

Chạy được một nửa đường xe, Trầm Trọng Tuấn mới cúp điện thoại, lại tiếp tục cúi đầu lật xem văn kiện, Lâm Sơ nghĩ đến anh đã không chú ý đến cô, ai ngờ anh lại mở miệng lúc này: "Hôm nay tôi bận công việc một chút, buổi tối rất khuya mới về Trữ Tiền, đợi xong việc sẽ xuống dưới tìm em."

Lâm Sơ muốn nói lại thôi, xúc động muốn cho Trầm Trọng Tuấn dừng đến tìm cô, nhưng nói đến bên miệng cô lại miễn cưỡng nuốt xuống, dù sao đối phương cũng là cấp dưới lãnh đạo Thành Thủ, cô không thể làm hai bên lúng túng.

Một đường không nói chuyện tới nội thành, Trầm Trọng Tuấn có chuyện quan trọng trong người, không đưa Lâm Sơ tới hoa viên Quan Cầm được, mà là dừng xe ở ngã ba đường gần đơn vị, đối diện thì có xe buýt chạy thẳng đến hoa viên Quan Cầm.

Lâm Sơ nói cảm ơn, vòng qua xe hơi đi về phía con đường đối diện, Trầm Trọng Tuấn lại gọi cô: "Lâm Sơ, lưu số điện thoại của tôi vào, lúc cần có thể gọi điện thoại cho tôi."

Lâm Sơ nhát nhẽo đáp một tiếng, chạy chậm đuổi theo xe buýt ở phía xa xa.

Xe đang đi phía trước, Trầm Trọng Tuấn lắc lắc cổ nhìn về phía ngoài cửa sổ, vẫn nhìn chăm chăm vào Lâm Sơ nhảy lên xe buýt.

Sau khi xe buýt quẹo qua một khúc cua thì hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, lúc này Trầm Trọng Tuấn mới xoay cổ về, nhíu mi tính toán.

Anh không thể nói rõ khi nào mình có tâm tư với Lâm Sơ, chẳng qua là Lâm Sơ nhất định đã phát hiện, cho nên mới bịa ra một người bạn trai giả, cũng vì vậy chứng minh Lâm Sơ không thích anh. Trầm Trọng Tuấn không khỏi mất mát, xuôi gió xuôi nước mấy thập niên, anh chưa bao giờ thất bại, bây giờ lần đầu nếm phải loại tư vị này, cũng không hơn gì.

Hồi lâu tới công ty, anh lên tinh thần, theo mọi người tiến vào phòng họp.

Đám người chờ lục tục đến, hôm nay lần đầu tiên tiến hành hội nghị hạng mục chiêu thương lúc trước, nhiều công ty tham dự, cả bên trong phòng họp không còn chỗ ngồi. Trợ lý lấy tư liệu đưa tới tay Trầm Trọng Tuấn, nhỏ giọng giới thiệu: "Lần này có tập đoàn khách sạn Nam Hồ, tập đoàn ẩm thực Nam Quý."

Cậu liên tục báo bảy tám cái tên, Trầm Trọng Tuấn đã sớm duyệt xong tờ giấy đầu tiên, ngắt lời cậu: "Khách sạn Nam Hồ, khách sạn gần cảnh khu Trữ Tiền kia, có phải thuộc tập đoàn bọn họ không?"

Trợ lý gật đầu một cái: "Phải, năm trước kiến trúc Hằng Quảng lấy được nhóm mảnh đất kia, trong đó bao gồm mảnh đất này."

Trầm Trọng Tuấn lại chỉ về phía tập đoàn Nam Quý, hỏi: "Lần này Nam Quý phải ai tới?"

Trợ lý trả lời: "Quản lý bộ phận thị trường và Phó quản lý." Nghĩ lại một chút, anh lại thêm một câu, "Phó quản lý Trình Kiều An là con rể chủ tịch bọn họ." Tiếp tục giới thiệu tình hình cụ thể trong chốc lát, hội nghị chính thức bắt đầu.

Trầm Trọng Tuấn hết sức chăm chú tập trung vào công việc, lấy được thông tin cụ thể tham dự hội nghị, thời gian bắt tri bắt giác đã qua hơn phân nửa.

Bên kia Lâm Sơ rốt cục tìm được một phòng điều kiện tốt hơn khách sạn ở gần hoa viên Quan Cẩm, thuê phòng một tuần giảm tám phần trăm, cô dự định một gian phòng khách, gọi điện thoại báo cho Diệp Tĩnh biết, cuối cùng lại hỏi cô về chuyện Trầm Trọng Tuấn.

Diệp Tĩnh trả lời: "Vây mà cậu cũng biết, giữa trưa cậu chân trước đi chân sau anh ấy đã tới rồi, anh ấy cho là cậu có bạn trai, lập tức tỏ thuận tiện nói một câu, tớ nghĩ một hết một buổi trưa, có phải anh ấy thật sự đang theo đuổi cậu không? Cậu cự tuyệt anh ấy?"

Lâm Sơ nhin không được kể lại tình huống mấy giờ trước, Diệp Tĩnh cười nói: "Đó không phải rất tốt sao, trước giờ không phải cậu không thích dây dưa không dứt khoát sao, nếu thật sự không thích, trực tiếp cự tuyệt là được rồi!"

Lâm Sơ nhíu mày nói: "Ai nói tớ không thích dây dưa." Cô nhỏ giọng nói, "Hơn nữa, anh ấy cái gì cũng chưa nói, tớ cự tuyệt như thế nào? Ngộ nhớ là tớ tự mình đa tình thì sao?"

Phạm là đối phương làm rõ với cô, Lâm Sơ không nói hai lời sẽ gặp nói rõ ràng, chẳng qua là cô dù sao cũng là một cô gái, da mặt mỏng, dưới loại tình huống mập mờ này, cô cũng không thể nào mở miệng được.

Lâm Sơ nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là không thể trăm phần trăm xác định ý tứ của Trầm Trọng Tuấn, định không suy nghĩ lung tung nữa, đón xe buýt về Trữ Tiền.

Lúc đợi ở trạm xe buýt để đón chuyến tiếp theo, người đợi xe cùng cô cũng không nhiều. Mọi người gần như đều không chịu được nóng bức, liền tiếp nhìn thời gian trên màn hình di động, hai tay không ngừng quạt gió, Lâm Sơ buồn bực mà thờ không nổi, không ngừng nói khổ thân.

Xe buýt chậm chạp không đến, có người bên cạnh hỏi thăm: "Sao lại thế này nhỉ? Tuyến xe đổi thời gian?"

"Ai biết, cũng đợi 20 phút rồi, chờ một chút."

Lâm Sơ gọi tới gọi lui, lại không ngừng vỗ vào cánh tay, từ từ trốn được sau bóng râm trạm xe buýt, vừa đi về phía sau bụi cây, vừa quan sát thời gian xe buýt tới.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên cô nghe được trong bụi cây truyền đến âm thanh tất tất tác tác.

Nơi này người ở rất thưa thớt, trước sau hai đoạn đều quốc lộ đều dựa vào núi dựa vào rừng cây, ở đoạn giữa này mới có một chỗ đang xây một tiểu khu tâm trung, mùa đông trời tối sớm, khi đó sau khi Lâm Sơ tan tâm chờ xe, tâm luôn hoảng loạn, bây giờ nghe thấy âm thanh như vậy, nhất thời cô rợn cả tóc gáy, rời khỏi bóng râm, đi về phía trạm xe buýt.

Ai ngờ mới đi vài bước, âm thanh phía sau lưng dường như nổ tung, một loạt cây cối lay động, hơi phát run, người trong trạm xe cũng nghe thấy được động tĩnh, đều rối rít theo tiếng quay đầu. Lâm Sơ không khỏi nhìn lại phía trong rừng, loáng thoáng thấy được màu da một con vật khổng lồ đang di chuyển, trong chốc lát chỉ thấy trong lá cây rậm rạp lộ ra một cái đầu to lớn, thờ hỏn hỏn chen ra bên ngoài, Lâm Sơ cả kinh, "A" một tiếng lập tức chạy về phía trạm xe buýt, một giây tiếp theo đã thấy con vật khổng lồ bỗng chốc chen ra ngoài, thân mình to lớn, nhắm ngay thân thể đang di động của Lâm Sơ, thẳng tắp vọt tới, người ở trạm xe buýt lập tức kêu to.

Lâm Sơ hai chân không bằng bốn chân, đảo mắt tiếng thờ hỏn hỏn đã xuất hiện ở sau lưng, ở mọi người hét chói tai và hốt hoảng chạy thực mạng, đột nhiên cô cảm thấy trên lưng căng thẳng, một cổ khí nóng hầm hập trực tiếp phun thẳng đến, ngay sau đó cảm xúc ấm áp dán trên thất lưng, da đầu Lâm

Sơ run lên, lập tức thất thanh hét chói tai, hoảng sợ kêu lên một tiếng chớp mắt cô bị đụng ngã lăn trên mặt đất, con vật to lớn phóng qua cô, lập tức chạy trốn về phía trước, mọi người hét chói tai nhường đường, toàn bộ hình ảnh hỗn loạn không chịu nổi.

Năm phút sau cảnh sát giao thông và phóng viên chạy tới, mọi người hoảng hồn chưa tỉnh, sau đó giành lên trước miêu tả tình huống lúc đó.

Lâm Sơ trốn trong góc, mặt nhìn về phía bảng quảng cáo, toàn bộ cổ đều đỏ lên, có người chỉ vào cô nói với cảnh sát giao thông: "Vừa rồi chính là cô ấy bị đụng vào."

Camera phóng viên lập tức nhắm ống kính vào Lâm Sơ, Lâm Sơ né tránh lần nữa, cả người đều tựa như đốt, giống như bị mặt trời nướng cháy khét.

Rốt cuộc xe buýt ở xa xa chạy tới, Lâm Sơ chỉ nghe cảnh sát giao thông đang nói: "Con đường phía trước vừa mới khôi thông, cho nên xe chậm chút mà." Tiếng bước chân ổn định đi theo lại đây, sống lưng Lâm Sơ cứng đờ, lập tức nhảy lên trên xe buýt, phía sau các phóng viên gọi hai tiếng ồ ở ngoài cửa, hai tay Lâm Sơ che mặt, rúc vào trong góc, lại nghe có người kêu: "Tìm được rồi, ở phía trước!" Đám kia phóng viên bị người khác lôi xuống, thấy Lâm Sơ dường như không muốn hợp tác, định dời mục tiêu đi, lại đồng loạt chạy về phía trước.

Lâm Sơ một đường mặt đỏ tới mang tai, mặt và cổ giống như ở rỉ máu, người cùng chờ xe lúc trước dường như sống sót sau tai nạn, tán gẫu nói liên miên tình hình xảy ra lúc trước đó, còn có người ở nơi nào an ủi Lâm Sơ, hỏi cô có té bị thương hay không, Lâm Sơ lắc đầu một cái, dựa vào cửa kính xe nhắm mắt giả chết.

Thật vất vả về tới Trữ Tiền, cô hung hăng thở hắt ra, sau khi trở lại khách sạn Diệp Tinh cả kinh một hồi: "Cậu té sao? Sao trên đùi không dính bụi, trầy da?"

Về mặt Lâm Sơ đưa đám nói xong, trên mặt Diệp Tinh giật giật, nhìn nửa ngày thật sự nhìn không được, ngã trên giường ôm bụng cười to, sắc mặt tái nhợt lập tức chuyển biến tốt.

Đầu bên kia rốt cục Trầm Trọng Tuân đã xong hội nghị, lại theo mọi người đi ăn.

Trong khách sạn ghế lô trừ quang lần lượt thay đổi, thức ăn nóng hổi bụng lên, có người ngại ồn ào, tắt TV, Trình Kiều An nâng chén kính rượu, luân phiên khách sáo nịnh hót, Trầm Trọng Tuân đứng dậy đáp ứng, sau khi uống được ba chén mới ngồi xuống một lần nữa.

Anh cũng không nghĩ tới Trình Kiều An còn trẻ như vậy, cử chỉ cách nói năng lại thành thực lão luyện, không có chút non nớt nào, lúc tới cũng phải xuống một phen công phu, thăm dò tất cả chi tiết hạng mục chiêu thương lần này, nói chuyện với nhau cũng không phí sức, Trầm Trọng Tuân có ấn tượng rất tốt với anh ta.

Rượu quá ba lần, anh đứng dậy đi toilet một chuyến, sau khi ra ngoài đi qua sảnh trước, trong lúc vô ý liếc mắt một cái lên TV treo bên cạnh tu rượu, nhìn thấy tin tức khi anh lại cau mày, bước chân không khỏi chậm lại.

Con đường kia Lâm Sơ về nhà tắt phải đi qua, khi phóng viên phỏng vấn thể nhưng quay đến trạm xe buýt, hình ảnh thoáng một cái đã qua, đột nhiên xuất hiện một đạo bóng lưng, gầy teo nhỏ núp trong góc bảng quảng cáo, phóng viên nói: "... Cũng không có người bị thương, chẳng qua là đụng phải một cô gái..." Một chuỗi dài lời nói sau đó hình ảnh lại cắt lần nữa, quay lại chuyện quan trọng nhất phát hiện trảng quốc lộ.

Trầm Trọng Tuân không kiên nhẫn tiếp tục nhìn xuống, bận rộn không ngừng lấy điện thoại di động ra, lập tức bấm dãy số của Lâm Sơ.

Lâm Sơ vừa mới tắm xong, cuộn tròn ở đầu giường sờ vùng da bị trầy trên đùi, lại đặt đồng hồ báo thức trên di động, dặn dò Diệp Tinh ngày mai rời giường sớm. Chuông di động vang trên tay cô run lên, chưa cài đặt đồng hồ báo thức xong đã bị cắt đứt, Lâm Sơ nhìn chằm chằm một chuỗi số xa lạ, chậm chạp nhận, câu nói đầu tiên nghe được đó là: "Em bị lộn đưng?"

Trong phút chốc Lâm Sơ đứng đuôi chân, cọ được một cái chỗ bị xước da, đau rát như kim châm truyền đến, cô mặt đỏ tai hồng, lắp bắp nói: "Anh... Anh nói cái gì?"

Trầm Trọng Tuân chỉ nói: "Ba tiếng sau tôi trở về, em đừng ngủ trước, tôi xem em một chút!" Dứt lời, anh lập tức cúp điện thoại.

Trầm Trọng Tuân đã có chút say, sau khi vào ghế lô lại uống một hồi lâu, giả bộ chống đỡ hết nổi, luân phiên xin khoan dung cáo từ. Mặc dù mọi người có sắp xếp tiết mục cuối cùng, nhưng cũng nghe qua tí tình của anh, vì vậy cũng không miễn cưỡng, sau khi tan cuộc chỉ cùng người phụ trách đi về Trữ Tiền trước.

Trầm Trọng Tuân vừa lên xe, lập tức ra lệnh tài xế: "Lái nhanh một chút, đến khách sạn mà buổi trưa hôm nay tới."

Tài xế lập tức nhanh chóng chạy xe, đi xuyên qua dưới bóng đêm dày đặc.

Trầm Trọng Tuân mở ra cửa kính xe, sau khi gió thổi vào rượu cũng tản đi hơn phân nửa, mạnh mẽ chống tinh thần không để cho mình nhắm mắt, một lúc lâu rốt cục cũng tới khách sạn, anh gấp không thể đợi xuống xe, ngẩng đầu nhìn về phía lầu 3, dự đoán cảnh tới lửa tắt đèn bên trong, suy nghĩ một chút, anh vẫn lấy di động ra bấm số, hồi lâu mới nghe thấy đầu kia nhận, giọng nói mơ hồ mềm mại: "A lô..."

Trầm Trọng Tuân cười cười: "Ngủ? Là tôi."

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Edit: Thanh Xuân.

Lâm Sơ mơ hồ ngủ, chậm rãi hỏi: "Ai vậy?"

Trầm Trọng Tuân thấp giọng nói: "Tôi, Trầm Trọng Tuân."

Lâm Sơ nghe vậy, nhất thời tỉnh táo, Trầm Trọng Tuân còn nói: "Có thể xuống dưới không? Tôi nhìn em một chút."

Lâm Sơ lập tức nói: "Không tiện."

Trầm Trọng Tuân dừng một chút, còn nói: "Vậy tôi đi lên?"

Lâm Sơ ngưng trệ, dường như thờ hồn hên hai cái thật mạnh, trong loa truyền đến tiếng quát phong thanh, Trầm Trọng Tuân không thể nghe thấy cười cười, một lúc lâu mới nghe thấy một trận tất tất tác tác, Lâm Sơ nghiêng răng nghiêng lợi: "Tôi xuống dưới!"

Rèm cửa sổ lầu ba vụng trộm nhấc lên một đường may, Lâm Sơ hí mắt nhìn một chút, lại tức giận buông rèm cửa sổ ra, nhanh chóng thay áo ngủ chạy xuống lầu, tóc xoả tung lộn xộn.

Trầm Trọng Tuân đứng ở cửa khách sạn, bên trong ánh đèn mờ tối, loáng thoáng nhìn thấy nhân viên phục vụ ngủ gà ngủ gật trước quầy lễ tân, đối diện cửa chính là một chiếc TV nhỏ đang chiếu phim, hình ảnh cắt vài đoạn, đột nhiên khúc quanh tối mờ xuất hiện một bóng người, thoáng một cái đã kéo dài, đi về phía bên này.

Trầm Trọng Tuân kéo cửa kính ra, hơi lạnh phả vào, anh nhìn về phía Lâm Sơ tóc tai lộn xộn, còn có đôi mắt tức giận, không khỏi cong môi: "Đi vào trong xe, tôi có lời muốn nói với em."

Tài xế đã bị Trầm Trọng Tuân rời đi, bây giờ đang ngồi trong quán ăn đối diện khách sạn ăn cái gì đó. Trầm Trọng Tuân mở cửa ghế phó lái để cho Lâm Sơ đi vào, một lúc lâu hai người ngồi vào chỗ của mình.

Trầm Trọng Tuân hỏi: "Buổi chiều xảy ra chuyện gì? Sao lại đụng phải lợn?"

Dưới đáy lòng Lâm Sơ yên lặng quát to một tiếng. Buổi chiều đoạn quốc lộ kia lật xe, xe vận tải chở bảy tám con lợn bị dừng ngã lộn ven đường cách đó không xa, mấy con lợn kia đi trên đường quốc lộ, có từ trong rừng chạy đi, cảnh sát giao thông chạy tới hiện trường chỉ huy giao thông, nhưng lại không kịp bắt được toàn bộ mấy con lợn, Lâm Sơ bất hạnh bị tập kích, càng không may còn bị đài truyền hình quay vào khi đang trốn ở góc biển quảng cáo. Cô giả bộ bình tĩnh: "Không có gì, anh tìm tôi có việc gì không?"

Trầm Trọng Tuân gật đầu một cái, nhìn chằm chằm gò má cô nhìn một lát, Lâm Sơ như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, bất an giật giật mông, cách cửa xe gần một chút. Trầm Trọng Tuân đột nhiên mở miệng: "Lâm Sơ, tôi có thể thổ lộ với em không?"

Lâm Sơ ghen hống nhìn trần trời: "Không..."

Còn chưa nói hết, đã bị Trầm Trọng Tuân ngắt lời: "Anh rất thích em!"

Lâm Sơ cứng ngắt cười một tiếng: "Cảm ơn." Cô căng thẳng tìm đập như trống bỏi, thấy Trầm Trọng Tuân đang đợi cô đáp lại, dứt khoát nói, "Trầm quản lý, ông bà nội của tôi cũng rất thích anh, tôi cũng vẫn xem anh như trưởng bối mà tôn trọng, anh rất tốt!"

Câu nói anh tốt lắm phát ra, vẻ mặt Trầm Trọng Tuân chậm rãi quy liệt, Lâm Sơ không ngừng cố gắng: "Lúc trước anh đã đã cứu tôi, tôi vẫn rất cảm kích anh, sự nghiệp anh thành công, lại lấy việc giúp người làm niềm vui, là tấm gương của tôi, tôi thật sự tôn trọng anh như trưởng bối."

Trầm Trọng Tuân khoát tay áo một cái, dường như hơi rượu xông lên, có chút đau đầu, trong đầu không ngừng cuộn cuộn hai chữ "Trưởng bối", anh khàn giọng nói: "Năm nay anh ba mươi."

Lâm Sơ cười: "Tôi biết, tôi nhìn thấy anh, thì nghĩ đến một chú họ bà con xa của tôi, ngày lễ ngày tết mọi người sẽ làm khách, năm nay chú ấy cũng ba mươi."

Trầm Trọng Tuân cup mắt, cúi đầu nói: "Được, anh hiểu được, em đi lên đi, ngủ sớm một chút."

Lâm Sơ liếc mắt nhìn thời gian trên bàn, cô còn có thể ngủ bốn tiếng, gật đầu tạm biệt: "Vậy tôi lên lầu trước, anh đi đường cẩn thận."

Trầm Trọng Tuân mỉm cười lên tiếng trả lời, đưa mắt nhìn cô đi vào cửa kính.

Lâm Sơ gần như bỏ chạy trở về lầu ba, vừa vào phòng khách đã vỗ ngực, buồn bực ngã về phía giường nhỏ. Chợt nghe trên một cái giường khác Diệp Tĩnh chậm rãi mở miệng: "Trầm Trọng Tuấn?"

"A." Lâm Sơ mở đèn đầu giường đang. "Cậu còn chưa ngủ?"

Diệp Tĩnh lắc đầu: "Ngủ không được, ngày mai lại phải đi về." Trở lại nơi có Trình Kiều An. Diệp Tĩnh hỏi, "Nửa đêm anh ấy tìm cậu làm cái gì?"

Lâm Sơ chui vào trong chăn, thờ dài hai tiếng cũng không trả lời, Diệp Tĩnh nói: "Thỏ lộ? Cậu cự tuyệt anh ấy?"

Lâm Sơ cũng không giấu diếm, chỉ gật đầu một cái, cũng không nói rõ.

Diệp Tĩnh xoay người nhìn chằm chằm trần nhà, nhủ thầm nói: "Kỳ thật tớ cảm thấy anh ấy rất tốt, đáng đáp thật không tệ, xứng đôi với cậu, còn là một quản lý, thoát nhìn có vị chừng chặc, sao cậu không thử một chút?"

Lâm Sơ ôm chăn lắc đầu, gặp Diệp Tĩnh lại nhìn qua, nhìn chằm chằm cô muốn đáp án, cô đành phải bắt đắc dĩ trả lời: "Anh ấy quá già rồi!"

Diệp Tĩnh ngẩn ra, "A? Già?"

Lâm Sơ gật đầu một cái, "Anh ấy đã ba mươi, giống như cậu nói, còn là một quản lý, quản lý dân bảo an là dạng gì? Cả ngày đều ở trên bàn rượu, không đến mười năm thì đã có bụng bia, mặc dù tớ không có ngoại hình, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có yêu cầu về mấy thứ này, cảnh đẹp ý vui ai cũng thích, hơn nữa ——" Cô suy nghĩ tìm từ, nói, "Anh ấy rất giống lãnh đạo, ở trước mặt anh ấy, tớ sẽ nghĩ về trường học, thầy chủ nhiệm bình dị gần gũi như thế nào, cũng là thầy chủ nhiệm."

Diệp Tĩnh bắt đắc dĩ cười một tiếng: "Lý do này của cậu thật không được tự nhiên, nghĩ quá xa đi. Được rồi, cậu nghĩ quá xa, điều kiện của anh ấy tốt như vậy, cậu ở cùng với anh ấy sẽ tốt hơn, cũng không cần vất vả mỗi ngày viết tin vắn bản thảo diễn thuyết, muốn điều đi bộ phận nào, anh ấy giúp một tay cũng có thể đi, là hậu phương cho cậu ở đơn vị, không phải đều có chuyện như vậy hay sao?"

Lâm Sơ cười cười: "Thật ra thì tớ rất nguyên ý có hậu phương để tớ dựa vào, điều kiện tiên quyết là tớ thích đối phương, nói đi nói lại, tất cả lý do này đều là căn cứ vào "Không thích", nếu thích, đâu có nhiều lý do như vậy?"

Diệp Tĩnh nghe xong, nhất thời không tìm được cách nói phản bác, suy nghĩ cẩn thận cũng thật sự là quá để ý mà, cô thầm nghĩ Lâm Sơ quá mức lý trí, ngay cả ném thư cũng không muốn, đôi lại là cô, nhất định gật đầu đồng ý, tình cảm tự nhiên có thể từ bồi dưỡng, cuối cùng nếu như thực sự không thích, thì chia tay, đáng tiếc Lâm Sơ không phải là cô.

Sáng hôm sau, hai người rời giường sớm, ra khỏi khách sạn trên đường vẫn không có một bóng người, cửa hàng điểm tâm sáng cũng mới vừa mở cửa. Đợi nửa ngày mới đợi được một chiếc xe, bên trong xe đồng hồ tính tiền thiết bị chỉ đường đầy đủ mọi thứ, còn có trên đầu xe tài xế tự lắp chữ "Xe taxi". Lâm Sơ cò kè mặc cả, cuối cùng thành công tiết kiệm được hơn mười đồng, xe trực tiếp chạy về nội thành.

Thân thể Diệp Tĩnh còn yếu, vùi ở ghế sau ngủ một đường đến hoa viên Quan Cẩm, lại giành thanh toán tiền xe với Lâm Sơ trước, hai người tìm được khách sạn, phòng khách cũng coi như rộng mở, chẳng qua là trang hoàng rất đơn sơ. Lâm Sơ nói: "Vùng lân cận tớ cũng đã tìm, thì nhà này tương đối sạch sẽ, giá tiền cũng tiện nghi, trước hết cậu ở vài ngày, rất nhanh có thể về nhà."

Diệp Tĩnh không rảnh ghét bỏ nơi này, trực tiếp nằm lên trên giường.

Lâm Sơ tìm bà chủ, đóng nhiều tiền một chút, nhờ bà đứng giờ đưa cơm trưa lên lầu, lại trở về tới hoa viên Quan Cẩm dọn dẹp một hồi, cô mới vội vàng đón xe tới đơn vị.

Đầu kia Trầm Trọng Tuấn một đêm chưa ngủ, ánh mắt rõ ràng mỗi một không chịu nổi, cúi mí mắt rồi lại ngủ không được, ý thức ngược lại càng lúc càng thanh tỉnh. Anh nhìn thấy Lâm Sơ nắm túi áo của anh, mặc cho người đi đường chỉ trỏ, nhất quyết không buông tay, đáng vẻ trong mắt ngân nước mắt đầm đìa đáng yêu, hoàn toàn không giống bộ dạng lạnh như băng lúc mặc sườn xám, cũng không giống như châm chọc anh lúc ở Nam Hồ, đảo mắt lại cảm đi động tính toán thiệt hơn.

Trầm Trọng Tuấn ngoắc ngoắc môi, rốt cục từ trên giường đứng dậy, vào toilet sửa sang một chút, sau đó tới công ty xử lý công việc, bận rộn cả một ngày, không còn rảnh rỗi suy nghĩ lung tung. Công việc của Lâm Sơ lại lu bù lên, sau khi tan tầm phóng tới siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, trở về phòng thuê dùng nồi cơm điện ninh sườn hoặc là canh gà, mặc dù hương vị không ngon, nhưng có thể vào miệng. Chăm sóc Diệp Tĩnh ăn cơm, cô lại ôm quần áo bẩn của Diệp Tĩnh ôm về phòng giặt sạch, ngày hôm sau lại đưa cho cô ấy, tiện đường mua chút hoa quả mang theo, tiền trong thẻ gọi ngân hàng nhanh chóng giảm xuống.

Có một ngày Diệp Tĩnh hăng hái, ra cửa đi dạo một vòng, sau khi trở về trả tiền phòng lại cho Lâm Sơ, Lâm Sơ cũng không khách khí, trực tiếp nhận lấy, Diệp Tĩnh còn nói: "Một ít thức ăn kia, về sau tớ trả lại cho cậu!" Cô biết ngày thường Lâm Sơ rất tiết kiệm, ngay cả hoa quả cũng không nỡ mua, tiền gọi ngân hàng thật vất vả mới tiết kiệm được một ít, còn phải thường xuyên giúp đỡ người tiêu tiền như nước như cô.

Lâm Sơ liếc mắt nhìn cô một cái: "Ăn coi như xong, đừng già vờ khách sáo với tớ!"

Diệp Tĩnh ngượng ngùng cười một tiếng, cũng không nói thêm nữa.

Đảo mắt thứ sáu, sau khi tan tầm Lâm Sơ đưa Diệp Tĩnh về nhà, trên đường thiên đình vạn chúc, lúc đi về cô nhận được điện thoại của Giang Tần, nhất thời có chút không nhớ nổi đối phương.

Giang Tấn nói với cô: "Sao cô lại tan việc sớm như vậy? Hồi Trữ Tiền?"

Lâm Sơ nói: "A, phải!"

Tiếng xe buýt báo vang lên, xuyên qua điện thoại truyền đến tai Giang Tấn, Giang Tấn bắt động thanh sắc nhũ mảy: "Như vậy, đúng rồi, ngày mai tôi chuyển nhà, sẽ ở gần chỗ cô, lục khu Quan Đường, về sau có rảnh tìm cô ăn cơm, cô cũng đừng từ chối!"

Lâm Sơ cau mày lại, ngoài miệng lại đáp: "Không có, có thời gian tôi mời anh ăn cơm."

Hai người nói vài câu, Lâm Sơ có chút không yên lòng, luôn miệng ứng vài tiếng "Được", âm thầm bấm đốt ngón tay chạy đến sau cửa xe, dứt khoát nói chen vào chỗ đỗ trước, miễn cho đến lúc đỗ lại không xuống xe được.

Hơn nửa ngày mới cúp điện thoại, Lâm Sơ bị đám người xô đẩy, rốt cục nghe thấy được không khí trong lành, cô cũng quên mất nội dung đáp lại trong điện thoại lúc trước.

Ngày hôm sau thứ bảy, mặt trời ẩn núp vào trong đám mây, nhiệt độ vẫn quanh quẩn ở ba mươi tám độ, bầu trời âm u càng thêm oi bức, cả hàng cây ngô đồng cũng yên lặng.

Sáng sớm Trầm Trọng Tuấn đã rời giường, vui ở phòng bếp ăn điểm tâm, lại bận rộn nấu cơm trưa, tầm mắt thủy nhìn chăm chú dưới lầu, nhưng không nhìn thấy bóng dáng kia đâu, một lát sau anh tự giễu cười, hứng thú rồi trở lại thư phòng, lập tức tập trung tinh thần vào công việc.

Bận rộn mấy mấy giờ, Trầm Hồng Sơn gọi điện thoại tới nói: "Hôm nay A Tấn chuyển nhà, con gọi điện thoại hỏi một chút, đừng để cho nó cả ngày lộn xộn!"

Trầm Trọng Tuấn lập tức gọi cho Giang Tấn, sau khi kết nối được hỏi: "Hôm nay cháu chuyển nhà? Cậu có chút việc, nên không tới giúp cháu được, có chuyện gọi điện thoại về nhà."

Giang Tấn cười nói: "Không cần giúp, cháu cũng thu thập xong rồi. Ai đúng rồi, cậu có biết khách sạn nào gần đây có thức ăn tương đối ngon không?"

Trầm Trọng Tuấn hỏi: "Cháu muốn lên khách sạn?"

"Không phải." Giang Tấn trả lời, "Buổi tối cháu mời bạn ăn cơm, tính gọi đồ ăn bên ngoài."

Trầm Trọng Tuấn cau mày lại, "Cháu lại quen người lung tung, còn làm ra trò như vậy?"

Giang Tấn không vui nói: "Cái gì lung tung, cháu mời bạn ăn một bữa cơm thì làm sao, hơn nữa, người kia là Lâm Sơ, cậu cũng không phải không có ấn tượng, cô ấy còn phối hợp cậu cứu người nữa!"

Trầm Trọng Tuấn sùng sốt, buông tập văn kiện trong tay xuống, trầm giọng nói: "Lâm Sơ? Tối nay cô ấy ăn cơm ở đó?"

"Đúng vậy!" Giang Tấn vội vàng tìm khách sạn lân cận, không kiên nhẫn nhiều lời với anh, có lẽ vài câu thì cúp điện thoại.

Trầm Trọng Tuấn cau mày ngồi nửa ngày, cầm lấy văn kiện một lần nữa, phê phê họa họa một trận, thủy chung cảm thấy nội dung mấu chốt cũng không chốt được, dứt khoát ném văn kiện sang một bên, cầm áo khoác đi ra cửa, sau khi lên xe lập tức chạy về nội thành.

Cuối cùng Giang Tấn tìm được một khách sạn, xách về một đồng hồ ăn, ném vào phòng bếp cho ra đĩa, lại gọi điện thoại cho Lâm Sơ, trực tiếp hỏi: "Bây giờ tôi tới đón cô?"

Lâm Sơ đang ở trên mạng sàng chọn lớp học bổ túc, gần nhất có một vài đồng nghiệp ở bên ngoài bổ túc, cô không thể lùi bước trước, mười năm sau vẫn làm một vài công việc lật vật, nếu không có bối cảnh, cô chỉ có thể cố gắng nâng cao mình, chẳng qua là không biết nên chọn chương trình học nào, lại không biết rõ chương trình học nào sau này có thể giúp thăng chức, đang lúc buồn rầu, thì nhận được cuộc gọi mạo danh kỳ diệu của Giang Tấn, "Anh đón tôi? Anh muốn làm gì?"

Giang Tấn cười nói: "Cái gì làm gì, không phải nói hôm nay đến uống rượu chuyển nhà sao, cô cũng đừng mang hồng bao theo, cái này không thịnh hành, trực tiếp mang người đến là được."

Lâm Sơ sùng sốt, loáng thoáng nhớ tới đoạn đối thoại vội vàng hôm qua, lúng túng nói: "Thực xin lỗi, tôi có chút việc, có thể không đi được!"

Giang Tấn không vui: "Đừng thả bỏ câu cho tôi (*), tôi vừa làm một bàn đồ ăn, lúc này cả người đều là mồ hôi, chuẩn bị một chút, tôi tắm rửa xong thì tới đó đón cô, cúp!"

Lâm Sơ kêu "Này này" hai tiếng, lập tức gọi lại, muốn lừa anh rằng mình ở Trữ Tiền, nhưng mà đầu kia lại chậm chạp không người nào nhận nghe.

Giang Tấn không đếm xỉa di động trên bàn không ngừng reo, bày một bàn đồ ăn, lại mở một chai rượu đỏ để sang một bên. Mười lăm phút sau lập tức ra cửa, chỉ chốc lát sau đã tới dưới lầu chỗ ở Lâm Sơ, gọi điện thoại thông báo cô xuống lầu.

Lâm Sơ tìm lấy cớ: "Vừa rồi chưa kịp nói, tôi ở Trữ Tiền!"

Giang Tấn cười: "Đừng đùa tôi, mau xuống dưới, ngày hôm qua lúc gọi điện thoại cho cô, xe buýt báo điểm dừng cũng không phải nói như vậy!"

Lâm Sơ sững sốt, vừa định tìm lấy cớ nữa, thì nghe Giang Tấn nói: "Cô muốn tôi lên đó tìm cô? 1102 đúng không? Lần trước cô nói cho tôi biết hộp thư của cô!"

Lâm Sơ không thể làm gì, đành phải để anh chờ một lát, hơn nửa ngày mới chậm chạp từ trong thang máy bước ra, kéo lê dép, một thân đồ mặc ở nhà.

Giang Tấn quan sát kỹ cô từ trên xuống dưới, cảm thấy mỹ mãn nói: "Lên xe." Ném mũ bảo hiểm cho cô, đợi cô sai bước tới, vội vàng xông ra ngoài.

Không bao lâu thì tới lục khu Quan Đường, tiểu khu kiểu cũ lâu năm, đường nhỏ quanh co có chút rắc rối phức tạp, hai bên đường nhỏ xanh biếc cũng um tùm như những nơi khác, nhiều thảm thực vật đều bám qua sáu tầng lầu chung cư.

Giang Tấn dẫn cô lên trên lầu, giới thiệu nói: "Bên ngoài thoạt nhìn rất cũ nát, bên trong cũng coi như sạch sẽ, ta thay đổi một số vật dụng, trước hết sống một thời gian, chờ kiếm được tiền sẽ tìm nơi tốt hơn. Tiểu khu chỗ cô giá bao nhiêu?"

Lâm Sơ trả lời: "Có chút đắt, căn phòng kia của tôi cũng chỉ có thể nằm, vẫn là căn phòng thô sơ, tám trăm đồng một tháng, cũng may vị trí không tệ."

Chỉ chốc lát sau hai người tới tầng cao nhất, đều ngắm một tầng mờ mờ ảo ảo, trước cửa là một bóng người, Giang Tấn dọc theo bậc cầu thang cuối cùng ngửa đầu nhìn lại, kinh ngạc nói: "Sao cậu lại tới đây?"

Lâm Sơ theo sau đi lên, thuận thể nhìn lại, sững sốt chỉ nghe người nọ nói: "Có thời gian, ngắm lại vẫn là tới xem cháu một chút!" Nói xong, tầm mắt chuyển về phía Lâm Sơ vẫn còn đang sững sốt, Trầm Trọng Tuân cười nói, "Xin chào, tôi là cậu Giang Tấn!"

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Edit: Thanh Xuân.

Quan hệ giữa Trầm Trọng Tuân và Giang Tấn là cậu cháu, thật giống như đồng rằm hàng hổ, hai người bọn họ không giống nhau một chút nào. Lâm Sơ len lén quan sát, mới phát hiện hai người bọn họ vô cùng gần gũi, đều là người có dáng dấp cao lớn, chẳng qua là cơ bắp Giang Tấn lộ ra ngoài, khi đứng lên càng thêm khỏe mạnh, nhưng mặt mày hai người lại không chút giống nhau.

Hai mắt Giang Tấn hơi nhỏ dài, lúc nhìn người khác mang theo vài phần cao ngạo vài phần khinh thường, lúc giận dữ mắt ngâm lưỡi dao sắc bén, lộ ra âm ngoan, chung quy làm cho người ta khiếp sợ, lần đó anh một đường đi theo Lâm Sơ đi Trữ Tiên, lúc suýt nữa muốn phát tác thì lộ ra đôi mắt như vậy. Mà Trầm Trọng Tuân, gần như bất cứ lúc nào chỗ nào, luôn là một bộ núi băng không hơn, bộ dạng không vui không giận, mặt mày hoàn toàn giống đêm, bùng một bộ phong thái nghiêm nghị, núi lửa cũng có thể mặt không đổi sắc, mặc dù nhìn như tao nhã, nhưng sau lưng đến tột cùng là ý tưởng gì, cho dù để cho người ta suy nghĩ không ra, người bên ngoài không hề giác cần thận cần thận.

Lâm Sơ không thể không thừa nhận, cô càng nguyện ý làm bạn với Giang Tấn, lại càng nguyện ý phụ thuộc vào lãnh đạo như Trầm Trọng Tuân, vững như thái sơn, không khỏi làm cho người tâm phục khẩu phục.

Giang Tấn dường như có chút không cam lòng không muốn, lấy một bộ bát đĩa đặt lên trên bàn, hỏi Trầm Trọng Tuân: "Cháu tùy tiện chuẩn bị một ít thức ăn, cậu không muốn về nhà ăn cơm? Ông ngoại rất nhớ cậu!"

Trầm Trọng Tuân liếc mắt một cái lên người Lâm Sơ, thần nhiên nói: "Ồ chỗ cháu ăn đi, không muốn chạy tới chạy lui!"

Giang Tấn oán thăm một trận, áp chế nghi ngờ trong lòng, rót rượu đỏ vào trong ly. Trầm Trọng Tuân phải lái xe, chỉ có thể uống nước lọc, tự cổ mực đích bản thân rót một ly, ba người rót cục ngồi vào chỗ của mình.

Giang Tấn giới thiệu với Lâm Sơ: "Trầm Trọng Tuân không cần tôi nói nữa, quan hệ thân thích là ta cậu út, chỉ là tuổi chênh lệch không nhiều, tôi gọi là không ra miệng!"

Lâm Sơ cười cười, nhìn về phía Trầm Trọng Tuân gật đầu một cái, cũng không nghĩ tới Trầm Trọng Tuân đột nhiên nói: "Tóm lại là trường bối hai người!"

Giang Tấn lập tức phản bác: "Trường bối gì chứ, đừng ra vẻ trường bối tôi là cậu của cậu, nổi cả da gà."

Trầm Trọng Tuân ngoéo môi một cái, tầm mắt nhìn Lâm Sơ đang mân ly rượu đỏ, trên tay Lâm Sơ nhaoáng lên một cái, ngượng ngùng để cái ly xuống, chân mày cau lại.

Một bàn đồ ăn đầy đủ hương vị, Lâm Sơ ăn hai miếng, ngón trỏ chuyển động. Cô không nghĩ tới Giang Tấn sẽ có tài nấu nướng tốt như vậy, dường như

thấy có chút tê nhạt, liền nói: "Đồ ăn anh nấu rất ngon, có thể sánh ngang với đầu bếp!"

Giang Tấn cười một tiếng: "Quá khen quá khen, người sống một mình, luôn có chút tài nấu nướng, nếu cô thích ăn, lần sau lại đến, phòng bếp của tôi có thể tùy thời tùy chỗ vận hành!"

Trầm Trọng Tuấn vô thanh vô tức tự cổ ăn, cũng không tham gia vào đề tài của hai người, Giang Tấn và Lâm Sơ dần dần bắt đầu tán gẫu, nói đến tin tức gần đây nhất trong thành phố.

"Nhiều người bị cảm nắng, bệnh viện không đủ giường bệnh, có tình huống người nhà bệnh nhân lót tiền cho bác sĩ để đi cửa sau, kỳ thật đây đều là chuyện nhỏ, vừa vặn người muốn đi cửa sau là tình nhân của chủ nhiệm phòng hành chính, thú vị nhất là gần đây bệnh viện bọn họ có thay đổi nhân sự, một thủ đoạn rất hay!"

Lâm Sơ nghe được thì tròn mắt há hốc mồm, thật ra thì trong đơn vị cũng có đủ loại người lừa ta gạt, chẳng qua là cô ở bên ngoài, lại tận lực không để ý đến chuyện bên ngoài, bởi vậy ít khi nghe được loại tin tức này.

Giang Tấn tiếp tục nói: "Gần đây tôi muốn tìm cơ hội xâm nhập vào nội bộ kẻ địch, cái này xem như có chút khó khăn."

Lâm Sơ kinh ngạc nói: "Giống trong tin tức như vậy, mang theo camera cỡ nhỏ vào trong đó nằm vùng?"

Giang Tấn cười nói: "Đúng vậy, tôi ẩn nấp trong đó một tuần, nếu ngày nào đó hai người gặp tôi ở bệnh viện, thì làm bộ như không biết!"

Lâm Sơ gạt đầu một cái, mơ hồ có chút hưng phấn.

Trầm Trọng Tuấn vẫn luôn như có như không liếc Lâm Sơ, sau khi thấy thế tay cầm đĩa không khỏi ngừng lại một chút, tầm mắt lại chuyển về phía Giang Tấn ở đối diện, hai người này nói nói cười cười, nhiều chủ đề như vật, dường như trong một lúc tán gẫu không xong, Trầm Trọng Tuấn mất hứng thú, cảm thấy vô vị.

Sau khi cơm tối kết thúc sắc trời đã tối toàn bộ, Trầm Trọng Tuấn ngồi ở trên sofa uống nước, không có ý định phải rời khỏi. Lâm Sơ ở bên cạnh ngồi một lát, chào tạm biệt với Giang Tấn.

Giang Tấn nói: "Ngồi thêm một lát nữa!" Anh nhìn về phía Trầm Trọng Tuấn, "Cậu về tới thì đã khuya rồi phải không? Nếu không đi trước?"

Trầm Trọng Tuấn nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Sơ: "Em đi sao?"

Lâm Sơ sùng sốt: "Không sai biệt lắm."

Trầm Trọng Tuấn gạt đầu một cái, đứng dậy nói: "Vậy cùng nhau đi!"

Giang Tấn lập tức nói: "Ài, Lâm Sơ cô đừng đi vội, đợi lát nữa tôi đưa cô về!"

Lâm Sơ cười với Trầm Trọng Tuấn: "Trầm quản lý, anh đi trước đi, tôi tán gẫu với Giang Tấn một lát!"

Trầm Trọng Tuấn ở đứng yên tại chỗ chốc lát, thấy ánh mắt hai người đều ở trên người mình, có chút không vui, nhưng cũng bất động thanh sắc, "Ừ" một tiếng không nhanh không chậm tiêu sái đi ra ngoài. Giang Tấn đóng cửa lại một lần nữa, nhìn Lâm Sơ thở phào nhẹ nhõm: "Đó là một mặt than, không cần để ý đến cậu ấy!"

Lâm Sơ mím môi cười cười, âm thầm tính toán thời gian, qua 5 phút thì nói tạm biệt với Tấn: "Tôi đã làm việc trở lại, còn có một đồng việc cần hoàn thành, lần sau có cơ hội lại cùng nhau ăn cơm."

Giang Tấn thấy cô có ý phải đi, nhân tiện nói: "Tôi đưa cô đi!"

Lâm Sơ vội vàng khoát tay: "Chỉ vài con đường, tôi định đi siêu thị, anh đừng tiễn!"

Làm sao Giang Tấn đồng ý, vẫn cứ bồi cô ra khỏi tiểu khu, Lâm Sơ ngăn anh lại lần nữa, "Siêu thị ở ngay đối diện, anh đừng tiễn nữa, tôi muốn đi dạo một mình một lát!"

Giang Tấn thấy cô nói trắng ra, thật sự tìm không ra cơ tiếp tục ở lại bên cạnh cô, đành phải để cô rời đi.

Đường phố mờ tối, đi thẳng tới là ngã tư đường, lần trước Lâm Sơ bị tập kích ở chỗ này, trong lòng còn có chút sợ hãi, lúc đi không khỏi tự giác nghe động tĩnh phía sau lưng, loáng thoáng thật đúng là nghe được một ít tiếng bước chân, cô không khỏi hoảng hốt, lập tức bước nhanh hơn, đảo mắt đã xuyên qua đường kẻ vạch cho người đi bộ, đi tới con đường đối diện. Nơi này đông người nhiều lên, ánh sáng sáng sủa, cô thoáng bình tĩnh, chậm rãi đi đến thùng quỹ quyên góp, móc vé xe buýt từ trong ví ra, quỳen ba trăm vào. Vừa quỳen tiền xong, thì thấy ông chủ nhìn phía sau Lâm Sơ: "Cậu cũng quỳen về xe buýt?"

"Không." Giọng nói trầm thấp sâu lắng.

Lâm Sơ cả kinh, lập tức xoay người, một lồng ngực gần trong gang tấc, ép cô lui về sau hai bước. "Trầm quản lý!"

Trầm Trọng Tuấn "Ừ" một tiếng, mặt không chút thay đổi nói: "Còn muốn đi đâu?"

Lâm Sơ không hiểu, Trầm Trọng Tuấn còn nói: "Còn muốn đi đâu, tôi đi cùng em!"

Lâm Sơ cười gượng nói: "Không cần không cần, tôi lập tức về nhà!"

Trầm Trọng Tuấn gật đầu một cái: "Vậy tôi đưa em đi!"

Lâm Sơ lại lập tức cự tuyệt: "Không cần, tôi chỉ quẹo vài cái thì đến nhà rồi, anh nhanh về đi!"

"Lâm Sơ!" Trầm Trọng Tuấn đánh gãy lời nói của Lâm Sơ, cúi đầu nói, "Đừng suy nghĩ lung tung, trước đó em hiểu được ý tứ của tôi, nhưng mà hiện tại tôi rồi, em là một cô gái ăn mặc thành như vậy, tôi không quá yên tâm."

Lâm Sơ cúi đầu nhìn trang phục của mình, quần áo cũng không có vấn đề gì, chỉ là phong cách ở nhà mà thôi, chẳng qua là Trầm Trọng Tuấn đã muốn làm rõ, nếu Lâm Sơ lại cự tuyệt, thì giống như trong lòng cô có quỷ, miệng nói làm nhảm vài câu, Lâm Sơ miễn cưỡng đồng ý, theo Trầm Trọng Tuấn đi về hoa viên Quan Cầm.

Đêm khuya không gió, các loại xe tư gia từ bên đường nhỏ siêu thị chạy ra, vội vàng chạy vào làn đường, Lâm Sơ bị đánh gãy bước chân vài lần.

Hoa viên Quan Cầm có vài giao lộ, dường như Trầm Trọng Tuấn còn quen thuộc chỗ này hơn cô, dẫn cô đi vào đường nhỏ, đi qua bãi đỗ xe của siêu thị, nhưng lúc đi ra lại đi tới ngã tư đường bên ngoài tiểu khu, bên ngoài tiệm uốn tóc quen thuộc và quán ăn nhỏ người đến người đi.

Trầm Trọng Tuấn nói: "Em ở nơi này là khu 1, qua cầu có khu 2, khu 3 và khu 4 vẫn còn đang xây."

Lâm Sơ tò mò: "Đây là dân bảo an?"

Trầm Trọng Tuấn gật đầu nói: "Đúng vậy, mấy năm trước Thành Đông có nhóm nông dân chuyển đi nơi khác, hoa viên Quan Cầm là nơi ổn định, hiện tại ở lại hơn phân nửa đều là những hộ di dân."

Lâm Sơ sinh lòng hâm mộ, không khỏi hỏi anh về giá phòng, vừa hỏi đã lú lười không thôi, không nghĩ tới hộ nông dân bình thường có thể đổi lấy ba phòng ở tiểu khu, nếu chờ ba năm, hôm nay chỉ cần cho thuê thì có thể không lo ăn mặc.

Hai người bắt tri bắt giác đã đi tới dưới lầu, Trầm Trọng Tuấn ngửa đầu nhìn lại, hỏi: "Em ở lầu mấy?"

Lâm Sơ trả lời: "Lầu 11."

Trầm Trọng Tuấn nói: "Phòng phía nam? Đối diện cây cầu, buổi tối mở cửa sổ hẳn là rất mát mẻ."

Lâm Sơ cười ứng vài câu, "Vậy tôi đi về, tạm biệt!"

Trầm Trọng Tuấn nhìn cô đi vào thang máy, đứng tại chỗ trong chốc lát, nhìn về phía bên cạnh một hàng hộp thư, cũng không biết Lâm Sơ là ở phòng 1101 hay là phòng 1102. Có khách đẩy bình ắc quy vào, tò mò nhìn Trầm Trọng Tuấn, Trầm Trọng Tuấn lại dọc theo hộp thư bước đi thông thả hai vòng, dần dần cảm thấy oi bức, cởi bỏ áo khoác vắt lên cánh tay, tới tới lui lui giống như dây xích chuyển động, cũng không quan tâm người khác lúc ra vào liếc mắt nhìn.

Thi Đình Đình cùng bạn trai ở trên sân cỏ tạm biệt nhau, lúc đi vào hàng lang liên tục nhìn về phía Trầm Trọng Tuấn, đứng trong thang máy lên lầu, vừa vào cửa thi kêu Tang Phi Yến: "Tôi phát hiện một soái ca, phong cách Miêu Kiều Vĩ!"

Tang Phi Yến lập tức chạy ra phòng: "Ồ đâu? Dẫn anh ấy về đây!"

Thi Đình Đình cười nói: "Ngay tại dưới lầu, cũng không biết có phải đang đợi phụ nữ hay không, cô có muốn đi xuống dưới giả vờ như vô tình gặp được?"

Cũng không ngờ Lâm Sơ đột nhiên kêu: "A, tôi thật muốn đi xuống!"

Thi Đình Đình và Tang Phi Yến tò mò nhìn về phía phòng Lâm Sơ, Lâm Sơ theo môn lý tìm hiểu đầu: "Các cô có bóng đèn không? Bóng đèn phòng tôi hỏng rồi!"

Thi Đình Đình đi tới nhìn lên: "Di, cô mới mua mấy tháng mà thôi, như thế nào đã hỏng rồi? Bóng đèn cũ đâu?"

Lâm Sơ nói: "Bóng đèn cũ đã sớm ném đi rồi, cũng không biết bóng đèn này sao lại thế này, hai ngày trước còn có chút chớp chòn không sáng nổi, vừa rồi hoàn toàn tắt hẳn đi!"

Bất đắc dĩ tất cả mọi người cũng không vô duyên vô cớ dự trữ bóng đèn, Lâm Sơ đành phải cầm ví tiền lên một lần nữa xuống lầu, trong phòng Tang Phi Yến lớn tiếng dặn: "Cô nhìn thử soái ca kia còn hay không, chụp một tấm ảnh cho tôi với!"

Lâm Sơ buồn cười, trước khi cửa thang máy đóng lại lập tức lớn tiếng đáp lại.

Thang máy chậm rãi tới dưới lầu, Lâm Sơ lấy điện thoại di động ra làm chuẩn bị, vừa mới đi tới hàng lang phía sau cửa chính, thì thấy một cánh tay trên tay khoát tây trang, người đàn ông mặc áo sơ mi trắng bước đi thông thả, đưa lưng về phía Lâm Sơ, không nhìn thấy diện mạo của anh, nhưng trong đầu Lâm Sơ lộp bộp một chút, không hề nghĩ ngợi đã dán thân mình phía sau cửa sắt.

Lục tục có mấy người ra vào, sau khi Trầm Trọng Tuấn tò mò nhìn hộp thư, thì lại tò mò nhìn vào cửa chính lúc Lâm Sơ đi vào, cuối cùng tiến vào thang máy, tầm mắt còn do dự không chắc.

Lâm Sơ lên lút thò đầu ra liếc mắt một cái, mồ hôi chảy ròng ròng rơi xuống, buồn bức chịu không nổi, không biết vì sao Trầm Trọng Tuấn vẫn luôn ở bên ngoài đi tới đi lui, Lâm Sơ không dám cất bước.

Cô thu đầu lại, tránh ở phía sau cửa nghiêng răng nghiêng lợi, nhất thời không rõ chính mình đến tột cùng làm sao lại được anh coi trọng, cũng không biết có nên cự tuyệt một lần nữa không. Đang muốn sút đầu mẻ trán, đã thấy một khăn tay đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô, bàn tay rộng lớn thô lệ cầm khăn tay, hô hấp bên tai phảng phất làm cho không khí nóng bức đột nhiên giảm xuống, từng chữ từng tiếng trầm thấp giống như đêm: "Lau mồ hôi đi, nóng hóng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Tù Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Lâm Sơ hốt hoảng run lên, khuỷu tay đụng vào cửa sắt, cửa sắt vang lên hai tiếng "Oành oành".

Trầm Trọng Tuấn chậm rãi bước vào, bình tĩnh đứng trước mặt Lâm Sơ, trên tay vẫn gài khăn tay. Lâm Sơ mím môi bất động, rụt lại một cái vào trong cửa sắt.

Góc ánh đèn mờ tối, lại có thể nhìn rõ lông mi, ánh mắt Trầm Trọng Tuấn không ngừng dịch chuyển trên lông mi, cố gắng ức chế muốn xúc động, chuyển sang mồ hôi trên trán Lâm Sơ, "Lau đi?" Nói xong, lại đưa khăn tay về phía chớp mũi Lâm Sơ.

Lâm Sơ nghiêng đầu sang một bên, cười nửa đoạt lấy khăn tay, nhưng không lau, trốn tránh ánh mắt nói: "Cảm ơn, quản lí Trầm, sao anh vẫn còn ở chỗ này? Tôi đi ra ngoài một chút!" Cô chỉ chỉ phía bên phải, Trầm Trọng Tuấn vừa vặn chặn một nửa cánh cửa, cô không qua được.

Trầm Trọng Tuấn hỏi: "Sao lại xuống dưới?"

Lâm Sơ thuận miệng có lệ: "Mua chút đồ thôi."

"Mua cái gì?"

Rốt cục Lâm Sơ lau một chút mồ hôi trên trán, chân cũng giật giật, đuổi muỗi, trong lòng không khỏi nghĩ đến quần áo của Trầm Trọng Tuấn có thể chống muỗi, nhất thời thất thần, Trầm Trọng Tuấn gọi: "Lâm Sơ?"

Lâm Sơ phản ứng lại, cười cười: "Mua đồ ăn vặt."

Trầm Trọng Tuấn nói: "Tôi đi cùng em"

Lâm Sơ cau mày, ngọn núi trước mặt này như mọc rễ, vốn là góc đã tối lại bị anh che hơn phân nửa ánh sáng, ngay cả không khí cũng không khỏi oi bức, nhìn không được nói: "Quản lí Trầm, tôi không cần anh bồi, anh như vậy khiến tôi thật sự rất khó xử, có thể là tôi tự mình đa tình, nhưng có thể cầu xin lão anh đừng nói "Theo giúp tôi", anh cũng nói anh muốn hiểu được ý tứ của tôi!"

Xúc động nói xong một chữ cuối cùng, Lâm Sơ lại có chút hối hận, cô sợ nhất gặp phải lúng túng.

Nhất thời Trầm Trọng Tuấn không hé răng, ánh mắt cứng lại nhìn về mặt không kiên nhẫn của Lâm Sơ, thấy trên chop thanh tú lấm tấm mồ hôi, bản thân anh cũng cảm thấy nóng, không khỏi cởi ra một cúc áo sơ mi.

Lâm Sơ không chịu nổi đôi phương không để ý tới, vừa định mở miệng bảo anh nhường đường, lại thấy Trầm Trọng Tuấn chợt đưa tay lại đây, Lâm Sơ cả kinh rụt cổ khẽ kêu một tiếng, lập tức nhắm chặt hai mắt lại, "Ba" một tiếng thật lớn truyền tới màng nhĩ, cửa sắt sau lưng phát run ơng ơng, Lâm Sơ lại khẽ kêu một tiếng.

Trầm Trọng Tuấn cách Lâm Sơ gần hơn lúc đầu một chút, hơi cúi đầu có thể ngửi được mùi thơm trên tóc, anh chậm rãi thu hồi cánh tay, mở bàn tay ra nói: "Đừng sợ, tôi chụp muỗi."

Lâm Sơ chậm rãi mở mắt ra, thấy xác một con muỗi lớn nằm trên bàn tay, vết máu ở giữa tan ra, cô chợt thấy sau gáy ngứa ngứa, nhìn không được lấy tay gãi gãi.

Lúc này Trầm Trọng Tuấn cũng thông thả ung dung nói: "Lâm Sơ, tôi lo lắng một chút, chuyện tình cảm là em đơn phương cực tuyệt, theo đuổi cũng là tôi đơn phương, tôi quyết định vẫn là theo đuổi em, hy vọng em có thể cho tôi một cơ hội."

Lâm Sơ dứt khoát thẳng thắn: "Quản lý Trầm, tôi nói thẳng với anh, tôi không thích kiểu người như anh, cũng sẽ không thích anh, cái đó và tôi có hay không có bạn trai, anh quyết định theo đuổi hay không theo đuổi cũng không có vấn đề gì, không thích chính là không thích!" Dứt lời, Lâm Sơ nhẹ nhàng thờ ơ, chợt cảm thấy thoải mái.

Trầm Trọng Tuấn ngẩn ra, thừa nhận là không dự đoán được Lâm Sơ không nể mặt như thế, không biết nên nói tiếp như thế nào, ngay cả cổ cũng đỏ lên vài phần. Lại có người từ bên ngoài tiến vào, liếc thấy hai người trong góc, bị giật mình dọa sợ, vỗ bộ ngực lấm bầm tiến vào thang máy, Lâm Sơ xấu hổ mặt đỏ tai hồng, dùng sức đẩy Trầm Trọng Tuấn ra, vội vàng chui ra bên ngoài cửa sắt, không khí trong sạch nhảy vào khoang mũi, cô chợt cảm thấy mát mẻ.

Lâm Sơ không hề để ý tới Trầm Trọng Tuấn còn ở phía sau đầu hay không, chỉ thẳng băng qua đường tắt, chạy về phía siêu thị. Cẩn thận chọn một cái bóng đèn, cô lại thuận tay mua một lọ nước hoa, sau khi trả tiền thì đi ra siêu thị, cô lập tức xịt nước hoa ra sau gáy, thế này mới thoả mãn hết ngứa.

Trở lại dưới lầu, đã không thấy bóng dáng Trầm Trọng Tuấn, cô thờ phào nhẹ nhõm, chỉ mong việc này kết thúc như vậy.

Trong phòng một mảng tối đen, Tang Phi Yến giúp Lâm Sơ cầm đèn pin, kinh hãi nhìn cô can đảm đứng trên ghế đầu lão đạo: "Cô cẩn thận một chút, nếu không được thì ngày mai thay!"

Lâm Sơ cười nói: "Chuyện nhỏ." Cô tháo bóng đèn ra, thay bóng đèn mới mua vào, lại để Tang Phi Yến bật đèn thử, ánh sáng đèn sáng lên đâm vào mắt sinh đau.

Sau khi xuống thì nghe Tang Phi Yến hỏi: "Ài, soái ca dưới lầu kia, cô có chụp ảnh không?"

Lâm Sơ nhún nhún vai: "Lúc tôi đi xuống lầu thì không thấy người đâu."

Tang Phi Yến nói thẳng "Đáng tiếc", xoay người lại chạy về trong phòng xem phim truyền hình, Lâm Sơ ngấm ngía bóng đèn bị hỏng, lại nhìn quanh phòng ngủ đơn sơ một chút, vách tường xi măng cũng lồi lõm, sâu nhỏ leo lên vách tường, lập tức trên bóng đèn mới thay còn trùng bay một vòng, cô không khỏi thờ dài, hậm hực ngã trên giường.

Đầu kia Trầm Trọng Tuấn không yên lòng lái xe, trong đầu không ngừng tuần lặp lại lời nói của Lâm Sơ lúc trước, sa sút như thủy triều vọt tới, tiếng xe cộ ồn ào, anh nhìn không được lại cởi một cúc áo, lại khó có thể tiêu trừ không khí ngột ngạt.

Lúc đợi đèn đỏ anh bẻ kính chiếu hậu, trong kính khuôn mặt góc cạnh sắc sảo, mi thô mắt lẹ, không có nếp nhăn do năm tháng lưu lại, sao lại có vẻ già, anh tự nhận bộ dạng không tệ, lúc còn đi học người theo đuổi cũng rất nhiều, chỉ là sau khi đi làm ít tiếp xúc với phái nữ, nhưng cũng không thể bởi vì vậy chứng minh mình không có lực hấp dẫn.

Trầm Trọng Tuấn lại muốn, dù sao Lâm Sơ mới tốt nghiệp một năm, có lẽ vẫn còn có chút tính trẻ con, cô nhỏ tuổi như vậy, dù sao vẫn có chút tuổi trẻ, giống như đứa trẻ tám tuổi sẽ gọi thiếu nữ mười tám tuổi là dì. Lâm Sơ cảm thấy anh lớn tuổi, đợi cô thành thực một chút, có lẽ có thể hiểu được.

Nhi nữ tình trường không phải toàn bộ cuộc sống, ở dưới bầu trời mùa hè nóng bức hiếm thấy này, từng góc thành phố Nam Giang chuyển động theo thời gian rất nhanh.

Trước khi chính đoàn đại diện thành phố Nam Giang khảo sát, đến lúc đó lãnh đạo tỉnh ủy cùng lãnh đạo thị ủy đều muốn tham dự hoạt động, đứng đầu đoàn khảo sát thành phố Nam Giang sản nghiệp viên mới xuất hiện, đứng thứ hai đó là khảo sát địa phương thành thị kiến thiết, đơn vị do Thành Thủ sở hữu cũng đã lên mười hai vạn phần tinh thần.

Cùng trong lúc đó, hạng mục chiêu thương công ty ở Trữ Tiền đang tiến hành theo trình tự, các tập đoàn giải trí ẩm thực đều muốn đạt mục tiêu tập trung ở xung quanh cảnh khu, đang khua chiến gõ mõ triển hành cạnh tranh công việc, thường kết thúc trên bàn rượu.

Gần đây Lâm Sơ đã không có hoạt động tiêu khiển gì, di động im ắng cả ngày, nhưng thật ra điện thoại trên bàn làm việc thường xuyên vang lên.

Ngày này cô đang vội xử lý tuyên truyền tin tức, ôm một đồng tạp chí đứng ở hành lang khoa tay múa chân tuyên truyền, phía sau hành lang đồng nghiệp tới tới lui lui không ngừng đi lại, vì đây là tuần cuối cùng chuẩn bị làm khảo sát.

Lâm Sơ rút một tờ giấy ra, ở trước cửa sổ đùa nghịch một chút, cuối cùng vẫn cảm thấy không quá mỹ quan, đang lúc khổ não, đột nhiên có người tới gần: "Mỹ nữ, sao phòng quản lý bên kia không có ai vậy?"

Lâm Sơ vội vàng liếc mắt nhìn anh ta, trả lời: "Chắc là ở phòng họp, anh có thể đi vào đợi một lát!" Người kia hỏi nói: "Chắc cô cũng cần phải ở trong đó, sao cô không đi họp?"

Lúc này Lâm Sơ mới liếc mắt đánh giá anh ta, người nọ một thân trang phục thời thượng, hoa tai trên tai trái tai phải sáng lấp lánh, tóc vuốt lên tập trung ở giữa, đã được xử lý tỉ mỉ, giờ phút này anh ta nháy mắt với Lâm Sơ, một bộ dạng cả lo phát phờ.

Lâm Sơ cũng không trả lời, chỉ nói: "Anh có việc có thể đi vào chờ một chút, cuộc họp sẽ kết thúc sau 15 phút." Dứt lời, cô không hề để ý tới người nọ, tiếp tục chuyện tâm xử lý tạp chí trong tay.

Người nọ lại tới gần vài phần, cọt nhả nói tiếng "Cảm ơn", lập tức đi về phía trước.

Qua hồi lâu, Lâm Sơ mới tuyên truyền xong, lại ôm một đồng tài liệu trở lại phòng làm việc, vừa vào cửa thì thấy chị đồng nghiệp ngoắc cô: "Tiểu Lâm, đến đến đến, rốt cục trong phòng chúng ta lại tới một người trẻ tuổi nữa, giới thiệu một chút, cậu ấy gọi là Tiết Quyền, vừa mới chuyển đến phòng chúng ta." Lại quay về phía Tiết Quyền nói, "Đây là Lâm Sơ, hai người đều là người trẻ tuổi, có chuyện tán gẫu, có cái gì không hiểu cậu có thể hỏi cô ấy, nha đầu kia thật sự rất lợi hại!"

Tiết Quyền cười nói: "Chúng tôi đã gặp nhau, vừa rồi ở bên ngoài còn hỏi cô ấy vài vấn đề đấy, nhưng thật ra rất ——" Anh trừng mắt nhìn, " "Nhiệt tình!" "

Lâm Sơ cười, "Không nghĩ tới lại khéo như vậy, xin chào!"

Hai người khách khí vài câu, thì đều tự về chỗ ngồi. Lâm Sơ có một đồng công việc trong tay, đã nhiều ngày vẫn sứt đầu mẻ trán, chị đồng nghiệp đang cầm cốc nước ngồi vào bên cạnh cô, nhỏ giọng nói: "Cậu ấy vào đây là dựa vào ô dù, chắc là chỉ ngốc hai tháng, đáng đáp cũng không tề, chính là có chút trẻ con." Theo cô, đại nam nhân mang hoa tai, chính là ẻo lả.

Lâm Sơ cười nói: "Có khỏe không."

Chị đồng nghiệp còn nói: "Ai, công việc của em nhiều như vậy, chia cho cậu ấy một chút cũng được!"

Lâm Sơ ngẩng đầu nhìn lại, thấy Tiết Quyền đang cầm di động, ung dung thoải mái nằm trên ghế, cũng không biết có đang phải chơi trò chơi không, cô lắc đầu: "Không cần, em có thể xử lý." Cũng không biết đối phương là thần tiên nơi nào, cô không dám làm phiền.

Thứ sáu ngày đó mẹ Lâm gọi điện thoại tới, dặn Lâm Sơ hai ngày nghỉ đừng về nhà: "Nghe nói kiểm mạch điện, bên này phải mất điện tập thể, đều tại phòng ốc mà ba con mua, mua chung cư dành cho gia đình công chức, sử dụng điện cùng một công ty, mất điện thì mất cùng nhau!"

Lâm Sơ lo lắng nói: "Phải ngừng bao lâu, hôm nay trời nóng như vậy, không có điện thì sao chịu nổi."

Mẹ Lâm nói: "Cho nên mẹ bảo con đừng trở về, hai ngày này mẹ và ba con tạm thời chuyển đến nhà ông bà nội con."

Trong nhà ông bà nội không có phòng khách, phòng ngủ còn lại chuyển thành nhà kho, bên trong chất một đồng hộp giấy và bình lọ mà ông cụ không nỡ vứt bỏ, còn có bình nhựa mà ông nội chưa kịp bán, làm sao có chỗ ngủ.

Lâm Sơ suy nghĩ một chút, nói: "Hai người nên ở lại khách sạn, đừng tiết kiệm tiền, căn bản trong nhà ông bà nội chẳng ở được, điều hòa ở phòng ông bà nội, hai người đi cũng chỉ có thể dùng quạt điện!"

Mẹ Lâm đáp lại vài câu có lẽ, hiển nhiên cũng không để ý tới Lâm Sơ, Lâm Sơ biết mẹ Lâm nhất định tiếc tiền, thăm nghĩ hay là mình nên về một chuyến, cường ép kéo bọn họ tới khách sạn mới được.

Cái ý niệm này vừa hình thành trong đầu, thì cô nhận được điện thoại của Diệp Tinh.

"Sơ Sơ, cậu tới bệnh viện với tớ một chuyến đi."

Trong lòng Lâm Sơ rùng mình: "Làm sao vậy?"

Diệp Tinh áp ứng: "Phía dưới tớ có chút không thoải mái." Cô khó có thể mở miệng, chỉ nói có thể là không làm tốt việc tiêu viêm, ngược lại Lâm Sơ thờ phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải chuyện khác là được.

"Hai ngày này chị họ tớ tới đây, không thể phân thân, sau khi chủ nhật về cậu đi với tớ đi."

Lâm Sơ hỏi: "Không có vấn đề gì sao? Có thể đợi thêm hai ngày?"

Diệp Tinh trả lời: "Tớ cũng không rõ lắm, tớ uống thêm hai ngày thuốc nữa xem sao, chủ nhật sẽ tìm cậu."

Lâm Sơ đồng ý, sau cúp điện thoại lại tiếp tục làm việc, đảo mắt đã tới giờ tan tầm.

Mới vừa đi đến dưới lầu, thì gặp Dương Thuần Bối chờ ở đó, sau khi nhìn thấy Lâm Sơ cô cười tủm tỉm tiến lên, đi tới trạm xe buýt cùng với Lâm Sơ, nói vài câu thì hỏi tình hình gần đây của Giang Tấn: "Tôi gọi điện thoại cho anh ấy, anh ấy nói còn bận, đồng ý mời tôi ăn cơm rồi cũng không giữ lời, gần đây cô có liên lạc với anh ấy không? Giúp tôi hẹn anh ấy đi!"

Lâm Sơ nói: "Sao tôi có thể liên lạc với anh ấy, anh ấy là phóng viên, có thể thật sự bận nhiều việc đấy?"

Dương Thuần Bối gằn dừ nói: "Tôi nghĩ hai người rất thân." Đang nói, thì thấy một chiếc xe chạy "Vèo" từ trong cổng đơn vị ra, lướt qua bên cạnh hai người trong chớp mắt đã biến mất ở cuối đường. Dương Thuần Bối kéo kéo cánh tay Lâm Sơ: "Người kia chính là Tiết Quyền mới tới phòng của các cô phải không? Thật sự có nhiều người muốn tôi hỏi cô số điện thoại của anh ấy đấy, cô có thể chia sẻ một chút không?"

Lâm Sơ cười nói: "Các cô quá coi trọng tôi rồi, tôi không có số điện thoại của anh ấy!"

Dương Thuần Bối che miệng cười cười: "Tôi trả lời với các cô ấy như vậy đó, tôi đoán cô cũng không thể có nhanh như vậy, các cô ấy còn không tin đâu!"

Hai người nói nói cười cười, đợi xe buýt tới, các cô mới vẫy tay nói lời tạm biệt.

Lâm Sơ tính ngày mai xem tình huống về nhà, cũng không biết điều hòa nhà ông bà nội có đủ công suất hay không, hơi lạnh có thể khuếch tán đến phòng khách hay không, nếu không cha mẹ thực sự nóng đến ngất mất.

Đầu kia Trầm Trọng Tuân lại một lần nữa ngồi trên bàn rượu, vui chơi giải trí thẳng đến trời tối, nửa đường Văn Bội Như gọi điện thoại tới, hỏi nói: "Lần trước cậu nói phải lòng một cô gái, sao lại không có một chút động tĩnh? Chỗ ba cậu chị cũng không thể nói vài lời thay cậu được, nếu không ngày mai cậu trở về một chuyến, dứt khoát từ chối mấy cô gái khác!"

Trong chốc lát Trầm Trọng Tuân không có khẩu vị, trên bàn rượu có vài người kêu anh tiếp tục uống, Trầm Trọng Tuân cười ý bảo nghe điện thoại một chút, buông ly rượu đứng bên cửa sổ, yên lặng tính toán thời gian một chút, mới giật mình phát hiện không ngờ đã qua một tuần, cũng không biết tình trạng Lâm Sơ như thế nào.

Ngày mai là thứ bảy, anh đáp lại nói: "Ngày mai em có việc, các cô gái khác coi như xong, gần đây tương đối bận rộn."

Văn Bội Như có chút bất mãn, lại không làm gì được anh, đành phải khuyên vài câu, mới bị một đám tiếng động lớn nháo mời rượu trong điện thoại cắt đứt.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Trầm Trọng Tuân quay lại bàn rượu, dưới ánh đèn thủy tinh những chiếc ly rượu nằm ngổn ngang, mọi người cũng đã uống say, kéo Trầm Trọng Tuân lại chuốc anh thêm hai chén, một vị tổng giám đốc vừa đi vệ sinh về, mở cửa lớn ra, cười nói: "Nhìn xem đối diện phòng chúng ta là ai này, ăn một bữa cơm cũng có duyên gặp nhau, sớm biết thì đã ghép bàn rồi, khỏi xướng bảo vệ môi trường."

Mọi người nhìn về phía cửa lớn, thấy một người đi ra từ phía sau tổng giám đốc kia, cười bắt chuyện: "Bảo vệ môi trường tốt, không phải bây giờ đang thịnh hành đĩa CD hành động à." Người đó chỉ vào người phục vụ chờ ở cửa, cười nhạo nói: "Đi, đem mâm của tôi ở bàn kia đến đây!"

Mọi người cười âm lên, đứng dậy mời anh ta vào: "Hiếm khi thấy Phùng tổng đến Trữ Tiền, đến cũng không báo một tiếng!"

Phùng tổng kia đi đến chỗ mọi người, cười đáp lại vài câu, gật đầu ra hiệu với Trầm Trọng Tuân, trong lúc mọi người ồn ào yêu cầu phải uống ba ly rượu, khoát tay nói: "Không thể uống tiếp được, vợ tôi còn đang chờ tôi ở phòng đối diện!"

Mọi người hiểu ra, cười anh ta đi đâu cũng mang theo vợ nhưng cũng buông tha anh ta.

Phùng tổng lại đi đến chỗ Trầm Trọng Tuân, hai người chạm chén, rồi tách khỏi mọi người đi đến sofa bên cạnh.

Hạng mục chiều thương lần này, sức cạnh tranh mạnh nhất là tập đoàn khách sạn Nam Hồ và tập đoàn nhà hàng Nam Quý, Phùng Chí chính là chủ tịch tập đoàn khách sạn Nam Hồ, lúc Trầm Hồng Sơn còn chưa từ chức thì Phùng Chí và Trầm Hồng Sơn thường xuyên qua lại, tuy mấy năm gần đây ít đi lại hơn nhưng bởi vì Phùng Chí và anh họ xa của Trầm Trọng Tuân cũng là bạn thân nên cũng không xa cách, ngày lễ tết vẫn thông qua Thẩm gia để tặng quà.

Phùng Chí lớn hơn Trầm Trọng Tuân bốn năm tuổi, trước mặt anh xưng một tiếng "Huynh trưởng", vỗ vỗ bờ vai anh cười nói: "Cũng hơn nửa năm chưa gặp rồi, không ngờ ở Nam Giang không gặp mà lại gặp ở Trữ Tiền."

Trầm Trọng Tuân cười nhạt: "Đúng vậy, khách sạn ở trước cánh khu năm ngoài mới xây dựng của anh, tôi cũng không để ý lắm, hồi trước mới nhớ tới là của anh!"

Phùng Chí cười cười: "Chỗ kia sao có thể xem là trước cánh khu, khách sạn năm tầng thôi, cả một mảnh lá cây cũng không nhìn thấy, các cậu quy hoạch đoạn đường kia tốt, ngay ngoài cánh khu, lại đối diện cánh khu, đứng ở chỗ cao là có thể nhìn thấy hồ lớn và cánh rừng bên trong rồi."

Anh ta có toan tính, lời nói mang theo thâm ý, nhưng Trầm Trọng Tuân không mẫn không nhạt, mím môi không lên tiếng, câu chuyện cứ thế chấm dứt. Phùng Chí biết anh trước giờ kiệm lời nên cũng không để ý, chỉ thầm mắng một tiếng trong lòng, tiếp tục cười đánh thái cực, cuối cùng thật sự không còn lời nào để nói nữa, Phùng Chí đành nói: "Đúng rồi, con trai tôi đã hơn nửa tuổi rồi, lúc làm rượu trắng tròn ở Bắc Kinh, mấy tháng nữa sinh nhật tròn tuổi làm ở Nam Giang, cậu và anh cậu cho chút thể diện đến dự đi."

Trầm Trọng Tuân không thích cách làm người của Phùng Chí, nhưng bề ngoài cũng phải giả vờ chút, đương nhiên không từ chối. Phùng Chí lại hàn huyên thêm vài câu với anh rồi mới chậm rãi rời đi, lúc đi tới cửa không nhìn được thăm mắng một câu: "Khó chơi!" dọa người phục vụ đứng cạnh run rẩy.

Qua ba tuần rượu, cuối cùng mọi người cũng đặt chén xuống, mấy người hẹn nhau đi massage, một số người định về nhà luôn, đương nhiên Trầm Trọng Tuấn thuộc nhóm sau. Đoàn người ngả trái ngả phải đi ra khỏi phòng, đúng lúc ở cửa đối diện phục vụ đang mang món ăn vào, qua cửa chính mở một nửa có thể nhìn rõ Phùng Chí cầm một con cua nóng hổi, thành thạo tách vỏ cua, lấy gạch cua chấm vào giấm sau đó đưa cho cô gái bên cạnh.

Một người bạn thân của Phùng Chí lập tức xông vào trêu ghẹo vài câu, Trầm Trọng Tuấn cùng mọi người đi thẳng đến thang máy, cũng không nghe thấy trong phòng nói gì, mấy người bên cạnh bàn luận về Phùng Chí: “Đúng là có thủ đoạn đồ dành phụ nữ, cũng không biết làm thế nào mà dụ dỗ được một cô bé, cả ngày hầu hạ người ta.”

Không giống mấy người đang phụ họa, thối phồng thủ đoạn kỹ xảo theo đuổi phụ nữ kia, khuôn mặt Trầm Trọng Tuấn không cảm xúc đứng một bên, nhìn thang máy đi qua từng tầng, nhưng lại dứng lổ tai nghe chăm chú.

Cuối cùng tổng kết lại là, theo đuổi phụ nữ đơn giản chính là “lừa gạt cung chiêu”, ba chiêu quyết định: cầm hoa đồ, dùng lời nói lừa gạt, bỏ tiền cung chiêu, Trầm Trọng Tuấn nhũn mảy, cũng không tán thành hoàn toàn, sau khi lên xe anh nhắm mắt suy nghĩ, cảm thấy hẳn là nên loại bỏ “lừa gạt” mới đúng.

Ngày hôm sau, khi phía chân trời vừa hừng sáng, mặt trời mới mọc đã sáng sực như đang phun lửa, những đám mây vẫn lơ lửng trên nền trời chưa sáng rõ, sau khi bay đi thì lại là trời xanh mây trắng. Sáng sớm chim tước bay lượn, sóng nước vờn quang trên mặt sông phản chiếu ánh sáng màu hồng cam, nhịp cầu đã thức giấc, chờ từng chiếc từng chiếc xe đi qua sông bắt đầu một ngày mới.

Lâm Sơ khép hờ mắt nằm bò trên bệ cửa sổ, kéo kín rèm cửa sổ, lại lần nữa nhào lên giường ngủ bù. Đáng tiếc chất liệu rèm cửa sổ quá kém, chỉ có thể miễn cưỡng che được chút ánh sáng, cô tức tối gào lên một tiếng, hít hít cái mũi tắc nghẹn, tắt điều hòa, lại mở cửa sổ hít thở không khí mới mẻ.

Lúc gọi điện thoại giọng nói hơi khàn khàn, xoang mũi như bị bóp lại, cha Lâm thính tai, hỏi: “Cảm cúm à?”

Lâm Sơ “Ồ” một tiếng, uống một hớp nước, nói: “Không biết ạ.”

Cha Lâm cười cô “Phú quý”, người khác bị cảm nắng, cô lại cảm cúm, đúng là khác người: “Đúng rồi, hôm nay bị cúp điện, mẹ con định lúc nữa sẽ đi dạo phố với mấy chị em, nhân tiện hỏi con với tiểu Vương tiến triển thế nào rồi, con không chịu nói, Tiểu Vương sẽ nói.”

Lâm Sơ chợt cảm thấy như nước lạnh đang chảy ngược lên mũi, sắc lên đau đớn: “Đừng, đừng mà!”

Cha Lâm thấy kỳ lạ: “Đừng đừng cái gì?” Ông nghĩ một lát, nhỏ giọng nói: “Con đừng nói với cha, các con đã tan rồi nhé?”

Lâm Sơ áp úng ngầm thừa nhận, cha Lâm trách cứ: “Con biết tính mẹ con rồi đấy, hôm nay con cũng đừng về nhà nữa, về nhà nhất định sẽ không có quả ngon ăn.”

Lâm Sơ gật đầu liên tục, sống chết không dám nhắc đến về nhà.

Nhưng cô không nhắc đến không có nghĩa là mẹ Lâm cũng không nhắc đến.

Buổi trưa Lâm Sơ vừa chuẩn bị gạo nấu cơm, liền nhận được điện thoại của mẹ Lâm, giọng nói đầu bên kia ôn ôn nhu nhu: “Bị cúp điện chắc cũng hai ba ngày, mẹ thấy ở khách sạn cũng được, con về đi, dù sao con ở một mình cũng vắng vẻ.”

Lâm Sơ lập tức nói: “Không, không, không... con ở nội thành chờ là được rồi, bố mẹ đừng lãng phí tiền, ở nhà ông bà nội cũng phải ngủ dưới đất.”

Mẹ Lâm tốt tính lập lại: “Về đi, cũng hai tuần lễ không gặp con rồi, tuần này mà không về là ba tuần rồi, cũng không phải đi công tác ở bên ngoài không tiện.”

Lâm Sơ thực sự không tìm được cớ từ chối, đành xếp một túi hành lý, chậm rì rì đội nắng gắt đi về Trữ Tiền.

Trực giác mách bảo cô ngày hôm nay sẽ không dễ chịu, Vương Minh là đối tượng thứ hai cô hẹn hò.

Đối tượng hẹn hò thứ nhất là do bác gái cả giới thiệu, đối phương bằng tuổi cô, làm việc cùng một xí nghiệp nhà nước, cha mẹ đều sống ở khu phố Nam Giang. Bác gái cả vừa có lòng tốt vừa có lòng riêng, cậu của đối phương có làm ăn qua lại với bác gái cả, gạt dây bác cầu có tác dụng xúc tiến hợp tác.

Lâm Sơ miễn cưỡng nhận điện thoại của đối phương, đêm hôm ấy đã chuyển số điện thoại cho Diệp Tĩnh đang nhìn chăm chăm, chỉ là cuối cùng Diệp Tĩnh quyền rũ thất bại, chẳng biết vì sao đối phương lại không coi trọng cô nàng.

Lâm Sơ thừa nhận mình làm vậy không đúng, làm mất mặt bác gái cả, làm cho mẹ Lâm tiến thoái lưỡng nan, đã bị rên giữa một trận, suýt nữa đã bị đánh, may mà cha Lâm đã can cho cô.

Tuy điều kiện của Vương Minh này không bằng người trước, nhưng lại làm mẹ Lâm vừa ý, nghe nói anh ta cẩn thận lại thật thà, lại hơn Lâm Sơ bốn tuổi, chắc là biết chăm sóc người khác, vậy là bằng lòng vị ứng cử viên con rể này, nhưng lại lần nữa bị Lâm Sơ không nói tiếng nào đuổi đi, làm sao mẹ Lâm không tức đến nổ phổi chứ.

Hai lần nóng giận cộng vào với nhau, dạo này trời khô vật hanh, phơi nắng dưới nhiệt độ bốn mươi độ khoảng nửa giờ đã có khả năng bốc khói, nói xằng bậy thì giận càng thêm giận.

Lâm Sơ nom nóp lo sợ nhảy xuống khỏi xe ba bánh, xách theo trợ cấp đơn vị phát trong lúc nắng nóng, chính là một chút đồ ăn và đồ dùng sinh hoạt, co đầu rụt cổ, do dự đi vào trong khu dân cư cũ.

Trầm Trọng Tuấn đã lẻ loi ngây ngốc đứng trong phòng bếp hơn nửa ngày, màu mè ăn liền tựa hồ cũng muốn hỏng luôn rồi, hơi lạnh khuếch tán đến phòng bếp, hiệu quả đã giảm bớt không ít, trên người anh thấm ướt một tầng mồ hôi, không biết còn muốn đứng bao lâu nữa, đang hoảng thần, chợt thấy ánh rạng đông phủ xuống xe ba bánh, anh đột nhiên ném luôn cái thìa nhựa đi, đứng sát vào cửa sổ lên lút quan sát.

Một lát sau anh lại chạy đến cửa, quan sát kỹ qua mắt mèo, hôm nay Lâm Sơ đi rất chậm, dáng vẻ gục đầu ủ rũ, trong tay xách túi lớn túi nhỏ, giống như vừa trở về từ nội thành, da thịt lộ bên ngoài bị phơi nắng đỏ rực lên.

Mãi đến khi Lâm Sơ biến mất trên lầu ba, Trầm Trọng Tuấn mới quay lại phòng khách, lấy thịt tươi băm nhỏ và vỏ sủi cảo trong tủ lạnh ra, vào phòng bếp lấy một bát nước, không nhanh không chậm bắt đầu làm.

Bên kia Lâm Sơ vừa vào nhà, cha Lâm đã lặng lẽ nói một câu: “Mẹ con đang thời kỳ mãn kinh, con chỉ cần nhận sai là được!”

Vừa nói xong đã thấy mẹ Lâm xông đến cửa, lôi Lâm Sơ vào trong nhà.

Lâm Sơ gọi to “Ông bà nội” hai ông bà thường ngày yêu thương cháu nhưng lại chỉ nói hai câu: “Đừng đánh Dao Dao, từ từ nói là được”, sau đó mặc kệ mọi chuyện, đi về phòng ngủ.

Lâm Sơ thấy tình huống này, chỉ có thể tự cứu mình: “Mẹ, con sai rồi!”

Đáng tiếc lần này cô nhận sai muộn một tháng, mẹ Lâm lên con giận dữ: “Một người hai người đều là như thế, con cho là mẹ vì bản thân mình sao? Mẹ còn không phải là vì con, bây giờ có phải con ý mình còn trẻ nên không nắm giữ, chờ con ba mươi tuổi rồi thì ai còn muốn con nữa, hả?”

Bà hất bỏ túi Lâm Sơ đưa, tức giận nói: “Con nói xem nào, cậu thứ nhất thì giới thiệu cho Diệp Tĩnh, khiến mẹ không ngóc đầu lên được trước mặt bác gái cả của con, người thứ hai thì gạt mẹ là qua lại rất tốt, kết quả thì người ta đã tìm được một cô giáo, mẹ còn tưởng là người ta không lọt vào mắt xanh của con. Con thì hay rồi, có phải sau này muốn làm ni cô, bảo con tìm bạn trai thì muốn sống muốn chết, con sẽ thiếu mất miếng thịt hay là vỡ đầu!”

Lâm Sơ há miệng, đáng tiếc mẹ Lâm không cho cô cơ hội mở miệng, bà biết Lâm Sơ đã sớm chuẩn bị lí do thoái thác: “Đừng nói với mẹ con mới hai mươi ba tuổi, ở đây chúng ta không ai tính tuổi chẵn, chờ sang năm con đã hai mươi lăm, cũng không phải mẹ bắt con kết hôn luôn, nói yêu đương ít nhất hai ba năm, con hai mươi tám kết hôn thì còn có vấn đề gì nữa, hả, nhất định cứ muốn làm gái lơ thì!”

Mẹ Lâm hét đến cuối cùng, đã hùng hùng hổ hổ.

Bà tốt nghiệp trung học cơ sở xong thi vào làm trong nhà xưởng chỗ cha Lâm, không có trình độ gì, lúc nhàn nhả cũng chỉ qua lại với bạn bè thân thiết, trong mấy chị em gái cũng chỉ có người giới thiệu đối tượng cho Lâm Sơ kia miễn cưỡng được tính là phần tử trí thức, bởi vậy mẹ Lâm mắng người thô tục khó nghe, bà tập mãi thành quen, lúc đánh bài mọi người thường xuyên bốc ra một câu như vậy, nhưng Lâm Sơ lại nghe không quen loại lời thô tục này, ngay cả cha Lâm nghe được cũng nổi giận.

Dù sao cũng là con gái ruột của mình, mẹ Lâm cũng không nổi mắng nhiều, nhưng bà cũng không thể cứ cho qua như vậy, không nói gì lại thành khuyến khích Lâm Sơ ngang bướng, nhưng một luồng khí nóng nghẹn trong cổ họng, bà trực tiếp cầm dép đánh lên người Lâm Sơ, một chiêu đánh chửi gia pháp, hơn mười năm qua Lâm Sơ cũng sớm quen rồi.

Cha Lâm không ngừng nhảy nhót bên cạnh, Lâm Sơ chân thành lĩnh hội được, chân nhảy lên, tránh trái tránh phải, liên tục xin lỗi xin tha, chạy đến cửa nhanh như chớp, cánh tay bấp chân cũng bị đập mấy cái, đã đỏ lên.

Cô nhanh nhẹn chạy ra khỏi cửa, la hét chạy xuống lầu dưới, không ngờ lần này mẹ Lâm rất nhanh nhẹn, chạy hai ba bước đã đuổi tới nơi, cha Lâm ngăn cũng không ngăn được.

Thể lực Lâm Sơ không ổn, suýt chút nữa đã sợ đến mức lăn xuống cầu thang, mới trượt xuống nửa đoạn cầu thang tầng ba chợt thấy cửa phòng ở lầu hai mở rộng, Trầm Trọng Tuấn cầm một hộp giữ nhiệt mất chữ A miệng chữ O đứng ở cửa, Lâm Sơ không kịp nghĩ nhiều, trượt xuống dưới mười hai bậc cầu thang, phóng thẳng vào phòng Trầm Trọng Tuấn, hai người đâm mạnh vào nhau, theo quán tính ngã vào trong nhà, hộp giữ nhiệt “bụp” rơi trên gạch men sứ, Lâm Sơ không kịp kêu đau, lập tức gờ chân ra sau, dùng sức đập lên cửa lớn một cái, thân thể lại xiêu vẹo muốn ngã xuống, Trầm Trọng Tuấn lập tức ôm chặt lại, cảm giác ôm cô tràn đầy cõi lòng.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Lâm Sơ vẫn có phản ứng bản năng, ra sức gãy cánh tay, thấy Trầm Trọng Tuấn chỉ nói lỏng chứ không hề lung lay,

cô lập tức hạ giọng: “Đừng kêu lên!”

Trầm Trọng Tuấn hậu tri hậu giác phản ứng lại, lúc này anh siết quá chặt, làm Lâm Sơ muốn gãy ra, lần đầu tiên nhìn khuôn mặt thanh nhã của Lâm Sơ ở khoảng cách gần như vậy, mới phát hiện trên gò má cô có mấy nốt tàn nhang nhỏ nhạt màu, ẩn dưới làn da bị phơi nắng đỏ lên, lại có một vẻ tươi sáng đáng yêu.

Lâm Sơ lại gãy dựa lần nữa, chống ở lồng ngực của anh, dùng sức đẩy một cái, vòng ôm lỏng hơn trước một chút.

Nhưng cũng chỉ vài giây ngắn ngủi, Trầm Trọng Tuấn đã buông lỏng tay, trước ngực trống trơn khiến nhịp tim đang đập thành thịch cũng không kịp truyền đến chỗ Lâm Sơ. Anh vừa định mở miệng, Lâm Sơ liền dựng thẳng ngón tay đặt trên môi anh, khiến anh im lặng, rồi đi đến cửa lớn, nhìn chằm chằm mắt mèo, dán sát lỗ tai vào.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân ngắt quãng, mẹ Lâm vừa gọi to tên Lâm Sơ, vừa trách cha Lâm: “Ông kéo tôi làm gì chứ, cút đi.”

Hai người chậm hơn Lâm Sơ nửa đoạn cầu thang, lúc cửa lớn đóng lại, mẹ Lâm mới chạy xuống từ tầng ba, bây giờ chạy xuống đoạn dưới, đã không còn thấy bóng Lâm Sơ đâu nữa, không khỏi tức giận, quyết tâm phải bắt được Lâm Sơ. Cha Lâm nhẹ giọng khuyên bảo, hai người đứng ở tầng hai lắng nghe nhà lầu nhằng, tiếng cãi vã rót vào qua khe cửa, dội vào tai hai người đứng trong nhà.

“Ông xem tôi có đánh chết nó không, đủ lông đủ cánh rồi, không chịu nghe lời tôi nữa, ông có thả tay ra không, thả ra không hả!” Mẹ Lâm nổi giận dùng đũa, vừa đẩy vừa đánh cha Lâm.

Cha Lâm kéo tay bà đi lên tầng: “Bà xem bà đúng là, đã bao nhiêu tuổi rồi mà chuyện nhỏ như thế vừa mắng con lại vừa muốn đánh nó, bà muốn mắng thì về nhà mà mắng, đừng mắng trong nhà bố mẹ tôi, để hàng xóm nghe thấy lại cười cho.”

Cũng không biết câu nào đã chạm vào dây thần kinh của mẹ Lâm, bà lập tức đập cha Lâm một cái, cười lạnh: “Nhà bố mẹ ông thì sao? Tôi nói cho ông biết, ngày mai tôi sẽ lại để cho nó đi xem mắt, gặp xong rồi thì lập tức kết hôn.”

Cha Lâm cũng chẳng để ý đến lời bà, chỉ ăn nói khép nép kéo bà đi lên tầng, lại thay đổi chiến thuật, lại cùng bà trách cứ Lâm Sơ qua loa, một lúc lâu sau mẹ Lâm mới không cam tâm tình nguyện đi lên tầng, dừ dừ nói: “Chạy rồi thì đừng có về nữa, có gan thì ngủ luôn ở ngoài đi.” Nói rồi bà chợt nhớ ra: “Vừa nãy nó chạy đi không xách túi theo phải không? Đi lên xem có phải nó không mang theo cái gì không, tôi xem nó chạy kiểu gì?”

Mẹ Lâm cao hứng, chợt nhận ra tất cả vẫn nằm trong lòng bàn tay bà, lại dẫn cha Lâm vội vàng đi lên tầng ba.

Lâm Sơ nhìn chằm chằm hướng hai người vừa đi qua cửa, sau khi sờ sờ khắp người thì buồn bã. Đúng là cái gì cô cũng không mang theo, cô cũng không nhớ rõ số điện thoại di động của bạn bè, muốn cầu cứu cũng không có cách, cũng không biết mất bao lâu mẹ Lâm mới nguôi giận.

Xoay người mới phát hiện Trầm Trọng Tuấn vẫn đứng sát sau lưng cô, miễn cưỡng mới được khoảng một cánh tay, tầm mắt hai người chạm nhau, Lâm Sơ cười gượng chỉ chỉ cửa lớn: “Tôi làm cho mẹ tôi tức giận rồi, tính tình bà không tốt lắm...” Cũng không biết phải giải thích thế nào, cô hơi lúng túng.

Trầm Trọng Tuấn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng kết hợp mấy từ khóa quan trọng lại, anh có thể xác định bây giờ Lâm Sơ không có chỗ nào để đi, trong lòng hơi động, nói với cô: “Em ở lại chỗ tôi chờ một lát đi, chờ mẹ em hết giận thì lại quay về.”

Lâm Sơ thật sự không có can đảm đi dưới ánh nắng trời hung ác kia, nhưng cũng không muốn ở trong cùng một phòng với Trầm Trọng Tuấn, nói: “Không cần đâu, giờ tôi về xem thử, Trầm quản lý, cảm ơn anh!”

Dứt lời, cô mở cửa đi ra ngoài, lại cười nói cảm ơn lần nữa, mới đóng cửa thay Trầm Trọng Tuấn.

Lòng mày Trầm Trọng Tuấn xoắn lại, nhìn qua qua mắt mèo thấy cô đi xuống tầng dưới, suy nghĩ một lát, anh lại đi vào nhà bếp, đứng trước cửa sổ nhìn xuống, tìm mãi không thấy bóng dáng Lâm Sơ.

Lòng Trầm Trọng Tuấn sáng tỏ, cảm lấy chìa khóa đi xuống dưới, quả nhiên nhìn thấy Lâm Sơ đang ngồi xổm dựa vào hành lang ở sau cửa, đang vô cùng đáng thương đập muỗi trên đùi, từ xa đã nhìn thấy giọt mồ hôi trong suốt trên trán cô.

Lâm Sơ nhận ra có người đến, lập tức ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Trầm Trọng Tuấn nhanh chóng đi xuống sảnh, đi tới chỗ cô.

Trầm Trọng Tuấn thở dài: “Dáng vẻ em ngồi xổm ở đây giống cái gì chứ, tôi còn không ngại bị em từ chối, lẽ nào em vẫn còn để ý? Nói gì thì chúng ta cũng được xem là bạn bè, em đừng nghĩ nhiều, lên chỗ tôi ngồi một chút, lát nữa thì quay về.”

Trong lòng Lâm Sơ có khúc mắc, luôn cảm thấy hơi kỳ quặc, nhưng Trầm Trọng Tuấn không để cô từ chối lần thứ hai, kéo cánh tay cô đi lên tầng, Lâm Sơ gãy dựa: “Quản lý Trầm, tôi đứng đây một lát là được, khoảng nửa tiếng nữa sẽ về.”

Trầm Trọng Tuấn chỉ nói: “Đừng cật lực.” Anh liếc nhìn vẻ mặt Lâm Sơ, nói rằng: “Lên trên nghỉ ngơi một chút, cho dù là người khác tôi cũng sẽ không mặc kệ, vì thế em đừng nghĩ nhiều.”

Lâm Sơ nhớ tới cảnh tượng Trầm Trọng Tuấn giúp đỡ cô ở lối đi bộ, thực sự là lấy việc giúp người khác làm vui, cô cũng không thể nói gì được, lại không chịu được mặt trời nóng bỏng ngoài kia, đành ôm ờ theo anh lên nhà.

Hơi lạnh trong phòng phun xuống cuối cùng cũng làm lập trường của Lâm Sơ dao động.

Trầm Trọng Tuấn nhặt hộp giữ nhiệt trên sàn lên, nói: “Hôm nay tôi làm sủi cảo, trước đây ăn ở nhà em hai bữa sủi cảo, định hôm nay làm để tặng lại.”

Lâm Sơ lập tức nói: “Vừa nãy tôi đột nhiên xông lại như thế, làm đổ hộp cơm của anh, xin lỗi, có phải đã hỏng hết rồi không?”

Trầm Trọng Tuấn mở hộp giữ nhiệt ra, sủi cảo trong hộp đã nát nhừ, Lâm Sơ lại xin lỗi lần nữa, Trầm Trọng Tuấn cười: “Không sao, tôi đi làm thêm một ít, vẫn còn một cân vỏ sủi cảo.” Nói rồi anh đi vào bếp: “Em đã ăn trưa chưa? Có muốn cùng ăn một ít không?”

Lâm Sơ ngồi xe mất hai giờ, miệng đắng lưỡi khô từ sớm rồi, vừa mệt vừa đói, lại bị cảm nhẹ, mũi bị nghẹt, bây giờ cả người khó chịu, cũng không nghĩ nhiều nữa, đáp: “Không cần đâu, tôi đã ăn rồi.” Tạm thời không có ý nghĩ đi khỏi đây.

Trầm Trọng Tuấn bảo cô tùy ý ngồi, lại bung nguyên liệu làm sủi cảo trên bàn ăn ra phòng khách, ngồi xuống cạnh Lâm Sơ, mở ti vi, nói: “Tôi từ từ gói, em xem ti vi đi.”

Anh chủ động gọi chuyện, hỏi Lâm Sơ việc đoàn khảo sát sẽ đến vào tuần sau, Lâm Sơ trả lời đúng quy củ, lại nghe Trầm Trọng Tuấn dò hỏi: “Sao mẹ em lại bắt em đi xem mắt? Đối tượng lần trước em hẹn hò, chính là người mà em nói là “bạn trai”?”

Từ lâu Diệp Tĩnh đã kể đầu đuôi câu chuyện cho Trầm Trọng Tuấn, bởi vậy nên Lâm Sơ cũng không có ý phủ nhận hay giấu diếm, suy nghĩ một chút rồi nói luôn: “Mẹ tôi đúng là có ý này, cũng không có chuyện gì lớn.”

Trầm Trọng Tuấn thả sủi cảo vừa gói xong lên bàn, sủi cảo trắng mập sắp xếp chỉnh tề, kích thước tương tự, động tác trên tay anh liền mạch, lại cầm lấy một cái vỏ sủi cảo, thả vào chút nhân thịt tương ứng, không nhanh không chậm nặn thành hình, trong chớp lát đã thả vào bên cạnh cái trước, hơn nữa còn điều chỉnh cho chúng xếp thành một hàng đều nhau.

Lâm Sơ âm thầm vẽ ra được một đường thẳng, thầm nghĩ cách bày sủi cảo kia có thể so với máy làm tự động, cô không khỏi liếc nhìn Trầm Trọng Tuấn. Trầm Trọng Tuấn chăm chú làm sủi cảo, thuận miệng giới thiệu nhân bánh: “Tôi cho thêm nắm hương, mộc nhĩ, măng, nhân sủi cảo lần trước mẹ em gói cũng như thế, tôi đoán là ông bà nội em thích ăn.”

Lâm Sơ gật đầu: “Ông bà tôi nhân gì cũng thích ăn, thật ra thì anh không cần mất công làm sủi cảo đâu, là anh giúp chúng tôi trước!”

Trầm Trọng Tuấn thả cái sủi cảo cuối cùng lên bàn, trên bàn đã có bốn hàng bánh xếp chỉnh tề, còn lại một nửa vỏ sủi cảo, anh nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Sơ: “Tôi nấu cho em bát sủi cảo, trong tủ lạnh có nước và đồ uống khác, tôi hơi khát, em đi lấy giúp tôi, thích uống gì thì lấy, tay tôi bẩn.”

Lâm Sơ đã khát đến mức môi khô nứt, nhưng vẫn không thấy Trầm Trọng Tuấn rót nước mời khách, cô cũng không tiện đòi hỏi, bây giờ nghe anh nói thế, cô càng khát, liền đứng dậy đi đến bên tủ lạnh trong nhà bếp, mở cửa nhìn thấy trong tủ có rất nhiều nước và nước trái cây các loại, Lâm Sơ hỏi: “Anh uống gì?”

Trầm Trọng Tuấn mở máy hút mùi, rót hơn nửa bình nước sôi vào nồi, trong nhà bếp nổi lên khí nóng và tạp âm, anh nói: “Em uống gì tôi uống cái ấy, tùy ý.”

Lâm Sơ chỉ lấy ra hai bình nước suối đơn giản, đóng cửa tủ lạnh vào rồi vội vàng ngửa cổ uống nước.

Trầm Trọng Tuấn đứng trước bếp gas, từ góc độ của anh vừa vặn nhìn thấy một bên mặt Lâm Sơ đang uống nước, ngẩng cao cổ, tóc dài buông xuống có vài sợi dính ướt sau gáy. Xem ra rất khát, cô quên cả khách sáo, nghe lời lấy nước, uống vừa vội vừa mạnh.

Khuôn mặt Trầm Trọng Tuấn hiện lên nét cười nhàn nhạt, tầm mắt chuyển xuống đôi dép trên chân Lâm Sơ. Lâm Sơ vẫn mang đôi dép từ trong nhà ông bà nội trốn xuống đây, vào nhà lâu vậy rồi cũng không nhớ phải đổi dép, Trầm Trọng Tuấn cũng không nhắc cô, chỉ lát sau nước nấu sủi cảo đã sôi, Trầm Trọng Tuấn vừa dọn bàn, vừa gọi: “Lâm Sơ, làm giúp chút nước tương được chứ?”

Lâm Sơ đã uống nước xong, đóng nắp chai lại, nghe tiếng đi về phía bếp.

Trầm Trọng Tuấn cầm cái muối, vớt từng cái từng cái sủi cảo, động tác chậm rãi, nhưng lại giả vờ bận rộn, chỉ huy Lâm Sơ cầm cái nọ cái kia, cuối cùng Lâm Sơ nhìn thấy một loại tương quen thuộc trong đồng tương ớt, cầm lọ thủy tinh lên vui vẻ nói: “Cái này mùi vị rất ngon, pha với giấm chua chua, ngọt ngọt, cay cay, rất khác biệt đấy.”

Trầm Trọng Tuấn nói: “Vậy em pha thử xem.”

Lâm Sơ lập tức đi pha.

Hai bát sủi cảo lớn được bung lên bàn, Lâm Sơ ngồi thấy hương thơm thì cảm thấy đói không chịu được, lẽ mà lâu như vậy, dạ dày cô không chịu được nữa, khách khí đơn giản vài câu rồi mặt dày ngồi vào bàn ăn.

Trầm Trọng Tuấn chấm thử một miếng, khen: “Mùi vị rất đặc biệt, rất khá!”

Lâm Sơ cười: “Là mẹ tôi phát minh ra đấy, tôi pha còn hơi kém, mấy cái này phải có ti lệ nhất định.”

Trầm Trọng Tuấn cười cười, vui đầu bắt đầu ăn, chỉ lát sau môi đã sưng đỏ, lại uống hai hóp nước suối, rồi lại coi như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục chấm tương.

Sau khi ăn xong Trầm Trọng Tuấn dọn dẹp bàn ăn, Lâm Sơ đứng bên cạnh do dự không biết có nên giúp không, đang do dự, thì nghe Trầm Trọng Tuấn nói: “Em chưa thay giày.”

Lâm Sơ cúi đầu nhìn: “Hồng rồi, em quên mất.” Xung quanh sàn nhà tựa như có vài vết nhàn nhạt, cô ngưng ngưng: “Đi đôi dép này quen rồi nên không phát hiện ra.”

Trầm Trọng Tuấn cười: “Không sao, tôi rửa bát trước, nếu em đồng ý thì giúp tôi lau qua một chút? Cây lau nhà ở trong phòng vệ sinh.”

Anh đã mở miệng, nào có chuyện Lâm Sơ lại từ chối, vội vàng đồng ý, chạy đến nhà vệ sinh vắt cây lau nhà.

Trầm Trọng Tuấn rửa bếp trong nhà bếp, thỉnh thoảng quay đầu liếc mắt nhìn Lâm Sơ đang khom lưng lau nhà, lại thuận miệng hỏi vài việc vặt hàng ngày, cuối cùng Lâm Sơ đã không còn quy củ trả lời nữa, tựa như đã buông xuống mấy phản thấp thỏm bất an và lúng túng khi ở chung với Trầm Trọng Tuấn.

Hai người lần lượt làm xong việc trong tay, đã qua nửa giờ, Lâm Sơ chảy chút mồ hôi, chạy tới phòng rửa tay rửa mặt, Trầm Trọng Tuấn rút khăn tay đưa cho cô, nói: “Tôi vừa cắt dưa hấu, ra ăn một ít.”

Lâm Sơ lau nước trên mặt, cười nói: “Không được, bây giờ cần phải về rồi, mẹ tôi chắc là đã hết giận.”

Trầm Trọng Tuấn nở nụ cười: “Vây được, nếu mẹ em còn đuổi đánh em, có thể trở lại chỗ tôi.”

Câu nói đùa xuất phát từ miệng của Trầm Trọng Tuấn khiến Lâm Sơ thấy thật kinh ngạc, nhưng cũng thoải mái hơn nhiều, chào tạm biệt rồi ngẩng đầu uồn ngực đi lên tầng ba.

Trầm Trọng Tuấn đứng ở cửa chú ý động tĩnh trên tầng ba, sau tiếng mở cửa, chính là một tiếng gào hung ác, còn có giọng nói làm nũng lấy lòng của Lâm Sơ, Trầm Trọng Tuấn ngoác ngoác môi, nhưng trong chớp mắt đã thu hồi lại nụ cười.

Mẹ Lâm quát: “Ngày mai sẽ xem mặt ở đây, lúc mười giờ sáng. Mẹ vừa liên lạc giúp con rồi, lần này con có nghe không hả, mẹ đã nói với con rồi...” Lời nói còn lại khuất sau cánh cửa, Trầm Trọng Tuấn cũng không nghe được.

Lâm Sơ thực sự hối hận vì đã chạy tới Trữ Tiền, cô cầu cứu ông bà nội, nhưng trong chuyện tìm đối tượng cho cô, lập trường của trưởng bối trong nhà đều nhất trí, ai cũng hi vọng Lâm Sơ sớm có đối tượng yêu đương.

Bà nội khuyên cô: “Con nhìn anh con xem, lớn hơn con hai tuổi, năm ngoái đã kết hôn, ngày xưa ở tuổi con, bác cả của con cũng đã có con rồi. Con nghe mẹ con thì không sai đâu, không có người mẹ nào lại hại con gái mình.”

Lâm Sơ cầu cứu không thành, chỉ có thể cúi đầu ủ rũ ở lại.

Cửa lớn phòng ngủ mở rộng, nhưng hơi lạnh chỉ quanh quẩn xung quanh. Cha Lâm và mẹ Lâm đều không nở dùng tiền ra ở khách sạn, liền trải chiếu trước cửa phòng ngủ, để Lâm Sơ ngủ ở chỗ mát mẻ, hai người họ ngủ chỗ khác.

Ban đêm cha Lâm nhẹ giọng bàn bạc với mẹ Lâm chuyện mua điều hòa, bị mẹ Lâm đập mạnh một cái. Trước kia ít khi Lâm Sơ ngủ trên sàn nhà, lần lần lúc lâu vẫn chưa ngủ được, trong tiếng tán gẫu lải nhải của cha mẹ mới ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, cả nhà thức dậy rất sớm, cha Lâm nghe theo lệnh của mẹ Lâm, về nhà lấy váy của Lâm Sơ mang đến, Lâm Sơ không thể phản kháng, đành đi thay váy ngồi chờ đối tượng hẹn hò xuất hiện.

Đối tượng lần này hơn Lâm Sơ năm tuổi, tốt nghiệp trường danh tiếng, hiện là giáo viên trường trung học, đang là nhân viên công chức dự bị. Chị em của mẹ Lâm có tư liệu của những thanh niên tuấn kiệt, đây chỉ là một trong số đó, nếu Lâm Sơ không hài lòng, còn có vô số người khác để lựa chọn, đúng là người trước ngã xuống, người sau lại tiến lên.

Lâm Sơ học thuộc phương thức liên lạc của đối phương như thường lệ, định đem cho Diệp Tình giống lần trước, mẹ Lâm thấy thế lại rất hài lòng, nghĩ rằng cuối cùng Lâm Sơ cũng chịu nghe lời rồi. Đợi đến mười giờ, nhận được điện thoại của dì Ngô gọi tới, đoàn người đã đến ngoài khu phố cũ, nhưng không tìm được vị trí chính xác.

Cha Lâm đã đi chơi cờ, mẹ Lâm đành đi xuống lầu đón. Đi xuống tầng hai thì nhìn thấy một phòng đang mở rộng cửa, thấy kỳ lạ nên đến gần liếc nhìn, vừa hay có một người từ trong nhà đi ra, trong tay xách một cái hộp giữ nhiệt, sau khi thấy mẹ Lâm thì cười: “Dì à, dì là mẹ của Đào Đào à?”

Mẹ Lâm kinh ngạc: “Ồ, đúng là tôi, cậu là...”

Trầm Trọng Tuấn cười: “Cháu mới chuyển đến đây được một tháng, vừa hay cũng xem như là cùng đơn vị với Đào Đào. Đúng rồi, lần trước ông bà nội mời cháu ăn sủi cào, hôm nay cháu cũng tự làm ở nhà, đang định đem đến cho họ, không biết hai người họ có nhà không ạ?”

Mẹ Lâm mắt chữ A miệng chữ O: “Ồ, có... có, ở nhà.”

Bà lùi về sau một bước, không chút biến sắc đánh giá Trầm Trọng Tuấn một chút. Quần tây phối hợp khéo léo với áo sơ mi trắng, mặt mày tuấn tú, cao to rắn chắc, nói chuyện lễ độ nho nhã, đúng là một nhân tài.

Chuông di động vang lên, mẹ Lâm tỉnh táo lại, chị em đầu dây bên kia chờ sốt ruột, mẹ Lâm nói thẳng: “Đến ngay đây.” tầm mắt đảo qua đảo lại theo bóng Trầm Trọng Tuấn đang đi lên tầng.

Lâm Sơ nghe thấy tiếng chuông cửa thì trốn vào phòng ngủ, bà nội đi ra từ phòng bếp, gọi nàng một tiếng rồi ra mở cửa, thấy người đến là Trầm Trọng Tuấn, bà nội kinh ngạc nói: “Tiểu Trầm, sao lại là cháu!?”

Trầm Trọng Tuấn giờ hộp giữ nhiệt trong tay lên, lặp lại lời giải thích, bà nội lập tức mời anh vào nhà, gọi Lâm Sơ ra pha trà.

Trầm Trọng Tuấn nhìn chằm chằm Lâm Sơ đang chậm rãi đi ra từ phòng ngủ, hô hấp hơi ngừng lại.

Ngoài đồ diễn xuất và sườn xám, Trầm Trọng Tuấn chưa bao giờ thấy cô mặc váy, giờ khắc này một thân váy lay động phủ xuống mắt cá chân, tóc dài vén ra sau tai trái, trên mặt không bị phôi nắn đồ bưng, chỉ có phần trắng say lòng người, lại có một vẻ quyến rũ mê người, khiến người ta muốn bảo hộ.

Lâm Sơ lên tiếng chào hỏi, bưng trà xanh cho Trầm Trọng Tuấn, bà nội bưng hoa quả ra, ngồi xuống ghế sofa, nói: “Ông nội và cha nó đi chơi cờ rồi, cháu ăn đi.” Lại quay quặt điện về phía Trầm Trọng Tuấn.

Trầm Trọng Tuấn ăn ít hoa quả, sau khi trò chuyện mới biết mạch điện trong nhà Lâm Sơ đang tu sửa, bà nội oán giận trời nóng nực, sau khi sửa điều hòa cũng không có bao nhiêu hiệu quả, chỉ lát sau đã nghe tiếng mẹ Lâm nói chuyện bên ngoài, giọng nói càng ngày càng gần, bà nội vội đi mở cửa.

Mẹ Lâm và dì Ngô vào nhà trước, theo sau là một người đàn ông hào hoa phong nhã, dì Ngô cười nói: “Ôi dì à, đã lâu rồi cháu không gặp dì, dì càng ngày càng có tinh thần nhé, làm sao mà vẫn giống y như lúc sau tết thế.”

Bà nội rất vui mừng, lại nghe dì Ngô giới thiệu: “Ai da, đây là một đứa cháu của cháu, cháu đưa thằng bé đi mua chút đồ, vừa hay đi dạo tới đây, nhân tiện đến thăm mọi người.”

Bà nội vội mời họ vào nhà, Trầm Trọng Tuấn đã đứng lên, bà nội giới thiệu: “Đây là Tiểu Trầm, hàng xóm của chúng tôi, mới vừa đưa đồ ăn đến đây, đứa nhỏ này thường hay giúp đỡ nhà chúng tôi.”

Trầm Trọng Tuấn gật đầu với mọi người, liếc nhìn người đàn ông kia rồi cáo từ, đương nhiên bà nội giữ anh ở lại ăn cơm, Trầm Trọng Tuấn xua tay cự tuyệt: “Không được đâu ạ, buổi chiều cháu còn phải về nội thành một chuyến, nếu Lâm Sơ cũng đi, cháu có thể đưa cô ấy đi một đoạn.” Dứt lời liền chậm rãi đi xuống nhà.

Lâm Sơ bị mẹ Lâm kéo ngồi xuống ghế sofa, ở bên kia dì Ngô không ngừng khen ngợi Lâm Sơ, đề tài dần dần chuyển hướng lên người đàn ông kia, từng bước từng bước thực hiện quy trình xem mắt.

Lâm Sơ trầm lắng nghìn cay trái qua một buổi trưa, sau khi tiễn hai người kia đi lại bị mẹ Lâm kéo đến phòng ngủ tiến hành giáo dục, tung ra từng điều kiện của đối phương, vui vẻ nói: “Con xem đi, tuổi tác thằng bé vừa tầm, lại vừa mua nhà, trong nhà không có anh chị em khác, chỉ từng yêu đương hai lần, một người quy củ, một đối tượng tốt như vậy phải đi đâu tìm chứ.”

Lâm Sơ phờ phạc gật đầu, đột nhiên lại nghe mẹ Lâm hỏi: “Đúng rồi, Tiểu Trầm ở tầng dưới kia ở cùng đơn vị với con?”

Lâm Sơ ngăn ra: “Sao mẹ lại biết?”

Mẹ Lâm vỗ vai cô một cái: “Đừng quan tâm làm sao mẹ biết, con với cậu ta có quan hệ gì?”

Lâm Sơ tròn mắt: “Mẹ lại nghĩ đi đâu thế?”

Mẹ Lâm cười: “Mẹ đã nói với con rồi, mẹ cũng không phải người bợ đỡ như vậy, điều kiện chỉ là thứ yếu thôi, quan trọng nhất vẫn là con thích. Nếu con có đối tượng qua lại hoặc là người trong lòng, con có thể nói tiếp với mẹ, cho dù là nó đi thuê nhà thì mẹ cũng sẽ không xem thường người ta, chỉ cần là người có lòng cầu tiến thì chuyện gì cũng dễ nói.”

Lâm Sơ không biết mẹ Lâm đã nghĩ xa tận đâu rồi, nhất thời hơi dờ khóc dờ cười, gật đầu liên tục nói đúng.

Qua nửa giờ cuối cùng Lâm Sơ cũng được giải thoát, Diệp Tĩnh gọi điện thoại tới: “Tớ vừa đưa chị họ tớ ra ga tàu, chừng nào thì cậu trở về? Tớ muốn đến bệnh viện kiểm tra.”

Lâm Sơ trả lời: “Chắc khoảng ba giờ là đến, nếu không thì cậu về nhà nghỉ ngơi trước đi, hoặc là tự mình đi lấy số trước.” Quảng điện thoại xuống, cô nói với mẹ Lâm một tiếng.

“Về sớm thế thì đi thế nào được, ở ngoài nắng như thế, cũng không gọi được xe.” Mẹ Lâm hơi không đồng ý.

Đột nhiên bà nội nghĩ ra: “Đột một chút, để bà đi hỏi Tiểu Trầm, không phải cậu ấy nói buổi chiều cùng phải về nội thành à, xem cậu ấy có đi không.”

Lâm Sơ vội vã ngăn cản bà nội, lại bị mẹ Lâm kéo: “Hỏi một chút thì sao chứ, cũng tiện đường, đến lúc đó đưa chút tiền xe, con đổi xe cũng đổi muốn chết rồi.”

Lâm Sơ không kịp ngăn cản, chỉ lát sau đã nghe thấy bà nội gọi từ dưới: “Đao Đao, nhanh xuống đi, Tiểu Trầm xuất phát ngay bây giờ đây.”

Lâm Sơ bị giục xuống lầu, thấy Trầm Trọng Tuấn ăn mặc chỉnh tề, quả thật là trang phục đi ra ngoài, cũng không ngại làm phiền nữa, vẫy vẫy tay với bà nội, liền đi theo Trầm Trọng Tuấn.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Tù Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Sau khi lên xe Lâm Sơ nói: “Vào nội thành tùy ý thả tôi xuống là được, làm phiền anh rồi.”

Trầm Trọng Tuấn cười: “Lại khách sáo với tôi.”

Có lẽ do trời quá nóng, tài xế trên đường rất nóng nẩy, thỉnh thoảng nhìn thấy chót cơ động đều nhào ra khỏi cửa sổ nắng người, mùi thuốc súng nồng nặc khắp đường, ngay cả Trầm Trọng cũng không cười nữa.

Giữa đường có chiếc xe bánh mì tự bốc cháy, từng đợt khói lửa dày đặc bốc lên, nhân viên cứu hỏa bao vây xung quanh, cũng không biết có thể dập lửa ngay lập tức không. Lâm Sơ nói: “Thời tiết này thật kinh khủng, năm nay hơn nửa thành phố trong toàn quốc đều có hỏa hoạn, chỉ tùy tiện là đã có cháy rồi.”

Trầm Trọng Tuấn chậm chậm nói: “Thật sự là chơi với lửa thì có ngày chết cháy.”

Lâm Sơ gật đầu, không chút phát hiện Trầm Trọng Tuấn đang liếc nhìn cô.

Đi được nửa đường, Lâm Sơ nhận được điện thoại của Diệp Tĩnh, nói: “Vậy cậu đi đăng ký trước đi, chủ nhật đông người đến khám bệnh lắm, khoảng năm mươi phút nữa thì tới đến.”

Cúp điện thoại, Lâm Sơ nghe Trầm Trọng Tuấn hỏi: “Đến bệnh viện nào?”

Lâm Sơ sững sờ: “À, ... Bệnh viện thành phố.”

Trầm Trọng Tuấn đổi hướng, chạy thẳng đến bệnh viện thành phố, nửa giờ sau đã đến cổng bệnh viện, Lâm Sơ cảm ơn rồi xuống xe.

Diệp Tĩnh chờ ngoài cửa phòng bệnh, sau khi thấy Lâm Sơ thì đứng dậy vẫy tay.

Lâm Sơ thấy sắc mặt cô ấy trắng bệch, lo lắng nói: “Tuần vừa rồi cậu sống thế nào hả, lần trước gặp rõ ràng khí sắc tốt hơn mà.”

Diệp Tĩnh cười: “Còn có thể sống thế nào, mỗi ngày đi làm rồi tan tầm, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tớ hối hận lúc trước không dọn ra ngoài ở, ở cùng với cha mẹ cứ phải lo lắng đề phòng.”

Lâm Sơ cầm tay cô ấy, nhỏ giọng an ủi vài câu.

Có quá nhiều bệnh nhân chờ khám, hành lang người đến người đi, thiếu chỗ ngồi.

Diệp Tĩnh ăn năn: “Không gọi điện không nhắn tin, anh ta gửi vào thẻ của tớ hai ngàn tệ, trước đây anh ta nói, tất cả tiền của anh ta đều nằm trong tay vợ anh ta, tớ tin anh ta, xưa nay tớ cũng chưa bao giờ cần một xu của anh ta, nhưng bây giờ anh ta lại dùng hai ngàn tệ để đuổi tớ đi, tớ cảm thấy tớ thật rẻ mạt.”

Lâm Sơ nhíu mày, ôm cô ấy: “Nếu cậu vẫn còn muốn ở bên anh ta, vậy thì cậu thật sự rẻ mạt.”

Diệp Tĩnh lắc đầu: “Cậu thật sự không hiểu, yêu thật lòng, không phải muốn quên là quên được, không phải trước đây cậu cũng từng yêu thâm sâu, yêu thâm lâu như vậy mới chấm dứt được, chứ nói chi là yêu nhau rồi.” Cô ấy lại thấp giọng nói: “Bây giờ tớ không tin vào tình yêu nữa, đều tàn nhẫn giống nhau.”

Đang nói chuyện, nghe thấy đằng trước có tiếng ồn ào, có hai gã to con không ngừng gạt người đứng giữa đường ra hai bên, không biết cô bé đi phía sau hét gì đó, hai người kia lập tức cúi thấp đầu xuống, đằng hoàng bước ra sau một bước, để cô bé đi trước.

Cô bé kia đi đến cạnh Diệp Tĩnh, mới phát hiện có một chỗ trống, lập tức ngồi xuống, hơi ưỡn oải. Hai gã to con kia đứng một bên, có thể nhìn thấy hình xăm lúc ẩn lúc hiện trên cánh tay họ.

Lâm Sơ và Diệp Tĩnh nhìn nhau, hai người đứng sát vào nhau, giữ một khoảng cách với cô bé kia, câu chuyện cũng chấm dứt, chỉ là Diệp Tĩnh hơi rung

rung, hình như không còn hơi sức.

Lâm Sơ lén lút quan sát cô bé kia một lúc, mới phát hiện bụng dưới cô ấy nhô lên, là người đang mang thai, không khỏi nói chuyện với Diệp Tình, hấp dẫn sự chú ý của cô ấy, miễn cho cô ấy nhìn thấy, lại tức cảnh sinh tình.

Nhưng Diệp Tình vẫn nhìn thấy, ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai tay cô bé kia đang bảo vệ bụng mình, cuối cùng từ khóe mắt chảy ra một giọt nước mắt, cô dùng sức lau đi, không tự chủ được đi đến gần: “Một mình đi kiểm tra thai sản?”

Cô bé kia ngăn người, cười nói: “Tôi đi cùng chồng tôi tới.” Thấy Diệp Tình liếc nhìn hai gã to con kia đầy kỳ quái, cô bé còn nói: “Anh ấy đi đổi vé máy bay, vốn dĩ hai chúng tôi định đi du lịch, bụng tôi hơi không thoải mái, chỉ có thể đề lễ. Hai người này là bạn của chồng tôi, không phải người xấu.”

Chỉ một lát sau đã thấy một người đàn ông khôi ngô hấp tấp chạy tới từ cuối hàng lang, lớn tiếng gọi: “Diêu Diêu!”

Cô bé lập tức đứng lên, người đàn ông kia đi thẳng lại đây, người trên hành lang đều đứng sát vào tường, trong lòng hơi sợ hãi, chỉ sợ đụng vào anh ta. Lát sau anh ta đã chạy đến bên cạnh, mang theo một trận gió, vừa mở miệng lại không hung ác giống lúc nãy, mà còn có mấy phần cẩn thận từng li từng tí một, hỏi: “Sao lại chạy đến đây rồi?”

Cô bé trả lời: “Bên kia không còn chỗ trống, em đứng mệt.”

Người đàn ông nghe vậy, trừng mắt hung ác nhìn hai gã to con kia, cô bé kéo anh ta đi về hướng vừa nãy, nhỏ giọng không biết nói gì đó, hai gã to con kia lại cúi thấp đầu đi theo phía sau.

Diệp Tình nín khóc mỉm cười: “Sao mà giống như là Sơn đại vương đưa áp trại phu nhân đi du lịch, còn mang theo hai tiểu lâu la cao to?”

Lâm Sơ chăm chú nhìn bọn họ càng đi càng xa, không biết nghĩ tới điều gì, nét cười cực kỳ cực kỳ nhạt: “Có lúc nhìn thấy đôi vợ chồng như vậy, cảm thấy kết hôn thật tốt.”

Diệp Tình gật đầu: “Cũng đúng, nhưng ai biết đôi vợ chồng kia có thể lâu dài hay không, bây giờ đi đâu tìm được đàn ông không ra ngoài ăn vụng chứ.”

Lâm Sơ lại buồn rầu nói: “Nói tới chuyện này, hôm qua mẹ tớ lại bắt tớ đi xem mắt.”

“Ồ!” Diệp Tình cảm thấy khó tin, nghe Lâm Sơ tự thuật xong, cô ấy ôm bụng cười, bỏ đá xuống giềng: “Chẳng trách hôm nay cậu ăn mặc xinh đẹp như thế! Cậu cứ nói mẹ cậu đến thời kỳ mãn kinh, vậy cậu cứ nghe lời một chút, tùy ý chọn một người để yêu đương lâu dài, cùng lắm thì lại chia tay thôi.”

Lâm Sơ tức giận nói: “Cậu làm như là đi mua rau ấy, tớ muốn chọn cũng phải có cảm giác mới được chứ.”

Diệp Tình “Ồ” một tiếng, cười nói: “Phải giống như đại ca ca nhà hàng xóm mới được đúng không?”

Lâm Sơ mặc kệ cô ấy, nhìn chăm chăm đội ngũ xếp hàng.

Sau khi kiểm tra xong Diệp Tình thở phào nhẹ nhõm, cũng không bị mắc loại bệnh làm người ta xấu hổ, chỉ là thân thể cô không được điều dưỡng tốt, việc vệ sinh cũng không đủ cẩn thận, thời gian tới cần cẩn thận hơn mới được.

Hai người vừa lấy thuốc xong, đột nhiên Lâm Sơ nhận được điện thoại của Trầm Trọng Tuấn, kỳ quái nghe điện thoại, chỉ nghe đầu kia trầm giọng hỏi: “Còn chưa xong?”

“Hả?”

Trầm Trọng Tuấn nói: “Còn chưa ra khỏi bệnh viện? Tôi đang ở bên ngoài.”

Lâm Sơ dừng bước: “Anh... có việc?”

“Ừm.” Trầm Trọng Tuấn thấp giọng nói: “Em còn bao lâu?”

Lâm Sơ không nghe ra anh vui hay giận, chỉ cảm thấy giọng anh hơi trầm thấp nặng nề, như là bầu trời mù mịt trước cơn mưa nặng hạt, cơn trùng bay quanh quẩn, không chịu nổi áp suất này. Cô kéo Diệp Tình đi về phía trước, đáp: “Chắc còn rất lâu, anh có chuyện gì? Không thể nói qua điện thoại được à?”

Trầm Trọng Tuấn hơi dừng lại, mới nói: “Cũng không có việc gì, em tiếp tục đi, không làm phiền em nữa.”

Cúp điện thoại, mặt Lâm Sơ không hiểu ra sao, Diệp Tình hỏi: “Ai thế?”

“Trầm Trọng Tuấn.”

Diệp Tình trêu ghẹo: “Ai ôi, trực tiếp dùng điện thoại đuổi tới, tớ suýt nữa đã quên anh ta cũng là người theo đuổi cậu, cậu không có cảm giác gì với anh ta à? Dù sao cũng mạnh hơn những đối tượng xem mắt kia của cậu mà.”

Lâm Sơ khổ não: “Nếu như nhất định phải so sánh, anh ta đương nhiên là người tốt nhất, vấn đề là...” Cô nhất thời không nói được nguyên nhân.

Diệp Tinh thử dò xét: “Lần trước cậu trả lời rất dứt khoát, sao lần này lại do dự?”

Lâm Sơ liếc cô ấy, âm thầm kéo cô ấy đến ngồi xuống ghế, định ngồi thêm một lúc rồi đi.

Mới ngồi một lát, thỉnh thoảng nghe từ chỗ rẽ truyền đến tiếng hét, tiếp theo là tiếng hét ầm ĩ, Lâm Sơ nhìn về hướng đó, đột nhiên từ giữa đường xuất hiện ba người, kêu loạn xạ: “Giết người, giết người rồi!”

Đào mắt thì thấy một tên mặc áo bác sĩ, trên mặt dính vết máu, vung dao giải phẫu chạy theo đến chỗ đám đông, có người ở bên cạnh muốn tóm lấy hắn, nhưng sợ lưỡi dao sắc trên tay hắn nên do dự vài giây, chính trong vài giây trống này, bác sĩ kia đã chạy tới trước mặt Lâm Sơ, đột nhiên lại kéo một y tá qua, mũi dao đặt sau gáy cô ấy, kêu lên: “Tất cả tránh ra, bằng không tao giết nó.”

Mọi người hét lên bỏ chạy về phía cửa, bảo vệ ngoài cửa lại không đi vào được, vài bác sĩ quát lớn bảo dừng lại, nhưng người kia đã phát điên gào thét: “Tao đã giết một người rồi, không sợ giết thêm một người nữa, tất cả rút hết cho tao.”

Lâm Sơ sợ hãi bịt miệng, tro mắt nhìn dao nhíp cận kề cổ cô y tá, cô kéo Diệp Tinh chạy ra cửa theo mọi người ngay lập tức, nhưng cửa lớn từ lâu đã nước chảy không lọt, người chen người, la hét xô đẩy lẫn nhau, có người thậm chí không cẩn thận bị ngã sấp xuống, bị chân người khác dẫm đạp, từng tiếng gào khóc càng lúc càng kịch liệt.

Bác sĩ kia dắt y tá đã sấp hôn mê áp sát cửa, mọi người càng hỗn loạn, đương nhiên tình cảnh mất khống chế, Lâm Sơ thấy khuôn mặt đầy máu kia càng ngày càng gần, sợ run chân, Diệp Tinh đã khóc nức lên, liều mạng chen vào trong đám người, hai người thật vất vả mới chen được ra ngoài từ trong khe hở, hàng đông người lao đảo ngã trên đất, rồi lại bỏ chạy ngay, chạy ra xa khỏi phạm vi bệnh viện.

Bác sĩ mặt đầy máu kia cũng lập tức lao ra, trong lúc xô đẩy Lâm Sơ nghe thấy hắn cuồng loạn hét to, mí mắt đã sắp rách, hoàn toàn mất đi lý trí, có vẻ đã phát điên. Mọi người không khống chế được lại la hét, bởi vì con dao kia đã đâm sâu vào một đoạn, máu me đầm đìa, chảy xuôi theo cổ cô y tá.

Lâm Sơ biết mình không nên nhìn, nhưng tầm mắt không chế được cứ nhìn đến đó, muốn ép buộc mình quay đi, nhưng hai mắt cứ như không phải của cô.

Sau một cái chớp mắt, sau gáy của cô bị đè xuống, mặt kề sát trên một lồng ngực, hơi thở xa lạ tiến vào khoang mũi, cô cả kinh hét lên, hoảng loạn đánh đối phương, thỉnh thoảng nghe thấy giọng nói trên đỉnh đầu: “... Ở bệnh viện thành phố, một tên bác sĩ đang bắt giữ một y tá, dao giải phẫu đã đâm vào cổ y tá, tình hình rất hỗn loạn, nhiều người bị dẫm đạp đến mức bị thương.”

Không hiểu sao Lâm Sơ có thể bình tĩnh lại, tuy hơi run nhưng không gãy dựa nữa, dán sát vào âu phục dùng sức hô hấp.

Trầm Trọng Tuấn cúp điện thoại, lập tức nâng mặt Lâm Sơ lên quan sát một lúc. Hai mắt Lâm Sơ tròn tròn, môi hé mở, mặt trắng như tờ giấy, nghe tiếng rít gào bên tai, càng sợ hãi hơn.

Bác sĩ kia kéo y tá đi tới cạnh một chiếc xe con, lúc mọi người cho rằng hắn muốn lái xe bỏ chạy, đột nhiên hắn hét lớn, vừa khóc vừa cười, lập tức gào giải phẫu lên thật cao, đâm về phía y tá đã hôn mê bất tỉnh, mấy người đàn ông bên cạnh lập tức cùng xông lên ngăn lại, nhưng vẫn chậm một bước, máu nhuộm đỏ mặt, trong tiếng thét chói tai đầu Lâm Sơ động đậy, lần thứ hai Trầm Trọng Tuấn dùng sức ép đầu cô vào ngực mình, thấp giọng: “Đừng nhìn.”

Còi cảnh sát vang lên từ phía xa, tình cảnh máu tanh hỗn loạn được khống chế khi cảnh sát ập tới, cũng không ai biết mọi chuyện bắt đầu xảy ra như thế nào, chỉ run run rẩy rẩy nhớ lại cảnh cuối cùng nhìn thấy trong phòng lúc ấy, tên bác sĩ kia dùng con dao giải phẫu này đâm chết bác sĩ cùng phòng, sau đó người chứng kiến hét lên, mọi người cứ thế chạy ra.

Cuối cùng trong đám người có một phóng viên đi ra, cung cấp manh mối cho cảnh sát.

Hóa ra tên bác sĩ kia vốn là một chủ nhiệm, thời gian gần đây bệnh viện tiến hành đợt điều động nhân sự lớn, hắn vốn có hi vọng thăng chức, bị tên còn lại đòi hỏi nuôi dưỡng người tình, tai tiếng dấy lên nhận hối lộ, xảy ra xung đột ở trong phòng làm việc, dưới cơn tức giận hắn đã lỡ tay giết người, đã sai lại càng sai thêm, làm hại thêm bao nhiêu người vô tội.

Phóng viên kia lấy ra một máy quay phim cỡ kim trong túi cầm tay màu đen, những chuyện xảy ra trong phòng làm việc đều đã được thu lại.

Một sự việc hung ác như vậy đã gây nên sự náo động kịch liệt, sắc trời chưa tối, truyền thông khắp Nam Giang đều tụ tập bên ngoài bệnh viện, cảnh sát dựng đường cảnh giới, trên chỗ đất trống ngoài bệnh viện còn lưu lại một vũng máu, nữ y tá bị hại chết ngay tại chỗ, tầng dưới và văn phòng xảy ra vụ án bị phong tỏa, cảnh sát trinh sát hình sự ở lại thu thập tất cả chứng cứ, lúc xảy ra chuyện mọi người chỉ lo chạy trốn, bây giờ đều đứng một bên xem náo nhiệt, lòng còn sợ hãi miêu tả cảnh tượng xảy ra vụ án lúc chạng vạng.

Một chiếc xe đất đỏ trực tiếp rời khỏi hiện trường, quẹo qua một khúc cua, hòa vào con đường tấp nập.

Lâm Sơ cầm điện thoại di động: “Vừa mới lấy khẩu cung xong, bây giờ tớ đang đi về.”

Diệp Tinh ở đầu dây kia nói: “Vừa nãy thực sự là dọa chết tớ rồi, sau khi chạy khỏi đó không tìm được cậu, vẫn còn may, còn may lúc nãy tớ không nhìn thấy gì, nếu không buổi tối lại gặp ác mộng, Trầm Trọng Tuấn đưa cậu về?”

Lâm Sơ nhỏ giọng đáp: “Ừ.” Lại nói nhỏ vài câu, mới cúp điện thoại.

Trầm Trọng Tuấn cũng đang gọi điện thoại, đeo tai nghe màu xanh da trời, lạnh lùng nói: “Cút về nhà ngay, đây là mệnh lệnh của ta, cũng là mệnh lệnh của ông ngoại cháu.”

“Dựa vào cái gì? Chỉ bằng việc ta là cậu của cháu, cháu nghe rõ chưa, cút ngay về nhà, bằng không ngày mai cút ra nước ngoài cho ta.”

Anh kéo tai nghe màu xanh xuống, khuôn mặt không có cảm xúc gì nhìn chăm chăm con đường trước mặt, trầm mặc đi qua mấy đèn đỏ, lúc màn đêm buông xuống cuối cùng cũng đến hoa viên Quan Cầm.

Lâm Sơ nói một tiếng cảm ơn, giọng nói nhỏ gần như không nghe được, dây an toàn dưới tay hơi run, nghĩ thầm hôm nào đó phải đi thấp hương mới được, hai tháng gần đây toàn gặp chuyện xui xẻo. Nghĩ thì thoải mái, nhưng tứ chi không thể không chế, phảng phất như bản thân đang ở hiện trường vụ án, tận mắt nhìn thấy dao giải phẫu đâm vào cái cổ trắng nõn.

Trầm Trọng Tuấn lặng yên không tiếng động vươn người qua, giúp cô cởi dây an toàn, lại vuốt tóc cô, trầm giọng nói: “Có gì đáng sợ chứ!”

Lâm Sơ cảm thấy đã từng nghe thấy câu nói tương tự, nhưng không thể nhớ ra cảnh tượng cụ thể. Trầm Trọng Tuấn thấy Lâm Sơ sợ hãi không dứt, nhớ đến cảnh tượng đáng sợ ở ngã tư đường, không khỏi đau lòng, không nhìn được ôm cô vào lòng: “Đừng sợ, không có việc gì lớn.”

Lâm Sơ khó chịu động đậy cái cổ, đầu bị ôm trước ngực Trầm Trọng Tuấn, tư thế hơi quái dị, cô đỏ mặt lên tiếng: “Ừm, biết rồi.” Nói rồi muốn đẩy anh ra.

Nhưng Trầm Trọng Tuấn tăng thêm sức, không cho Lâm Sơ tránh thoát, thấp giọng nói: “Lâm Sơ, năm nay tôi ba mươi tuổi, học đại học ở Bắc Kinh, đã tốt nghiệp nghiên cứu sinh, sau khi tốt nghiệp vẫn ổn định công tác, lương một năm cao hơn công chức bình thường và viên chức trong xí nghiệp quốc gia.”

Lâm Sơ không rõ ý đồ của anh, đầu bị Trầm Trọng Tuấn đè chặt, cô cũng không nhìn thấy vẻ mặt anh.

Trầm Trọng Tuấn tiếp tục nói: “Lúc tôi học đại học cũng từng thầm mến, cũng có các cô gái theo đuổi tôi, nhưng chắc do tính tình tôi khá trầm mặc, nên vẫn không có cơ hội yêu đương, sau khi đi làm số phụ nữ được tiếp xúc tương đối ít, vì thế nên đến tận bây giờ tôi vẫn chưa có kinh nghiệm yêu đương gì. Mẹ tôi mất đã được hai năm rồi, cha là tổng giám đốc Thành Thủ Trầm Hồng Sơn, anh trai là Trầm Trọng Hạ, là thương gia buôn bán đồ cổ, chị dâu là Văn Bội Như, tôi còn có một cháu ngoại trai, chính là Giang Tấn, đây là toàn bộ con người tôi.”

Mặt Lâm Sơ đỏ đến mang tai, đã hiểu ý của anh, lại nghe anh nói câu cuối cùng: “Tôi tự nhận là không thua kém gì đối tượng xem mắt của em, nếu em muốn xem mắt với người ta, tại sao không thể xem mắt với tôi?”

Lâm Sơ giờ tay đẩy anh một cái, áp ứng không trả lời được, ghen đỏ mặt tránh né hơi thở của anh.

Trầm Trọng Tuấn nhìn chăm chăm lông mi dài như phiến quạt của Lâm Sơ, thấy gò má cô đỏ hồng, đang liều mạng đẩy anh ra, lòng anh càng thương tiếc, nhớ tới cảnh tượng Lâm Sơ mặc váy dài đứng ở cửa bệnh viện, chần chừ ngại ngần nhìn tình cảnh máu tanh hỗn loạn.

Trầm Trọng Tuấn thầm nghĩ, nếu không phải hôm nay cô ăn mặc bắt mắt, thì không chắc anh có thể trông thấy cô ngay, lại càng không biết cuối cùng cô sẽ bị dọa đến mức nào, cô gái nhỏ “Miệng cộp gan thỏ” như vậy, cần phải được người khác che chở cẩn thận.

Yết hầu Trầm Trọng Tuấn lặn lặn, không kim lòng được phũ xuống, từng chút từng chút đến gần môi Lâm Sơ.

Hai mắt Lâm Sơ tròn tròn, nhìn Trầm Trọng Tuấn chậm rãi tới gần, hơi thở nóng rực phun lên mặt cô, theo bản năng cô nghiêng đầu đi, cơ rút vào trong ghê dựa, kêu lên: “Trầm Trọng... Ừm!”

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Tù Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23

Nụ hôn đầu là gì?

Lâm Sơ vẫn luôn cho rằng, nụ hôn đầu là hoa quỳnh dưới ánh trăng, cô vẫn luôn cẩn thận giữ gìn, lẳng lặng chờ tiếng ve kêu mùa hạ, khoảnh khắc hoa nở trắng vừa tròn mộng ảo nhất, tuy cảnh sắc đó chỉ thoáng qua rồi biến mất, nhưng nó sẽ vĩnh viễn khắc ghi trong tâm trí.

Cô tên là Lâm Sơ, đối với tất cả những lần đầu tiên, cô đều trân trọng giữ trong lòng.

Chủ nhật cuối cùng của tháng bảy, trời vẫn nóng như đổ lửa, hai giờ trước cô đã trải qua một màn khủng bố nhất trong hai mươi ba năm qua, ngay lúc

này, lần đầu tiên trong hai mươi ba năm qua cô có cảm giác nghẹt thở, khủng hoảng, run rẩy và nghe tiếng trái tim đang đập thình thịch.

Lúc đối phương ở gần trong gang tấc cô đã hét lên, nhưng khi hai đôi môi chạm nhau thì lập tức im bật.

Lâm Sơ rên một tiếng, nghiêng đầu đi, nụ hôn rơi xuống khoe môi bên trái của cô, luồng hơi thở xa lạ linh hoạt đi xuống dưới, lập tức phủ lên, đôi môi anh khóa chặt môi cô.

Lâm Sơ khẽ ngậm, thân thể càng trượt xuống, hai chân chống lên bảng xe, đá loạn xạ.

Cô trượt xuống, Trầm Trọng Tuấn thuận thế áp theo, nửa thân thể to lớn cứ thế đè lên, nín thở không dám lộn xộn, mãi đến khi Lâm Sơ giật giật môi muốn mở miệng nói, anh mới có phản ứng bản năng, lập tức hé miệng ngậm môi cô, dùng sức mút hai cái.

Hai mắt Lâm Sơ tròn tròn, chấn động đến mức đầu óc trống rỗng, hô hấp đình trệ, cô vừa bức bối muốn kêu một tiếng, miệng hơi động, nhưng đối lại là anh càng ra sức cắn mút, cô gờ tay đẩy anh, mới phát hiện hai tay bị kim trước ngực Trầm Trọng Tuấn, gấp lại tạo thành khe hở nhỏ hẹp, nửa phần sức lực cũng không sử dụng được.

Mà Trầm Trọng Tuấn lại như một ngọn núi lớn, cách lớp âu phục dày, nhưng Lâm Sơ vẫn có thể cảm nhận được sự cứng rắn như đá dưới lớp vải kia.

Trầm Trọng Tuấn nâng mặt cô lên, từ hai má hôn dần xuống, cẩn thận từng li từng tí ngậm lấy môi cô, một tay khác giữ bờ vai cô, ôm thân thể gầy nhỏ của cô vào trong ngực, vì khoảng cách gần kề mà hô hấp của hai người càng lúc càng nặng nề.

Giọng Lâm Sơ nghẹn ngào như con thú nhỏ, Trầm Trọng Tuấn thở hổn hển như trâu, trái tim như sắp bắn ra khỏi cổ họng, anh chỉ lo cúi đầu buồn bực chuyện bản thân không khống chế được, cũng không phát hiện được sắc mặt Lâm Sơ ửng đỏ, còn đẹp hơn rắng mấy lúc chạng vạng, hơi thở yếu ớt như sắp ngắt.

Mãi đến khi Lâm Sơ không còn bất kỳ phản kháng nào nữa, Trầm Trọng Tuấn mới chậm rãi rời khỏi môi của cô, vừa ngước mắt, liền thấy ánh mắt cô rung rung, vừa thẹn vừa giận, rồi lại mềm yếu không còn chút sức lực nào.

Trầm Trọng Tuấn giơ mắt đoán ý, cảm giác Lâm Sơ đã dao động nhưng bản thân cô còn chưa phát hiện ra mình mâu thuẫn, anh không khỏi mừng rỡ, vuốt sợi tóc dài tán loạn của cô, trầm giọng gọi: “Lâm Sơ,...Lâm Sơ...”

Lâm Sơ chống lên ghế ngồi thẳng dậy, nhưng Trầm Trọng Tuấn vẫn còn ôm cô, Lâm Sơ gạt tay anh ra, trong lòng mê mang hỗn loạn, chỉ niệm vài tiếng “Đi ra!” không ngờ Trầm Trọng Tuấn lại kéo tay cô, ôm cô sát vào lồng ngực, rồi cầm tay cô đặt lên ngực anh, thấp giọng: “Lâm Sơ, chúng ta hẹn hò đi.”

Tay Lâm Sơ giật giật, kinh hoàng, không biết làm sao cho phải, cuối cùng lực trên tay cũng khôi phục lại, cô buồn bực kêu một tiếng, lập tức tránh ra khỏi lồng ngực của Trầm Trọng Tuấn, không chút nghĩ ngợi định mở cửa, nghĩ trốn tránh là tốt nhất.

Chỉ là ngay lập tức cánh tay cô đã bị Trầm Trọng Tuấn kéo lại, giật mạnh hai lần đều không được.

Trầm Trọng Tuấn nói: “Đừng chạy, em đồng ý?”

Lâm Sơ quay người lại, cắn giận cắn mạnh: “Không!” nói rồi mở cửa xe “cùm cụp”, cô lập tức lao ra ngoài.

Trầm Trọng Tuấn nhanh chóng mở cửa xe đuổi theo, Lâm Sơ hoảng hốt không để ý đường đi, bị vấp vào dải đá quanh cây xanh, vừa mới đứng vững, Trầm Trọng Tuấn đã đứng trước mặt cô.

Lâm Sơ lùi về phía sau, vốn tưởng Trầm Trọng Tuấn định làm gì đó, ai ngờ anh chỉ giơ lên một cái ba lô lệch vai, nói: “Em quên đồ này.”

Lâm Sơ đoạt lại, ôm ba lô vào trong ngực, cúi thấp đầu tránh anh, vội vội vàng vàng chạy vào trong tòa nhà.

Trầm Trọng Tuấn hí mắt, ngẩng đầu nhìn tầng trệt, cũng không biết Lâm Sơ có đi vào thang máy không, đồng thời bây giờ đang ở tầng nào.

Anh sờ đôi tai ửng hồng, nóng phồng tay, nhịp tim đập mạnh đến giờ vẫn chưa trở lại bình thường, loáng thoáng có cảm giác sung sướng mê mẩn, cứ vô duyên vô cớ như người say, cũng không biết định lực của anh đã vút tận phương trời nào.

Trầm Trọng Tuấn nhếch môi, lấy điện thoại di động ra thiết lập thời gian, đếm ngược từ bây giờ. Tuy hành vi vượt phép ngày hôm nay hơi trái ngược với nguyên tắc của anh, nhưng anh cũng không hối hận. Chỉ là anh lo hôm nay Lâm Sơ vừa thẹn vừa giận sau này sẽ chống cự anh, không bằng cho cô thêm chút thời gian để cô tiêu hóa chuyện này, để cô ngoan ngoãn đồng ý hẹn hò.

Một lần nữa lên xe rồi đi, Trầm Trọng Tuấn dần dần thu lại ý cười, lát sau đến đường Ninh Tây, anh lại không phục lại dáng vẻ mặt không cảm xúc.

Ngay cả cơm tối Trầm Hồng Sơn cũng không ăn, tức đến mức nổi trận lôi đình, gờ chày cán bột của Văn Bội Như lên quật mạnh vào người Giang Tấn, ép hẳn đồng ý từ chức, nhưng Giang Tấn thà chết không theo.

Trầm Trọng Tuấn vừa vào cửa, liền thấy hai ông cháu đứng đối lập giữa phòng khách, không khí tràn ngập mùi thuốc súng.

Trầm Trọng Tuấn cắt ngang hai người họ: “Cha, để con nói chuyện với A Tấn.”

Chân tay Trầm Hồng Sơn tê dại, đứng tại chỗ nửa ngày rồi cắn giận nói: “Con giải quyết cho ta.” Dứt lời giận đùng đùng đi vào thư phòng, Văn Bội Như vốn đang bó tay lập tức thở phào nhẹ nhõm, bụng chén trà đi vào theo, chỉ để lại Trầm Trọng Tuấn và Giang Tấn ở phòng khách.

Giang Tấn khinh thường nói: “Không cần dạy dỗ cháu, tối nay cháu còn phải chạy bản thảo, đi trước đây.”

Trầm Trọng Tuấn chậm rãi nói: “Ngồi xuống!”

Giang Tấn mới bước ra một bước, không khỏi dừng lại: “Còn phải nghe cậu nói gì nữa? Xem ý tứ trong lời nói qua điện thoại của cậu, hẳn là đứng cùng một chiến tuyến với ông ngoại, vậy thì không cần lãng phí thời gian đâu.”

Trầm Trọng Tuấn quan sát cậu ta một chút, nói: “Ta tôn trọng sự lựa chọn của cháu, nhưng tiền đề là phải bình an. Ông ngoại cháu tức giận là bởi vì công việc hiện tại của cháu quá nguy hiểm, cả tuần nay cháu đều qua lại với một bác sĩ có thể giết người bất cứ lúc nào, hôm nay người chết là một người khác, nhưng rất khó để đảm bảo ngày khác người bị hại không phải cháu.”

Giang Tấn hơi ngừng lại, lại nghe thấy Trầm Trọng Tuấn nói tiếp: “Càng hưởng hờ cháu cũng không phải một người an phận thủ thường, cháu thích những thứ kích thích, cháu sẽ không chỉ gặp một tên tội phạm giết người. Thà rằng ta để cháu đi đua xe, chỉ ít nguy hiểm trên sân đấu cũng có chút hiểu biết, mà ở trong xã hội rộng lớn này, không ai biết ngày mai sẽ ra sao, chỗ này có thể có vụ bom nổ hay không, chỗ kia sẽ có vụ đấu súng hay không, một khi nghe được tin tức kiểu này, cháu nhất định sẽ là người đầu tiên chạy đến hiện trường.”

Trầm Trọng Tuấn cung cấp sự lựa chọn: “Từ chức hoặc chuyển đến chỗ khác, cháu có thể làm phóng viên giải trí, làm tạp chí, cũng có thể viết lách vẽ vời, ông ngoại cháu cũng có thể yên tâm.”

Giang Tấn lập tức nói: “Không thể!”

Trầm Trọng Tuấn nói: “Ta nói lại một lần nữa với cháu, ông ngoại cháu đã nuôi cháu hơn hai mươi năm nay, ông ấy chỉ có mình cháu là cháu ngoại, cháu cảm thấy ông ngoại cháu còn có thể sống thêm mấy năm nữa? Nếu không muốn làm ông ấy tức chết thì cháu hãy suy nghĩ cho kỹ đi.”

Nhiều lời vô ích, Trầm Trọng Tuấn lười phí lời.

Giang Tấn được một tay Trầm Hồng Sơn nuôi nấng, tâm huyết bỏ ra có thể tưởng tượng được, cha mẹ nhà ai mà không thương con mình, không vì con mà lo lắng đề phòng, càng đừng nói là cháu trai duy nhất. Những năm gần đây Trầm Hồng Sơn không cho Giang Tấn sắc mặt tốt, nhưng ai cũng biết, Trầm Hồng Sơn coi Giang Tấn như trân bảo, không nỡ để cậu ta dầm mưa dãi nắng, sợ cậu ta đi quá xa, bây giờ lại lo cậu ta gặp những nguy hiểm không tên.

Giang Tấn buồn bực không tập trung, đi qua đi lại ở lối đi bộ, đột nhiên nhớ ra Lâm Sơ, không nhận được gọi điện thoại cho Lâm Sơ, ai ngờ lại tắt máy.

Đầu kia Lâm Sơ đang cuộn tròn trong chăn, lăn qua lộn lại không ngủ được, hình ảnh trong xe liên tục lặp lại trong đầu cô.

Không biết nhiệt độ trên môi có thể đạt đến ba mươi tám độ không, nóng bỏng như vậy, tri giác cũng tê dại. Cuối cùng Lâm Sơ cũng rút ra kết luận, cô ốm ờ, cô vô liêm sỉ.

Cho dù cô không có sức phản kháng, cũng có thể lớn tiếng kêu cứu, nhưng suốt cả quá trình cô chỉ núp trong ghế, mặc cho Trầm Trọng Tuấn hét mồm lại cắn môi cô, đến cuối cùng cô cũng không thấy phản cảm, chỉ là bản năng cảm thấy uất ức nhục nhã.

Lâm Sơ khóc không ra nước mắt, một mớ bòng bong.

Dường như trong mơ cô đã tổng kết được chuyện này, nhưng sau khi tỉnh lại thì chỉ còn lại ấn tượng mơ hồ. Lâm Sơ hoảng hốt đi làm, mãi tới giữa trưa mới khôi phục được một chút tinh thần.

Ti vi trong căng tin đang phát tin tức liên quan đến vụ án giết người tàn nhẫn ở bệnh viện thành phố lúc chạng vạng hôm qua, đã tràn lan trên hầu hết các kênh thành phố Nam Giang, báo chiều Nam Giang được chú ý lần nữa, một phần nhỏ tư liệu được trực tiếp qua báo chí.

Dương Thuần Bối cúi đầu nhấn tin, hưng phấn nói: “Lại là Giang Tấn viết bài, anh ấy thật lợi hại, tôi đến chúc mừng anh ấy.”

Lâm Sơ cười miễn cưỡng, hình ảnh máu tanh lại tái hiện trong đầu.

Hai giờ ba mươi chiều, đơn vị tổ chức hội nghị, đoàn khảo sát hai ngày sau sẽ đến, công tác chuẩn bị của các bộ ngành nhất định phải đầy đủ.

Lâm Sơ lại bắt đầu xử lý một đồng việc vặt, lúc chuẩn bị tan làm lãnh đạo bảo cô và Tiết Quyền đi một chuyến đến chỗ làm việc ở Hồ Hải, Lâm Sơ âm thầm than khổ, cái này là biến tướng của việc tăng ca.

Tiết Quyền có xe, đưa Lâm Sơ nhanh chóng chạy đến nơi làm việc, cả đường vừa nghe nhạc vừa gọi điện thoại, phăng phất nhẹ nhàng như đi du xuân.

Lâm Sơ đếm ngón tay tính số lượng bạn gái của Tiết Quyền, hẹn một người lúc tám giờ tối nay, một người hẹn lúc mười một giờ đêm nay, còn hẹn hai người vào ngày mai, thời gian sắp xếp chặt chẽ, địa điểm hẹn hò cũng giống nhau, không biết ngày nào đó có thể tụ tập cùng một chỗ chơi mạt chược không.

Tiết Quyền cúp điện thoại, liếc mắt nhìn Lâm Sơ một cái, hất lời kịch: “Người đến cùng là có mấy muội muội tốt, vì sao mỗi người muội muội đều tiêu tụy như thế, kỳ thực ta ở cạnh một Lâm muội muội, vì sao Lâm muội muội không để ý đến ta...”

Lâm Sơ xê dịch sát gần cửa sổ, tay đỡ cằm, không còn lời nào để nói với anh ta.

Cảnh vật ngoài xe lướt qua nhanh chóng, tạp âm quá nhiều bên tai đã yên lặng, bất giác Lâm Sơ lại nghĩ đến Trầm Trọng Tuân, tìm có cho sự khác thường tối qua của mình.

Trầm Trọng Tuân luôn xuất hiện mỗi khi cô hoảng sợ bất lực, cô ý lại vào cảm giác an toàn ấy, chỉ là ý lại vào cảm giác an toàn mà thôi. Tình hình ngày hôm qua thực sự làm cô sợ hãi, việc Trầm Trọng Tuân hôn cô so với vụ án giết người thì trở nên nhỏ bé không đáng kể.

Rốt cuộc Lâm Sơ cũng thờ phào nhẹ nhõm, sau khi đến nơi làm việc bàn giao công việc với lãnh đạo xong xuôi, lại mang theo một đồng vật phẩm về đơn vị.

Trên đường trở về cô nhận được điện thoại của Giang Tấn, hẹn cô đi ăn tối, Lâm Sơ từ chối luôn, Giang Tấn không nghe: “Ăn bữa cơm thôi mà, một mình ăn cơm quá lạnh lẽo, ăn cùng được không?”

Lâm Sơ nói: “Không được, tôi muốn ăn cơm một mình.”

Mới nói xong thì nghe Tiết Quyền đang cầm lái hô lớn: “Sơ Sơ, tối nay chúng ta đi đâu ăn cơm?”

Lâm Sơ ngẩn người, chỉ nghe Giang Tấn ở đầu dây kia nghi ngờ hỏi: “Cô đã có hẹn?”

Lâm Sơ phản ứng lại, thuận thế nói theo: “Đúng... đúng, tôi có hẹn rồi.”

Cúp điện thoại, cô còn chưa nghĩ ra có nên trách Tiết Quyền hay không thì đã thấy anh ta cười nói: “Cô xem, muốn từ chối người khác dùng phương pháp kia là trực tiếp nhất, ai còn không biết xấu hổ mà đeo bám theo chứ.”

Lâm Sơ ghen hờn, cười gượng một tiếng.

Cả một ngày rong rã Trầm Trọng Tuân không hề liên lạc với Lâm Sơ, anh phải chạy đi chạy lại hai đầu nội thành và Trữ Tiền, cơm tối thì trở về chỗ Trầm Hồng Sơn, khai báo anh đã nói chuyện với Giang Tấn, bảo Trầm Hồng Sơn cho Giang Tấn thêm chút thời gian, người trẻ tuổi luôn có nhiều cảm xúc mãnh liệt, đợi qua thời kỳ sự nghiệp mệt mỏi, không cần người khác nói nhiều câu ta cũng sẽ chủ động từ bỏ.

Cũng không biết Trầm Hồng Sơn có nghe vào hay không, hỏi ngược lại Trầm Trọng Tuân: “Bao giờ thì con dẫn bạn gái về nhà?”

Trầm Trọng Tuân cười cười: “Đợi thêm một thời gian nữa.”

Trầm Hồng Sơn nghe ý tứ trong lời anh, chữ bát cũng đủ hai nét rồi, lại hỏi: “Cô gái kia bao nhiêu tuổi, làm nghề gì, trong nhà thế nào?”

Trầm Trọng Tuân suy nghĩ chốc lát, đáp: “Trong tạp chí tháng này của tập đoàn có phỏng vấn cô ấy.”

Trầm Hồng Sơn nhú mày, lộ ra nụ cười hiếm thấy: “Thế thì rất khá, ta sẽ xem lại tin tức, nếu bây giờ con yêu đương, đừng chỉ nghĩ đến công việc nữa, ba mươi tuổi cũng trưởng thành rồi, một mình A Tấn đã đủ làm ta đau đầu rồi, chuyện của con thì tự mình xử lý cho tốt.”

Trầm Trọng Tuân gật đầu: “Con biết.”

Sau khi ăn xong Trầm Trọng Tuân lái xe đi tới đường khu sáu, chạy ra ngoài tiểu khu, anh liếc mắt nhìn hướng hoa viên Quan Cẩm xa xa, do dự vài lần, vẫn không đi tìm Lâm Sơ, mong là hai ngày này cô có thể suy nghĩ kỹ càng.

Giang Tấn ở nhà không có việc gì làm, thấy Trầm Trọng Tuân đến, cậu ta cũng không hoan nghênh, chỉ làm lười đáp lại Dương Thuần Bối ở đầu dây kia: “Vậy thì ngày mai mời ngài ăn cơm.”

Dương Thuần Bối vui vẻ nói: “Thật à? Phóng viên lớn cuối cùng cũng rảnh rồi.”

Giang Tấn cười: “Cho dù không rảnh cũng phải mời chứ, đúng rồi, ngày mai nhân tiện gọi thêm Lâm Sơ nữa, đã mấy ngày không gặp cô ấy rồi.”

Giọng điệu Dương Thuần Bối dài ra: “Lâm Sơ...”

Giang Tấn cười: “Sao thế, không phải quan hệ của cô và cô ấy rất tốt à? Mời không được? À, hỏi cô một chuyện, hôm nay tan làm cô ấy đi với ai thế? Hay là đi một mình?”

Dương Thuần Bối cười hi hi: “Anh hỏi thật đúng lúc, vừa hay cô ấy đi cùng đàn ông.” Cô sợ Giang Tấn không tin, lại nói tỉ mỉ: “Tôi nhìn thấy tận mắt, cô ấy đi cùng với một người đàn ông cùng phòng làm việc, người đàn ông kia rất đẹp trai, gia đình có chút bối cảnh, những cô gái tốt phòng khác đều mong chờ đấy, không ngờ đã bị Lâm Sơ giành trước rồi.”

Giang Tấn nhú mày: “Cùng phòng với Lâm Sơ? Cô ấy có quan hệ với người đàn ông kia lúc nào?”

Dương Thuần Bối thêm mắm dặm muối, cũng không nói quá khoa trương, chỉ là nói hai người kia có ý tứ ám muội không rõ.

Giang Tấn nghe được vắn xoắn lông mày, chợt thấy Trầm Trọng Tuấn đứng lên, không nói tiếng nào lại chạy ra ngoài, Giang Tấn không rảnh quan tâm anh, tiếp tục nghe tin tức trong miệng Dương Thuần Bối.

Bên kia Trầm Trọng Tuấn tức giận xuống nhà, lấy điện thoại di động ra đóng bản thiết lập thời gian, như một cơn gió phóng đến hoa viên Quan Cầm

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Lúc ấy Lâm Sơ đang ăn lẩu, Thi Đình Đình bày một cái bàn ở lối đi nhỏ giữa phòng khách, cắm hai cái quạt từ ổ điện trong phòng ngủ kéo dài ra, hơi nóng và hương vị tỏa ra từ nồi lẩu lan tràn khắp nơi.

Tang Phi Yến mò được một cái cánh gà, trên đó còn dính chút tơ máu, cô nàng ném lại vào nồi, tục tán gẫu: “Tôi và bạn trai đã yêu xa được hai năm rồi, bây giờ nghỉ lại, thực ra hai năm trôi qua cũng rất nhanh, ai nói yêu xa nhất định sẽ chia tay, chúng tôi vẫn rất tốt.”

Thi Đình Đình lấy ba lon nước trong tủ lạnh, nói: “Cô cũng đừng đơn thuần quá, một người đàn ông được thả rông bên ngoài hai năm, hai người một tháng mới có thể gặp được một lần, anh ta chịu được không? Cũng không muốn? Chắc không thể lần nào cũng phải tự mình giải quyết chứ, ai biết anh ta có nhờ người khác giúp hay không?”

Lâm Sơ vừa nhét một viên chả cá vào miệng, sơ sẩy cắn phải đầu lưỡi, đau đến mức “Xi...” một tiếng, mặt đỏ bừng.

Thi Đình Đình và Tang Phi Yến nói chuyện không hề kiêng kỵ, hai cô nàng cảm thấy Lâm Sơ dễ ở chung, nên nói chuyện trước mặt cô cũng không che giấu, hàn huyên một lát, đề tài đã xoay quanh chữ “Sắc”.

Thi Đình Đình hỏi Lâm Sơ: “Cô không có bạn trai phải không? Trước đây chân cô bị thương cũng không thấy ai đến thăm cô.”

Lâm Sơ gật đầu: “Tôi độc thân.”

Thi Đình Đình cười nói: “Nhất định là do yêu cầu của cô quá cao, với khuôn mặt này của cô, không thể thiếu người theo đuổi được.”

Lâm Sơ vừa định khiêm tốn vài câu, thì nghe thấy tiếng gõ cửa, Tang Phi Yến gần cửa nhất, nhai nắm kim châm nói: “Đến đây, đến đây!” Đề đưa xuống ra mở cửa. Sau tiếng “Kẹt... kẹt” chỉ nghe cô nàng lầm bầm “Tôi đi!”

Tang Phi Yến vuốt sợi tóc bên má ra sau tai, lộ ra nửa gò má xinh đẹp, cười: “Anh là...”

Người kia thấp giọng nói: “Xin chào, tôi tìm Lâm Sơ.”

Tiếng nồi lẩu sôi ừng ực, giọng nói truyền vào phòng, nghe mơ hồ không rõ, Thi Đình Đình lớn tiếng hỏi: “Tang Tang, ai thế?”

Tang Phi Yến chạy nhanh vào, chỉ vào Lâm Sơ nói: “Đi đi, có một anh chàng đẹp trai tìm cô.” Nhà có quy định: Đàn ông mời đừng bước, cho dù là người đàn ông anh tuấn cũng chỉ có thể bị chặn ngoài cửa.

Lâm Sơ nhai rong biển, đầu lưỡi hơi đau, phồng má nói không rõ: “Tìm tôi?” Cô đẩy ghế đi ra cửa, nghi hoặc lộ đầu ra ngoài nhìn, liếc thấy bóng dáng Trầm Trọng Tuấn chặn hơn nửa luồng sáng trong hành lang, cô kinh hãi, nói lắp bắp: “Làm sao anh...”

Trầm Trọng Tuấn ngửi thấy hương vị bay ra từ trong phòng, thêm cái miệng đỏ au của Lâm Sơ, biết các cô đang ăn lẩu. Anh nói: “Gọi điện thoại không thấy ai nghe, tôi đi thẳng đến tìm em.” Cửa phòng 1101 đối diện có một cánh cửa lưới sắt, một cụ già đi qua đi lại ở trong, Trầm Trọng Tuấn không tốn chút công sức nào đã tìm đến được 1102.

Điện thoại của Lâm Sơ để trong phòng ngủ, cũng không nghe thấy tiếng chuông. Cô ngăn sự hoảng loạn trong lòng lại, bình tĩnh hỏi: “Có việc gì à?”

Trầm Trọng Tuấn liếc vào trong nhà một cái, vách tường bằng xi măng nhìn một cái là thấy hết, xem ra hoàn cảnh sống của Lâm Sơ hơi kém, lông mày anh nhíu lại, chỉ nói: “Đứng ở cửa nói chuyện à?”

Lâm Sơ đang suy nghĩ có nên chặn anh ngoài cửa rồi vào tiếp tục ăn lẩu không, Trầm Trọng Tuấn đã xoay người, đi đến cạnh thang máy nhấn nút, quay đầu nhìn cô: “Đi thôi, chúng ta xuống dưới nói.”

Lâm Sơ không nhịn được thờ dài, cứ từ chối mãi cũng không có tác dụng, ngược lại còn cùng anh làm loại chuyện đó ở trong xe, vừa oán anh vừa giận

mình, bây giờ cũng không có cách nào để chốn tránh, tóm lại vẫn cần phải có một kết quả.

Tuy thời tiết oi bức nhưng ban đêm cũng có gió nhẹ, phe phẩy ngang qua cũng mang đi chút nóng bức.

Giờ chính là thời gian đi dạo sau bữa tối, khắp bốn phía trong tiểu khu đều có những nhóm người tụm năm tụm ba, trên chân những đứa bé là giày trượt phát ra những tia sáng xanh đỏ, lượn qua lượn lại trước mặt các bạn nhỏ khác như muốn khoe khoang, vui vẻ đến mức không chú ý nhìn đường, va đầu vào đầu Trầm Trọng Tuấn, đầu không đội mũ bảo hiểm đập vào kêu ong ong, kêu lên một tiếng rồi mất trọng tâm ngã xuống. Trầm Trọng Tuấn giữ được cổ áo của đứa trẻ, nâng nó dậy, giữ vững rồi vỗ vỗ gáy nó, cố gắng tỏ ra thân thiết: “Có đau không? Lúc chơi đùa phải cẩn thận hơn.”

Đứa trẻ cũng rất có lễ phép, lớn tiếng nói: “Cảm ơn chú!” Xoay người nói chuyện với bạn bè đã đuổi đến nơi, lại trượt ra xa như cá trích.

Trầm Trọng Tuấn đưa Lâm Sơ đi đến chỗ đình nghỉ mát, chỗ này chỉ bật hai ngọn đèn đường, mờ mờ ám ám, có mấy chiếc xe đồ xung quanh, tạo thành một tấm chắn tự nhiên, hiếm có người nhìn về hướng này.

Trầm Trọng Tuấn đi thẳng vào vấn đề: “Trong bộ phận của em có một đồng nghiệp nam mới đến?”

Lâm Sơ ngần ra, không hiểu hỏi: “Đúng thế, sao vậy?”

Trầm Trọng Tuấn nhìn chằm chằm về mặt của cô, hỏi: “Hôm nay lúc tan tầm em đi cùng anh ta?”

Lòng Lâm Sơ treo cao, ý nghĩ đầu tiên là Trầm Trọng Tuấn phái người theo dõi cô, nhưng lại thấy mình vô vị, rõ ràng là nằm mơ giữa ban ngày, chuyện này chỉ xảy ra trong tiểu thuyết thôi, nhưng không ngờ sau này sẽ xảy ra chuyện như thế thật, giờ phút này cô chỉ nói: “Khoan đã, anh hỏi chuyện này làm gì? Anh tìm tôi có chuyện gì không?”

Trầm Trọng Tuấn cảm thấy cô vẫn chưa suy nghĩ kỹ càng, vốn định cho cô hai ngày để tiêu hóa chuyện này, nhưng vừa nãy anh không nhận được đã lao thẳng đến đây rồi. Mắt Trầm Trọng Tuấn sầm xuống nhìn cô, nói hàm xúc: “Lâm Sơ, em cảm thấy quan hệ của chúng ta bây giờ là gì?”

Không đợi Lâm Sơ trả lời, anh nói tiếp: “Trải qua chuyện ngày hôm qua, em cho rằng quan hệ của chúng ta không có gì thay đổi? Lâm Sơ, tôi không phải người tùy tiện như thế, quan hệ hiện tại của chúng ta là quan hệ yêu đương, tôi hy vọng em có thể tự ý thức được điểm ấy, đồng thời duy trì khoảng cách nhất định với các đồng nghiệp nam khác.”

Lâm Sơ không thể tưởng tượng được, ánh mắt cũng thay đổi, cho rằng anh là sinh vật ngoài hành tinh, buột miệng: “Quản lý Trầm, anh quá tự cho là mình đúng rồi!”

Trầm Trọng Tuấn gật đầu: “Có thể là vậy, nhưng tôi tự cho là, cũng là sự thực: tôi hôn em.” Anh xe nát cái vô bọc của Lâm Sơ, nói dứt khoát: “Em cũng không chống cự hoàn toàn.”

Mặt Lâm Sơ đỏ đến mang tai, lập tức phủ nhận: “Anh nói bậy gì đó, chuyện hôm qua tôi không so đo với anh, cũng xin anh đừng nhắc lại nữa.”

Trầm Trọng Tuấn sợ cô thẹn quá hóa giận, dứt khoát chuyển hướng vấn đề ban đầu: “Được, tôi không nhắc lại nữa, em và đồng nghiệp nam kia đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Sơ trừng mắt nhìn anh, hình như hơi tức giận, Trầm Trọng Tuấn bước thêm một bước về phía Lâm Sơ: “Từ đầu tôi đã phân tích cho em, mẹ em bắt em đi xem mắt, em vẫn không chọn được đối tượng để hẹn hò, điều kiện của tôi tốt hơn đối tượng của em nhiều, tôi cũng thích em, tôi là ứng cử viên phù hợp nhất, đồng thời quan hệ của chúng ta cũng đã tiến thêm một bước, điểm ấy em phải thừa nhận. Bây giờ, cho dù em không thích tôi, tôi cũng hy vọng em và người đàn ông khác có quan hệ gì, theo như tôi biết, trong bộ phận của em đều là đồng nghiệp nữ, chỉ có chủ nhiệm của các em là nam, đồng nghiệp nam bây giờ chắc là mới đến, thời gian ở bộ phận các em cũng không lâu, em hoàn toàn có thể giữ khoảng cách với anh ta, gần đây tôi thường vào nội thành, nếu tan tầm em cần người đón, tôi sẽ đi đón em, không cần anh ta.”

Lâm Sơ bối rối, không biết nên khóc hay nên cười, nhìn dáng vẻ tự nói tự nghe của Trầm Trọng Tuấn, cô thấy hơi khó tiếp nhận, ngực phập phồng nói: “Anh nghĩ nhiều rồi, thật sự là nghĩ quá nhiều, quản lý Trầm, cho dù tôi ở với ai, ai đón tôi tan làm thì cũng không liên quan gì đến anh cả, chúng ta chỉ hôn một cái thôi, tôi coi như bị lợn ùn thôi, tôi nói cho anh biết...” Cô im bất, che miệng lùi về sau một bước, vừa tầm chạm vào cột đá của đình nghỉ mát, chóp mũi nóng lên, đôi môi vừa chạm vào đã tránh ra.

Ánh đèn mờ nhạt mù mịt che đầy mây phần sắc mặt đỏ ửng thấp thỏm, Trầm Trọng Tuấn thấp giọng nói: “Đừng nói lời vô nghĩa nữa, vừa nãy tôi nghe nói hôm nay tan làm em đi cùng một đồng nghiệp nam, thấy hơi khó chịu. Vốn dĩ ngày hôm nay sẽ không tìm em, sợ em còn đang tức giận, muốn cho em thêm chút thời gian, Lâm Sơ, mai tôi tới đón em tan làm, có được không?”

Dưới bóng đêm đen đặc, giọng nói trầm thấp nặng nề của anh giống như thoi miên, tim Lâm Sơ đập dồn dập, nhin xuống kích động muốn đánh người, nghẹn đỏ mặt rồi lại tựa sát, vừa nhắm mắt vừa nghiêng răng: “Tôi không thích anh, anh đừng đến tìm tôi!” Nhưng nói xong cũng không thấy thoải mái mà càng bức mình hơn.

Trầm Trọng Tuấn vỗ vỗ đầu cô, chỉ nói: “Thôi, em về trước đi, chờ điện thoại của tôi.”

Lâm Sơ hất tay anh ra, chợt cảm thấy như đàn gảy tai trâu, tức nỏ phổi muốn nói tiếp nhưng Trầm Trọng Tuấn đã gờ cổ tay lên nhìn thời gian, ném lại câu: “Tôi không có thời gian, đi trước đây” liền đi ra khỏi đình nghỉ mát trước, quẹo qua khúc quanh rồi lên xe, không dằn dò gì đã đi mất.

Lâm Sơ đứng ngây ra nửa ngày, thực sự không hiểu được tính cách của Trầm Trọng Tuấn, buồn bực đến mức muốn phát điên.

Lần đầu Trầm Trọng Tuấn học được cách trốn tránh, Lâm Sơ ba lần bốn lượt từ chối anh, khiến anh hơi chịu đả kích. Anh hy vọng Lâm Sơ nói một đằng làm một nẻo, chứ không phải thật sự không hề bị lay động, còn ở lại, đoán rằng Lâm Sơ cũng không nói được lời tốt đẹp gì, hai người lại âm ỉ bế tắc, anh đi trước một bước, để cho cả hai một khoảng trống.

Lâm Sơ chẳng còn khẩu vị gì, Tang Phi Yến và Thi Đình Đình thay phiên tra hỏi cô cũng không trả lời, nói vài câu qua loa rồi rửa mặt đi ngủ, chịu đựng đến hừng đông mới hơi buồn ngủ, mơ màng chìm vào giấc mơ.

Hôm sau vẫn làm việc rồi ăn cơm như bình thường, Lâm Sơ cố gắng không suy nghĩ linh tinh, chỉ là khi nhìn Tiết Quyền cô không nhận được nghi ngờ, không hiểu Trầm Trọng Tuấn sao lại biết đến sự tồn tại của Tiết Quyền. Ra căng tin ăn cơm gặp Dương Thuần Bối đang chậm rãi đi đến, bị cô nàng ngăn lại: “Tôi nay có rảnh không? Tôi đã hẹn Giang Tấn rồi, chúng ta cùng đi ăn nhé?”

Đương nhiên là Lâm Sơ từ chối, Dương Thuần Bối cũng không nhiều lời nữa, vô cùng phấn khởi để cô đi.

Bên này Trầm Trọng Tuấn cảm thấy mình không có thời gian, chạy đua cũng không kịp đến đơn vị của Lâm Sơ lúc bốn giờ. Anh bận bịu suốt ở công ty, mãi đến tận ba rưỡi mới thở phào nhẹ nhõm, vừa bay nhanh vào nội thành, vừa gọi điện cho Lâm Sơ, muốn bảo cô đợi thêm chút nữa, nhưng giữa đường nhận được điện thoại của đồng nghiệp, không thấy tìm thấy tài liệu.

Trầm Trọng Tuấn dừng xe ven đường, bảo đồng nghiệp thử tìm khắp nơi một lần nữa, đồng nghiệp hoang mang: “Không có, thực sự không có, bây giờ phải làm sao, bốn rưỡi là cần dùng rồi.”

Thời gian gấp gáp, Trầm Trọng Tuấn không có thời gian dạy dỗ đối phương, đành vội vàng quay lại, anh nhớ anh từng mang một tập tài liệu photo về nhà nghiên cứu, chắc là vẫn còn ở chỗ nào đấy. Điện thoại của Lâm Sơ mãi vẫn không có người nghe, anh đành gửi một tin nhắn.

Sau khi về nhà anh vào thư phòng tìm kiếm, rồi lại vào phòng ngủ tìm.

Từ khi chuyển đến đây, địa điểm anh sinh hoạt nhiều nhất là thư phòng và phòng bếp, ngăn tủ trong phòng ngủ anh rất ít mở ra. Đồ dùng trong nhà đều do thợ mộc chế tạo, trên mặt còn phản quang lớp ánh sáng màu tím nhạt, kiểu dáng và chạm khắc đều là kiểu lưu hành từ những năm chín mươi, chỉ là dù sao cũng không cầu kỳ bằng tủ hiện đại, ván gỗ trong tủ đã có chỗ hơi mốc, khe hở ngăn kéo cũng to, không cẩn thận sẽ có đồ vật bị lọt xuống.

Trầm Trọng Tuấn kéo ngăn tủ đầu giường ra, quả nhiên là thấy một tập tài liệu photo anh để trong đó, còn có một ít giấy tờ khác và một hộp thuốc, một cái bật lửa.

Anh rút tập tài liệu photo ra, lộ ra một vật gì đó trong khe, đã rơi xuống một nửa, lộ ra một góc hình tam giác. Trầm Trọng Tuấn nhìn kỹ mới phát hiện ra là chất liệu của một bức ảnh, anh giật giật, bức ảnh bị kẹt chặt, không lôi ra được.

Anh lại mở cửa tủ ở dưới, tìm dưới đáy ngăn kéo, dễ dàng kéo được bức ảnh xuống, nhưng vừa nhìn lông mày anh đã nhíu chặt.

Bức ảnh ố vàng cũ kỹ, phía dưới đã hơi phai màu, bối cảnh hình như là khu dân cư này rất lâu về trước, tường bao không giống bây giờ, có vài chỗ đã bong tróc.

Trong hình là Lâm Sơ vẫn còn nét trẻ con, buộc tóc đuôi ngựa, trên người mặc áo lông, đứng trong khung cảnh đất trời ngập tuyết, một tay đút trong túi cạnh người, một tay khác được đối phương nắm chặt đặt bên miệng, hình như đang hà hơi, hai người nhìn về màn ảnh, cười hiện lúm đồng tiền, như gió xuân.

Bỗng nhiên Trầm Trọng Tuấn nhớ ra, Lâm Sơ từng nói, chủ cũ của ngôi nhà này rất tốt với cô, người đàn ông trong hình khoảng hơn hai mươi tuổi, hình như thật sự đối xử rất tốt với cô.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Lúc Lâm Sơ nhìn thấy tin nhắn đã là bốn rưỡi, buổi họp các phòng kéo dài nửa giờ, làm hại trên đầu cô còn có rất nhiều công việc chưa hoàn thành.

Trong tin nhắn Trầm Trọng Tuấn nói hôm nay anh có việc, bảo Lâm Sơ tan việc thì tự mình về nhà. Lâm Sơ bĩu môi, quả quyết xóa tin nhắn.

Cô cẩn thận sắp xếp lại công việc, tính toán mang về nhà làm nốt, bước nhanh đi tới cửa chính đơn vị, lại gặp Giang Tấn đang đứng dựa vào bên cạnh xe máy, chỉ về phía cô mà nói với Dương Thuần Bối: “Cô nhìn đi, không phải đã tới rồi sao!”

Dương Thuần Bối như có vẻ không vui, miễn cưỡng cười nói: “Chờ cô thật lâu rồi, tôi đã nói các cô còn chưa họp xong, anh ta nhất định muốn chờ!”

Lâm Sơ sững sờ, sớm quên mất những lời mà buổi trưa Dương Thuần Bối đã nói với cô ở trong nhà ăn, kỳ quái hỏi: "Chờ tôi làm gì?"

Giang Tấn lập tức liếc về phía Dương Thuần Bối, Dương Thuần Bối vội vàng giải thích: "Ài, không phải buổi trưa đã nói với cô cùng nhau đi ăn cơm rồi ư, có phải cô không nhớ không, tôi đã nói với Giang Tấn rồi, nhưng Giang Tấn anh ta không tin, cô nói với anh ta đi!"

Lúc này Lâm Sơ mới nhớ ra, nói với Giang Tấn: "Tôi đã nói với Dương Thuần Bối là không đi rồi, các người tự đi đi!"

Giang Tấn nói: "Làm sao cô lại khó mời như vậy chứ, không phải chỉ là một bữa cơm thôi sao!"

Lâm Sơ cười nói: "Chỉ là một bữa cơm mà thôi, làm sao nhất định phải mời tôi?"

"Giữa bạn bè ăn cơm còn cần lý do gì à, không phải chúng ta là bạn bè sao!"

Lâm Sơ suy nghĩ một chút, vỗ vỗ balo lệch vai của mình nói: "Anh xem trong balo của tôi có rất nhiều tài liệu, còn một đồng việc lớn phải làm đây này, thật sự không rảnh để đi ăn cơm."

Lâm Sơ nói thật, Giang Tấn lại giận.

Mấy ngày nay anh ta trôi qua cũng không dễ dàng, ngày người một tuần trong bệnh viện, bất kỳ chỗ nào đều có thể thấy thi thể được trùm kín bằng vải trắng, đi qua đi lại đều là mùi vị của thuốc khử trùng, cuối cùng tuy là tìm được tin tức trọng đại độc nhất vô nhị, nhưng lại không ai mừng thay cho anh ta, ăn mừng cùng với anh ta, cũng chỉ có đồng nghiệp ở tòa soạn báo mới bảo anh ta dùng tiền thưởng mời một bữa cơm, còn lại thì tất cả đều là tin nhắn và điện thoại quan tâm của Dương Thuần Bối.

Giang Tấn muốn Lâm Sơ khen anh ta một câu, nhưng hình như Lâm Sơ hoàn toàn quên mất chuyện này, theo lý Dương Thuần Bối nên nhắc nhở cô mới đúng.

Giang Tấn không muốn lại ăn nói khép nép, dứt khoát không để ý tới Lâm Sơ nữa, cười xe máy tới để Dương Thuần Bối ngồi lên, lạnh nhạt nói với Lâm Sơ: "Được, lần sau lúc nào cô rảnh rồi thì tôi lại mời!"

Dứt lời, "Àm" một tiếng cấp tốc rời đi.

Lâm Sơ nhún nhún vai, thiên tân vạn khổ chen lấn trong xe buýt, rất lâu sau mới tới bến, lại đi bộ lâu tới mức đầu đầy mồ hôi mới về tới phòng trọ.

Thời tiết quá nóng, cô cũng không có khẩu vị gì, sau khi tắm một cái thì lập tức bắt đầu công việc, khua khua gõ gõ trên máy vi tính, lúc hoàn thành một nửa cô mới cảm thấy có chút đói, mở tủ lạnh ra ăn sáng, "rắc rắc" cắn đến giòn giã.

Lúc tìm được vấn đề mấu chốt, trong lúc vô tình Lâm Sơ còn phát hiện ra một tin tức gần đây, nhà xưởng của nhà máy hóa chất Điền Bắc gặp chuyện không may Phương Thừa chính thức khởi tố tập đoàn Thành Thủ lên tòa án cấp thành phố Nam Giang, tin tức đã biến mất không dấu vết rất lâu rồi lại lần nữa bị phơi bày ra trước mặt mọi người, là doanh nghiệp nhà nước được tư nhân hóa ở thành phố Nam Giang, không để ý hoàn cảnh xây dựng, không quan tâm đến an nguy của quần chúng, dùng bạo lực tiến hành phá dỡ và di dời đi nơi khác, đây không thể nghi ngờ là một nét mực đậm vào công lao kiến thiết to lớn của thành phố Nam Giang trong vòng vài chục năm nay, vừa đen lại vừa thối.

Lâm Sơ nhú nhú mày, cầm mì ăn liền rót trên trên bàn phím lên nhét vào trong miệng. Theo lý mà nói, chuyện này nếu không phải Phương Thừa bên Nam Hồ nào loạn thì đã sớm bị che giấu đi rồi, điều này cũng đủ chứng minh ban đầu Phương Thừa và Thành Thủ đã bàn luận xong xuôi, nhưng trong nháy mắt khi sự cố đã dần dần phai nhạt trong trí nhớ của mọi người thì chuyện xưa lại được nhắc lại, hơn nữa còn kiện lên tòa án cấp trên. Lâm Sơ trầm nghĩ vẫn không có cách giải, sau khi ăn mì ăn liền xong thì vẫn không nghĩ thông, vì thế dứt khoát quyết định không nghĩ những chuyện không có quan hệ gì với cô này nữa, nắm chặt thời gian hoàn thành công việc còn dư lại, cô gắng đến tận rạng sáng cô mới có thể đi ngủ.

Tiếng côn trùng kêu vang, tiếng chim hót, từng hồi âm thanh tự nhiên giống như đang diễn hợp tấu, có người trần trọc trở mình.

Chữ Tiền vốn là thị trấn nhỏ, nhiều năm qua cũng không được lãnh đạo thành phố Nam Giang coi trọng, rất nhiều góc vẫn còn giữ lại tất cả diện mạo cũ kỹ nguyên sơ của trấn nhỏ, cư dân lâu nhất ở đây cũng đã chứng kiến Chữ Tiền qua hơn hai mươi năm mưa gió từ thị trấn chuyển thành khu vực trực thuộc thành phố, sau khu này là kênh Hắc Thủy, ở giữa được ngăn cách bởi một rừng cây nhỏ, vào nửa đêm có thể thường xuyên nghe thấy tiếng ếch kêu.

Trầm Trọng Tuấn nằm ở trên giường, tay nâng ảnh chụp tao nhã lật đi lật lại.

Từ nhỏ Lâm Sơ đã rất đẹp, khuôn mặt xinh xắn trắng nõn, mang theo một chút mập mạp của trẻ con, có lẽ là mười ba mười bốn tuổi, cảm giác không buồn không lo.

Nhưng hiện tại Trầm Trọng Tuấn không muốn nhìn Lâm Sơ, anh chỉ muốn biết người đàn ông bên cạnh Lâm Sơ là người nào, cử chỉ quá mức thân mật, tâm tư Trầm Trọng Tuấn nặng trĩu.

Tin nhắn anh gửi cho Lâm Sơ như đá chìm xuống đáy biển, hình như bất kể anh làm bao nhiêu hành động, Lâm Sơ đều ngăn anh ở bên ngoài.

Trầm Trọng Tuấn cũng không phải là người da mặt dày, ba phen mấy bận bị cản trở, anh cũng sẽ không thoái mái, chỉ là chung quy vẫn bị dục vọng muốn có được Lâm Sơ quấy nhiễu.

Giờ phút này anh lật tới lật lui nhìn chăm chăm tấm hình này, hoài nghi, không cam lòng, buồn khổ cùng với lửa giận anh cẩn thận cất giấu trong lòng đều bộc phát, anh không biết kế tiếp nên làm cái gì, bên cạnh Lâm Sơ xuất hiện đồng nghiệp nam, anh có thể trực tiếp chạy tới nhắc nhở, nhưng tấm hình cũ này, nếu đặt ở trước mặt Lâm Sơ, có thể sẽ gọi lại những kỉ niệm trước kia của cô hay không? Trầm Trọng Tuấn không muốn.

Nghĩ tới nghĩ lui, anh quyết định tạm thời buông xuống, cũng không đi tìm Lâm Sơ, chính anh cũng cần thời gian suy nghĩ.

Thứ tư trôi qua trong sóng êm gió lặng, không có tên tuổi người nào xuất hiện trong di động Lâm Sơ, ngược lại Tiết Quyền đã lấy được số điện thoại Lâm Sơ, không giải thích được hỏi: "Trước kia cô cũng dùng số này?"

Lâm Sơ không hiểu: "Đúng vậy, sao thế?"

Tiết Quyền cau mày, cũng không trả lời, chỉ lên mạng tìm một bài nhạc chuông, dùng làm nhạc chuông điện thoại riêng cho Lâm Sơ.

Buổi chiều chị gái đồng nghiệp bảo Lâm Sơ gọi điện thoại tìm người, Tiết Quyền suốt ngày chạy nhảy khắp nơi, cũng không an phận, lúc cần anh ta nghiêm chỉnh làm việc đều không tìm được người.

Cuộc gọi mới vừa thông, đã lập tức nghe được một câu ca vang dội trong hành lang bên ngoài phòng làm việc: "Trên trời rơi xuống một Lâm muội muội", cộng thêm một câu tiếp theo, đơn khúc tuần hoàn liên tục lặp lại hai lần, Lâm Sơ lập tức hồi phục tinh thần, dùng sức nhấn cúp điện thoại.

Tiết Quyền xoay điện thoại di động chậm rãi đi tới, ghé vào bên cạnh bàn làm việc của Lâm Sơ, cột nhà dựa sát vào nói: "Mới vừa cho cô số điện thoại, cái người này đã dùng tới rồi hả?"

Lâm Sơ dịch sang bên cạnh, giữ một khoảng cách với anh ta, chị gái đồng nghiệp lập tức ngoắc tay gọi Tiết Quyền, gọi anh ta tới xử lý công việc, chỉ là trong ánh mắt mọi người lúc nhìn hai người trẻ tuổi này không khỏi mang theo một tia khác thường.

Trong đơn vị loại này sợ nhất chính là kéo bè kết phái, chỉ là chức vị của Lâm Sơ quá thấp, xa xa không tới cái giới hạn kia, vì vậy cô sợ nhất là đặt điều nói xấu, Lâm Sơ gõ vang chuông báo động, cố gắng tránh khỏi hoa hoa công tử.

Đảo mắt trời sáng rồi lại tối, rốt cuộc cũng đến thứ năm. Đã bước vào tháng tám, trong đơn vị có đồng nghiệp trong nhà là bối cảnh quân nhân, trong đó Kiến Quân Tiết là cô gái thích nói khoác với người khác về các loại cấp bậc trong đại viện nhất.

Lâm Sơ ở trong phòng họp lâu hai thay sườn xám, lúc kéo màn vải ra vẫn còn nghe thấy đồng nghiệp đang thao thao bất tuyệt, Dương Thuần Bối rí tai cô: "Cô ta cũng thích khoe khoang, cũng không nhìn mấy nữ sinh khác một chút, còn không phải là có toàn bộ hải lực không ba quân sao!" Che miệng cười cười, cô ấy còn nói: "Cô nói cái đơn vị rách này của chúng ta có gì tốt, tất cả mọi người đều muốn chen vào nơi này, còn đều là người thuộc loại đổ bỏ đi, doanh nghiệp nhà nước người ta hình như không như vậy đi!"

Lâm Sơ cười nói: "Ai biết được, có lẽ là phong thủy tốt."

Một nhóm cô nương xinh đẹp mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, cùng với mặt trời chói chang trên đỉnh đầu cung nghênh đoàn khảo sát của thành phố Lâm, trong số những lãnh đạo Thị ủy đi phía trước có mấy gương mặt quen thuộc, trước đây không lâu mới vừa đến lấy thi thể ở khu rác thải nông dân.

Một giọt mồ hôi từ trên trán chảy xuống, Lâm Sơ không dám đưa tay lên lau, đoạn chính đứng ở đó, tầm mắt thỉnh thoảng cùng với Dương Thuần Bối giao nhau, trong mắt của hai người đều là oán trách và bất đắc dĩ.

Những người lãnh đạo nhân nhả, chấp tay sau lưng đi dạo từ phía đông sang phía tây, rất lâu sau mới tới vị trí của Lâm Sơ, rốt cuộc Lâm Sơ có thể đi vào chỗ thoáng mát, thay lãnh đạo mở cửa tiến vào sảnh triển lãm.

Dương Thuần Bối đi cùng người phụ trách sảnh triển lãm làm người giới thiệu, Lâm Sơ vội vàng bưng trà dâng nước, đi tới đi lui, tận lực tránh ống kính của nhiếp ảnh gia.

Có mấy bước sai lớn, giày cao gót giẫm ở trên gạch men sứ, mạnh mẽ phát ra hai tiếng giòn vang, có lãnh đạo chú ý tới cô, cười nói: "Tiểu cô nương đừng vội rót nước, chú ý an toàn dưới chân, qua bên kia ngồi một chút đi, không sao!"

Lâm Sơ ngưng ngừng cười một tiếng, lại có một chút thụ sủng nhược kinh, ngồi xuống nghỉ ngơi tất nhiên không được, cô rót xong một ly trà cuối cùng, lập tức đứng ở cạnh tường sắm vai tượng gỗ.

Vị lãnh đạo kia đang thân thiết nói với một người khác: "Ba bốn năm không tới, ngược lại biến hóa thật lớn mà, lão Tiết, ông còn nhớ hay không năm đó."

Một nhóm người trung niên bắt đầu nhớ lại lúc trước, đơn vị to như vậy, ngược lại thời gian dạo chơi ở trong sảnh triển lãm của bọn họ lại là lâu nhất, đến

gần ba giờ thì cuối cùng mới kết thúc chuyến thăm, vị lãnh đạo kia đi qua trước mặt Lâm Sơ, còn cười nói với cô: "Bây giờ có thể đi nghỉ ngơi, xem ra chúng ta đến đây, người bị giầy vò nhiều nhất chính là những tiểu cô nương này nha!"

Lâm Sơ hé miệng cười cười, chợt có cảm giác vinh dự như được giáo viên khen ngợi.

Công việc cuối cùng cũng kết thúc, Lâm Sơ và Dương Thuần Bối thở phào một cái, hai người nóng lòng trở về, vội vàng chạy về cao ốc văn phòng.

Dương Thuần Bối thay sườn xám, lần nữa thắt thành đuôi sam, nói: "Ai, vị lãnh đạo nói chuyện với cô kia xem ra thật không tệ, cũng không có một chút kiểu cách nhà quan nào, chức vụ gì thế?"

Lâm Sơ nói: "Tôi căn bản không có đề ý, một đồng cục này một đồng cục kia, nghe cũng rối loạn!"

Dương Thuần Bối cười nói: "Tôi cũng vậy không cần thận lắng nghe, chỉ là hần không phải là lớn nhất."

Sau khi thay quần áo xong hai người trở lại phòng ban của mình, lượng công việc hôm nay của Lâm Sơ tương đối ít, hơi ngây ngốc một lát đã đến lúc tan việc, mới vừa thu thập xong chuẩn bị rời đi, đã thấy lãnh đạo phòng ban từ bên ngoài chạy về, ngăn Lâm Sơ lại nói: "Buổi tối có chuyện gì không, nếu không có chuyện gì thì tăng ca."

Lâm Sơ nói: "Tối nay em không có chuyện gì, công việc gì vậy ạ?"

Lãnh đạo lại nói: "Bữa tiệc."

Lâm Sơ làm việc suốt cả một năm, chưa bao giờ tham gia bất kỳ bữa tiệc nào.

Cũng rất nhiều người cho là trong doanh nghiệp nhà nước chỉ có "Bối cảnh" là quy tắc ngầm, lại không biết bữa tiệc cũng là một trong số đó, chỉ cần là công ty cần lợi nhuận, cũng chưa có công ty nào không có quy tắc ngầm, cố gắng vì thành phố xử lý rác thải, không kiếm được tiền không có nghĩa là không cần kiếm tiền, Lâm Sơ am hiểu sâu sắc câu nói này, vì vậy khi Dương Thuần Bối oán trách với cô về bữa tiệc thì cô cũng chỉ có thể thấy nhưng không thể trách.

Chỉ là loại chuyện như này trong phòng ban từ trước đến giờ đều không tới phiên Lâm Sơ, hôm nay lại không biết xảy ra chuyện gì, lãnh đạo lại phải dẫn cô theo, Lâm Sơ không khỏi thấp thỏm, trong lòng bất an, muốn mở miệng cự tuyệt, rồi lại sợ trong lời nói có gì sai sót, dù sao một phút trước cô mới vừa đồng ý làm thêm giờ, nếu một phút sau lại kiêu cố, không khỏi quá mức rõ ràng.

Lãnh đạo thúc giục nói: "Thu dọn nhanh lên một chút, bây giờ chúng ta sẽ xuất phát, cũng sẽ không vào ăn quá muộn."

Lâm Sơ khô khan nói: "Em không biết uống rượu."

Lãnh đạo nói: "Không cần cô uống, ngồi một chỗ là được, nhanh lên một chút nhanh lên một chút, chắc hẳn bọn họ đều đã lên xe rồi, yên tâm đi, có rất nhiều cô gái mà, không phải chỉ riêng một mình cô đâu!"

Dứt lời, ông ta xoay người rồi đi, lại thúc giục Lâm Sơ nhanh chóng theo kịp, Lâm Sơ ngay cả thời gian kiểm có cũng không có.

Địa điểm xác định tại tập đoàn khách sạn Nam Hồ, muốn đi qua đó cần phải tốn chút thời gian. Lâm Sơ vui ở ghế cạnh tài xế gọi điện thoại cho Diệp Tinh, Diệp Tinh còn chưa tan việc, kinh ngạc nói: "Muốn cậu tới bữa tiệc? Trời ạ, sẽ không phải là đã xảy ra chuyện gì rồi đi!"

Lâm Sơ tự mình an ủi: "Không có." Cô cố ý nói: "Như vậy, trước bây giờ nhất định tớ sẽ không rảnh, cậu phải là thật sự có chuyện gì, thì hãy gọi điện thoại cho tớ nhé!"

Diệp Tinh và Lâm Sơ chung đụng bốn năm, mười phần ăn ý, lập tức hiểu ngầm trong lòng: "Được, tớ cảm thấy tớ bên này nhất định phải giúp cậu một chuyện, đến lúc đó sẽ điện thoại cho cậu!"

Lâm Sơ an tâm không ít, đảo mắt đã tới khách sạn.

Lãnh đạo giải thích là, nhân số không đủ, gọi Lâm Sơ cho đủ số, vì vậy không liên quan tới phòng ban, lãnh đạo chức vị cao không thể tham gia.

Thật ra thì các cô gái tới trình diện cũng chẳng có bao nhiêu người, hai cô gái quen mặt thuộc phòng tổng giám đốc, hai người khác Lâm Sơ chưa từng thấy qua, nhưng hiển nhiên các cô ấy rất quen thuộc với bàn rượu, cực kỳ thuần thục.

Tổng giám đốc Tiểu Trâu vóc người cao gầy, diện mạo lãnh diễm, là người cũng rất dễ chung đụng, vừa lôi kéo Lâm Sơ ngồi xuống, vừa nhỏ giọng giới thiệu cho cô: "Hai người kia là của Thành Thủ, mấy vị cục trưởng thì không cần tôi nói nữa, có người nghiêm chỉnh tới dùng cơm, không nghiêm chỉnh cũng như vậy có vài người." Cô ấy lại kỳ quái nói: "Chỉ là làm sao cô có thể chạy tới nơi này, thật đúng là kỳ quái."

Lâm Sơ cũng không hiểu, chỉ là rất nhanh cô đã biết rõ đáp án.

Lâm Sơ đáng dấp non nớt, ở trên bàn rượu rất quy củ, chỉ cúi đầu nhấp từng chút từng chút rượu đỏ, mọi người mò mẫm lẫn lộn rèn luyện nhiều năm, liếc mắt một cái đã nhìn ra điểm khác thường, mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không có người nào lên tiếng.

Vị lãnh đạo từng cùng Lâm Sơ nói chuyện buổi chiều ngồi ở chéch đối diện, rượu say tai nóng nhiệt độ bên trong phòng lên cao, không biết là người nào

khỏi xương, để mấy tiểu cô nương đứng dậy mời rượu, hơn nữa còn nhảm vào Lâm Sơ: "Họ cũng đều đã uống không ít rồi, cứ tùy ý là được, mới vừa rồi cô cũng không uống bao nhiêu, quá không tôn trọng lãnh đạo mà!"

Vị lãnh đạo thân thiết kia lập tức nói giúp Lâm Sơ: "Không thịnh hành bắt nạt tiểu cô nương nữa đâu nhé." Ông ta cười hỏi Lâm Sơ: "Thoạt nhìn cô vẫn còn trẻ, năm nay bao nhiêu tuổi?"

Trong lòng Lâm Sơ bắt đầu lộp bộp, trực giác hôm nay bản thân phạm vào ngu ngốc, cô cười nói: "Hai mươi lăm rồi ạ."

Lãnh đạo "À" một tiếng: "Thật không nhìn ra, còn tưởng rằng cô mới vừa tốt nghiệp chứ!"

Mọi người xôn xao mời rượu nói chuyện phiếm, vị lãnh đạo nói chuyện với Lâm Sơ, ngược lại vẫn chưa để khiến người khác chú ý: "Có bạn trai chưa?"

Lâm Sơ gật đầu một cái: "Có rồi, cũng sắp kết hôn ạ!"

Lâm Sơ phỏng đoán đàn ông đều thích sạch sẽ, tiểu cô nương tuổi còn nhỏ, cô cố ý trả lời như vậy, có lẽ có thể tiêu diệt mấy phần ý định của người khác.

Nhưng đàn ông không đàm hôn luận gả với cô, người nào quản nội dung cô nói là gì chứ.

Lãnh đạo lúc trước mới vừa thay cô từ chối uống rượu, chỉ chốc lát sau lại đổi lời, bảo cô uống vài chén, tự nhiên lại có người khác ồn ào lên.

Lâm Sơ không thể lập tức làm mất mặt đối phương, đành chậm rãi uống nốt rượu đỏ trong tay, lại giả bộ như từ lượng kém, cố ý lung lay vài cái mới một lần nữa ngồi xuống, trên thực tế một ly rượu đỏ căn bản không làm cô say được.

Một lát sau cô lại bị khuyến khích uống thêm một ly rượu, người đó còn dùng ánh mắt dọn ra một chỗ ngồi, xong xuôi lập tức bảo cô ngồi bên cạnh lãnh đạo mời rượu, Lâm Sơ thật sự không biết đối phó thế nào, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt ngồi xuống, thận trọng uống xong chén thứ hai, trên mặt đã phiếm hồng, ý thức đã có nửa phần mơ hồ.

Thời gian bấy giờ chậm chạp chưa tới, cô lại không thể về chỗ ngồi của mình được, lãnh đạo bắt đầu câu có câu không nói chuyện phiếm với cô, tới cuối cùng, không khí trên bàn rượu cũng đã càng ngày càng náo nhiệt, tay lãnh đạo cũng đã đánh về phía chân Lâm Sơ, cười nói: "Tuổi còn nhỏ, lại rất có năng lực, đọc sách tốt công tác cũng tốt, ba mẹ cô nhất định vì cô mà kiêu ngạo!" Nói xong, tay kia dứt khoát đặt lên phía trên.

Lâm Sơ hơi biến sắc mặt, không khỏi giật giật chân, ngoài miệng trả lời qua loa, nhưng mà tay của đối phương lại như mọc rễ, sau khi dính ở phía trên còn dùng ngón cái vuốt ve, Lâm Sơ lập tức nổi da gà, không biến sắc cầm ly rượu lên, mỉm cười nhấp một ngụm, lại chột ho khan, thân thể run rẩy dữ dội, rượu ở trong miệng cũng nhỏ xuống trên đùi, bàn tay to kia lập tức rút lại.

Lâm Sơ thở phào nhẹ nhõm, không nghĩ cái tay kia lại thuận thế vỗ vỗ phía sau lưng cô, lãnh đạo quan tâm nói: "Sao lại uống vội vã như vậy, từ từ uống từ từ uống....uống...ng!"

Động tác trên tay chậm lại, một đường vuốt ve, thậm chí Lâm Sơ có thể cảm thấy ngón tay của ông ta cách quần áo chạm vào dây áo ngực của mình.

Sống lưng Lâm Sơ cứng đờ, khóe miệng cũng không gượng nổi nụ cười nữa, chuông điện thoại di động vừa đúng lúc vang lên, cô đột ngột đứng lên, cố gắng đè xuống tức giận cùng ghê tởm, nói một tiếng xin lỗi với lãnh đạo xong lập tức vội vã chạy ra bên ngoài.

Phòng ăn ở lầu ba của nhà hàng Trung Quốc này giống như là mê cung, trên vách hành lang chạm khắc du long giống như bức tranh, một đường kéo dài đến đại sảnh của nhà hàng. Cửa chính của mỗi một gian phòng đều giống nhau, nóc nhà thật cao, đi qua đi lại cũng vẫn giống như đang dậm chân tại chỗ, rất dễ làm cho người ta lẫn lộn.

Lúc Lâm Sơ nhìn thấy nơi nơi đều là du long trên tường trắng thì vô cùng choáng váng, cảm di động đi xa một chút, cảm giận nói: "Làm sao tìm được chỗ để rồi đi đây!"

Diệp Tình hỏi cô tình huống thế nào, Lâm Sơ nói xong lập tức uất ức ngán lệt: "Ghê tởm chết đi được, còn già hơn cha tớ, lại còn sờ chân của tớ, ghê tởm, ghê tởm!"

Diệp Tình tức giận nói: "Cậu cứ nói trong nhà có việc, lập tức rời đi!"

Lâm Sơ hung hăng gạt đầu, lau đi nước mắt vì không nhìn được mà rơi xuống: "Tớ lập tức rời đi, cùng lắm thì bị chủ nhiệm mắng thôi, tớ cũng không phải là người làm tiểu thư đâu!" Cô tức giận thờ hồn hèn xoay người đi vào phòng, nén lệ nói rõ tình huống với lãnh đạo: "Chị gái em trúng độc khí than, hàng xóm của chị ấy mới vừa gọi điện thoại tới cho em!"

Nước mắt là chảy rơi xuống, xem ra không giống giả vờ, lãnh đạo cũng tạm thời không nóng vội, quan tâm hỏi có cần đưa cô đi hay không, dĩ nhiên Lâm Sơ cự tuyệt, vội vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng.

Bên kia Trầm Trọng Tuấn đứng ở khúc quanh trong hành lang hút thuốc, cuộc trò chuyện lúc trước của Lâm Sơ rơi vào tai anh không sót một chữ nào.

Hai ngày này anh loay hoay không thể phân thân, nguyên bản chỉ vì muốn bớt chút thời gian suy nghĩ một chút, ai ngờ anh căn bản ngay cả thời gian suy nghĩ cũng không có, ngược lại tầm nhìn kia lại bị anh giấu rất kỹ, anh chỉ thỉnh thoảng liếc một cái, gương mặt của Lâm Sơ luôn là nhìn mãi không chán.

Trầm Trọng Tuấn hết sức nhẩn nại, vừa mạnh mẽ hít một hơi, lại nhìn thấy Lâm Sơ lau nước mắt, ngẩng đầu mà bước ra, anh mới thở phào nhẹ nhõm, lại né tránh lùi về phía sau, một đường đưa mắt nhìn cô đi vào thang máy.

Lần nữa trở về phòng, những người khác lập tức ồn ào lên: "Mới vừa rồi chúng tôi còn nói có phải anh lạc đường rồi hay không, phải biết là bên trong phòng cũng có nhà vệ sinh, anh nhận điện thoại xong lại đi vệ sinh cũng không cần phải lâu như vậy chứ!"

Trầm Trọng Tuấn mỉm cười phụ họa mấy câu, giờ ly rượu lên buồn bực nhấp một ngụm.

Lần này do Phùng Chí làm chủ chiêu đãi ở khách sạn nhà mình, mục đích là chiêu thương cho hạng mục đang dang dở, Trầm Trọng Tuấn cũng không tiết lộ bất kỳ điều gì, trước sau như một kiên trì lập trường của mình, Phùng Chí khó tránh khỏi giận dữ, rồi lại không thể dùng sức mạnh.

Nhưng không nghĩ tới sau khi Trầm Trọng Tuấn ngồi xuống lại chủ động hỏi anh ta: "Sau khi ra cửa quẹo trái, cửa thứ tư từ bên trái qua, tối nay bên trong là người nào?"

Phùng Chí suy nghĩ nói: "Cửa thứ tư. Phòng số 6." Anh ta chau mày, mỉm cười nhìn Trầm Trọng Tuấn: "Sao lại hỏi thăm cái này?"

Trầm Trọng Tuấn chỉ chờ anh ta trả lời, cũng không lên tiếng, Phùng Chí không nạy ra lời, suy nghĩ một chút thì nói: "Quan chức của thành phố Lâm!"

Anh ta không nói cụ thể tên người cùng với chức vị, chỉ nói là đoàn khảo sát cận kỳ.

Trầm Trọng Tuấn cau mày nói: "Tôi muốn biết tình huống ở trong gian phòng kia tối hôm nay."

Phùng Chí cười một tiếng: "Vậy còn không dễ dàng sao, trở về sẽ nói cho cậu biết!"

Sau khi kết thúc bữa cơm mọi người đi tới địa điểm hoạt động kế tiếp, Trầm Trọng Tuấn đi chậm lại phía sau một bước, nghe Phùng Chí thuật lại tình huống trong phòng số 6, sau khi nghe xong sắc mặt anh trầm xuống, không khí đột nhiên bị đè thấp xuống làm cho người xung quanh không rét mà run.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Lâm Sơ thật sự uất ức, không người nào có thể an ủi tâm hồn của cô.

Sau khi trở về thì nhận được điện thoại Diệp Tĩnh gọi tới, sau khi biết cô đã không sao thì nói: "Cậu nói xem, nếu người nọ nhỏ tuổi hơn một chút, bộ dạng dễ nhìn một chút, vậy cũng còn có thể suy tính, nhưng xem như cậu nói già như vậy lại ác độc như vậy, tớ nghĩ cũng muốn ối."

Lâm Sơ cuộn tròn ở đầu giường, phẫn uất nói: "Muốn suy tính thì tự cậu đi mà suy tính, bây giờ là cậu làm tớ buồn nôn rồi!"

Thật ra thì Diệp Tĩnh nói cũng không phải không có đạo lý, nếu đối phương là người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn, phong thái cử chỉ phong độ, thì tuy Lâm Sơ rất phẫn hận, nhưng không nhất định sẽ ghê tởm đến mức buồn nôn, loại tiêu chuẩn đồng thời này sẽ làm cho người ta khinh bỉ, Lâm Sơ hoàn toàn không muốn thừa nhận, chỉ là trước khi ngủ lại nghĩ tới Trầm Trọng Tuấn.

Hành vi của Trầm Trọng Tuấn quá đáng gấp trăm lần vị lãnh đạo kia, nhưng Lâm Sơ không có cái loại kích động hận không thể chém đối phương làm trăm mảnh đó, đến cuối cùng Lâm Sơ ôm hận mà ngủ, một cái ý niệm cuối cùng trong đầu là, cô thà bị Trầm Trọng Tuấn sờ.

Tuy ghi hận trong lòng như thế nào đi nữa, Lâm Sơ vẫn phải trở về đơn vị đi làm như cũ.

Ngày hôm qua cô rời khỏi bữa tiệc trước, cũng không biết sẽ có hậu quả gì, tới lúc lãnh đạo bộ phận đạt tới, cô không khỏi lo lắng đề phòng, lại muốn đâm cây bút bi trong tay vào người lãnh đạo cho hả giận. May mà lãnh đạo vẫn không tìm cô, có lẽ chuyện cứ như vậy coi như bỏ qua rồi.

Các đồng nghiệp cũng không biết chuyện Lâm Sơ tham gia bữa tiệc, sau khi tiễn đoàn khảo sát đi thì bọn họ một thân nhẹ nhõm, tiếp tục uống trà xem báo chí, lại thương lượng hai ngày nghỉ nên ở nhà chăm con hay là ra cửa đi dạo phố.

Lâm Sơ gọi điện thoại về nhà, cô dự định thứ bảy này sẽ đi đăng ký khóa học Anh ngữ và kế toán, mẹ Lâm nói: "Nghĩ như thế nào mà lại đi học những thứ này?"

Lâm Sơ trả lời: "Anh ngữ của con quá kém, chỉ mới được cấp bốn, học thêm một chút Anh ngữ khẳng định không thừa, trong đơn vị có rất nhiều người đều bí mật nộp báo cáo lên các phòng ban đấy, năm sau có cơ hội thi có thể chuyển vị trí công tác rồi."

Lúc cô đi học quá lười, bỏ lỡ rất nhiều cơ hội học tập, cho đến sau này đi làm việc cô mới bắt đầu hối hận, nhất là lúc điền lý lịch sơ lược đều là trống rỗng. Hơn nữa hiện tại thân ở quốc xi*, suốt ngày đều chỉ làm chút viết viết lách lách cứng nhắc, nếu một ngày kia cô rời khỏi nơi này, thì đồng nghĩa với việc kinh nghiệm làm việc cũng trống rỗng, cô lại không còn là người mới tốt nghiệp nữa, cũng không có công ty nào sẽ đồng ý để cho cô học tập từ đầu,

có lẽ Lâm Sơ buồn lo vô cớ, hoặc cứ coi như là suy nghĩ chu toàn, kế hoạch lập ra bắt đầu từ bây giờ, luôn là lo trước khỏi họa.

*xí nghiệp nhà nước

Chủ nhật không thể về nhà, mẹ Lâm khó tránh khỏi không vui, lại hỏi cô và vị thầy giáo lần trước xem mắt kia có còn liên lạc hay không, lần này Lâm Sơ không giấu giếm chút nào: "Có từng nói chuyện điện thoại một lần, anh ta hình như không phải rất hài lòng."

Mẹ Lâm hỏi: "Cái gì? Không hài lòng về con á?"

Người làm mẹ luôn luôn cho rằng đứa bé nhà mình là ưu tú nhất, mẹ Lâm cũng không ngoại lệ. Lâm Sơ bắt đầu kể: "Nghe ý tứ của anh ta, chắc là cảm thấy trình độ học vấn của con quá thấp, tuổi lại nhỏ, tiền lương cũng thấp, anh ta không quá vừa ý."

Mẹ Lâm la ầm lên: "Đùa gì thế, trình độ học vấn và tiền lương của con thấp á? Hiện tại mới vừa tốt nghiệp đã có thể có được phần tiền lương như của con đã rất tốt rồi!"

Tiền lương mỗi tháng của Lâm Sơ quả thật cực thấp, có lẽ tiền lương của nhân viên phục vụ phòng ăn cũng còn cao hơn cô một hai trăm, chỉ là tiền thưởng cuối năm của cô coi như phong phú, vụn vặt tổng cộng lại, tiền lương hàng năm cũng ở mức khá, không thấy thấp hơn vị thầy giáo kia bao nhiêu, chỉ là vật giá ở thành phố Nam Giang quá cao, bây giờ cô không có bao nhiêu tiền gửi ngân hàng.

Về phần trình độ học vấn, hiện tại cô thật sự không định thi nghiên cứu sinh, vì vậy cũng không thể trách được.

Mẹ Lâm bị đá kích, âm thầm oán giận em gái giới thiệu người không đáng tin cậy, dự định là chính mình tự đi xem xét thí sinh, chỉ trách tất cả mọi người trong phòng ban của Lâm Sơ đều là phụ nữ, bà thật sự vì Lâm Sơ mà suy nghĩ nát óc.

Một ngày công tác nhẹ nhàng thoải mái, rốt cuộc lại đến lúc tan việc, giống như là đã tính sẵn, chuông điện thoại di động cũng đúng lúc vang lên.

Lâm Sơ nhìn chằm chằm tên họ trên màn hình hồi lâu, thấy đối phương không có xu hướng ngắt máy, cô mới chậm rãi rì bắt máy: "A lô."

Trầm Trọng Tuấn hỏi: "Tan việc rồi chứ?"

Lâm Sơ "Ừ" một tiếng, kéo khóa kéo của balo lệch vai lên, lại nghe thấy Trầm Trọng Tuấn nói: "Tôi đang ở ngoài cửa đơn vị của em, em đi ra đi."

Lâm Sơ đứng yên tại chỗ, không biết Trầm Trọng Tuấn lại muốn làm cái gì, đang chân chừ không bước, lãnh đạo hôm nay chỉ hiện thân chớp lát lại đột nhiên đi từ bên ngoài vào, gọi Lâm Sơ lại: "Ai yêu tôi còn tưởng rằng cô đã đi rồi chứ, tốt quá, tốt quá."

Lâm Sơ sững sờ, còn chưa đưa câu hỏi, lãnh đạo đã giải thích: "Vừa vặn, cùng đi ăn một bữa cơm đi, chính là đại khách sạn Nam Hồ đã tới ngày hôm qua."

Trái tim Lâm Sơ căng thẳng, nhanh nhẹn thốt lên: "Không được ah... Chủ nhiệm, hiện tại ba mẹ em đã giục em về nhà rồi, đã gọi rất nhiều cuộc điện thoại."

Lãnh đạo nói: "Nói với ba mẹ cô một tiếng bảo là làm thêm giờ, ăn bữa cơm thế này là chuyện rất bình thường mà!"

Lâm Sơ lập tức nghĩ có khác, lại nghe trong điện thoại di động truyền đến mấy tiếng gọi, Lâm Sơ cau mày giờ tới bên tai: "Tôi có." Còn chưa nói hết, đã nghe Trầm Trọng Tuấn ở đầu bên kia từ từ mở miệng.

"Em đi ăn đi, vẫn là phòng số 6 giống ngày hôm qua."

Lâm Sơ giật mình, phía trước lãnh đạo đang thúc giục, âm thanh trong điện thoại trầm thấp dày dạn: "Yên tâm, tối nay tôi cũng sẽ đến, loại bữa tiệc này em từ chối được một lần chứ không từ chối được lần thứ hai, đi đi!"

Lâm Sơ mặc dù kinh ngạc, nhưng bây giờ cũng không phải lúc đặt câu hỏi, nhưng không hiểu sao cô lại tin tưởng Trầm Trọng Tuấn, suy nghĩ một chút, cô lập tức đồng ý.

Đi tới đại khách sạn Nam Hồ, quả nhiên là phòng số 6 như ngày hôm qua, Lâm Sơ ngoảnh lại phía sau thấy Tiểu Trâu vẫn chưa tới, chỉ còn lại có hai đồng nghiệp của Thành Thủ cùng với một vài người phụ nữ không quen biết khác, nhìn khắp nơi cũng không thấy bóng dáng Trầm Trọng Tuấn.

Lâm Sơ rút đi chút huyết sắc, đầu kia đã có người gọi cô tham gia, vị trí được sắp xếp ở bên cạnh vị lãnh đạo hôm qua kia, Lâm Sơ muốn rút lui, nhưng trong giây lát căn bản không tìm được cớ thoát thân, cô chỉ có thể cố gắng tự trấn định, bản khoăn lo lắng ngồi xuống.

Lãnh đạo hỏi cô uống gì, còn nói: "Khí sắc không tốt lắm đâu, ngày hôm qua chị của cô như thế nào rồi?"

Lâm Sơ nghe vậy, lập tức thầm mắng mình ngu ngốc, có tốt như vậy mà lại có thể quên mất, nhưng lại nghĩ đồng nghiệp trong phòng ban của cô đã biết trong nhà cô cũng không có chị em rồi, lời nói dối này sớm muộn gì cũng sẽ bị phơi bày.

Lâm Sơ khô khốc nói: "Tình huống không tốt lắm, ngày hôm qua cấp cứu rất lâu, mới vừa rồi vốn là em muốn trực tiếp đi bệnh viện, chỉ là lại bị chủ

nhệm chúng em gọi tới nơi này." Cô nhìn về phía lãnh đạo: "Cho nên không biết em có thể rời đi sớm một chút hay không, chị em không ai chăm sóc."

Lãnh đạo cười nói: "Được, được, được, điểm này là nhất định phải thông cảm rồi, chúng ta ăn trước đi đã!" Nói xong, ông ta kéo cái ghế lại gần Lâm Sơ một chút.

Bữa tiệc lần này thuộc về tư cách cá nhân, nghe nói là một vị lãnh đạo đang ngồi trong này mời khách, nói gần nói xa cũng không liên quan gì đến công việc, xem ra hôm nay chỉ hy vọng mọi người ăn uống tận hưởng.

Lâm Sơ như đứng đống lửa, son trên hai ví đầy bàn đều không thể gọi lên khẩu vị của cô, lãnh đạo hỏi lung tung này kia, từ công việc đến cuộc sống, dần dần đã hỏi tới chuyện riêng tư cá nhân, Lâm Sơ trả lời lập lòe nước đôi, đỏ mắt chờ mong nhìn chăm chăm thời gian vô cùng chậm chạp nhích từng chút một, rốt cuộc cô đã hiểu rõ cái gì gọi là một ngày như một năm rồi.

Lãnh đạo gấp thức ăn cho cô: "Nếm thử cái này một chút, nghe nói là dường như, cô xinh đẹp như thế này, càng ăn sẽ càng xinh đẹp hơn!"

Lâm Sơ cười cười, giờ chiếc đĩa cứng ngắc bất động, cũng không biết những đồ ăn này đã dính bao nhiêu nước miếng rồi, Lâm Sơ thật sự không có cách nào nhét vào trong miệng được.

Đang chần chờ, cửa phòng chính đột nhiên bị mở ra, tiếng nói cười của mọi người lập tức yên tĩnh lại, chuyển tầm mắt ra ngoài cửa, chỉ thấy một vị trung niên hơn 50 tuổi đi đầu mở miệng cười: "Tôi mới vừa nghe nói các người cũng đang ăn cơm ở chỗ này, ăn được cái gì ngon thế, từ bên ngoài cũng đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn rồi!" Nói xong, ông ta và hai người phía sau cùng nhau đi vào.

Lâm Sơ vẫn về chiếc đĩa, trái tim khẽ nhúc nhích, ánh mắt xẹt qua người bên cạnh ông ta, chuyển sang quan sát ông ta. Lâm Sơ nhận ra được ông ta chính là một vị lãnh đạo của thành phố Lâm, ngày hôm qua từng tới đơn vị khảo sát.

Mọi người cười to, vị lãnh đạo bên cạnh Lâm Sơ này hô: "Lão Tiết, đã sớm bảo ông tới đây rồi, ông lại còn nói có chuyện, kết quả không phải là vẫn tới nơi này đó sao!" Ông ta chuyển sang nói với phục vụ: "Nhanh nhanh nhanh, lấy thêm vài cái ghế đi!"

Lão Tiết khoát tay cười nói: "Được rồi, được rồi, tôi đang dùng cơm ở phòng cách vách, ôn chuyện với lão Trầm."

Lãnh đạo hoang mang nói: "Lão Trầm?"

Lão Tiết giải thích: "Trầm Hồng Sơn, Trầm cục, hiện tại nên gọi là Trầm Tổng rồi!" Ông ta lại chỉ chỉ Trầm Trọng Tuấn bên cạnh: "A Tuấn ông có biết hay không, cũng hơn mười năm không gặp cậu ta rồi!"

Trầm Trọng Tuấn bước lên trước một bước, vuốt cằm nói: "Chú Trương!"

Lãnh đạo lập tức cười đứng dậy, đi về phía bọn họ nói: "Sao có thể không biết, bây giờ đã lớn thế này rồi!" Ông ta gọi phục vụ thêm ghế ngồi, nhất định muốn giữ bọn họ ở lại nơi này ăn cơm: "Cũng gọi cả lão Trầm tới đây luôn đi, lần này đi Thành Thủ cũng còn không gặp được ông ấy, thật vất vả mới bắt được ở chỗ này!"

Lão Tiết đẩy ông ta trở về chỗ ngồi, cười nói: "Đừng giằng co nữa, bàn bên kia của chúng tôi cũng vừa mới lên đủ món ăn rồi!" Trầm Trọng Tuấn bên cạnh đột nhiên kê vào lỗ tai ông ta nói một câu, lão Tiết kinh ngạc nói: "A, là người nào?"

Trầm Trọng Tuấn chỉ chỉ về phía Lâm Sơ, Lâm Sơ vẫn đang nhìn chăm chăm bọn họ, sau khi thấy thế không khỏi lo lắng, đặt chiếc đĩa xuống, ngồi nghiêm chỉnh.

Lão Tiết cười nói: "Cái này thật đúng là đúng dịp, ăn một bữa cơm còn có thể gặp được bạn gái của cậu!" Ông ta chỉ vào Lâm Sơ nói với lão Trương đang mặt đầy chăm hỏi: "Cô gái kia là bạn gái A Tuấn!"

Lão Trương biến sắc, lúng túng liếc mắt nhìn Lâm Sơ, cổ cười nói: "Thế mà lại là bạn gái của A Tuấn? Đây thật là quá khéo rồi!"

Trầm Trọng Tuấn gọi một tiếng "Lâm Sơ", Lâm Sơ lập tức đứng lên, mỉm cười nói với lão Tiết: "Chú khỏe!"

Vừa gọi ra, lão Tiết lập tức mặt mày hớn hớn, gọi Lâm Sơ đến bên cạnh, rồi nói với lão Trương: "Nhường cô gái này cho tôi nhé, tôi dẫn cô ấy tới sát vách cho lão Trầm nhìn một chút!"

Đĩ nhiên lão Trương sẽ không cự tuyệt, chỉ là trên mặt nhiều hơn mấy phần xanh xao, lại vẫn làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, cùng với mấy người khác trên bàn cùng nhau đi tới phòng sát vách.

Lão Tiết đến gặp bọn họ, dĩ nhiên bọn họ cần đáp lễ. Trong phòng cách vách là Trầm Hồng Sơn cùng với một vài người khác trong Thị ủy, rất nhiều người cũng có chút quen mặt, mọi người ít nhiều gì cũng từng là cộng sự, đều là từ cơ sở từng bước đi lên, được điều từ thành phố này đến thành phố kia.

Bữa tiệc trong gian phòng này cũng là tư cách cá nhân, lão Tiết vốn là người Nam Giang, ba mươi năm trước từng là cấp dưới của Trầm Hồng Sơn, số tuổi mọi người không kém nhiều, sở thích lại hợp nhau, vì thế cũng không xem trọng quan hệ lãnh đạo và cấp dưới, ngược lại xưng huynh gọi đệ, người trên bàn đều là từ khi đó một đường dắt tay đi lên, tình cảm vững vàng, quan hệ không nhỏ.

Lão Trương và bọn họ cách một tầng giao tình, nhưng đều cùng tồn tại trên quan trường, gặp mặt tựa như thân thích, giờ ly rượu lên lớn tiếng nói mấy

câu, mọi người lập tức náo nhiệt.

Lão Tiết gọi Lâm Sơ tới bên cạnh, lại gần giới thiệu riêng với mọi người một lần, mọi người lập tức reu reo gọi Trầm Hồng Sơn, vừa hỏi lại càng thêm lấy làm kỳ lạ, không ngờ đoàn khảo sát ngày hôm qua lại dẫn theo cả con dâu nhà họ Trầm tới đây.

Lâm Sơ bần thần lo lắng đứng ở trong phòng một đám đầy người trung niên, càng nghe tiếp càng kinh ngạc, cuối cùng lão Trương để ly rượu xuống, cười nói: "Tiểu Lâm này phải trả cho A Tuấn rồi!" Đoàn người cáo từ rồi đi, trở lại phòng cách vách, lão Trương vừa ra khỏi cửa lập tức hạ giọng, mọi người bọn họ đều là nhân tình, lần này ông ta lại bảo con dâu Trầm Hồng Sơn đi tiếp rượu, làm sao mà những người đó có thể không rõ ràng không chỉ xem nhẹ mặt mũi của Trầm Hồng Sơn, mà còn tự làm cho ông ta ở vào tình cảnh lúng túng, lão Trương vừa hối tiếc lại vừa tức giận, cái tay ngày hôm qua sờ về phía Lâm Sơ kia nhất thời nóng lên.

Trầm Trọng Tuấn dắt Lâm Sơ đang ngây ngất, tươi cười giới thiệu với mọi người lại một lần, lại chỉ từng người trên bàn rượu bảo Lâm Sơ gọi, Lâm Sơ lễ phép nhất nhất gọi theo, tựa như tượng gỗ bị Trầm Trọng Tuấn dắt đi nhập tọa.

Mọi người khen mấy câu, lại reu reo gọi Trầm Trọng Tuấn, cười anh lừa gạt một cô gái nhỏ, Trầm Trọng Tuấn khó có được khi cười giòn: "Cô ấy hình như rất khó lừa gạt." Nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Sơ, chỉ thấy sắc mặt cô ửng đỏ, vẫn còn có chút cứng nhắc, Trầm Trọng Tuấn lặng lẽ cầm tay của cô, cũng không để ý cô âm thầm dùng sức rút ra.

Sau khi chộc hai người trẻ tuổi khá lâu, mọi người lại nhắc tới cái khác, nói với Trầm Hồng Sơn: "Lần này thế mà lại đổi chỗ tụ họp, nơi này cũng không rẻ, tháng này ông cũng không thừa được bao nhiêu tiền lương rồi!"

Trầm Hồng Sơn nhìn sang Trầm Trọng Tuấn, cười nói: "Không cần tôi móc tiền túi, là A Tuấn tìm chỗ ngồi, cứ tùy tiện ăn đi, chẳng nhọc thối này khó được khi hiểu thuận một lần!"

Mọi người ăn uống uống, đề tài phần lớn vây quanh động thái gần đây của thành phố, nội dung nói chuyện phiếm cứ tích cực đi lên, so với phòng cách vách như một trời một vực.

Trầm Trọng Tuấn thay Lâm Sơ gấp thức ăn, nhỏ giọng nói: "Đừng câu nệ, đều là một vài chú bác thôi, ăn nhiều chút!"

Lâm Sơ len lén quan sát bốn phía, thấy mọi người không để ý tới bên này nữa, cô không khỏi hạ thấp giọng: "Tôi muốn về nhà." Nơi này so với phòng sát vách càng khiến cho người ta như đứng đông lửa hơn, tất cả mọi người đều tin tưởng lời nói của Trầm Trọng Tuấn, coi cô như người sắp là con dâu nhà họ Trầm, cô càng để ý hơn là ánh mắt Trầm Hồng Sơn luôn lơ đãng xẹt qua người mình, cũng không biết ông ấy nghĩ mình như thế nào, Lâm Sơ tâm thần thấp thỏm, rồi lại không thể phui sạch quan hệ với Trầm Trọng Tuấn.

Trầm Trọng Tuấn lại nắm tay cô: "Không có khả năng sẽ được về sớm đâu, quá không lễ phép, em cứ coi như là đang ở nhà mình ăn cơm, đừng để ý tới người khác."

Lâm Sơ suy nghĩ một chút, quả thật không thể tùy hứng làm bậy ở chỗ này, cô chỉ đành khẽ cắn răng, nhạt nhẽo bắt đầu ăn.

Trầm Trọng Tuấn thoi thoi khắc khắc đều chăm sóc cho cô, mọi người trên bàn đều là quan chức, Lâm Sơ khó tránh khỏi thận trọng, nói chung vẫn là không dám gấp thức ăn, Trầm Trọng Tuấn đành nhìn chăm chăm chén của cô, một khi thấy trống rỗng thì lập tức thay cô gấp một chút, lại hỏi cô thích ăn cái gì, thật ra Lâm Sơ cũng không kiêng ăn, ngọt chua cay cũng đều có thể vào miệng, sau khi ăn một hồi cô dần dần nếm được ra mùi vị, cũng sẽ không khăn trương như lúc trước nữa.

Một bữa cơm ăn đến tám giờ cũng không kết thúc, Lâm Sơ đã sớm ăn no, hiện nay chỉ có thể ngồi không. Trầm Trọng Tuấn vừa ứng phó với câu hỏi của mọi người, lại vừa sợ Lâm Sơ nhàm chán, thỉnh thoảng cúi đầu nói vài lời với cô, cứ như thế cho đến chín giờ thì cuối cùng bữa cơm này cũng kết thúc, đoàn người rồi đi trước, Trầm Trọng Tuấn ở lại thanh toán.

Lâm Sơ do dự muốn đi trước, nhưng cũng không biết mở miệng như thế nào, Trầm Trọng Tuấn giống như nhìn thấu tâm tư của cô, như không có chuyện gì xảy ra kéo tay của cô đi tới quầy thanh toán số sách, Lâm Sơ cố gắng rút ra, cho đến cuối cùng khi rời khỏi khách sạn, cô vẫn không thể rút tay ra, khuôn mặt giấu dưới ánh trăng không khỏi đỏ bừng.

Trầm Trọng Tuấn đưa cô trở về hoa viên Quan Cẩm, lại hỏi: "Ngày mai có về Trữ Tiền không?"

Lâm Sơ trả lời: "Không về."

Rất lâu sau hai người đều không nói lời nào, lúc chờ đèn đỏ Trầm Trọng Tuấn mới mở miệng: "Về sau cũng sẽ không có người nào gọi em tham gia bữa tiệc nữa."

Lúc này Lâm Sơ mới thấp giọng nói: "Cảm ơn!"

Trầm Trọng Tuấn liếc cô một cái, bóp tay lái không chế cảm xúc, nói: "Em phải biết dung mạo của em không tệ, cho nên phải học được cách bảo vệ mình, bình thường nên mặc quần dài một chút, vài vóc quần áo cũng có thể dày thêm một chút."

Lâm Sơ càng nghe càng thấy không thích hợp, chạy tới chạy lui trong thời tiết nóng bức, cô cũng không thể mặc trong ba tầng ngoài ba tầng như Trầm Trọng Tuấn được, cô phải mặc đơn giản, cũng không được lộ, nhưng nghe ý tứ Trầm Trọng Tuấn lại giống như là cô tự làm tự chịu, Lâm Sơ không khỏi cảm giận, nề tình Trầm Trọng Tuấn phí tâm giúp cô ngăn cản một kiếp, cô mới nuốt xuống cơn tức này, một đường nghe anh giáo dục, thật lâu sau mới tới hoa viên Quan Cẩm, Lâm Sơ ngắt lời anh: "Sao anh lại biết chuyện này?"

Trầm Trọng Tuấn từ từ lái vào chung cư, trả lời: "Ngày hôm qua vừa đúng lúc tôi ăn cơm ở đó, nhìn thấy em khóc."

Mặt Lâm Sơ đỏ lên, không khỏi cảm thấy mất thể diện, lại đột nhiên nghĩ đến Trầm Hồng Sơn nói địa điểm ăn cơm là Trầm Trọng Tuấn sắp xếp, cũng không biết là trùng hợp hay là kế hoạch, Lâm Sơ không dám hỏi thăm, chỉ là trong lòng có cảm giác khác thường.

Xe dừng ở dưới lầu, Trầm Trọng Tuấn quay đầu hỏi cô: "Ngày mai em có bận gì không?"

Lâm Sơ thành thật trả lời: "Không bận gì, muốn ra cửa làm ít chuyện."

Trầm Trọng Tuấn nói: "Mấy giờ? Tôi tới đón em."

Lâm Sơ ngượng ngập nói: "Không cần."

Trầm Trọng Tuấn dừng một chút, cũng không lên tiếng nữa, thay Lâm Sơ mở cửa xe, đưa cô đi tới cuối lầu, Lâm Sơ lại thực lòng nói một tiếng cảm ơn, lúc xoay người vừa định đi, lại đột nhiên bị Trầm Trọng Tuấn bắt được thủ đoạn, cô còn chưa kịp phản ứng, trên môi đã nóng lên, Lâm Sơ giật mình kêu lên một tiếng, chợt lui về phía sau một bước, nhưng không nghĩ phía sau là cầu thang, cô đụng đầu vào cầu thang, cái ót nặng nề đập một cái, đau đến cô lại kêu một tiếng.

Trầm Trọng Tuấn vội vàng nâng cái ót của cô lên, thận trọng vuốt vuốt: "Rất đau ư?"

Lâm Sơ đau đến nói không ra lời, khuôn mặt cũng nhúu lại, "Ừ" một tiếng xong thì sờ về phía cái ót của mình, lại lập tức tay đụng tay với Trầm Trọng Tuấn, cô vội vàng đề xuống, miễn cưỡng mở miệng: "Không đau."

Trầm Trọng Tuấn lại nhẹ nhàng xoa nhẹ mấy cái, trông mắt nhìn chăm chăm Lâm Sơ mặt đỏ tới mang tai, lông mi dài khẽ run, ít tàn nhang dưới ánh đèn mờ mờ lẩn trốn đi. Anh không nhịn được nghiêng người, dùng sức nâng cái ót Lâm Sơ, trong phút chốc Lâm Sơ trợn mắt kia, nhanh chóng che môi cô lại.

Lâm Sơ rên lên một tiếng muốn rút lui, lại sớm bị Trầm Trọng Tuấn cố định đầu, không thể động đậy. Môi lưỡi này nóng như mặt trời giữa trưa, từng trận một cháy từ bờ môi lan tới hai bên khe hở cánh hoa, Lâm Sơ cố gắng ngậm chặt miệng, lại vẫn bị đầu lưỡi xa lạ từng chút từng chút xâm nhập, rốt cuộc ở lúc Trầm Trọng Tuấn nhéo hai gò má cô thì nộ khí giới, bị anh thuận lợi công thành.

Lâm Sơ đứng đến lồng ngực của anh, dùng sức đập mấy cái, sợ hãi lúc đầu lưỡi kia đụng phải hàm răng của cô, lưỡng lự giống như lạc đường ở phụ cận, đành cố gắng trái phải tìm tòi, chỉ một giây kế tiếp đã tìm được đường ra, lại chợt bị hút xuống, cũng cuốn theo đầu lưỡi Lâm Sơ, Lâm Sơ buồn bực kêu một tiếng, đột nhiên nghe được âm thanh sột sột soạt soạt ngoài cửa sắt, trong lòng cô run lên, dùng sức đẩy Trầm Trọng Tuấn ra, Trầm Trọng Tuấn cũng kịp phản ứng, trong nháy mắt người kia vào tới cửa, anh lập tức buông môi lưỡi ra.

Chỉ là hai người đã không kịp tách ra, hộ gia đình kia kinh ngạc kêu một tiếng, lại lập tức che miệng lại phi lễ chó nhìn, Lâm Sơ theo bản năng cúi đầu, núp ở trước ngực Trầm Trọng Tuấn không lộ mặt, cả người cũng muốn bốc cháy rồi. Trầm Trọng Tuấn thuận thể nhấn đầu cô vào trước ngực, đưa lưng về phía hộ gia đình kia, mặt cũng giống cô sung huyết đỏ bừng, trái tim của hai người cũng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi, thậm chí có thể nghe thấy âm thanh cổ động "Thình thịch".

Cho đến khi có âm thanh cửa thang máy đóng lại truyền đến, hai người này mới thở dài một hơi, Lâm Sơ dùng sức đẩy anh ra, Trầm Trọng Tuấn lại cố làm vẻ trấn định, mặt không đổi sắc tim không đập mạnh xoa nhẹ đầu Lâm Sơ: "Lên đi!" Đối với Lâm Sơ tức giận đờ đờ nhìn chăm chăm, anh làm như không thấy.

Lâm Sơ dùng sức đẩy cánh tay anh ra, mặt đỏ bừng cắn răng nghiêng lợi: "Anh rút đi!" Dứt lời, cô lập tức vòng tới cửa cầu thang, "Thình thịch thình" chạy lên, chỉ muốn bỏ trốn mất dạng, ngay cả thang máy cũng không muốn đợi.

Trầm Trọng Tuấn đuổi kịp tới cửa cầu thang, ngửa đầu nhìn thấy cô giống như con thỏ vèo vèo một cái đã không thấy bóng dáng, chẳng biết tại sao tâm linh nhộn nhạo, vô cùng muốn bắt cô trở lại.

Lần nữa lái xe lái rời khỏi hoa viên Quan Cẩm, Trầm Trọng Tuấn không tự chủ mỉm cười, một hồi sau đã đi tới nhà khách mà đoàn khảo sát của thành phố Lâm đang ở lại, anh ngồi trong xe nhìn lên lầu, lẳng lặng hít mất tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Trong nhà khách rất im ắng, cũng không biết lão Trương kia còn ở trong gian phòng đó không, Trầm Trọng Tuấn giống như muốn khoét mấy cái cửa sổ đối diện đường cái kia ra một cái lỗ, tâm tình vui thích vì nhớ lại hôm qua mà dần dần biến mất.

Trên đường trở về lại nhận được điện thoại của Trầm Hồng Sơn gọi tới, Trầm Trọng Tuấn nhúu nhúu mày, thay đổi phương hướng chạy về phía đường

Tây Ninh.

Trong nhà chỉ bật một ngọn đèn nhỏ, Trầm Hồng Sơn ngồi trên ghế sa lon xem tin tức buổi chiều, nhìn thấy Trầm Trọng Tuấn vào cửa, ông ngoắc gọi anh ngồi xuống, hỏi: "Rốt cuộc cô gái kia có quan hệ thế nào với con?"

Trầm Trọng Tuấn trầm mặc không nói.

Trầm Hồng Sơn tỉnh mắt cỡ nào, hai người này vừa vào phòng ông đã thấy không đúng, giờ phút này nhìn phản ứng của Trầm Trọng Tuấn, ông thấy buồn cười, lấy mắt kính xuống chỉ chỉ Trầm Trọng Tuấn: "Con lại có một ngày như vậy, bẽ môn ăn đã lâu, định mạnh bạo rồi hả? Nếu cô gái kia không nhìn trúng con, vậy phải làm thế nào?"

Trầm Trọng Tuấn nhếch môi nói: "Không sao, con thích cô ấy là được."

Trầm Hồng Sơn buồn cười lắc đầu một cái, suy nghĩ một chút lại nói: "Ta đại khái cũng đã nhìn ra, chuyện như vậy là lão Trương không phúc hậu, tính cách của con ta biết, đừng làm loạn!"

Trầm Trọng Tuấn gật đầu một cái: "Trong khoảng thời gian này công việc khá bề bộn, qua một thời gian nữa lại nói."

Nếu anh đã coi Lâm Sơ là người mình, thì tất nhiên sẽ không để cho cô chịu uất ức bức này, lão Trương là viên u ác tính, vừa tham tài lại vừa háo sắc, có lẽ đã sớm bị người theo dõi mà cũng không tự biết, Trầm Trọng Tuấn muốn trợ giúp.

Trầm Hồng Sơn biết tính tình của anh, ngoan cố cố chấp, luôn là một bộ dáng quang minh lẫm liệt, nếu người khác phạm đến anh, anh cũng là có thù tăt báo, tuyệt không nương tay. Chỉ là từ trước đến giờ Trầm Trọng Tuấn làm việc vô cùng cẩn thận, hơn nữa vận số của lão Trương cũng sắp hết, lão Tiết bên kia đã sớm nhìn ông ta không thuận mắt, có lẽ chuyện này sớm muộn gì cũng phải thành, không bằng cứ theo anh đi.

Trầm Hồng Sơn ho khan mấy tiếng, nâng chung trà trên bàn lên nhấp một miếng, nói: "Chuyện của nhà máy hóa chất ở Điện Bắc con hẳn đã biết, thời gian tới lúc bỏ nhiệm và miễn nhiệm mới của thành phố cũng chỉ còn dư lại mấy tháng, thời khắc mấu chốt như vậy lại bị khởi kiện ra tòa, có chút khó giải quyết, bên này tự ta sẽ chú ý, bên phía con cũng phải cẩn thận một chút, đừng để cho người ta bắt được nhược điểm gì!"

Ngón tay Trầm Trọng Tuấn khẽ nhúc nhích, đặt ở trên đầu gối gỗ.

Quá trình bỏ nhiệm và miễn nhiệm nhân sự mới của thành phố Nam Giang đã cận kề, Trầm Hồng Sơn chưa về hưu, đến lúc đó sẽ tiếp tục ở lại Thành Thủ, hay là triệu hồi về chính phủ, tất cả mấu chốt là ở mấy tháng này. Thành Thủ là khối thịt béo lớn, mỗi năm đều có rất nhiều công trình của chính phủ ném tới nơi này, mà dưới cờ mỗi hạng mục công trình đó lại càng có thêm rất nhiều hạng mục lớn nhỏ đếm không hết, xung đột lợi ích có thể nghĩ.

Trầm Hồng Sơn nắm giữ mấy trăm triệu tư sản, nhưng vẫn cẩn chính liêm khiết, không biết đã cản đường của bao nhiêu người, mỗi một bước đi của ông đều như giẫm trên lớp băng mỏng, liên quan trong đó thế nào Trầm Trọng Tuấn cũng biết rõ trong lòng, dĩ nhiên lúc làm việc cũng cẩn thận gấp đôi.

Đầu kia Lâm Sơ ở trên giường lăn đi lăn lại khó có thể ngủ được, lại ôm Laptop tới xem phim, đáng tiếc là cô lại lựa chọn phim Mỹ, chỉ chốc lát sau đã thấy nam nữ chủ hôn hôn mãnh liệt, quần áo cũng bị cởi bỏ từng món một, đảo mắt đã lăn lộn lên giường. Lâm Sơ nhìn không chớp mắt, nhưng tới thời khắc mấu chốt thì khung cảnh lại nhảy sang ngày hôm sau, cô rời rầm che khuôn mặt đang nóng lên, trong đầu càng lúc càng hỗn loạn, cũng không ngủ được nữa.

Ngày hôm sau Lâm Sơ mơ hồ mở mắt ra, cảm điện thoại di động lên liếc thời gian một cái, vừa ngáp vừa rời giường rửa mặt, mẹ Lâm gọi điện thoại tới, báo cho tin dữ: "Tối ngày hôm qua mẹ đi khiếu vũ ở quảng trường, một hàng xóm cũ của chúng ta, chính là người béo mập giúp mẹ cãi nhau với dì Vương đây con còn nhớ hay không? Con trai của bà ấy mới vừa du học trở về, bây giờ đang làm việc ở trong top 500 xí nghiệp hàng đầu, còn chưa có bạn gái!"

Lâm Sơ muốn ngửa mặt lên trời cười dài, khóc không ra nước mắt nghe xong mẹ Lâm liền tiếp ra lệnh, lại hỗn loạn lôi ba lô xuống lầu.

Nhưng không nghĩ tới vừa ra khỏi thang máy, thần kinh cô lập tức run lên, trốn cũng không kịp trốn, đã bị Trầm Trọng Tuấn gọi lại: "Ngủ tận đến giờ này? Em chuẩn bị đi đâu thế?"

Lâm Sơ luống cuống tay chân, không biết nên chạy lên cầu thang hay vẫn là quay lại thang máy, lắp bắp nói: "Anh. Sao anh lại tới đây!"

Đêm qua Trầm Trọng Tuấn ngủ ở nội thành, sáng sớm đã chạy tới nơi này, chỉ sợ bắt hụt Lâm Sơ.

Trải qua mấy ngày nay anh cũng dần dần nắm được tính tình Lâm Sơ, muốn gặp cô không bằng trực tiếp tìm tới cửa, nếu gọi điện thoại nhất định cô sẽ tìm các loại cớ để từ chối.

Trầm Trọng Tuấn nói: "Không phải ngày hôm qua em nói là phải ra ngoài làm việc sao? Tôi đưa em đi!"

Lâm Sơ thốt lên: "Không cần, tôi tự đi!"

Trầm Trọng Tuấn từ từ đến gần cô, thấy cô trừng mắt phòng bị, không khỏi cười cười, bắt tay của cô giữ ở trong lòng bàn tay, nhỏ giọng nói: "Hôm nay vừa đúng 40°C, em cố tình ra cửa lúc giữa trưa, muốn phơi khô à?" Dứt lời, lập tức lôi cô đi ra ngoài.

Lâm Sơ vặn vẹo uốn éo cổ tay, cả người không được tự nhiên, lỗ tai dần dần nóng lên. Trong lòng cô rõ ràng kháng cự, nhưng tới cuối cùng, lại giống như có chút không tự chủ được.

Mơ mơ màng màng ngồi vào trong xe, Lâm Sơ lại bắt đầu hồi tiếc, không biết tình trạng như bây giờ tính là gì, cô có cảm giác lúng túng, lại đột nhiên nghĩ đến tối hôm qua rõ ràng cô đã bảo Trầm Trọng Tuân "Cút", thế nhưng mới vừa rồi lại không nhớ rõ, hiện tại lần nữa bảo anh "Cút", không biết có được hay không?

Trong đầu Lâm Sơ vô cùng hỗn loạn, suy nghĩ lung tung viễn vông. Trầm Trọng Tuân nghiêng đầu nhìn cô mấy lần, trong lòng biết bây giờ cô đang mâu thuẫn trùng trùng, tâm thần lắc lư, hồi lâu sau mới hỏi: "Chúng ta đi ăn cơm trưa trước nhé?"

Lâm Sơ run lên, rốt cuộc hồi hồn, nhỏ giọng nói: "Không đói bụng."

Cô mới rời giường, quả thật một chút cũng không đói, Trầm Trọng Tuân lại cho rằng cô nghĩ một đằng nói một nẻo, không biết cô muốn vùng vằng đến khi nào.

Một đường chạy thẳng đến nhà hàng Trung Quốc, Trầm Trọng Tuân dừng xe, dẫn theo Lâm Sơ vào ăn cơm.

Lâm Sơ thở ra một hơi, tận lực không để bản thân nghĩ ngợi quá nhiều, tạm thời Trầm Trọng Tuân là bạn bè, nhưng dù sao mình cũng đã nhiều lần nhận ân huệ của anh, dù thế nào Lâm Sơ cũng không chán ghét anh được.

Trầm Trọng Tuân hỏi Lâm Sơ thích ăn cái gì, Lâm Sơ nhìn thực đơn, nói tùy ý. Trầm Trọng Tuân cũng không phô trương lãng phí, sau khi gọi bốn món ăn thì ngừng lại, thấy Lâm Sơ không tỏ thái độ gì, anh bèn đưa đơn cho phục vụ.

Lâm Sơ quả thật không kén ăn, nâng một bát cơm trắng, bốn món ăn đều động đũa hết, bộ dáng ăn uống ngoan ngoãn đáng yêu, cuối cùng còn vết sạch sẽ những hạt cơm còn thừa trong chén, tiết kiệm mỗi một phần lương thực.

Trầm Trọng Tuân đang ăn bát cơm thứ hai, nhìn ngó bát của cô, cười nói: "Ăn sạch sẽ như vậy? Có muốn thêm một bát nữa hay không?"

Lâm Sơ khoát khoát tay, có chút ngượng ngùng nói: "Đã no rồi, tôi có thói quen ăn hết tất cả các hạt cơm trong bát."

Trầm Trọng Tuân chau chau mày: "Học của ông bà nội em?"

Lâm Sơ ngạc nhiên nói: "Làm sao anh biết?"

Trầm Trọng Tuân cười một tiếng: "Lão nhân gia không phải đều như vậy sao, lúc tôi còn nhỏ ăn cơm, đến hạt cơm rơi trên bàn mà ba mẹ tôi cũng muốn tôi ăn hết, 'mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày' dùng những lời này dạy cho tôi bắt đầu hiểu về trách nhiệm." Suy nghĩ một chút, anh gọi chuyện: "Tình cảm giữa em và ông bà nội đặc biệt tốt nhỉ?"

Lâm Sơ gật đầu một cái: "Lúc còn nhỏ có một thời gian tôi sống chung nhà với ông bà nội, tình cảm tất nhiên rất tốt!"

Trầm Trọng Tuân không khỏi nhớ tới tấm hình kia, hỏi: "Lúc mấy tuổi?"

Lâm Sơ cười nói: "Tiểu học lớp 5 lớp 6." Không biết nghĩ tới điều gì, cô lại cúi thấp đầu xuống, hình như không muốn mở miệng nữa.

Trầm Trọng Tuân như có điều suy nghĩ, tiếp tục vui đầu ăn cơm, cũng không hỏi đề tài này nữa.

Chủ nhật hình như khắp nơi đều có tình nhân, sau khi ăn xong hai người đi xuyên qua lối đi bộ, hai bên đường phố luôn có thể thấy những người có đôi có cặp, siết chặt lấy eo nhau ôm ấp áp áp, trời nóng như thế mà cũng không sợ phát rôm.

Thật ra thì Lâm Sơ cũng không phải không muốn yêu đương, chỉ là cô muốn cẩn thận lựa chọn đối tượng mà thôi. Hôm nay lại một lần nữa thất bại trước đối tượng hẹn hò, mẹ Lâm nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, cách một đêm lại đào ra một người, thay vì để mẹ Lâm không ngừng ép buộc, không bằng Lâm Sơ dựa theo tiêu chuẩn kén chồng của mình mà tự tìm kiếm, như có lần Diệp Tĩnh từng nói, bên người có nhiều đàn ông, giống như có chấp đầu tư vào cổ phiếu, ít nhất lần sau dọn nhà, cô không cần tốn tiền tìm người khuôn vác.

Lâm Sơ cắt đứt suy nghĩ lung tung, chỉ một chỗ. Lớp học thêm ở ngay bên cạnh Nam Hồ, ở khu vực trung tâm phần hoa nhất, phí đăng ký tự nhiên rất cao, tiền thưởng của Lâm Sơ cuối cùng cũng dùng hết rồi.

Trầm Trọng Tuân có chút kỳ lạ: "Thế nào đột nhiên lại muốn đi học những thứ này?"

Lâm Sơ qua loa lấy lệ nói: "Sống đến già học đến già!"

Về sau mỗi thứ bảy cô đều phải đi học, muốn về nhà cũng chỉ có thể bớt thời gian, tài lực và tinh lực đều xài ở trên này, chỉ mong có thể có hồi báo.

Thanh toán học phí xong, hai người rời khỏi nơi học thêm, Lâm Sơ muốn trở về, lại bị Trầm Trọng Tuân bắt được tay: "Chúng ta đi dạo phố xem phim."

Lâm Sơ ngăn người, theo bản năng lại rút tay ra, nhưng cũng lại giống như vô số lần trước, chỉ bị Trầm Trọng Tuân nắm càng chặt hơn. Trầm Trọng Tuân nhỏ giọng nói: "Cứ coi tôi như đối tượng xem mắt, đi thôi!"

Nhưng nào có ai mới vừa xem mắt mà đã lại thân mật thế này chứ, Lâm Sơ đồ mắt tới mang tai, lại bắt đầu suy nghĩ tới quan hệ của cô và Trầm Trọng Tuấn, mình có muốn tiếp tục kiên trì phản kháng hay không? Nhưng hình như cho dù cô phản kháng bao nhiêu đi chăng nữa, thì xem ra Trầm Trọng Tuấn cũng chỉ coi như cô đang diễn xiếc khi mà thôi.

Lâm Sơ không giầy dựa nữa, khéo léo theo Trầm Trọng Tuấn đi tới Nam Hồ, chỉ là trên mặt không có ý cười, chính đáng hợp tình, thấy thế nào cũng không giống tới du ngoạn.

Trời nắng bốn mươi độ, Trầm Trọng Tuấn đi giày Tây bước chậm ở trên đường Nam Hồ, trên trán lấm tấm mồ hôi, cổ cũng hít thở không thông, ngay cả trên tay dặt dặt Lâm Sơ cũng đầy mồ hôi.

Lâm Sơ đi chếch dưới ánh nắng mặt trời chói chang, tay bị lôi kéo đi quá nhanh, cô không dễ chịu, Trầm Trọng Tuấn cũng không tốt hơn. Lâm Sơ nghiêm mặt nói: "Tôi rất cảm ơn anh đã giúp tôi rất nhiều lần trước đây, cho nên tôi cũng không chán ghét anh, nhưng nói đến thích, cũng chưa đến điểm này."

Trầm Trọng Tuấn sững sờ, không ngờ Lâm Sơ lại đột nhiên nói những lời này, anh cho là Lâm Sơ sẽ tiếp tục trốn tránh.

Lâm Sơ tiếp tục nói: "Nhưng tôi sẽ không ngại mà thử một lần, cũng như anh nói, điều kiện của anh tốt hơn những đối tượng hẹn hò trước đây của tôi rất nhiều, sớm muộn gì tôi cũng phải yêu đương kết hôn, hiện tại sớm một chút xem ra cũng không có gì xấu. Nhưng mà ——" cô dùng sức kéo tay ra, đây tay đều là mồ hôi, vẫn là không rút ra được, "Không có đối tượng hẹn hò nào có thể như vậy, anh đã nói là xem mắt, có phải nên tránh khỏi loại tiếp xúc thân thể quá mức thân mật thế này hay không?"

Trầm Trọng Tuấn lập tức buông tay ra, Lâm Sơ mừng rỡ vì biến chuyển lần này, rất rõ ràng rằng cô đã cho mình cơ hội, tốt hơn Trầm Trọng Tuấn một đầu nóng, mà vẫn không chiếm được nửa phần đáp lại, Trầm Trọng Tuấn mở cờ trong bụng, hai người đứng ở dưới ánh nắng chói chang bắt đầu nghiêm túc đàm phán.

"Chúng ta có thể bước đầu lui tới, giống như người mới vừa xem mắt mà quen biết, gia đình của anh tôi căn bản đã biết, gia đình của tôi cũng như vậy, ông bà nội đã về hưu từ rất sớm, ba mẹ tôi đều là công nhân nghỉ việc, tôi là con gái độc nhất. Ông ngoại và bà ngoại cùng với hai người cậu cũng đều ở nông thôn, tôi còn có một cô cùng một bác trai."

Trầm Trọng Tuấn tỉ mỉ ghi nhớ nhân số, lại hỏi: "Còn nữa không?"

Dù sao Lâm Sơ đã có kinh nghiệm qua ba lượt xem mắt, quyết định nói hết một loạt những vấn đề liên quan về sau ra: "Tôi chưa từng yêu đương, đương nhiên thời đi học cũng từng có người theo đuổi tôi đấy, chỉ là cũng không đến trình độ lui tới, thật ra thì tiêu chuẩn kén chồng của tôi cũng rất đơn giản, chỉ hy vọng đối phương trung hậu đàng hoàng, số tuổi chênh lệch tốt nhất là khoảng ba tuổi, dù sao hơn kém nhau một trời một vực sẽ có sự khác nhau."

Trái tim Trầm Trọng Tuấn rét lạnh, mồ hôi từ chóp mũi nhỏ xuống, anh cời một nút áo sơ mi ra để hóng mát, tiếp tục chuyên tâm lắng nghe.

"Môn đăng hộ đối là tốt nhất, nếu như điều kiện của đối phương quá tốt, về sau khó tránh khỏi sẽ có tranh cãi, luôn cảm giác mình tài trí hơn người, tôi không thích như vậy. Ngoài ra đơn vị của tôi anh cũng biết rồi đấy, khấu trừ bảo hiểm một ngàn, tiền lương mỗi tháng của tôi chỉ có hai ngàn tiền mặt, tiền thưởng cuối năm cũng được mấy vạn, số lượng cụ thể tôi sẽ không nói, anh có vấn đề gì hay không?"

Trầm Trọng Tuấn lại lập tức nói: "Không có, chúng ta coi như là chính thức lui tới rồi sao?"

Lâm Sơ mím mím môi, nín lấy vạt áo nói: "Không tính là." Cô nín nửa ngày, đỏ mặt nói: "Xem mắt mà nói, phải từng bước một, không cần giống như trước như vậy."

Lời nói của cô có phần không có mạch lạc, nhưng Trầm Trọng Tuấn cũng hiểu được ý của cô, nhất thời có chút tức giận, nhưng chỉ có thể nhìn chằm chằm cái miệng nhỏ nhắn của cô khề mở khề đóng.

Hai giờ chiều, trên đường phố Nam Hồ dòng người cuộn cuộn, phần lớn mọi người đều cảm ô che nắng, tay cầm đồ uống lạnh vừa lòng đi lại, chỉ có Lâm Sơ và Trầm Trọng Tuấn giống như người ngoại tộc đứng ở giữa đường, dưới ánh mặt trời chói chang mồ hôi như mưa, nhưng hai người giống như không phát hiện, một bộ nghiêm trang anh tới tôi đi.

Nói xong lời cuối cùng thì miệng đắng lưỡi khô, Trầm Trọng Tuấn nhìn chằm chằm mấy sợi tóc ẩm ướt bên má Lâm Sơ, cố gắng ức chế kích động muốn thay cô gạt ra, Lâm Sơ cũng đang cố nén nghi vấn trong lòng, cô rất muốn biết rốt cuộc Trầm Trọng Tuấn có nóng hay không, nín nửa ngày, vẫn nuốt câu hỏi này vào trong bụng.

Đàm phán kết thúc, hai người cũng nóng đến đầu vầng mắt hoa, Lâm Sơ mãnh liệt yêu cầu về nhà, mặc dù Trầm Trọng Tuấn không lờ, nhưng lại nghĩ hôm nay đã có tiến triển thân tốc, vì không thể để cho Lâm Sơ ghét anh được, nên cũng đành không miễn cưỡng cô ở lại nữa, đưa cô trở về hoa viên Quan Cầm.

Lâm Sơ trở về phòng, lập tức bấm số điện thoại của Diệp Tĩnh, giống như con ruồi không đầu đi tới đi lui ở trong phòng, sau khi thuật lại toàn bộ tình hình trước mắt thì hô lên: "Thế mà tôi lại không kiên trì tới cùng, làm thế nào đây làm thế nào đây."

Diệp Tĩnh không thấy có gì lạ: "Thời tiết quá nóng, khó tránh khỏi cháy hòng đầu óc!" Cô ấy không nhịn được cười to: "Cậu vẫn còn không chịu thừa nhận là cậu thích anh ta sao, nếu cậu nhất định không thích, cậu lại đột nhiên nói thế á?"

Lâm Sơ ngồi vào trên giường, phủ nhận nói: "Đều tại mẹ tớ, tối hôm qua bà ấy lại tìm một đối tượng hẹn hò, bảo tớ tuần sau đi gặp mặt người nọ một lần, tớ nhất thời kích động, cho nên cứ như vậy."

Diệp Tinh cười cô tự mình lấy cớ, lại ý vị sâu xa nói: "Thật ra thì thể này cũng tốt, trước kia tớ còn cảm giác tâm lý cậu biến thái, nói chuyện yêu đương thôi chứ cũng không phải là cầm dao cắt cổ, không ai lại cẩn thận như cậu thế này hết, căn bản là cậu đang xoi mói, ban đầu lúc còn đi học thì người theo đuổi cậu cũng đã không ít, nam sinh khá hơn thế nào đi nữa cậu đều có thể soi ra tật xấu!"

Lâm Sơ thờ dãi, nhất thời có chút mê man, cũng không biết rốt cuộc hôm nay đi tới bước này là đúng hay là sai, cảm thấy yêu đương vẫn có chút xa không thể chạm.

Đầu kia Trầm Trọng Tuấn lái xe không mục đích trên đường, trong đầu nghiêm túc suy nghĩ những lời nói của Lâm Sơ. Số tuổi chênh lệch đã bày ra trước mặt, anh bó tay hết cách, vì vậy kế hoạch hôm nay chỉ là tận lực cố gắng để có thể xứng đôi với Lâm Sơ.

Nữ sinh hai mươi ba tuổi, vẫn giữ được một phần ngây thơ trong sân trường, Trầm Trọng Tuấn cũng đã ba mươi tuổi, đã bị xã hội tôi luyện thành ông cụ già dày dạn kinh nghiệm rồi.

Nhưng đàn ông ba mươi tuổi, lại nơi nào sẽ già, ngược lại còn là số tuổi hấp dẫn người nhất. Anh lái xe đến cao ốc Nam Giang, tìm được cửa hàng bán trang phục nam ở lầu bốn, đi thẳng tới mấy nhà lớn, để nhân viên bán hàng thay anh lựa chọn trang phục.

Tây trang áo sơ mi anh không thể vứt bỏ, công việc thường ngày nhất định phải ăn mặc như vậy, chỉ là lúc nhân hạ anh có thể phải mặc huu nhân một chút, lúc đi dạo phố hẹn hò cùng với Lâm Sơ cũng sẽ không làm cho cô cảm thấy mất thể diện.

Làm thế nào để biến chênh lệch bảy tuổi thành ba tuổi, đây cũng là một môn học. Thật ra thì bộ dáng Trầm Trọng Tuấn cũng không có vẻ già, chỉ là đã từng là người lúc nào cũng ăn mặc nghiêm túc, khó tránh khỏi xem ra có chút già, tuy đã cởi bỏ tây trang thay vào một bộ quần áo huu nhân, nhưng trong lúc đó từng cử động vẫn lộ ra dáng vẻ nghiêm túc không thể xâm phạm.

Trầm Trọng Tuấn không thích, nhưng nhân viên bán hàng bên cạnh lại xuân tâm nhộn nhạo, vốn là một phục vụ biến thành hai phục vụ, hai cô gái trẻ tuổi giờ mặc áo nói giọng nhỏ nhẹ. Đầu năm nay hoa mỹ nam không khó tìm, nhưng người có vị đàn ông lại càng ngày càng ít. Lúc Trầm Trọng Tuấn không nói một lời thì cặp mắt vô cùng sắc bén, ngũ quan đoan chính cao lớn uy mãnh, quang minh chính đại, hiện giờ khắp phố đều là cơn bão với nụ cười xấu xa, anh là một trong số không nhiều "Người có gương mặt tốt", nếu là ở cổ đại thì, chính là hiệp khách dũng sĩ, anh hùng dân tộc.

Trầm Trọng Tuấn không có kiến thức, mua một đồng lớn quần áo, trong ánh mắt lưu luyến không rời của nhân viên bán hàng mà càng lúc càng xa.

Sau khi trở về anh khởi động QQ, gọi điện thoại hỏi Lâm Sơ mã số QQ.

Lâm Sơ đang nai lưng học từ đơn Anh ngữ, bị anh cắt ngang trí nhớ, sau khi báo ra mã số mấy vì tính ho hai tiếng, mới vừa thông qua xét duyệt, Trầm Trọng Tuấn đã phát tới yêu cầu gọi video, Lâm Sơ giật giật khoe miệng, chỉnh sửa lại váy áo ngủ, nói: "Không tiện lắm."

Trầm Trọng Tuấn cau mày: "Trong phòng em có người?"

Lâm Sơ trả lời: "Không có ai, tôi chuẩn bị nghỉ ngơi, không có cách nào gọi video."

Trầm Trọng Tuấn có chút thất vọng, chỉ có thể nhìn chằm chằm ảnh đại diện QQ của Lâm Sơ. Ảnh đại diện là một góc cây hoa hướng dương, một vệt ánh mặt trời tà tà chiếu xuống, vô cùng ấm áp.

Lâm Sơ vẫn có chút lạnh nhạt, đối với câu hỏi của Trầm Trọng Tuấn chỉ trả lời qua loa, tầm mắt cố định trên từ đơn Anh ngữ, cô nằm ở đầu giường chuyên tâm học tập. Trầm Trọng Tuấn cũng không để ý, nghe cô thảnh thơi đọc mấy từ đơn, anh thuận tiện chỉnh sửa phát âm cho Lâm Sơ, thấy trong giọng nói Lâm Sơ nhiều hơn mấy phần cứng rắn, anh lại thuận tiện dạy cô một vài khẩu âm địa phương, hai người hàn huyên rất lâu, nhưng chỉ nói về Anh ngữ, cho đến khi điện thoại đi động hết pin, Lâm Sơ mới cúp điện thoại.

Trầm Trọng Tuấn dù sao cũng có công sự trong người, đối với anh mà nói, cũng không có cái khái niệm hai ngày nghỉ này, nếu không phải bởi vì Lâm Sơ, anh hoàn toàn sẽ không đi dạo phố mua quần áo vào ngày thứ bảy, vì vậy đến ngày hôm sau, anh không thể đi gặp Lâm Sơ nữa, cũng không thể không trở về Trữ Tiền, sắp xếp trước tiến hành hạng mục tuần sau.

Đối với việc anh rời đi, Lâm Sơ thật sự không có biểu hiện mất mát, một mình hào hứng bùng bùng đi đến rạp chiếu phim Nam Hồ xem một bộ phim, lại gọi Diệp Tinh tới cùng nhau ăn cơm.

Thành phố Nam Giang lớn như vậy, gặp người quen biết cũng không dễ dàng. Nhưng hai người vừa đi vào một phòng ăn, Lâm Sơ đã nhìn thấy Giang Tấn và Dương Thuần Bối ngồi ở một cái bàn, Dương Thuần Bối hươ tay múa chân không biết đang nói cái gì, ôm cánh tay Giang Tấn càng dựa càng gần. Lâm Sơ không đợi thấy rõ biểu cảm của Giang Tấn mà vội vàng lôi kéo Diệp Tinh đi ra, Diệp Tinh kỳ quái nói: "Làm sao làm sao, không phải là cậu muốn đi ăn cơm sao?"

Lâm Sơ nhỏ giọng nói: "Gặp phải người quen, đừng cản trở người ta!"

Cô lôi Diệp Tinh đi tới một nhà hàng ở đối diện, nhưng không nghĩ tới thành phố Nam Giang lại nhỏ bé như vậy, mới vừa vào cửa đã thấy Tiết Quyền nghênh diện đi tới, gương mặt phiến chán không chút để ý tới cô gái xinh đẹp vẫn luôn đuổi theo sau lưng.

Tiết Quyền liếc thấy Lâm Sơ, nhíu mày tiến lên đón: "Hai người các cô có nhất thiết phải đến cùng nhau thế này không?"

Lâm Sơ cùng Diệp Tinh không giải thích được, chỉ nghe cô gái kia chỉ về phía các cô chất vấn: "Hai người này là ai?"

Tiết Quyền cau mày: "Mới vừa rồi không phải cô hỏi cô gái trong điện thoại của tôi là người nào sao? Chính là các cô ấy!"

Cô gái kia lập tức lắc đầu kêu gào: "Em không tin em không tin!"

Lâm Sơ và Diệp Tinh rất ăn ý run rẩy, đưa mắt nhìn cô gái đi như chạy đi ra ngoài. Tiết Quyền cười với các cô một tiếng, phát phát tay không một tiếng động đi tới cửa, Diệp Tinh không nhịn được nói: "Đây là cái hoa tuyệt thế gì đây? Cậu quen à?"

Đầu kia Tiết Quyền nghe được câu hỏi, quay đầu nhìn Diệp Tinh một chút, bước chân dừng lại ở cửa, cho đến khi có người từ bên cạnh đi qua, anh ta mới hoàn hồn, đi thẳng ra ngoài.

Lâm Sơ không nhịn được mà miêu tả lại Tiết Quyền một lần, Diệp Tinh chất lưỡi hít hà: "Trong hiện thực cuộc sống thật sự là có người như vậy? Bất cá hai tay như thế, cũng không sợ gặp báo ứng à!"

Lâm Sơ gật đầu một cái, trong lòng lại tăng thêm một phần không thích dành cho Tiết Quyền.

Kết thúc ngày chủ nhật, thứ hai đau khổ lại tới lần nữa. Thời gian trôi qua hai ngày, tâm tình Lâm Sơ lại có thay đổi, làm việc bộc phát cẩn thận. Cũng không biết lãnh đạo có biết chuyện hôm thứ sáu hay không, cách đối xử với Lâm Sơ cũng không thấy có gì khác thường, chỉ là Lâm Sơ nhạy bén phát giác ra được lúc lãnh đạo đi qua chỗ ngồi của cô thì tầm mắt bất động thanh sắc xẹt qua một chút, Lâm Sơ không khỏi nâng cao tinh thần, trở nên vô cùng cảnh giác.

Buổi trưa ăn cơm ở phòng ăn, Tiết Quyền cầm khay thức ăn ngồi xuống trước mặt cô: "Người phụ nữ ngày hôm qua đi chung với cô kia tên là gì?"

Lâm Sơ nhíu nhíu mày: "Làm sao?"

Tiết Quyền cười một tiếng: "Tôi muốn xin số điện thoại của cô ấy!"

Lâm Sơ có chút giật mình, lấy cớ, không đưa số điện thoại cho.

Buổi chiều Tiết Quyền thừa dịp cô không lưu ý, len lén chạy tới bàn làm việc của cô tìm kiếm trong danh bạ điện thoại di động, một lát sau đã lấy được tin tức mình muốn, đối với những việc này Lâm Sơ hoàn toàn không phát hiện, sau khi tan việc vẫn chen chúc lên xe trở về mua thức ăn nấu cơm, ban đêm thì học Anh ngữ xem phim Mỹ, ngủ khoảng bảy tiếng sau đó lần nữa rời giường đi làm, cứ bận rộn như thế cho đến thứ năm, cô đã gần như quên mất sự tồn tại của Trầm Trọng Tuấn.

Lúc tan việc Dương Thuần Bối tìm được Lâm Sơ, hẹn cô chủ nhật đi dạo phố, Lâm Sơ cảm cây dù đi ra ngoài, từ chối nói chủ nhật có chuyện, một đường đi thẳng tới cửa chính đơn vị, Lâm Sơ chợt dừng bước, chần chừ nhìn chằm chằm Trầm Trọng Tuấn từ trong xe đi ra.

Trầm Trọng Tuấn mặc áo tay ngắn cổ chữ V, quần hờn nhân màu đen, dáng người to cao ngày trước vẫn luôn che giấu ở dưới lớp tây trang bây giờ biểu lộ rõ ràng ra bên ngoài, trang phục rực rỡ hẳn lên, ngay cả Dương Thuần Bối cũng nhìn chằm chằm anh một hồi lâu, mới nhận ra anh là ai.

Lâm Sơ tròn mắt há hốc mồm, Trầm Trọng Tuấn mở cửa xe, gật gật đầu với Dương Thuần Bối, lại nhìn về phía Lâm Sơ: "Lên xe đi!"

Lâm Sơ nhanh chóng ngậm miệng, nghi ngờ ngồi vào trong xe, liên tiếp quay đầu nhìn về phía Trầm Trọng Tuấn, cả bụng tò mò đều ghen ở trong cổ.

Đầu kia Dương Thuần Bối hưng phấn gọi điện thoại cho Giang Tấn, thần thần bí bí nói: "Anh đoán xem mới vừa rồi Lâm Sơ lên xe của ai?"

Giang Tấn đang bận rộn ở tòa soạn báo, qua loa nói: "Người nào?"

Dương Thuần Bối cười nói: "Lần trước diễn xuất ở bên Nam Hồ anh còn nhớ không? Chính là người trình diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân kia, một người quản lý, tên là Trầm Trọng Tuấn, chính là anh ta, mới vừa rồi đón Lâm Sơ đi, xem ra quan hệ của bọn họ nhất định không tầm thường!"

Động tác của Giang Tấn hơi chậm lại, trầm mặt nhìn chằm chằm màn ảnh máy vi tính yên lặng lắng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Tù Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Trầm Trọng Tuấn dẫn Lâm Sơ đi về phía Nam Hồ.

Trước lúc tới anh đã tính toán thời gian rồi, đúng 4 giờ đón Lâm Sơ tan việc, khoảng năm giờ chạy đến nhà hàng bên cạnh Nam Hồ ăn cơm, sau khi ăn xong chính là lúc chiều tà hoàng hôn, mặc dù hơi nóng chưa tan, nhưng cũng thích hợp để đi tản bộ ngắm cảnh, đợi đến bảy giờ sẽ đi xem phim, chín giờ tan cuộc đưa Lâm Sơ về, vừa đúng lúc.

Trầm Trọng Tuấn nhất nhất nói ra toàn bộ hành trình, ánh mắt liếc thấy Lâm Sơ đang len lén quan sát anh, anh không khỏi ngời thẳng người lên một chút, lại có một chút khản trương, ho nhẹ một tiếng che giấu, tiếp tục nói: "Về phần xem phim, tôi không biết sở thích của em, cho nên tạm thời chưa mua vé xem phim, đến lúc đó sẽ để em chọn một bộ phim mình thích."

Đối với lần hẹn hò bất thành lần này, Lâm Sơ không hề có chuẩn bị, nhìn thấy Trầm Trọng Tuấn mặc đồ thế này, cô lại càng thêm kinh ngạc, muốn nói lại thôi liếc lại liếc, cuối cùng vẫn không hỏi ra miệng.

Trầm Trọng Tuấn đoán được nghi ngờ của cô, biểu hiện lại càng ngượng ngùng hơn, đột nhiên có chút hối hận khi mặc bộ đồ này, nhưng lại nghĩ năm, sáu năm trước anh đúng là mặc như thế này, lại nơi nào thấy kỳ kỳ quái quái chứ, dần dần an ủi mình, sắc mặt của anh cũng từ từ khôi phục bình thường.

Đi tới nhà hàng, thời gian so với dự tính còn sớm hơn, bên trong chỉ có một vài bàn có người đang dùng bữa, Lâm Sơ cũng không có khẩu vị gì.

Thời tiết quá nóng, cô đã thành thói quen tắm rửa nghỉ ngơi sau đó mới tùy tiện ăn một chút gì đó, cứ như thế thì bữa cơm tối chính thức, chỉ có trở lại Trữ Tiên mới có. Trầm Trọng Tuấn hỏi Lâm Sơ, lại một lần nữa nhận được đáp án "Tùy ý", anh đành tự động gọi bốn món ăn, lại thêm một ly đồ uống lạnh.

Lúc Lâm Sơ cầm ống hút hưởng thụ cái lạnh thoải mái, điện thoại của mẹ Lâm lại gọi tới, như sấm sét liên thanh nói: "Tiểu Hứa vốn là nói thứ Bảy gặp mặt, mẹ nói thứ Bảy con còn phải đi học, cho nên thời gian đổi thành ngày mai. Ngày mai sau khi tan việc con chạy tới vừa lúc cùng nhau ăn cơm tối."

Lâm Sơ mở miệng muốn cắt đứt, nhưng bắt buộc dĩ giọng của mẹ Lâm lại quá lớn, hoàn toàn không nghe được giọng nói của Lâm Sơ: "Con nhớ ngày mai ăn mặc xinh đẹp một chút đấy, đã sớm bảo con là nên mua vài bộ váy con lại không mua, mặc tới mặc lui cũng chỉ có mấy món như lần trước kia. Điều kiện của tiểu Hứa đặc biệt tốt, con phải nắm chặt cơ hội này cho mẹ!"

Không kịp thở nói một hơi xong hết, lúc này Lâm Sơ mới tìm được khe hở nói chen vào, cũng không chú ý tới Trầm Trọng Tuấn đã mơ mơ hồ hồ nghe được nội dung, sắc mặt đều là lo lắng: "Mẹ, mẹ hãy nghe con nói trước đã!"

Mới nghe cô nói câu này xong, điện thoại của Trầm Trọng Tuấn cũng vang lên, anh đưa mắt nhìn Lâm Sơ, chỉ muốn nghe xem cô trả lời mẹ Lâm như thế nào, nhưng người gọi điện tới lại là người rất ít khi liên lạc với anh qua di động, cho nên Trầm Trọng Tuấn lại lo lắng đối phương có việc gấp, suy nghĩ một chút, anh nhận điện thoại, đầu kia lập tức phát ra tiếng vang: "Anh đang ở chỗ nào thế?"

Trầm Trọng Tuấn trả lời: "Nội thành, có chuyện gì?"

Âm thanh xe máy từ trong điện thoại truyền đến, chắc là Giang Tấn mới vừa tan việc: "Có chuyện gì à, vị trí cụ thể của anh là nơi nào, tôi tới tìm anh cùng nhau đi ăn cơm!"

Trầm Trọng Tuấn liếc mắt nhìn Lâm Sơ đang trò chuyện, nói: "Tôi đã ăn xong rồi, có chuyện gì cậu nói luôn đi!"

Giang Tấn dừng một chút, nói: "Tôi muốn gặp mặt nói trực tiếp với anh, anh ăn cơm với ai đấy, như này có tiện không?" Anh ta cười nói: "Hẹn hò?"

Ai ngờ Trầm Trọng Tuấn lại "Ừ" một tiếng, Giang Tấn nghe vậy, nhất thời cứng họng, hồi lâu sau mới đè nén cảm xúc hỏi: "Đừng nói với tôi là anh đang hẹn hò với mỹ nữ đấy nhé, nói mau ở nơi nào, tôi tới xem xem!"

Trầm Trọng Tuấn phát giác Giang Tấn có chút không đúng.

Bình thường mặc dù Giang Tấn không lớn không nhỏ, cũng không gọi anh là cậu, nhưng đại đa số thời điểm gặp được anh ta, đối thoại cũng rất quy củ, dù sao bối phận vẫn còn đó. Nhưng hôm nay phảng phất như anh ta đang dò xét chuyện gì, thậm chí nhiều hơn mấy phần nhạo báng, Trầm Trọng Tuấn nhíu nhíu mày: "Có chuyện gì cứ nói đi, không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây."

Giang Tấn cười một tiếng, không nói thêm gì nữa mà cúp điện thoại luôn.

Lâm Sơ cũng đã trả lời xong, tiếp tục im lặng ăn cơm, Trầm Trọng Tuấn thấy cô cũng không tính khai báo, có chút không vui, lại nghĩ hôm nay là lần đầu tiên chính thức hẹn hò, vẫn là đừng tự tìm phiền não thì hơn.

Sau khi ăn xong hai người dựa theo kế hoạch đi Nam Hồ tản bộ, những con thuyền có mái chèo xếp hàng chỉnh tề dừng ở sát bờ, phía chân trời một mảnh ngọn lửa đốt thành mây, hai màu hồng cam phân biệt rõ ràng.

Tay nhỏ bé của Lâm Sơ gần trong gang tấc, nhưng Trầm Trọng Tuấn hết lần này tới lần khác không dám nắm, phóng tầm mắt nhìn xung quanh, những đôi tình nhân khác không phải dắt tay thì là ôm eo, chỉ có hai người bọn họ còn cách nhau hai cánh tay, xa cách giống như người xa lạ.

Lâm Sơ ngược lại rất tự tại, sau khi nhìn thấy kẹo hồ lô bên đường cô lập tức tiến lên mua một xâu, Trầm Trọng Tuấn kêu lên: "Lâm Sơ!"

Lâm Sơ rút một xâu kẹo hồ lô sơn tra, ngửa đầu nhìn về phía anh. Kẹo hồ lô tròn tròn mượt mà đỏ tươi, đặt ở bên má Lâm Sơ, đoạt đi một ánh sáng

chiều tà, vốn dĩ Trầm Trọng Tuấn muốn nói là kẹo hồ lô bên đường không vệ sinh, lời đến khóe miệng, anh lại nín trở về.

Hài lòng tiêu diệt hết kẹo hồ lô, hai người lại đi về phía rạp chiếu phim.

Lâm Sơ mới đến đây vào chủ nhật, nên không cần nhìn lâu đã chọn một bộ phim, lại hỏi ý kiến Trầm Trọng Tuấn. Trầm Trọng Tuấn nói "Tùy ý" giống như lúc Lâm Sơ chọn món ăn, đối với điện ảnh anh cũng không bắt bẻ gì, hoặc là nói anh cũng không có loại đam mê dành cho phim điện ảnh này, cần thận nghĩ lại, chỉ có lúc anh học tiểu học mới đọc các tác phẩm như truyện cổ tích này thôi.

Lâm Sơ thích ngồi ở hàng trước, bắt đầu đi đang nghĩ hè cộng thêm bây giờ là bây giờ, người tới xem phim cũng không ít, sớm đã không còn ghế đầu nữa. Hai người tìm được chỗ ngồi, phim cũng sắp bắt đầu chiếu, trong rạp phim tối đen vẫn chưa hết tạp âm, đợi đến lúc bài nhạc dạo đầu phim bắt đầu vang lên, mọi người mới an tĩnh lại, Lâm Sơ tập trung tinh thần nhìn chăm chăm màn hình, thỉnh thoảng hút một ngụm đồ uống lạnh đã mua ở bên ngoài.

Trầm Trọng Tuấn nhìn trong chốc lát, không hứng thú lắm, lở tai ngược lại chú ý tới tiếng vang sột sột soạt soạt của ống hút, thức uống đã thấy đáy. Anh nghiêng đầu nhìn một cái, đúng lúc thấy Lâm Sơ mở nắp đồ uống ra, nắm ống hút chính tới chính lui, giống như đang tìm vị trí, lại dùng lực hút một hơi, hút nhân quả ở đáy hộp lên, quai hàm nhai hai cái, lập lại động tác lúc trước.

Trái tim Trầm Trọng Tuấn mềm nhũn, nhỏ giọng nói: "Có muốn uống nữa hay không?"

Lâm Sơ đột nhiên sắc mặt một ngụm, không ngờ Trầm Trọng Tuấn lại đột nhiên nói chuyện: "Không cần."

Trầm Trọng Tuấn cười một tiếng, một lát sau, anh nói nói một câu "Đi ra ngoài một chút" với Lâm Sơ, sau đó nhanh như mèo đi ra khỏi sảnh chiếu phim.

Đào mất một ly đồ uống ướp lạnh đã đưa tới trước mặt của Lâm Sơ, Trầm Trọng Tuấn nói: "Đổi khẩu vị một lần, em hãy thử xem."

Lâm Sơ nói cảm ơn nhận lấy, chợt cảm thấy một loại ấm áp vì được chăm sóc, cảm xúc vốn dĩ bình thản lại thoáng bị khuấy động lên.

Những người yêu nhau tổng cộng có mấy tiết mục giải trí? Đếm tất cả, đơn giản chỉ là ăn cơm, xem phim, đi dạo phố, chủ nhật thì đi chơi, tụ tập bạn bè, ngày nghỉ thì đi ra ngoài du lịch.

Lâm Sơ và Trầm Trọng Tuấn chưa đến mức người yêu, hoạt động giải trí càng thêm khô khan, một loạt quá trình hôm nay, ngày thường Lâm Sơ đều là một mình tự làm, hiện tại đơn giản chỉ là nhiều hơn một Trầm Trọng Tuấn lúc ẩn lúc hiện ở bên người, thật ra thì cô không có quá nhiều cảm giác, chỉ là thêm một người nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng bị hỏi han ân cần, thật ra cũng không tệ.

Trầm Trọng Tuấn thì lại khác, anh và Lâm Sơ đã bốn ngày không gặp nhau, cực kỳ nhớ nhung, thật vất vả hôm nay mới bót ra được chút thời gian, anh càng thêm quý trọng mỗi phút mỗi giây này. Cuộc sống đơn độc gần ba mươi năm đột nhiên có thêm một cô gái, loại chuyện này rất quan trọng, cảm thụ không giống người khác, làm cho anh cho dù thế nào cũng không lơ buông bỏ, vì vậy sau khi xem phim xong anh không thực hiện theo kế hoạch ban đầu, mà kiên cố nói dối bụng, kéo dài thời gian hẹn hò.

Ngày mai Lâm Sơ còn phải dậy sớm đi làm, vốn muốn cự tuyệt, nhưng lại nghĩ cô không thể đối xử lạnh nhạt với đối tượng hẹn hò nhiều lần như vậy, dù sao lần này Trầm Trọng Tuấn là cô tự mình chọn, hơn nữa cô vừa nhìn thấy Trầm Trọng Tuấn mặc bộ đồ này, đã không còn gì để nói rồi, chỉ do dự một chút rồi đồng ý.

Hai người ăn ăn uống uống một tiếng đồng hồ, lúc này Trầm Trọng Tuấn mới chậm rì rì đưa Lâm Sơ về hoa viên Quan Cầm, lúc đến dưới lầu anh hỏi: "Tối mai có việc gì không?"

Lâm Sơ sững sờ: "Ngày mai anh vẫn rảnh à?"

Trầm Trọng Tuấn thương lượng: "Ngày mai không nhất định, nếu nhanh thì buổi tối có thể trở về nội thành, nếu như ngày mai rảnh, tôi lại dẫn em ra ngoài."

Lâm Sơ gật đầu một cái.

Trầm Trọng Tuấn nhìn Lâm Sơ đến gần thang máy, mới lưu luyến không rời lần nữa ngồi vào trong xe.

Xe từ từ chạy về phía cửa chính chung cư, liếc nhìn về phía đường phố sáng trưng ngoài cửa lớn đã thấy một chiếc xe máy màu đen bất mắt dừng ở bên cạnh phòng bảo vệ, Trầm Trọng Tuấn nhủ mảy, thấy ánh mắt Giang Tấn nặng nề liếc theo xe của anh, rốt cuộc anh cũng xác định được nguyên nhân mà Giang Tấn có chút không thích hợp trong điện thoại là gì.

Cửa chính phía nam của hoa viên Quan Cầm đối diện với đường cái, trong đêm khuya đèn đuốc vẫn sáng trưng náo nhiệt, trong khi đó phía bắc vẫn còn là một vùng kiến trúc tăm tối, đi thẳng theo đường cái sẽ tiến vào một con phố thưa thớt người ở, Trầm Trọng Tuấn và Giang Tấn dừng xe bên cạnh vùng kiến trúc kia, trên đường ngay cả đèn đường cũng không có, hai người đều nhìn không rõ biểu cảm của đối phương.

Giang Tấn mĩa mai: "Từ bốn giờ đến mười rưỡi, tổng cộng là sáu tiếng rưỡi, anh và Lâm Sơ là đồng sự cùng nhau tăng ca, hay là cái gì?"

Trầm Trọng Tuấn lạnh nhạt nói: "Hẹn hò!"

Anh không che giấu chút nào, ngay cả nói láo cũng không thêm, tức giận của Giang Tấn giống như khúc xương nghẹn lại trong cổ họng: "Anh thật không tệ, biết rõ tôi thích Lâm Sơ, thế mà ngay cả chuyện này góc tường cũng làm? Tôi đã quá khinh thường anh rồi ——" Anh ta cắn răng nghiêng lợi: "Cậu

—— nhỏ!"

Trầm Trọng Tuấn cau mày nói: "Lâm Sơ không phải là người nào của cậu, ai cũng có quyền theo đuổi cô ấy, tôi thích Lâm Sơ!"

Giang Tấn giống như nghe được đám rống hang hổ: "Con mẹ nó là tôi quen biết Lâm Sơ trước!"

Sắc mặt Trầm Trọng Tuấn không chút thay đổi nói: "Cho nên?" Anh thay Giang Tấn mở miệng: "Cậu biết trước, nên người khác không có quyền theo đuổi nữa đúng không?"

Giang Tấn hừ lạnh một tiếng, vắn vắn cổ, lại đan mười ngón tay vào nhau mà nắn bóp khớp xương.

Anh ta không có kiên nhẫn trở lại tranh giành miệng lưỡi với Trầm Trọng Tuấn, từ gần tối sau khi nhận được điện thoại của Dương Thuần Bối, anh ta từ lúc đầu không thể tưởng tượng nổi đến gần đây, trong lúc đó cảm xúc thay đổi liên tục, hành hạ anh ta đến gần như điên cuồng, một mặt là vì người thân nhất phản bội, một mặt là vì Lâm Sơ hờ hững với anh ta, Giang Tấn bị đá kích, tức giận dậy sóng trong lòng muốn ngừng cũng không ngừng được, sau mấy tiếng vang "Rắc rắc rắc rắc", anh ta gầm nhẹ một tiếng, vung quyền lên.

Trầm Trọng Tuấn không phòng bị, nhất thời không còn kịp tránh né nữa, trên má trái bị một quyền ngoan độc, thậm chí có thể nghe âm thanh xương bị vỡ, anh bị đau lao đảo ra sau, Giang Tấn lại thừa dịp vung một quyền nữa, đánh Trầm Trọng Tuấn ngã lên mũi xe.

Giang Tấn ra đòn mạnh, trên mặt Trầm Trọng Tuấn truyền đến đau đớn kịch liệt, may mà phía sau có xe đỡ cho, Trầm Trọng Tuấn có chống đỡ, lập tức phản kháng theo bản năng, vung quả đấm lên đánh vào mặt Giang Tấn, "Bùm" một tiếng bức anh ta lùi lại mấy bước, Giang Tấn hét lớn một tiếng, tức giận tuôn trào, đỏ mắt liên tục ra quyền, Trầm Trọng Tuấn cũng không chịu yếu thế, vừa tránh né vừa phản kích, mặt và bụng Giang Tấn bị thương nặng.

Hai đảng này râu cộng lại đã trên năm mươi tuổi, đang làm chuyện ngầy thơ nhất trên đời —— đánh nhau vì phụ nữ.

Đầu kia Lâm Sơ đang gọi điện thoại bất quai với Diệp Tĩnh, báo cáo đại khái lại tình huống hẹn hò một lần, Diệp Tĩnh thất vọng nói: "Quá đơn giản rồi, hoàn toàn không có cao trào pháp phòng gì." Lâm Sơ cười cười, hoàn toàn không biết ở ngoài cửa lớn hoa viên Quan Cẩm, đang trình diễn một tiết mục vừa khoa trương lại vừa cầu huyết.

Trầm Trọng Tuấn có nguyên tắc làm người đặc biệt của mình, công bằng chính nghĩa, tuân thủ kỷ pháp, thậm chí còn khiêm tốn, bảo vệ môi trường tiết kiệm năng lượng, lại duy chỉ không có khoan dung.

Anh tuân theo nguyên tắc Thích Giả Sinh Tồn Cường Giả Vi Tôn, người không phạm ta, ta không phạm người, mọi sự tự thân tự lực, cố gắng hết sức mình để đạt được lợi ích lớn nhất, trong cạnh tranh buôn bán không nói tình cảm. Phạm là thứ anh nên được, tất nhiên sẽ chỉ thuộc về anh, không lùi bước cũng không nhường nhịn.

Huống chi đây là lần đầu tiên anh thích một cô gái, ngay cả cha ruột cũng phải nể mặt mũi.

Trầm Trọng Tuấn bị mồ hôi rơi vào mắt, cuối cùng vung một quyền mạnh vào bụng Giang Tấn, ngay sau đó dùng cùi chỏ đánh về phía xương quai xanh của anh ta, lại thuận thế đâm vào cằm anh ta, Giang Tấn vô lực đánh trả, bị thương nặng ngã xuống đất.

Trầm Trọng Tuấn thở hồng hộc đứng lại, trầm giọng nói: "Nhớ, hiện giờ Lâm Sơ là người của tôi, không bằng cậu đặt tâm tư vào công việc đi, tùy thời chuẩn bị bị ông ngoại cậu đưa ra nước ngoài!" Dứt lời, anh cảm nhận được một trận đầu văng mắt hoa, cũng không thèm nhìn tới Giang Tấn, trực tiếp lái xe rời khỏi.

Giang Tấn chạm vào gương mặt bầm tím, cố gắng một hồi lâu mới có thể đứng lên khỏi mặt đất.

Từ trước đến nay anh ta chưa bao giờ nhếch nhác giống như bây giờ, thật giống như không chiến đã bại, nhưng rõ ràng là anh ta quen biết trước, Trầm Trọng Tuấn chỉ là kẻ thừa cơ âm hiểm xảo trá, con tức giận này cho dù thế nào cũng không thể nuốt trôi, Giang Tấn ho khan vài tiếng, khạc ra một ngụm nước miếng, sắc mặt âm trầm đi về phía mô-tô.

Thân là ngòi nổ nhưng Lâm Sơ một đêm mộng đẹp, khi tỉnh lại dạ dày còn có chút phồng lên, rõ ràng tối hôm qua đã ăn quá no, làm mấy động tác vận động xong mới ra cửa đi làm.

Gần đây trong đơn vị không có nhiều chuyện lắm, đoàn khảo sát đã rời đi, thành phố cũng không cử hành hoạt động gì, tất cả mọi người bị cái nóng mùa hè làm cho mệt mỏi, cho dù phờ phạc rã rượi cũng không có chuyện gì.

Lâm Sơ tranh thủ thời gian, chuẩn bị cho buổi học kế toán ngày mai. Lúc cô đi học đã từng học kế toán, bởi vì là môn phụ, cô cũng không chuyên tâm nghiên cứu, nhưng hiệu quả học tập vẫn còn không tệ, cuộc thi cuối kỳ vẫn làm được chín phần trăm, lúc ấy cô cũng từng tính đi thi chứng chỉ kế toán, sau đó hình như là bị trùng với những cuộc thi khác, cô mới không tiếp tục nữa.

Hiện tại lần nữa nâng quyền sách kế toán lên, cô ngược lại cũng không có cảm giác xa lạ gì, ít nhất nội dung cơ bản nhất cô có ôn lần nữa cũng có thể nhớ được.

Chuẩn bị nội dung bài kế toán suốt một ngày, tới giờ tan việc thì mọi thứ trước mắt giống như đều là các loại con số và danh từ chuyên môn, lúc thấy Dương Thuần Bối xuất hiện tại cửa thi cô ngăn cản cả người: "Buổi tối nhất định phải ăn cơm chung với nhau, cô quá khó gặp rồi, lần nào cũng không rủ

được cô!"

Lâm Sơ cười lấy cớ, lần này Dương Thuần Bối không theo cô, túm chặt lấy cánh tay lôi cô ra ngoài: "Hôm nay là sinh nhật tôi, tôi không đòi quà sinh nhật, cô cũng biết tất cả bạn bè và người nhà của tôi đều không ở chỗ này, đám đồng nghiệp kia của tôi lại không thân với tôi, cô ăn bữa cơm cùng tôi đi!"

Lâm Sơ nghe cô ấy nói như vậy, căn bản vô lực cự tuyệt nữa, lại nghĩ Trầm Trọng Tuân không gọi điện thoại tới, chắc là anh không phân thân ra được rồi, dứt khoát nhận lời mời lần này của Dương Thuần Bối.

Ai biết được Dương Thuần Bối đã đặt cả khách sạn rồi, chỉ thấy Giang Tấn ngồi ở trong phòng, trên mặt có vết thương xanh xanh tím tím đông một khối tây một khối, làm cho người ta nhìn thấy mà cực kỳ khiếp sợ.

Giang Tấn thay Lâm Sơ và Dương Thuần Bối kéo ghế, cười nói: "Cuối cùng cũng mời được vị đại phạt này tới, muốn ăn cái gì cứ tùy tiện gọi, hôm nay tôi mời khách!"

Dương Thuần Bối không chút khách khí, kéo thực đơn qua tận lực chọn món ăn đắt nhất, mỗi hàng gọi mười món ăn, sáu đó mới hỏi ý kiến Lâm Sơ. Lâm Sơ lắc đầu một cái, đẩy thực đơn ra hỏi Giang Tấn: "Xảy ra chuyện gì với anh thế? Trên mặt bị như vậy."

Giang Tấn nhếch môi, thay Lâm Sơ rót một ly trà: "Không có chuyện gì, bị người giảng bẫy, tôi nhất thời tức giận, lập tức ra tay với anh ta!"

Dương Thuần Bối lập tức nói chen vào: "Anh quen biết loại người gì thế, cũng quá thất đức, tôi đã sớm báo anh báo cảnh sát đi, kiện anh ta tội đã thương người á!"

Giang Tấn không để ý tới cô ấy, chỉ nhìn Lâm Sơ: "Cô muốn ăn cái gì? Đừng chỉ xem không gọi chứ!"

Lâm Sơ nói "Đủ rồi", chỉ chốc lát sau đã dọn lên một bàn món ngon.

Ba người ăn ăn uống uống, Dương Thuần Bối đòi Giang Tấn quà sinh nhật, Giang Tấn cười nói lần sau đưa cho, lại ân cần gấp thức ăn cho Lâm Sơ, lôi kéo cô hỏi chuyện.

Sau khi ăn xong Dương Thuần Bối lại quán quýt lấy Lâm Sơ muốn cùng đi ca hát, Lâm Sơ liên tiếp từ chối: "Không được không được, ngũ âm của tôi không tốt, chưa bao giờ đi KTV!"

Dương Thuần Bối nói: "Vậy cô tặng lần đầu tiên cho tôi, đi đi đi đi, ca hát chỉ có hai người sao mà thú vị được." Nói xong, lại tiến tới bên tai Lâm Sơ: "Tôi và Giang Tấn còn chưa chính thức ở chung một chỗ, hai người sẽ rất lúng túng!"

Lâm Sơ làm sao có thể không hiểu Dương Thuần Bối vòng vòng vo vo, mặc dù Dương Thuần Bối có chút tâm cơ, nhưng người cũng không xấu, bình thường ở trong đơn vị cũng thường xuyên cung cấp tin tức của những phòng ban khác cho Lâm Sơ, dạy cô nên đề phòng người nào nịnh hót người nào, Lâm Sơ cũng nhận lấy, lúc nhìn thấy bối cảnh thâm hậu của đồng nghiệp tự nhiên cũng nhiều hơn mấy phần nhiệt tình, nếu bàn về tâm cơ, mỗi người đều có một chút, Lâm Sơ không ghét cô ấy, cũng vui vẻ khi thấy Dương Thuần Bối và ý trung nhân có thể nở hoa kết trái.

Bây giờ Dương Thuần Bối thái độ cứng rắn, Lâm Sơ cũng không tiện từ chối nữa, chỉ có thể thuận theo đi ca hát trước.

Tiến vào phòng, cũng chỉ có một mình Dương Thuần Bối giơ micro hưng phấn gào thét, Giang Tấn gọi một két bia, ngồi ở một bên trầm mặc uống.

Dương Thuần Bối hát hai bài, lại lôi cánh tay Giang Tấn muốn anh ta hát, Giang Tấn cười nhạt đẩy cô ấy ra, nói vài câu lại tự mình uống, cầm một chai bia lên vòng qua Dương Thuần Bối ở giữa, hỏi Lâm Sơ: "Có uống hay không?"

Lâm Sơ nhận lấy, nhấp một miếng nho nhỏ giải khát, cuối cùng ngay cả Dương Thuần Bối cũng uống, giơ bia lên vừa ca vừa nhảy múa, không hề nhạt chút nào.

Giang Tấn nhần nhìn theo cô ấy hát hai bài, sau đó đứng dậy ngồi vào bên cạnh Lâm Sơ, cụng ly với cô, lại dán sát vào bên tai cô lớn tiếng nói: "Hôm nay không phải sinh nhật của cô ấy, là tôi có ý lừa cô ra ngoài!"

Âm thanh quá ồn ào, trong lúc nhất thời Lâm Sơ không nghe rõ, hỏi lại: "Anh nói cái gì?"

Giang Tấn lại dán vào bên tai cô, hơi động môi, đã chạm vào vành tai Lâm Sơ: "Tôi lừa cô tới!"

Lần này cuối cùng Lâm Sơ cũng nghe rõ, lập tức dịch sang bên cạnh một chút, như không có chuyện gì xảy ra nói: "Anh cả người đều là mùi rượu, nói cái gì đều nghe không rõ!" Dứt lời, cô lại xông về phía Dương Thuần Bối kêu lên: "Bối Bối, tôi cũng ca hát!"

Dương Thuần Bối nhìn chằm chằm màn hình, ném một micro khác tới, tiếng hát vẫn cao vút như cũ, chỉ là nụ cười trên mặt đã rất nhạt.

Không biết qua bao lâu, ca hát vẫn còn đang tiếp tục, Giang Tấn uống nửa két bia, cũng cầm micro lên bắt đầu ca hát, tiếng hát lại cảm động không ngờ, trầm thấp từ tính hết sức mê người, Dương Thuần Bối tập trung tinh thần lắng nghe.

Lâm Sơ muốn xem thời gian, mở balo lệch vai móc điện thoại di động ra, mới phát hiện điện thoại di động đang không ngừng rung lên, lúc lấy ra thì đã ngừng lại, điện thoại có 12 cuộc gọi nhỡ. Lâm Sơ ngăn người, vừa định gọi lại, điện thoại di động đã lần nữa rung lên, cô vội vàng nhận máy, che một lỗ

tai kêu lên: "A lô!"

Trầm Trọng Tuấn gọi điện thoại nửa giờ, nghe được đầu kia bắt máy, đang muốn hỏi Lâm Sơ ở đâu, nhưng không nghĩ tiếng hát của Giang Tấn lại thấu qua ống nói lọt vào trong tai anh, Trầm Trọng Tuấn hơi ngừng lại, hỏi: "Em và Giang Tấn đang ở chung một chỗ?"

Lâm Sơ không nghe rõ, đứng dậy đi ra bên ngoài phòng, Trầm Trọng Tuấn lại hỏi lại một lần, Lâm Sơ trả lời: "Đúng, sao anh biết?"

Hô hấp của Trầm Trọng Tuấn đột nhiên trầm xuống mấy phần, hồi lâu sau mới nói: "Em đang ở đâu? Tôi tới đón em!"

Cúp điện thoại, Lâm Sơ quay về phòng nói tạm biệt, Dương Thuần Bối tự nhiên giữ cô lại, hỏi: "Sao lại đột nhiên có chuyện, cô lại muốn chạy à!"

Lâm Sơ cười nói: "Không phải, bạn tôi tới đón tôi, thật sự có chuyện!"

Nói hồi lâu Dương Thuần Bối mới đồng ý cho đi, Giang Tấn chợt tu hết một chai bia, đứng lên nói: "Tôi đưa cô ra ngoài!"

Lâm Sơ vội vàng ngăn lại: "Không cần không cần, tôi tự đi ra là được rồi, các người cứ tiếp tục hát đi!"

Nhưng sao cô có thể ngăn được Giang Tấn, cứ thế bị Giang Tấn lôi ra ngoài, mới vừa vào thang máy đã nghe Giang Tấn hỏi: "Cô làm hòa với Trầm Trọng Tuấn từ lúc nào?"

Lâm Sơ giật mình, Giang Tấn nhìn chăm chăm cô nói: "Anh ta là cậu của tôi, cô muốn làm mợ của tôi ư?"

Lâm Sơ nghẹn họng nhìn trần trời, không biết đáp lại như thế nào, lại nghe Giang Tấn tiếp tục nói: "Hay là suy nghĩ một chút, làm bạn gái của tôi?"

Cửa thang máy "Dình" một tiếng mở ra, ba vấn đề liên tiếp đều không được đáp lại, Lâm Sơ gần như chạy trốn ra khỏi thang máy, Giang Tấn theo sát phía sau: "Cô đừng giả ngốc, trả lời tôi!"

Lâm Sơ cũng không quay đầu lại, nói: "Làm hòa từ tuần trước, không nhất định sẽ làm mợ, không suy nghĩ!"

Bước chân Giang Tấn ngừng lại một chút, trong nhất thời còn chưa hoàn hồn, sau khi ba dấu chấm dạo ở trong đầu anh ta một vòng anh ta mới hiểu ra, vội bước nhanh theo, lúc đưa cánh tay ra muốn bắt Lâm Sơ về, thì bên ngoài cửa kính lại đột nhiên chạy vào một người, gió đêm nóng bỏng theo đó mà vào, tay của anh ta còn chưa chạm được đến Lâm Sơ, Lâm Sơ đã đột nhiên ngã về phía trước mấy bước, đảo mắt đã rơi vào trong ngực người tới.

Trầm Trọng Tuấn ôm Lâm Sơ vào lòng, sắc mặt âm trầm nhìn về phía Giang Tấn: "Uống ít một chút đi!" Xoay người lập tức rời đi.

Anh làm như đánh cướp, kéo Lâm Sơ tức tốc rời đi, Giang Tấn bị cửa kính cản lại, lúc đẩy cửa ra lần nữa thì hai người kia đã đi được một khoảng rồi, anh ta phần nộ quát: "Trầm Trọng Tuấn, anh con mẹ nó đứng lại cho tôi!" Dừng bước, anh ta lại vấp vào bậc thang, lúc giương mắt lần nữa thì Lâm Sơ đã bị nhét vào trong xe, Trầm Trọng Tuấn cũng nhanh chóng tiến vào buồng lái, đảo mắt một cái xe đã rời khỏi.

Ngồi vào trong buồng xe tối om, rốt cuộc Lâm Sơ cũng phản ứng kịp, không dám tin nhìn chăm chăm vết máu ứ đọng trên mặt Trầm Trọng Tuấn: "Anh đánh nhau với Giang Tấn à?"

Trầm Trọng Tuấn xanh mặt không trả lời, chỉ nói: "Sau này đừng ra ngoài với Giang Tấn, thằng nhóc kia tính tình trẻ con, làm việc không nghĩ trước nghĩ sau, em sẽ phải chịu thiệt thòi đấy."

Anh không nói rõ là thua thiệt loại nào, nhưng Lâm Sơ lại mơ hồ hiểu được ý tứ của anh, lúng túng thu hồi tầm mắt, không hỏi vấn đề này nữa.

Một đường lái về phía hoa viên Quan Cầm, lúc đi qua vùng kiến trúc tối tăm kia thì Trầm Trọng Tuấn đột nhiên ngừng xe, Lâm Sơ kỳ quái liếc mắt, chỉ nghe anh nói: "Lâm Sơ, có phải mẹ em lại tìm một đối tượng hẹn hò cho em không? Em trả lời bà ấy thế nào?"

Lâm Sơ há miệng: "Không đáp thế nào." Cô chỉ nói tình hình thực tế cho mẹ Lâm mà thôi.

Trầm Trọng Tuấn cau mày nói: "Em quá chọc người rồi!"

Lâm Sơ không hiểu, chỉ thấy Trầm Trọng Tuấn lẩn người lại phía trước, trong mơ hồ nửa sáng nửa tối có thể nhìn rõ vết tím bầm trên mặt anh, so với hình tượng thường ngày của anh như một trời một vực. Trầm Trọng Tuấn trầm giọng nói: "Tôi muốn hôn em!"

Lâm Sơ trở mắt kinh ngạc, hô hấp chậm mất một nhịp, trơ mắt nhìn đôi môi kia chậm rãi đến gần, hô hấp nóng rực theo đó mà ùn ùn kéo tới.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Tù Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Một tay Trầm Trọng Tuấn đặt lên đỉnh đầu Lâm Sơ, hơi dùng lực một chút, để cho đầu cô thoáng ngẩng lên, cũng nghiêng hơn nửa người lại gần.

Lâm Sơ khăn trương nuốt một ngụm nước bọt, khi đôi môi dính sát nhau, hô hấp của cô cũng ngừng lại.

Xung quanh đều là một màu đen kịt, không thấy nửa phần bóng người, cảm giác rất khác với khi bị ánh đèn chiếu rọi, trong không gian bị tấm màn đen bao phủ, lần này cảm giác an toàn nhiều hơn một chút, vùng kiến trúc cao ngất kia giống như một tấm lá chắn, chặn hết những ánh mắt dò xét của người khác ở bên ngoài.

Trầm Trọng Tuấn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Sơ lên, dò xét chạm chạm môi, lại phát hiện đối phương không có một chút phản ứng nào. Liếc nhìn mới phát hiện hai mắt cô tròn rất tròn, khăn trương đến ngay cả nháy mắt cũng không. Trong cổ họng Trầm Trọng Tuấn phát ra một tiếng cười nhẹ, ngón tay đặt ở trên gò má cô cũng nhẹ nhàng ma sát, lại nâng đầu cô lên một chút, chiếm lấy môi của cô, kiềm chế mà tỉ mỉ hôn lên.

Lâm Sơ ngừng thở, trong không gian yên tĩnh dường như nghe được nhịp tim có tiết tấu pháp phòng cổ động. Xúc cảm ảm áp trên môi, mỗi một động tác của anh đều mang theo cẩn thận che chở, giống như rất sợ cô bị hù dọa.

Lâm Sơ không chống đỡ được bao lâu, lúc hai bên tai đều nhuộm hồng, rốt cuộc cô cũng tháo xuống phòng bị, hòa vào hô hấp của đối phương, mang theo sức lực thành linh ập đến, ở trong nháy mắt cô loí lóng, đôi môi đã bị nuốt hết.

Lâm Sơ bất ngờ, kêu rên nhắm chặt đôi mắt, hơi thở xa lạ nồng đậm ùn ùn kéo đến, cô theo bản năng chống đỡ lên lồng ngực của Trầm Trọng Tuấn, da thịt phía dưới lòng bàn tay chỉ cách một chiếc áo thật mỏng, xúc cảm nóng bỏng cứng rắn quán lấy tay của cô, ngăn cũng không ngăn nổi.

Bàn tay đặt trên đỉnh đầu Lâm Sơ từ từ trượt, vòng lên đầu vai của cô, ôm cô kéo sát lại gần. Trầm Trọng Tuấn càng phát giác được Lâm Sơ rất gầy yếu, bả vai giống như bóp một cái là vỡ, thân thể nhỏ bé bị ép thành tờ giấy, anh đã khép chặt như vậy, nhưng vẫn cảm thấy trong ngực trống rỗng, Trầm Trọng Tuấn không khỏi hơi dùng sức, khiến cho Lâm Sơ hoàn toàn rơi vào trong ngực của anh, hai người tựa sát đến gió thổi không lọt.

Trầm Trọng Tuấn phảng phất như vừa đói vừa khát, nâng cằm Lâm Sơ lên, giống như là muốn nuốt luôn cả gương mặt cô vào trong miệng, đầu lưỡi tiến quân thân tốc, khi chạm vào cái lưỡi mềm mại thì hô hấp của anh cũng rối loạn, dồn dập giống như là trái bom sắp nổ tung trong đêm hè nóng ran, không biết tới lúc nào, chạm đến điểm nào, sẽ đập tan không khí xao động bất an, nhất là khi nghe âm thanh nghẹn ngào yếu ớt trong cổ Lâm Sơ kia, Trầm Trọng Tuấn bỗng chốc không thể kìm chế được nữa, không tự chủ được mà đặt tay lên eo của cô, vòng eo của cô vô cùng nhỏ nhắn, anh sợ mình chỉ hơi chút dùng sức, là có thể bẻ gãy.

Lâm Sơ nhú chặt lông mày, sợ hãi né tránh dây dưa trong miệng, chỉ là hơi thở của Trầm Trọng Tuấn đã mãnh liệt tràn ngập vào từng ngóc ngách, Lâm Sơ không thể lui được nữa, tránh không thể tránh, mỗi nơi mà lưỡi anh chạm tới đều giống như bị điện giật, Lâm Sơ dần dần tê dại, đã mất tri giác, chỉ có thể bị động mặc anh dây dưa, bên tai loáng thoáng có thể nghe được tiếng nuốt làm cho người ta xấu hổ, máu nóng dồn lên mặt, Lâm Sơ nóng đến đầu vầng mắt hoa, cô sắp điên rồi.

Lại không biết người đang có ôm cô trong ngực kia, mới thật là sắp điên rồi.

Hai cánh tay Trầm Trọng Tuấn càng khép lại chặt hơn, cánh tay vòng ở trên eo của cô không tự chủ được mà di chuyển, bàn tay đặt ở trên vòng eo không có một chút thịt thừa, cong đầu ngón tay bầu thật chặt vào da thịt cô. Trầm Trọng Tuấn khó có thể hít thở, mấy điều hòa không khí ong ong ở trước mặt anh đã mất công hiệu, mồ hôi từ trên trán chảy xuống, anh không khống chế được sức lực của mình, càng hôn càng sâu, càng ôm càng chặt, đến cuối cùng anh lại nhắc Lâm Sơ lên, giống như muốn vứt bỏ trở ngại, dời đến cạnh mình.

Tiếng kêu của Lâm Sơ càng lúc càng lớn, trong giây phút cái mộng rời khỏi ghế ngồi, rốt cuộc cô cũng chống cự, nơi xa đột nhiên chiếu tới một luồng ánh sáng, từ xa đến gần, làm cho cô run rẩy, quả đấm hung hăng rơi vào đầu vai Trầm Trọng Tuấn.

Rốt cuộc Trầm Trọng Tuấn cũng tỉnh thần, khê buồng lòng sức lực, Lâm Sơ lập tức chạy trốn, phía trước bỗng có một chiếc xe hơi xuất hiện trong tầm mắt, đèn xe sáng rõ làm lộ rõ chiếc xe ẩn núp trong bóng tối, đảo mắt lại "Vèo" chạy qua góc khuất này, mang theo ánh sáng nhức mắt, không chút lưu tình kéo hai người từ trong bóng tối về ánh sáng rõ ràng như ban ngày, lại từ ban ngày ném về bóng tối nóng rực.

Lâm Sơ từ đầu đến chân, đỏ như nhò ra máu, cô thẹn quá thành giận, khê kêu một tiếng rồi đâm về phía Trầm Trọng Tuấn, lại dùng sức đẩy Trầm Trọng Tuấn đang muốn lần nữa dựa gần lại ra xa, hoảng hốt xoay người muốn mở cửa xe.

Trầm Trọng Tuấn tóm hai vai của lại, dễ như trở bàn tay kéo cô quay lại, không để ý Lâm Sơ gãy giữa mà lần nữa kéo cô vào trong ngực, khàn khàn nói: "Em tức giận à?"

Lâm Sơ đỏ mặt đẩy anh ra, mắc cỡ muốn tìm một cái hố chôn mình, vừa nghĩ tới chiếc xe chạy qua bên cạnh kia, mà bọn họ lại đang ở bên trong xe làm chuyện này, cô đã sợ hãi không ngừng được, vừa tức lại vừa giận.

Lâm Sơ giọng căm hận nói: "Anh thật ghê tởm, mau buông tôi ra!"

Trầm Trọng Tuấn dán sát vào mặt của cô, thận trọng cắn một ngụm, Lâm Sơ lập tức quay mặt đi, ngắt cánh tay của anh buộc anh buông tay.

Trầm Trọng Tuấn nhỏ giọng nói: "Đừng nóng giận, là tôi không nhịn được." Anh ấn chặt đầu Lâm Sơ, còn nói: "Đao Dao, em đánh tôi hai cái đi, đừng nóng giận nữa."

Lâm vừa nghe thấy hai chữ "Đạo Đạo", đầu óc như muốn nổ tung ra, giống như có cái gì đó đang nhanh chóng thay đổi, mà cô lại không hề có quyền quyết định.

Trầm Trọng Tuấn cúi đầu liếc nhìn cô một cái, ngập tràn trong chớp mũi đều là hơi thở êm ái, anh vô cùng thỏa mãn, nói: "Tôi không tốt, hù dọa em rồi. Lúc về em nói lại với mẹ một tiếng có được không? Chuyện xem mắt kia có thể gác lại, hiện tại đã có tôi rồi."

Anh vẫn luôn nhớ điểm này, Lâm Sơ tức giận tới mức muốn đập xe.

Mặt đỏ tai hồng trở lại chung cư, Lâm Sơ cũng không chào hỏi, trực tiếp xuống xe. Trở lại phòng ngủ ngồi máy điều hòa không khí một lúc, cả khuôn mặt vẫn còn như thiêu như đốt, hiện giờ cô đang tức giận Trầm Trọng Tuấn, một ít hận này đủ để cô niệm cả đêm, nếu như cô thật sự là một cây đao, nhất định sẽ róc xương lóc thịt Trầm Trọng Tuấn, nhưng rốt cuộc là cô hận cái gì, cô lại hoàn toàn không nói rõ ra được.

Trầm Trọng Tuấn rõ ràng hơn cô, hai người trong xe quen tình, Lâm Sơ bị người khác đánh vỡ, tự nhiên cảm thấy mất hết mặt mũi, khó tránh khỏi then quá thành giận. Anh lại làm sao không xấu hổ, trước lúc đèn xe chiếu tới, anh đã phát hiện thân thể có biến hóa nào đó, lễ giáo từ trước bị quăng ra sau đầu, Trầm Trọng Tuấn tự mình kiểm điểm lại, ngược lên trần nhà suy nghĩ cả đêm, trong đầu mơ màng độn độn chỉ có mùi hương của Lâm Sơ, tự kiểm điểm lại thất bại.

Ngày hôm sau anh căn đúng thời gian đi tới hoa viên Quan Cầm, chờ giây lát, quả nhiên trông thấy Lâm Sơ đi từ trong chung cư ra ngoài, anh lập tức mở cửa xe, Lâm Sơ lại chỉ hung hăng liếc anh một cái, cấp tốc bỏ chạy về phía cửa chính của chung cư.

Trầm Trọng Tuấn sững sờ, gần như không thể nhận ra ngoắc ngoắc môi, vội vàng đuổi theo cô.

Lâm Sơ đầu thế chạy nhanh bằng anh, hai ba bước đã bị anh tóm lấy, Trầm Trọng Tuấn nhìn cô, cũng biết cô đang xấu hổ, không khỏi cảm thấy yêu thương, cũng không nhắc lại một chữ nào về chuyện hôm qua, chỉ nói: "Tôi đưa em đi học, đừng tự mình chạy tới chạy lui, cẩn thận bị cảm nắng đấy."

Lâm Sơ cúi thấp đầu nhăn nhó một hồi, do dự không biết có nên tiếp tục kiểu cách hay không, nếu như nhanh như vậy đã tha thứ cho anh, thế chẳng phải là mình quá tùy tiện rồi ư? Nhưng nếu tiếp tục tức giận, cô lại muốn tức những gì, tối hôm qua rõ ràng là cô ngầm cho phép, ít nhất trách nhiệm cũng phải chia đôi.

Trầm Trọng Tuấn không cho cô thời gian suy tính, đã kéo cô trở về trong xe, Lâm Sơ bị gió lạnh của điều hòa thổi vào, lập tức khôi phục thần chí, ngồi nghiêm chỉnh, quyết định thuận theo tự nhiên, không tiếp tục rồi rấm rữa.

Da mặt hai người cũng dần lên, cứ coi như không có việc gì xảy ra, một đường đi đi ngừng ngừng, thật lâu mới tới lớp học thêm bên cạnh Nam Hồ, Trầm Trọng Tuấn gương mặt xanh tím đưa Lâm Sơ vào tòa nhà lớn, nói: "Em chuyên tâm đi học, tan lớp tôi lại tới đón em, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm."

Lâm Sơ liếc nhìn gương mặt của anh, chần chừ nói: "Nếu không anh cứ đi về nghỉ ngơi đi, buổi tối tôi tự kiếm chút gì ăn là được."

Trầm Trọng Tuấn nói: "Không được, chúng ta phải hẹn hò!"

Lâm Sơ buồn cười, kiềm chế ý cười trên khóe môi, nói: "Hẹn hò không cần như vậy, cũng có thể chậm lại một chút, trước tiên anh cứ dưỡng thương cho tốt đi, nếu không anh cũng không tiện đi làm."

Cô hao hết miệng lưỡi, thật lâu sau mới thuyết phục được Trầm Trọng Tuấn, dời thời gian hẹn hò lại vào cuối tuần, Trầm Trọng Tuấn có thể đường thương cho thật tốt, Lâm Sơ cũng có đầy đủ thời gian để tự chui ra khỏi hố cát, nếu không cô sẽ có cảm giác xa cách.

Thời gian giữa hai lớp học bỏ tức có chút eo hẹp, lúc chuyển từ phòng học này sang phòng học kia, bên trong lớp học bỏ tức to như vậy cũng đều là tiếng người huỳnh náo, rất nhiều người ra ra vào vào, có người tới đăng ký có người tới phỏng vấn, tất cả đều dồn vào thứ bảy mà tiến hành.

Lâm Sơ hết sức chuyên chú đi học, chữ viết trên hai bản ghi chép trong laptop đã chi chít chằng chịt, cô cũng không bắt chuyện với các bạn học khác, chỉ chuyên tâm làm chuyện của mình, tan lớp lúc các bạn học đều tụ tập một chỗ cười cười nói nói, chỉ có cô và đồng học cá biệt chạy tới trước mặt giáo viên đặt câu hỏi, từ khảo chứng đến tình thế vào nghề, cố gắng nắm vững tất cả các tin tức cần thiết.

Sau khi tan lớp trời chiều buông xuống, Lâm Sơ tùy tiện ăn một chút đồ ở phụ cận, lại đi siêu thị mua một đồng thức ăn, chậm rì rì ngồi lên xe buýt, báo lại cho mẹ Lâm tình huống học bỏ tức, lại nghe mẹ Lâm nói: "Lần trước con cũng nói như vậy rồi, nhưng là con có tiền án, sau đó mẹ lại nghĩ tới nghĩ lui, lời của con cũng không nhất định đáng tin, không làm được chính là gạt mẹ, lại để cho con tránh được một lần, bây giờ luôn đi!"

Lâm Sơ bất đắc dĩ: "Con lừa mẹ việc này làm gì, con lại không được lợi gì!"

"Vậy mẹ hỏi nó một chút nhé?"

Lâm Sơ nghe, vội la lên: "Đừng hỏi mà, loại chuyện như vậy mẹ chạy đi hỏi, con sẽ rất mất thể diện!"

Mẹ Lâm suy nghĩ một chút, cái này cũng có lý, lúc nam nữ lui tới đành gái nên cao ngạo chút, không thể để cho đàn trai coi thường được.

Mẹ Lâm che dù xuyên qua đường nhỏ, ý vị sâu xa giáo dục Lâm Sơ như thế nào cùng người lui tới, giương mắt lại thấy trên đất trống trước cửa tiểu khu dừng một chiếc xe, Trầm Trọng Tuấn đóng cửa xe, cầm túi mua hàng trong siêu thị đi vào trong chung cư, nhìn liếc qua một chút, mẹ Lâm đã thấy được rất rõ ràng xanh xanh tím tím trên mặt anh.

Mẹ Lâm kinh ngạc há hốc miệng, lập tức toát ra rất nhiều ý niệm, đáy lòng nảy sinh hoài nghi, câu chuyện bắt đầu chuyển sang nhân phẩm của chàng trai: "Đàn ông trưởng thành nhất định phải thành thực ôn trọng, chỉ có học sinh mười mấy tuổi mới có thể làm ra loại chuyện đánh nhau như vậy!"

Lâm Sơ nghe mà không giải thích được, luôn mồm phụ họa nói đúng, mẹ Lâm từ từ đi tới lầu ba, trong miệng vẫn còn đang thao thao bất tuyệt, cũng không định nói chuyện nhìn thấy Trầm Trọng Tuấn cho Lâm Sơ, chỉ tính toán về sau sẽ thường xuyên tới nơi này, dễ dàng bí mật quan sát.

Ban đêm Lâm Sơ vui ở trên giường làm bài tập, trong laptop đang chiếu phim Mỹ, cô toàn tâm toàn ý, mắt nhìn chăm chăm đề mục, lỗ tai nghe diễn viên nói chuyện, tiếng "Tích tích" vang lên sáu lần, Lâm Sơ mới đánh dấu lại phần đang học, chậm rì rì mở chim cánh cụt ra, tin tức trong khung chỉ có hai chữ: cuộc gọi video.

Lâm Sơ nhú nhú mày, còn chưa trả lời, yêu cầu gọi video đã được gửi tới.

Trong màn hình Trầm Trọng Tuấn đã đổi một cái áo sơ mi trắng, không biết ngồi ở nơi nào, bối cảnh xung quanh đều là tường, tím bầm trên mặt qua webcam đã phai nhạt đi một chút.

"Em đang làm gì đấy?" Âm thanh hình như cũng hơi khác một chút.

Lâm Sơ giờ giờ vờ, nói: "Học kế toán."

Trầm Trọng Tuấn cười một tiếng, cũng giờ một tập tài liệu lên nói: "Tôi đang làm việc."

Lâm Sơ "À" một tiếng: "Vậy có chuyện gì không?"

"Không có việc gì." Lâm Sơ vừa định nói tắt video, Trầm Trọng Tuấn lại nói: "Vậy em học tiếp đi, video cứ để đấy."

Lâm Sơ tròn mắt: "Không cần chứ?"

Trầm Trọng Tuấn nhỏ giọng nói: "Mở đi, sẽ không ảnh hưởng tới việc học tập của em đâu."

Mặc dù Lâm Sơ cảm thấy quái dị, nhưng cũng không cự tuyệt, tiếp tục dựa vào đầu giường xem sách, thỉnh thoảng len lén liếc màn hình một cái, chỉ thấy Trầm Trọng Tuấn đang chuyên tâm xử lý tài liệu trong tay, đầu không ngẩng mắt không liếc, Lâm Sơ làm bầm một tiếng, cũng dần dần thu hồi tâm trí.

Thời gian chậm chạp trôi qua, quyển sách nhẹ lật, âm thanh điều hòa thỉnh thoảng chợt vang lên, thỉnh thoảng lại yên tĩnh, ban đêm ở thành phố Nam Giang mây tia tím tím, từng góc gác đều đang trình diễn vở kịch cuộc sống bên ngoài vui mừng bên trong khô khan, một nhà đoàn tụ hoặc là chia lìa, tình nhân chia tay hoặc là thân mật, trong bệnh viện có bi hoan ly hợp, lối đi bộ có tranh cãi linh tinh, chỗ cao nhất trên máy bay lại không thể thấy rõ kịch tình ở dưới kia, con đường cách sông cách núi, bụi rậm quanh tường cao, thành phố làm cho người ta vui cười khóc lóc, vừa bị ngăn cách, vừa được dẫn dắt, cũng không ai biết kế tiếp sẽ là cái gì.

Rốt cuộc Lâm Sơ cũng gấp quyển sách lại, vừa nhắc mắt, lập tức thu được tầm mắt không kịp né tránh của Trầm Trọng Tuấn vào trong mắt, Lâm Sơ giật mình trong lòng, cười nói: "Tôi xong rồi, định đi ngủ!"

Trầm Trọng Tuấn gật đầu một cái, nói nhỏ một tiếng: "Ngủ ngon".

Cuộc sống rất tốt đẹp.

Lâm Sơ có công việc, có chỗ ở, có thức ăn, có động lực để cho cô tiến tới, còn có một đoạn tương lai cho cô mong đợi.

Chủ nhật không thể lười biếng, Lâm Sơ dậy sớm học bài, sau khi ăn xong bữa sáng lại lật lại bài thi kế toán, buổi trưa quét dọn vệ sinh, buổi chiều tự mình chạy đi xem phim, lúc Trầm Trọng Tuấn gọi điện thoại tới cô nói dốt: "Tôi đang đọc sách."

Trầm Trọng Tuấn không quấy rầy cô nữa, tranh thủ thời gian xử lý công vụ trong tay.

Ban đêm hai người lại tiếp tục gọi video, âm thầm làm việc của mình, trong lúc đó Internet bị ngắt một lần, hình ảnh của Lâm Sơ cố định bất động, Trầm Trọng Tuấn lập tức gọi điện thoại tới: "Xảy ra chuyện gì rồi à?"

Lâm Sơ chạy tới phòng khách tắt modem, lại lần nữa bật lại, nói: "Không có gì, modem không tốt lắm, tôi vừa bật lại lần nữa rồi." Lại oán thầm trên gáy Trầm Trọng Tuấn cũng có mắt à, rõ ràng vẫn luôn làm việc, thế mà lập tức có thể phát hiện mạng của cô bị ngắt.

Chủ nhật vui vẻ rốt cuộc cũng phải kết thúc, Lâm Sơ đeo balo lệch vai trên lưng, tiếp tục sáng sớm bận rộn.

Một vòng công việc mới lại bắt đầu, Thành Thủ tổ chức hoạt động tình nguyện, trong tiết trời nóng nực mọi người bắt đầu hồi hã ngược xuôi, Lâm Sơ cũng tiếp nhận một đồng lớn hoạt động, loay hoay đến trời đất mù mịt.

Hiện tại là ngày hè nóng bức khó tan, trong đơn vị tiếng oán than của mọi người dậy đất, nhưng mệnh lệnh của lãnh đạo không thể từ chối, đồng phục cho người tình nguyện đã được quyết định, áp-phích tuyên truyền và tờ rơi cũng đã được thiết kế, cùng với đủ loại chuyện vụn vặt khác cộng lại, ngay cả Tiết Quyền xuất quỹ nhập thần cũng bị buộc ở trong đơn vị, mọi người đi sớm về tối, không còn có thời gian nhàn hạ.

Dương Thuần Bối bắt được Lâm Sơ trong phòng ăn, oán trách với cô rằng Giang Tấn lại mất tích rồi, thần thần bí bí nói: "Chắc là lại đi chỗ nào "nằm vùng" rồi, lúc trước cũng gửi tin nhắn cho tôi, nhưng cái gì cũng không nói, điện thoại di động thì vẫn luôn tắt máy." Suy nghĩ một chút, lại nói: "Đúng rồi, anh ấy muốn tới Đài Truyền Hình làm việc, trước kia cũng luôn vội cái này."

Lâm Sơ cười nói: "Đài Truyền Hình tốt hơn tòa soạn báo nhiều."

Dương Thuần Bối gật đầu một cái, lại đề cập tới các Đài Truyền Hình lớn của thành phố Nam Giang với Lâm Sơ.

Lâm Sơ không nói cho Dương Thuần Bối rằng, lúc trước Giang Tấn cũng đã gửi tin nhắn, nói anh ta đang ẩn núp bên trong một xưởng sản xuất đen ở ngoại ô Nam Giang. Lâm Sơ nhìn tin nhắn kia mà tâm thần không yên, cô không muốn có liên lạc gì với Giang Tấn nữa, nhưng cô lại không thể ngăn cản hành vi đơn phương của anh ta.

Trầm Trọng Tuấn cũng không nhắc một chữ nào tới chuyện của Giang Tấn, Lâm Sơ cũng không rõ anh có biết hành tung của Giang Tấn hay không, trái lo phải nghĩ cô vẫn quyết định nói cho Trầm Trọng Tuấn, bên đầu điện thoại kia chỉ nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, hình như không muốn nghe được tin tức về Giang Tấn từ trong miệng Lâm Sơ, Lâm Sơ ngượng ngùng.

Giữa tháng, rốt cuộc hoạt động tình nguyện cũng bắt đầu tiến hành, Lâm Sơ đi theo các đồng nghiệp ra đường tuyên truyền, đứng dưới mặt trời chói chang phát truyền đơn, hơn ba trăm người tình nguyện trải rộng khắp phố lớn ngõ nhỏ, gian hàng ven đường tập nập người ra người vào.

Bên kia "sắp xếp" những người tình nguyện đang vì dân chúng thành phố Nam Giang mà cung cấp các loại phục vụ tư vấn bảo đảm quyền lợi khi mua phòng ở, các đơn vị ở Thành Thủ dốc hết toàn lực, hai ngày nghỉ lại tổ chức cho người tình nguyện đi về phía viện dưỡng lão, cô nhi viện trình diễn thăm hỏi, tất cả mọi người đều vội thành con quay.

Trầm Trọng Tuấn quay một vòng trước quầy phục vụ tư vấn nhà ở, gọi điện thoại hỏi Lâm Sơ: "Đang ở đâu?"

Lâm Sơ không yên lòng: "Viện dưỡng lão. Ai ai, cái rương kia dời đến nơi nào đây, ăn ở bên trong!"

Trầm Trọng Tuấn cười cười, biết cô loay hoay không thể phân thân, nói mấy câu thì cúp điện thoại, lái xe tìm đến viện dưỡng lão.

Xa xa đã nghe thấy tiếng cười đùa bên trong, những người tình nguyện của Thành Thủ đều mặc đồng phục, có người thay mấy người già chuyển thức ăn, có người tụ tại giữa sân chỉ huy xếp hàng, nhiếp ảnh gia đang bắt góc độ.

Lâm Sơ đứng ở phía trước hàng ngũ, sửa sửa quần áo sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực, chỉ chốc lát sau đã cất tiếng hát vang, đồng đặc hát một ca khúc cách mạng, cảm xúc của các cụ già dần dần bị cuốn theo, cùng nhau đánh nhịp ngâm nga.

Liên tiếp hát xong ba ca khúc đầu tiên, bên trong viện dưỡng lão vang lên tiếng vỗ tay như sấm, Lâm Sơ phát tay quạt gió, sau khi đám người tản ra mới nhìn thấy Trầm Trọng Tuấn đứng trong bóng râm, trên tay cầm một bình nước, không nhanh không chậm đi về phía cô.

Lâm Sơ chưa bao giờ công khai gặp mặt anh như thế này, vì vậy khi Trầm Trọng Tuấn đưa nước suối tới, cô lập tức có tật giật mình quét mắt nhìn xung quanh, rất sợ bị các đồng nghiệp nhìn thấy. Nhưng trước mặt mọi người, Trầm Trọng Tuấn mặc âu phục đi giày tây thực sự quá bắt mắt, sớm có đồng nghiệp nhận ra anh, lễ phép lên tiếng gọi "Quản lý Trầm".

Trầm Trọng Tuấn gật đầu đáp lại, nhắc nước suối trong tay lên hỏi: "Không uống ư?"

Lâm Sơ ngượng ngùng nhận lấy, mở nắp bình uống một hớp, cổ họng cũng dễ chịu hơn, cô ngẩng đầu uống một ngụm lớn, Trầm Trọng Tuấn nhắc cô uống chậm một chút, lại lấy khăn giấy ra để cho cô lau mồ hôi.

Lâm Sơ nuốt nước xuống, nói: "Không cần, các đồng nghiệp nhìn thấy thì không hay!"

Trầm Trọng Tuấn nhú nhú mày, giơ tay lên, làm bộ muốn thay cô lau mồ hôi, Lâm Sơ vội vàng đoạt lấy khăn giấy, vừa định trách cứ anh, lại thấy Trầm Trọng Tuấn xoay người, đi tới cái rương bên cạnh, từ bên trong lấy ra mấy bình nước suối, lại lấy tới mấy bịch khăn giấy, từ từ chia cho đồng nghiệp của Lâm Sơ.

Người người đều được hưởng thụ loại đối xử này, Lâm Sơ lại không hề nổi bật nữa, cô không khỏi thở phào một cái.

Sau khi xử lý xong công tác khắc phục hậu quả, mọi người sức cùng lực kiệt, đau khổ cuối cùng cũng kết thúc, Lâm Sơ cũng mệt mỏi không chịu nổi, sau khi ngồi lên xe thì không nhịn được mà oán trách: "Loại thời tiết quỷ này, rõ ràng dự báo thời tiết nói sau trung tuần sẽ hạ nhiệt, đúng là có giảm một chút, trong thời gian này cũng có một trận mưa, nhưng hoàn toàn không có hiệu quả á!"

Trầm Trọng Tuấn cười cười, lại đưa tới một bình nước, Lâm Sơ thu tiếng nói, "Ừng ực ừng ực" uống xuống, làm thế nào cũng không hết nóng, gương mặt vẫn bị đỏ bừng một mảng.

Lâm Sơ không đói bụng, cũng không muốn đi ăn cơm, Trầm Trọng Tuấn bèn dẫn cô đi ăn kem, trong cửa hàng bánh ngọt đều là tình nhân, Trầm Trọng Tuấn cười tây trang ra, ngồi cùng Lâm Sơ ở vị trí bên cạnh cửa sổ.

Lâm Sơ múc kem hỏi anh: "Anh thật sự không ăn sao?"

Trầm Trọng Tuấn lắc đầu một cái, Lâm Sơ cười: "Hiện tại tốt hơn một chút rồi, ăn xong cái này chúng ta đi ăn cơm đi!" Mặc dù cô không đói bụng, nhưng Trầm Trọng Tuấn luôn luôn ăn cơm.

Trầm Trọng Tuấn giống như biết được suy nghĩ của cô, nụ cười trên mặt không khỏi sâu hơn một chút, anh cũng không muốn Lâm Sơ mệt nhọc, sau khi ăn kem xong thì dẫn cô sang cửa hàng đồ ăn nhanh ở cách vách tùy ý ăn một ít, sau khi lấp đầy bụng thì thấy bây giờ cô không có tinh lực đi "hẹn hò", Trầm Trọng Tuấn không thể làm gì khác hơn là lưu luyến không rời tiễn cô trở về Trữ Tiên.

Lâm Sơ đã ba tuần chưa về nhà, hôm nay bởi vì hoạt động tình nguyện, cô xin ban đào tạo nghỉ, thừa dịp sắc trời còn sớm, định về nhà một chuyến. Rót cuộc mẹ Lâm cũng có thể gặp được Lâm Sơ, sáng sớm đã đi chợ mua một đồng hồ ăn, dặn dò cô ngồi xe cẩn thận, để ý ví tiền và điện thoại đi động.

Lâm Sơ cầm điện thoại đi động không ngừng lên tiếng, chọc cho Trầm Trọng Tuấn liên tiếp ghé mắt, cô không khỏi nói với mẹ Lâm: "Tốt lắm tốt lắm, con phải sang xe rồi, về nhà lại nói." Lúc này mẹ Lâm mới cúp điện thoại.

Thật lâu sau mới về tới Trữ Tiên, trời chiều buông xuống, đã đến giờ cơm. Lâm Sơ bảo Trầm Trọng Tuấn cho cô xuống xe ở đầu đường, giải thích: "Nếu mẹ tôi mà thấy anh, tôi nay tôi cũng không cần ngủ nữa, bà ấy nhất định sẽ dài dòng một ngày một đêm."

Trầm Trọng Tuấn có thể tưởng tượng được cảnh tượng Lâm Sơ miêu tả, cũng không có không vui, chỉ túm tay của cô nheo nheo, dặn dò: "Trở về nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai tôi sẽ trở lại đón em quay về."

Tiền Lâm Sơ đi, Trầm Trọng Tuấn từ từ đi về chỗ ở, trong lòng tính toán sáng sớm ngày mai sẽ đi đón Lâm Sơ, để có thể ở chung với cô lâu hơn một chút.

Xe lái đến bên ngoài khu chung cư, Trầm Trọng Tuấn nhìn thấy trên chỗ đất trống anh vẫn đỗ xe đã có một chiếc xe đỗ ở đó rồi, không khỏi kỳ quái, xoay tay lái đi tới bên kia đất trống.

Lúc đi đến dưới lầu anh đã nghe thấy trên lầu có động tĩnh, ông bà nội Lâm Sơ nói: "Lái xe từ từ thôi, đi đường cẩn thận!"

Có tiếng bước chân "Đằng đằng" đi xuống dưới lầu, người nọ đáp lại: "Biết, ông nội bà nội, ông bà mau vào nhà đi!"

Trầm Trọng Tuấn mở cửa chính ra, lại liếc về phía sau một cái, người nọ đã đi xuống khúc quanh, bước chân không nhanh không chậm, bộ dáng đã hơn 30 tuổi, ăn mặc một thân hưu nhân, đeo một chiếc mắt kính lịch sự. Sau khi nhìn thấy Trầm Trọng Tuấn anh ta mỉm cười tỏ ý chào, chậm rãi đi xuống lầu.

Trầm Trọng Tuấn giật mình đứng tại chỗ, so sánh gương mặt anh ta với gương mặt trong tấm hình cũ, năm tháng cũng không để lại quá nhiều dấu vết, bộ dáng vẫn tuấn lãng như cũ, chỉ là trong phong cách có nhiều hơn mấy phần chừng chặc kín kẽ, thời gian thần kỳ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Lâm Sơ cũng cho là như vậy.

Ma thuật thần kỳ nhất trên thế giới này chính là thời gian, không thể dừng lại cũng không thể quay lại, hiệu quả thường thường làm cho người ta khiếp sợ, trên gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết phủ đầy nếp nhăn, vóc người yếu điệu chuyển thành sung vũ, động đất sóng thần phá hủy dấu chân, nhà cao tầng được xây lên từ trên nền đất bằng phẳng, người yêu thay lòng rời đi, đứa bé bú sữa bình trưởng thành, muôn ngàn hình trạng kỳ quái trên thế giới khiến đơn thuần biến thành lỗi đời.

Lâm Sơ xới cơm vào chén, ngờ ngác nghe cha Lâm nói: "Cho nên lần này Hường Dương trở về, hẳn là sẽ không đi nữa đâu, dù sao ba mẹ cậu ta cũng đã lớn tuổi, có con trai sống ở bên cạnh vẫn tốt hơn."

Mẹ Lâm không biến sắc nhìn sang Lâm Sơ, nói: "Hường Dương người này, trước kia trung thực, tôi đều vẫn xem cậu ta như em trai, nếu không phải cậu ta để ý ba mẹ cậu ta gọi ông nội bà nội, tôi đã bảo cậu ta gọi tôi là chị rồi!" Bà gấp một miếng thịt, lại nói: "Nhưng mà lần này lại có thể gây ra chuyện lớn như ly hôn, người cũng phải bôn ba bên ngoài, ép buộc mù quáng!"

Cha Lâm cười một tiếng: "Đừng lấy tuổi tác người ta ra thảo luận, cũng sắp 36 tuổi rồi, mà đáng đáp lại giống như mới ba mươi tuổi đầu, buổi trưa tôi mới vừa gặp cậu ta ở trên đường rồi, thật sự không thay đổi chút nào!" Ông lại thở dài: "Ba mẹ cậu ta lại lo nghĩ thay cậu ta, vội vàng muốn cho cậu ta đi

xem mắt, giới thiệu một cô gái. Tôi thấy gần đây bà đang tìm đối tượng cho Dao Dao, không biết có cô gái nào có thể giới thiệu cho cậu ta hay không?"

Mẹ Lâm suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Có thì cũng có, trong đơn vị của Mỹ Trân có vài cô gái tốt, chỉ là Hường Dương cậu ta là kết hôn lần thứ hai, dù cho điều kiện có khá hơn nữa cũng không nhất định sẽ có người để ý tới cậu ta, lại nói điều kiện của cậu ta cũng không tốt hơn người khác chỗ nào!"

"Vậy cũng không nhất định!" Cha Lâm nói: "Vóc dáng như thế, lại là một hải quy, công việc ở nước ngoài cũng tốt, trước đó cũng đã mua được nhà ở nước ngoài rồi, phòng ở mới bây giờ của lão Hường bọn họ chính là Hường Dương tự trả tiền mua, hơn 100 vạn đấy! Với điều kiện này, thế nào cũng sẽ có người nhìn tới!"

Mẹ Lâm lại muốn phản bác, Lâm Sơ thấy tình hình này, không nhịn được mà chen miệng: "Cha, anh ta thật sự ly hôn rồi?"

Cha Lâm "A" một tiếng: "Thật, nguyên nhân cụ thể thì không được nghe nói, dù sao thì cũng thật sự ly hôn rồi!"

Lâm Sơ sững sờ trong chốc lát, trong lòng không hiểu thờ dài.

Năm đó Hường Dương với vợ anh ta là bạn học cùng trường, hai người là trai tài gái sắc, tình yêu giữa nam sinh khoa học tự nhiên cùng với nữ sinh ngành kỹ thuật làm người khác ghen chết, sau khi cưới lại cùng nhau ra nước ngoài làm việc, song song nhận chức ở top công ty đứng đầu. Những năm trước đây còn nghe nói Hường Dương muốn nhai lão cũng ra nước ngoài, chỉ là tuổi tác của cha Hường và mẹ Hường đã cao, cũng không biết tiếng Anh, hoàn toàn không muốn giầy vò thêm, chỉ có ngày lễ ngày tết mới ra nước ngoài thăm người thân, thuận tiện du lịch khắp nơi. Vợ chồng Hường Dương bề bộn nhiều việc, trong lúc đó cũng chỉ về nước hai lần, một lần là lúc Lâm Sơ đi du lịch tốt nghiệp sau khi kết thúc kì thi tốt nghiệp trung học, một lần khác là lúc Lâm Sơ đang học đại học năm thứ hai cả nhà vội về ngoại tình chịu tang, cả hai lần đều không gặp mặt, nhưng cũng nghe các bạn hàng xóm nói bọn họ muốn có bao nhiêu ân ái thì có bấy nhiêu ân ái.

Cẩn thận tính ra, đã qua bảy tám năm, ai biết được kết cục cuối cùng lại là như vậy, ma thuật thời gian thường thường máu lạnh vô tình.

Đầu kia Trầm Trọng Tuấn tâm thần có chút không tập trung, vẫn luôn nhìn màn hình máy vi tính ngẩn người, thỉnh thoảng lại bấm đốt ngón tay tính số tuổi chênh lệch giữa Lâm Sơ và người nọ.

Năm nay Lâm Sơ hai mươi ba tuổi, người nọ thoát nhìn khoảng ba mươi tuổi, chênh lệch tuyệt đối lớn hơn bảy, cũng không phải loại hình Lâm Sơ thích, Trầm Trọng Tuấn thoáng an tâm.

Nhưng lại không khỏi tự chủ liếc nhìn tấm ảnh cũ trong tay, Trầm Trọng Tuấn quơ quơ trang giấy có lịch sử đã lâu này, trong đầu bắt đầu vẽ lại cảnh tượng những tháng năm ấy, Lâm Sơ tuổi trẻ hăng hái, trong những năm tháng thuần khiết nhất, bên cạnh có hình bóng một vị khác phái này làm bạn, trái lo phải nghĩ, cho dù thế nào anh cũng không nhịn nổi, anh muốn toàn bộ của Lâm Sơ, trong phần "Toàn bộ" kia, tuyệt đối không thể bao gồm phần hồi ức tốt đẹp của Lâm Sơ và người nọ.

Hiện tại anh chỉ hy vọng người nọ nhanh biến mất một chút, anh không hy vọng lần sau mở cửa lại gặp được anh ta, chỉ là nguyện vọng này tan vỡ rồi.

Sáng hôm sau, Trầm Trọng Tuấn đợi đến mười giờ đứng thì bấm điện thoại gọi cho Lâm Sơ, hỏi hôm nay mấy giờ cô trở về, ai ngờ Lâm Sơ lại trả lời: "Khách tới nhà, tôi không đi được, đến lúc đó tự tôi trở về thôi, anh đừng chờ tôi nữa!"

Trầm Trọng Tuấn nhú nhú mày: "Vậy em tiếp khách xong lại gọi điện thoại cho tôi, tôi đưa em về, cùng nhau ăn cơm tối."

Lâm Sơ vẫn cự tuyệt: "Cơm tối tôi sẽ ăn ở nhà luôn không nói nữa nhé, ba tôi gọi tôi rồi!"

Cô vội vã cúp điện thoại, Trầm Trọng Tuấn không kịp đáp lại nữa, nghe âm thanh "Tút tut" liên tục ở đầu kia, anh mắt mác khó tả, có cảm giác lo lắng.

Lâm Sơ để điện thoại di động sang một bên, lần nữa trở về phòng khách, cha Lâm nói: "Gọi con cả nửa ngày, gọi điện thoại với ai thế, mau đi bưng trái cây đi!"

Lâm Sơ đáp một tiếng, nhanh chóng tới phòng bếp cắt dưa hấu, lúc bưng ra lại nghe cha Lâm nói: "Dì của con vừa nghe nói con sẽ qua đây, đã vội vàng vàng chạy đi mua thức ăn, con nói con tới thì cứ tới đi, còn mua nhiều đồ như vậy làm gì!"

Trên sàn nhà bên cạnh sofa đặt bốn túi quà, tất cả đều được gắn nhãn mác nước ngoài, Hường Dương bảy năm không gặp hôm nay đã thoát khỏi bộ dáng thanh niên rực rỡ như ánh mặt trời, bên dưới cặp mắt kính quý cù là đôi mắt trầm tĩnh không gợn sóng. Hường Dương cười đáp: "Những thứ này đều là con trực tiếp mang từ Canada tới, không đắt, muốn để cho mọi người nếm thử những thứ mới mẻ!" Anh ta liếc mắt nhìn Lâm Sơ mặc một thân váy dài, ngoắc tay nói: "Dao Dao tới đây, cũng bao nhiêu năm không gặp, đã lớn như vậy rồi!"

Lâm Sơ cười cười, đi lên phía trước ngồi vào bên cạnh cha Lâm, nhìn về phía Hường Dương ngồi ở trên ghế sofa đơn: "Anh trai, lúc anh đi em chính là lớn như vậy, vẫn luôn không hề cao thêm!"

Hường Dương buồn cười: "Lúc anh đi em có một chiếc răng sâu, bác sĩ nói em ăn quá nhiều đường, người ta sáu bảy tuổi mới như vậy, em nói tới bây giờ em vẫn không hề lớn lên?"

Lâm Sơ nghiêng răng, ban đầu lúc hàn răng cô còn dựng mô hình hàm răng ở ngăn kéo trong phòng ngủ, nhưng cô đã không nhớ rõ chiếc răng sâu kia là ở bên trái hay là bên phải, là chiếc thứ ba hay là chiếc thứ tư đếm ngược.

Trong lòng cô cười nhẹ, nhìn xem, thời gian quả nhiên là ma thuật thần kỳ.

Mẹ Lâm như muốn mua cả nửa chợ rau về, lúc đi tới lầu bốn còn lớn tiếng gọi Lâm Sơ mở cửa, ba người trong nhà đồng loạt giúp bà xách đồ, trong tay mỗi người đều có bốn, năm cái túi, cũng không biết mẹ Lâm làm thế nào để ôm suốt một chặng đường dài thế kia.

Mẹ Lâm cười nói: "Thật vất vả Hường Dương nhà chúng ta mới trở lại một lần, ăn nhiều hamburger, lần này nhất định phải ăn cơm trắng thật ngon!"

Hường Dương bỏ túi ny lon vào phòng bếp, nói: "Di nhỏ à, sớm biết vậy con đã đi chợ rau đón người rồi, nhiều đồ như vậy khó cầm lắm, lúc con ở nước ngoài cũng có ăn cơm mà, rất ít khi ăn đồ tây!"

Mẹ Lâm quan sát anh ta một hồi lâu, gật đầu một cái: "Đúng là rất ít khi ăn cơm tây, không thấy con mập, những người nước ngoài trên TV kia đều là bụng bia!"

Động tác của mẹ Lâm rất lưu loát, lại lôi kéo Lâm Sơ vào phòng bếp giúp một tay, chốc lát đã bày ra một bàn đồ ăn, mọi người được hưởng đãi ngộ mà chỉ ngày lễ ngày tết mới có.

Lúc ăn cơm bà hỏi Hường Dương chuyện ly dị, bắt gặp cha Lâm liếc nhìn mấy lần, mẹ Lâm gõ gõ chén cơm: "Khi tôi với ông nói chuyện yêu đương lúc đi nhà ba mẹ ông, lại nhân tiện dẫn theo Hường Dương đi chơi, quan hệ của tôi và cậu ta không tầm thường, ông bớt lời nhai đi!"

Hường Dương cười nói: "Cũng không phải là chuyện gì không thể nói, kết hôn bảy năm, những chuyện vặt vãnh quá nhiều, con và cô ấy cũng rất ít gây gổ, nhưng mỗi một lần cãi vã đều sẽ nháo lớn, lúc lễ mừng năm mới chúng con lại tranh cãi lớn một trận, thật sự không nhịn nổi nữa mới ly hôn!"

Cha Lâm đáng tiếc nói: "Các con vẫn luôn rất tốt á, thật không nghĩ tôi lại có thể như vậy."

Hường Dương cười nhạt, nghiêng mắt nhìn về phía Lâm Sơ vẫn luôn cúi thấp đầu không nói một lời, nhìn lướt qua những món ăn trên bàn, gấp một miếng thịt xào cả tím bỏ vào trong chén của cô, nhỏ giọng nói: "Em thích nhất!"

Lâm Sơ ngẩng đầu lên, đề xuồng khó chịu trong lòng, nhét cả tím vào trong miệng.

Sau khi ăn xong thời gian vẫn còn sớm, cha Lâm bảo Lâm Sơ đi thăm ông bà nội.

Cô đã ba tuần chưa trở về, lão nhân trong nhà vẫn luôn nói nhớ cháu gái, tối hôm qua đã gọi điện thoại sang nói muốn đi thăm Lâm Sơ, cha Lâm và mẹ Lâm sao có thể để lão nhân gia chạy từ xa đến được, đã nói sẽ bảo Lâm Sơ xé chiều hôm nay qua đó.

Hường Dương đứng dậy tạm biệt, còn nói: "Con đưa Dao Dao qua, vừa lúc trong xe còn để hai túi đồ ăn, ngày hôm qua đi thăm ông nội bà nội cũng để lại hai túi, vốn là tính toán hôm nay sẽ đi một chuyến nữa."

Mẹ Lâm tự nhiên giữ anh ta lại: "Cứ để Dao Dao tự mình đi đi, chúng ta cũng đã nhiều năm như vậy chưa từng gặp rồi, có rất nhiều lời muốn nói với cậu!"

Hường Dương cười nói: "Đừng đừng, ba mẹ con cũng đều nói với con, bảo mọi người giới thiệu đối tượng cho con, hiện tại tạm thời con không có cái ý nghĩ này, chuẩn là thượng sách!"

Mẹ Lâm ngăn người, dờ khóc dờ cười: "Aizzz, thì ra trong lòng con đã sớm có dự liệu rồi à!"

Một đường đưa Hường Dương đến lầu dưới, mẹ Lâm vẫn còn nói khổ nhất chính là lòng cha mẹ, khuyên Hường Dương sớm ngày tái hôn, thông cảm cho nhị lão trong nhà, Hường Dương chỉ cười qua loa, thật lâu mới thoát ra được mà ngồi vào trong xe, Lâm Sơ cũng móc lỗ tai chui vào ghế lái phụ.

Dọc đường đi tới nhà ông bà nội Lâm Sơ, Hường Dương hỏi tình huống hai năm gần đây của Lâm Sơ, lại khen cô có bản lĩnh, có thể tiến vào quốc xí: "Lúc đầu anh thi ba lượt nhân viên công vụ, hai lần đơn vị sự nghiệp, không có một lần nào thành công, năm đó nếu anh có thể vào quốc xí, hiện tại đã không như vậy rồi!"

Lâm Sơ cười nói: "Anh thi nhân viên công vụ lần thứ ba rõ ràng là đậu, chỉ là lần đó vừa lúc có người đi cửa sau, hắt anh ra!"

Hường Dương lắc đầu một cái: "Đây chính là không thi đậu, có thể bị người đi cửa sau đánh rớt, vậy chắc chắn thành tích của anh cũng không tốt như thế, nếu anh thi được hạng nhất, ai dám chen? Ai cũng không chen nổi!"

Phải làm thi chỉ làm thứ nhất, số hai không ai nhìn thấy, từ nhỏ Lâm Sơ đã bị Hường Dương giáo dục như vậy, năm thi vào trung học cơ sở cô thi được vào lớp chọn thứ hai, khi cả nhà đều thay cô vui vẻ, chỉ có Hường Dương tạt nước lạnh vào cô, ép cô sau đó lại vì tức giận mà phẫn đấu, lúc thi cấp ba thành tích đứng thứ nhất cả lớp, thuận lợi tiến vào trường cấp 3 chuyên Trữ Tiên.

Sau này nghĩ lại, cũng may nhờ Hường Dương yêu cầu cao. Năm đó năng lực giáo viên trường trung học chỗ Lâm Sơ không tốt, cho dù là thành tích của lớp học số một, cũng không thấy có bao nhiêu ưu tú, huống chi là lớp học số hai. Thành tích học tập của Lâm Sơ cũng không phải là cao, chỉ có thể dựa vào sự kiên nhẫn mà liều mạng, liều mạng vào trường chuyên cấp 3, đó lại là một vùng trời đất khác rồi.

Lúc sắp đi tới chung cư thì Hường Dương nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lâm Sơ, nói: "Anh ly hôn với chị Hân Hân của em, cũng không vì nhân tố bên ngoài gì, chỉ là loại chuyện như tình cảm này ai cũng không có cách nào đánh giá, không có cách nào dự tính, phai nhạt chính là phai nhạt, nhưng cũng có rất nhiều cặp vợ chồng sống đến đầu bạc, lúc gặp lại ông nội bà nội em, anh chính là đặc biệt hâm mộ."

Lâm Sơ gạt đầu một cái: "Ông nội bà nội sống với nhau từ lúc nghèo khó đến tận bây giờ, hiện tại cũng không giàu có, nhưng tình cảm vẫn tốt." Cô nghiêng đầu cười nói: "Anh cần thận ngày mai mẹ em sẽ tìm tới cho anh một cô gái để xem mắt, gần đây bà ấy đặc biệt nhiệt tình muốn làm hồng nương!"

Hương Dương cười lắc đầu, nói thẳng không sợ uy hiếp của mẹ Lâm, chốc lát đã tới cửa khu chung cư, chỗ trống ngày hôm qua đỗ xe đã dừng một chiếc xe con, anh ta tìm một chỗ đất trống khác đỗ xe xong xuôi, lúc này mới theo Lâm Sơ đi vào trong chung cư.

Đi tới lầu hai, Hương Dương chỉ chỉ cửa chính nhà mình: "Nhà bọn anh đã cho một người đàn ông thuê rồi, ngày hôm qua anh vừa khéo nhìn thấy anh ta, không giống như là người làm công, có tướng có tá!"

Lâm Sơ hé miệng cười cười, Hương Dương xem khách trọ thành người làm công, không biết nếu Trầm Trọng Tuân nghe được, sẽ phản ứng như thế nào.

Lâm Sơ và Hương Dương vào phòng, ông bà nội rất vui, vừa lôi kéo bọn họ nói chuyện phiếm đặt câu hỏi, lại quan sát Lâm Sơ nói: "Tại sao dường như lại gầy, vậy đều không vừa người rồi!"

Lâm Sơ cúi đầu nhìn qua một cái, nói: "Nào có, vậy này mưa quá lâu, kích cỡ đã sớm không phù hợp nữa rồi!"

Bốn người đang trò chuyện vui vẻ, điện thoại Lâm Sơ đột nhiên vang lên, cô nghe, đầu kia là Trầm Trọng Tuân: "Com tối nhất định phải ăn ở nhà ư? Bắt đầu từ thứ hai tôi lại bận rộn rồi, đến lúc đó sẽ không có thời gian hẹn hò nữa!"

Đối với việc anh yêu thích "hẹn hò" như thế Lâm Sơ cũng có chút buồn cười, cười nói: "Tôi đang ở nhà ông bà nội đây, com tối ăn ở chỗ này, anh đừng chờ tôi, ăn xong tự tôi ngồi xe trở về thành phố cũng rất thuận tiện!"

Trầm Trọng Tuân kinh ngạc nói: "Không phải khách tới nhà ư, sao lại chạy tới nhà ông bà nội rồi?" Lúc này anh mới nghe được tiếng động bên đầu điện thoại kia, trừ hai giọng to già nua, hình như còn có người khác, chỉ là nghe không rõ, cũng không biết là nam hay nữ.

Lâm Sơ trả lời: "Chính là theo khách tới nhà ông bà nội!" Bà nội vỗ vỗ chân của cô, để cho cô tiếp tục tham dự đề tài, Lâm Sơ vội vã xuống một câu cuối cùng rồi cúp điện thoại.

Nếu Lâm Sơ đã đang ở trên lầu, Trầm Trọng Tuân định sẽ tiếp tục chờ, vừa nghĩ tới chân của Lâm Sơ đang đập trên đỉnh đầu mình, Trầm Trọng Tuân đã thấy ảm áp, cách nhau một bức tường mà thôi.

Thời gian kế tiếp anh dời công việc đến phòng khách, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn trần nhà một cái, lại liếc đồng hồ treo tường một cái, nhẫn nại chờ Lâm Sơ xuống lầu.

Lúc phía chân trời đã tối xuống một nửa anh mới nghe được động tĩnh, tiếng bước chân truyền đến từ trên cầu thang, anh vội vàng ném tài liệu xuống đi tới cửa, vừa mới mở cửa, đã thấy Lâm Sơ và Hương Dương đang đứng trên bậc thang cuối cùng, Lâm Sơ lại cười nói: "Anh không phải đưa em về nội thành, tự em trở về là được!"

Mới nói xong, đã thấy Trầm Trọng Tuân sầm mặt đứng ở cửa, tầm mắt dừng lại trên người Hương Dương, khí lạnh từ bên trong nhà theo cửa thoát ra, vọt tới hành lang chật hẹp, thật giống như mang theo ý vị không rõ khác làm người ta rùng mình, hung hăng vây quanh hai người.

Trầm Trọng Tuân nhìn Lâm Sơ lần thứ hai mặc váy dài, đánh giá một chút, nhếch môi nói: "Đạo Đạo, xong rồi ư? Anh đưa em về!"

Hương Dương hơi nhú mồm, nâng kính mắt trên mũi lên, như có điều suy nghĩ nhìn về phía người đàn ông cao lớn vừa gọi hai chữ "Đạo Đạo" trước mặt này.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Trầm Trọng Tuân nói xong, thì nhìn về phía Hương Dương gạt đầu tỏ ý chào hỏi, nhưng lại vẫn đứng yên bất động tại chỗ, cũng không về nhà lấy chìa khóa xe.

Kinh ngạc đi qua Lâm Sơ mới phản ứng kịp, cười giới thiệu: "Đây chính là người thuê nhà của các anh, tên là Trầm Trọng Tuân." Lại chuyển hướng sang Trầm Trọng Tuân: "Anh ấy là con trai của chủ nhà, tên là Hương Dương."

Chỉ giới thiệu đôi câu đơn giản, Hương Dương mỉm cười đưa tay, Trầm Trọng Tuân bắt tay anh ta, hai người khách sáo hàn huyên với nhau, Trầm Trọng Tuân lại hỏi Lâm Sơ: "Vậy bây giờ anh đưa em trở về nhé?"

Lâm Sơ thấy thời gian đã muộn, quay đi quay lại thì tốn nhiều thời gian quá, sợ rằng sẽ làm phiền Trầm Trọng Tuân, bèn muốn tiếp tục cự tuyệt, ai ngờ Hương Dương lại mở miệng: "Trầm tiên sinh đưa em về à? Vậy anh đi trước đây!"

Lâm Sơ đi cùng Hường Dương xuống lầu trước, Trầm Trọng Tuấn trở về nhà cầm chìa khóa xe lên, suy nghĩ một chút, lại lấy tấm hình cũ kia ra, lúc đi tới trước cửa lại do dự một chút, cuối cùng lại nhét tấm hình vào ngăn kéo trong tủ giày, xong xuôi mới vội vã đi xuống dưới lầu.

Lâm Sơ đứng bên cạnh xe của Hường Dương, tựa lưng vào xe ngửa đầu nói chuyện, nhiều hơn mấy phần ngây thơ của cô gái nhỏ, không biết đang nói cái gì, Hường Dương cười lớn một tiếng, giọng tay lên vò vò đầu của cô, hình như cố ý vò loạn tóc của cô, Lâm Sơ tránh né quay đầu, đôi tay quơ lung tung hai cái, trên mặt là cảm giác bất bình.

Sắc mặt Trầm Trọng Tuấn thay đổi mấy lần, cuối cùng vẫn quyết định bày ra vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra, tiến lên phía trước hỏi: "Nói chuyện gì vậy?"

Hường Dương cười định lên tiếng, Lâm Sơ lập tức lớn tiếng ngắt lời: "Tốt lắm tốt lắm, đại ca à anh mau trở về đi thôi, chú và dì đã gọi cho anh rất nhiều cuộc điện thoại rồi đấy!"

Hường Dương cười nhìn Lâm Sơ, cuối cùng vẫn không nói gì, dặn dò vài câu mới lên xe rời đi.

Trầm Trọng Tuấn lái xe chạy về phía nội thành, trong radio đang phát tình hình giao thông buổi chiều, là chủ nhật nên lượng khách quay lại nội thành cũng tăng nhiều, do có quá nhiều phương tiện giao thông nên hệ thống giao thông trong nội thành có chút hỗn loạn, anh lựa chọn đi vòng qua con đường vắng vẻ hơn, nói: "Lái lâu hơn 20 phút, nhưng vẫn còn tốt hơn là kẹt xe!"

Lâm Sơ gật đầu một cái, hỏi: "Anh về tới nơi chắc phải hơn chín giờ rồi, về sau không cần phiền toái như vậy nữa, thật ra em ngồi xe cũng không mệt đâu."

Trầm Trọng Tuấn liếc cô một cái, cười nói: "Chỉ là muốn ở bên cạnh em lâu hơn một chút nữa."

Lâm Sơ ngẩn người, ngượng ngùng nhìn ra ngoài cửa xe, lại nghe Trầm Trọng hỏi thăm: "Cả ngày hôm nay em đều ở bên cạnh Hường Dương à? Anh thấy tuổi tác của anh ta và em cách nhau rất xa, quan hệ của hai người rất tốt ư?"

Lâm Sơ cười đáp: "Quan hệ khá tốt, khi anh ta còn bé thì mẹ em dẫn anh ta đi chơi cùng, lúc em còn bé đến lượt anh ta dẫn em đi chơi cùng." Cô nhớ lại nói: "Thật ra thì khi còn bé nhân duyên của em rất tệ, không có một người bạn tốt nào, em lại không thích ở nhà, mỗi ngày đều chỉ có thể nhìn người khác chơi đá cầu nhảy gân bò, đại ca thấy em đáng thương, vì vậy nếu không có việc gì thì sẽ dẫn em đi chơi đùa."

Lâm Sơ thao thao bất tuyệt kể lại rất nhiều điều về thời thơ ấu, Hường Dương và cô chênh lệch nhau mười ba tuổi, lúc cô mười tuổi Hường Dương đã tốt nghiệp đại học, cũng không biết một người trưởng thành như vậy là lấy loại tâm tính gì mà chơi đùa cùng với con nít, nhưng Lâm Sơ thân là con nít lại cũng không cảm thấy buồn chán.

Có thể vì hôm nay gặp lại cố nhân, gọi lại quá nhiều kỉ ức trước đó của Lâm Sơ, nên cô nói rất nhiều, ví dụ như giả mạo chữ ký người lớn bị phát hiện, cô bị Hường Dương đánh đòn, lại ví dụ như cô giúp bạn cùng bàn nhặt bút máy rơi trên đất lên, nhưng lại không vật quy nguyên chủ, mà là len lén mang về nhà.

Lâm Sơ nói: "Lần đó đại ca cầm một cây phơi quần áo bằng gỗ trúc, trực tiếp phá tan cửa phòng mà em đã khóa trái ra, túm lấy em mà đánh, không vì em nhỏ tuổi mà nhẹ nhàng giáo dục mà ngược lại vẫn theo kiểu cũ là không đánh không lên người, đổi lại là bây giờ, em đã có thể kiện anh ta tội ngược đãi trẻ em!"

Rốt cuộc Trầm Trọng Tuấn cũng không nhịn được mà bật cười, cười cười lại đột nhiên toát ra chua xót khó có thể diễn tả được bằng lời, lần đầu tiên anh phát hiện thì ra Lâm Sơ lại có nhiều bí mật như vậy.

Tuổi thơ cô độc, coi như là đã từng ăn trộm, cùng với cái người tên là Hường Dương rõ ràng là ở lầu dưới của nhà ông bà nội, lại có thể phá vỡ cửa phòng cô kia.

Lâm Sơ nhẹ nhàng nói xong, thậm chí ngay cả những chuyện xấu lúc trước cũng một năm một mười nói ra, Trầm Trọng Tuấn lặng lẽ nhìn cô một cái, má phẩn xinh đẹp, sống mũi thẳng, lông mi đậm và dài, tóc bị cô vén ra sau tai, có vài sợi tóc không nghe lời rơi xuống cạnh má, lúc cô nói chuyện lại thỉnh thoảng lay động một cái, chân thực làm cho người ta than thở.

Nét mặt Trầm Trọng Tuấn dần dần nghiêm túc, đáy lòng loáng thoáng cảm thấy điều khác thường của Lâm Sơ—— cô đang nói rõ ngọn ngành với anh.

Cuối cùng Lâm Sơ tựa như ní non thấp giọng hỏi: "Anh thích em ở điểm gì nha?"

Cái chữ "Nha" đó nhẹ nhàng giống như ảo giác, mang theo tâm thần thấp thòm cùng e lệ, Trầm Trọng Tuấn đánh tay lái, phát hiện cảm xúc khó có thể không chế, anh từ từ đỗ xe lại ven đường.

Đường cái mệnh mông không thấy điểm cuối, hai bên là bụi cỏ xanh biếc cùng với đồng ruộng xanh ngút ngàn, loáng thoáng có thể thấy được vài căn nhà của những người nông dân khuất ở nơi sâu trong cánh đồng, vài chiếc xe lúa thừa chạy qua, so với thành phố Nam Giang sôi động, nơi này chính là một con đường nhỏ yên tĩnh.

Trầm Trọng Tuấn còi dây an toàn ra, nghiêng người dựa sát vào Lâm Sơ, nhỏ giọng nói: "Nhất định phải trả lời ư?"

Vốn dĩ Lâm Sơ vẫn đang cúi thấp đầu chờ đáp án, sau khi nghe thấy thế thì ngẩn người, không khỏi quay đầu nhìn về phía Trầm Trọng Tuân. Trầm Trọng Tuân cười nhạt nói: "Anh 30 rồi, là lúc nên có bạn gái, cũng là thời điểm nên vì tương lai mà chuẩn bị rồi."

Ánh mắt Lâm Sơ khẽ sụp xuống, như có chút thất vọng. Trầm Trọng Tuân đặt phản ứng của cô ở trong mắt, tự nhiên tiếp tục: "Anh đã lập kế hoạch chu toàn cho cuộc đời của mình, lúc đi học tuyệt không phân tâm, vì vậy con đường học tập rất thuận buồm xuôi gió. Bắt đầu từ năm thứ hai đại học anh đã đi thực tập khắp nơi, anh dùng thời gian mười năm để học tập kinh doanh, về sau cho dù đi nơi nào, anh đều không sợ không tìm được việc làm, tiền gửi ngân hàng cùng với tiền đầu tư của anh đủ để anh thanh thản ổn định trôi qua rất nhiều năm."

Anh nói thật nhỏ: "Con đường trước năm ba mươi tuổi anh đều đã đi xong, con đường sau này của anh rất bằng phẳng, tương lai một nửa kia của anh chỉ cần chuyên tâm làm phu nhân nhà giàu, cô ấy chỉ cần hưởng thụ cuộc sống, mà không phải bị cuộc sống chi huy. Anh thiếu một người con gái mình thích, mà em lại vừa đúng lúc xuất hiện."

Mặc dù Lâm Sơ cực kỳ thực tế, nhưng dù sao cô cũng là một tiểu nữ sinh khoảng hai mươi tuổi, nhất định cũng sẽ lên lút ảo tưởng về tình yêu, bây giờ nghe được những lời này, vừa vặn phá vỡ ảo tưởng của cô với tình yêu, cô mất mát tới cực điểm. Cô nhớ ngày trước giống như cũng từng nghe những lời tương tự thế này ở đâu đó, không có tình yêu thế non hẹn biển, biển cạn đá mòn, chỉ là bạn xuất hiện đúng thời điểm người đàn ông kia muốn ổn định lại, và vậy từng đoạn chuyện xưa ghen ghét người khác lập tức xuất hiện, cái gọi là người đàn ông chung tình cũng theo đó mà sinh ra.

Nhưng, có lẽ cũng bởi vì chuyện xưa có người nữ chính này, nên người đàn ông muốn ổn định lại kia mới đúng lúc xuất hiện.

Trầm Trọng Tuân kéo tay Lâm Sơ, vững vàng nắm trong lòng bàn tay: "Hoặc là nói, em vừa lúc xuất hiện, anh mới phát hiện anh cũng cần một người phụ nữ."

Lâm Sơ yên lặng nhìn anh, không nói một lời, trên tay truyền tới nhiệt độ không thuộc về mình. Trầm Trọng Tuân tiếp tục: "Em hỏi anh thích em cái gì à? Giữa người với người có thể tạo ra rất nhiều loại hấp dẫn, bên cạnh chúng ta có rất nhiều bạn bè, những người bạn này có lẽ có cùng sở thích với em, có lẽ chỉ là bởi vì ích lợi, có lẽ tính tình vừa lúc bổ sung cho nhau, nguyên nhân vô cùng kỳ quặc, tình bạn xét đến cùng, cũng là một loại 'hấp dẫn', loại hấp dẫn này làm cho em và đối phương chủ động đến gần nhau, bất kể nguyên nhân là gì. Cho nên chuyện tình yêu này đoán chừng cũng giống như vậy, anh không có kinh nghiệm gì, không nói ra được đạo lý lớn, anh thích em chỉ là vì cảm giác em mang đến cho anh mà thôi."

Lâm Sơ bắt tri bắt giác đỏ mặt, nhất thời trống ngực đập thình thịch, lại bắt giác hồi hận vì câu hỏi lúc xúc động của mình, cô ha ha cười một tiếng: "Ai, lái xe nhanh lên một chút đi, thời gian muộn lắm rồi đây!"

Trầm Trọng Tuân đầu dễ dàng buông tha cơ hội lần này, nhỏ giọng nói: "Em hỏi anh cũng đã nói xong, vì công bằng, anh cũng muốn hỏi em, bây giờ em đối với anh là cảm giác gì?"

Lâm Sơ rút tay ra, ấp úng nói: "Cái gì mà cảm giác gì."

Trầm Trọng Tuân cười nhẹ nói: "Đừng nghĩ có thể qua loa, anh chịu được đả kích, em nói cho anh biết đi!"

Lâm Sơ nghẹn họng, yên lặng một hồi lâu mới ấp úng, không cam không nguyện nói: "Cảm giác không tệ!"

Trầm Trọng Tuân nghe rõ, vẫn còn cố ý hỏi: "Cái gì?"

Liên tục hỏi mấy lần, rốt cuộc Lâm Sơ không chịu nổi nữa, mở miệng nói: "Cảm giác không tệ như trong tưởng tượng!"

Trầm Trọng Tuân cười một tiếng, chợt vượt quá giới tuyến, chiếm lấy môi Lâm Sơ, nâng mặt Lâm Sơ lên cố định đầu của cô lại.

Thỏa thuận hẹn hò lúc đầu bị anh ném ra sau gáy, Lâm Sơ vốn là thuộc về anh!

Trầm Trọng Tuân nặng nề ngâm lấy, Lâm Sơ túm cánh tay anh, mặt đỏ tới mang tai nhắm mắt thừa nhận, trong cổ họng không nhịn được mà phát ra tiếng ngậm nga, Trầm Trọng Tuân giống như muốn mưu sát mà cướp đoạt hô hấp của cô, cho đến khi Lâm Sơ thở không nổi, ngực phập phồng cọ vào lồng ngực Trầm Trọng Tuân, Trầm Trọng Tuân mới chậm rãi dừng lại, thoáng rời đi một chút, chỉ giống như nhắm nháp mút lấy đôi môi của cô, từng chút từng chút trân trọng nhấp nhin, thì thào mấy tiếng "Lâm Sơ, Đao Đao", gọi lung tung lộn xộn.

Lần nữa cho xe chạy về phía nội thành, cả hai người đều có chút lúng túng, Trầm Trọng Tuân ngược lại giả bộ trấn định, thỉnh thoảng nghiêng đầu hỏi một câu, lúc không nghe được câu trả lời thuyết phục, anh lại hỏi lại một lần nữa, thật lâu mới tới hoa viên Quan Cầm, trong xe hình như vẫn còn vương lại hô hấp dập dờn lúc hai người quấn quýt chung một chỗ.

Trở lại phòng ngủ, Lâm Sơ che gương mặt nóng bừng ngồi yên trong chốc lát, Hường Dương đột nhiên gọi điện thoại tới: "Đến nhà rồi chứ?"

Lâm Sơ "Ừ" một tiếng, lấy lại tinh thần, Hường Dương nói một hồi, cuối cùng nói: "Làm việc cho tốt, đừng quá mệt mỏi, phải biết bảo vệ tốt cho mình. Anh thấy em gầy hơn trước kia rất nhiều, hiện tại anh đang chuẩn bị mở công ty, về sau nếu em không muốn làm công việc mệt mỏi như bây giờ nữa, thì hãy tới công ty của anh, chế độ phúc lợi chắc chắn không thua kém gì quốc xí đâu."

Trái tim Lâm Sơ ấm áp, nói một tiếng cảm ơn.

Rốt cuộc thành phố Nam Giang cũng bước vào mùa mưa, tin tức phổ biến đều là miêu tả lặp đi lặp lại liên miên bất tận về tình trạng thời tiết, trước đó vài ngày vừa có một trận mưa to, ngắn ngủn hơn 10' đồng hồ, sau đó mặt đất lại giống như nồi hơi bốc lên hơi nước, nhưng cũng không hề đổ xuống thêm một trận mưa nào, thảm thực vật trên đường đều đã khô héo hết rồi.

Trầm Trọng Tuấn lại giống như thân cây vẫn đang đắm mình trong không khí sau cơn mưa, trong lồng ngực có một loại hùng tâm tráng chí cuộn cuộn ngập trời, công việc bộc phát thuận buồm xuôi gió, tửu lượng cũng tăng lên.

Ban đêm gọi video với Lâm Sơ, Lâm Sơ hỏi anh: "Anh uống rượu à?"

Trầm Trọng Tuấn cười một tiếng, ánh mắt sắc nhọn: "Uống một chút thôi."

Lâm Sơ nhú nhú mày: "Gần đây hình như anh rất thường uống rượu, có liên quan tới công việc ư?"

Trầm Trọng Tuấn gật đầu một cái: "Hạng mục hợp tác giữa Thành Thủ và Lữ Thủ lại được rót thêm vào một khoản vốn, hiện tại hai bên đều đặt sự quan tâm vào đây, các công ty lớn nhỏ cùng ngành và người bên trong chính phủ lui tới tìm hiểu tình hình cũng càng ngày càng nhiều."

Lâm Sơ không hiểu những thứ này, Trầm Trọng Tuấn cũng chỉ muốn chia sẻ những chuyện anh đang trải qua với Lâm Sơ, chứ không cần cô hiểu. Lâm Sơ lẳng lặng nghe anh giảng thuật, thỉnh thoảng tò mò hỏi thêm một vài câu, chỉ cần không liên quan đến cơ mật, Trầm Trọng Tuấn đều sẽ nhẫn nại trả lời, lúc nói đến tập đoàn âm thực Nam Quý, Lâm Sơ nhú mày, hỏi: "Phòng thị trường? Người nào của phòng thị trường vậy?"

Trầm Trọng Tuấn chau chau mày, cũng không hỏi vì sao cô lại hỏi cái này, chỉ trả lời: "Phó giám đốc, hôm nay là anh ta, quản lý của bọn họ còn chưa tới."

Lâm Sơ "À" một tiếng, cũng không nhiều lời.

Gần tới thứ năm trời đột nhiên giăng đầy mây đen, một màu đen ngòm che kín bầu trời thành phố Nam Giang, gió cuộn cuộn nổi lên cũng xóa tan cảm giác nóng bỏng, không khí mát mẻ phát qua phố lớn ngõ nhỏ.

Lâm Sơ về tới nơi mở cửa phòng, quần áo vẫn đang phơi ở trên sân thượng, gió to mưa lớn nhất định sẽ bị xối ướt.

Từng trận tia chớp cùng với tiếng sấm xẹt qua, nổ rung trời, rốt cuộc tầng mây cũng nổ tung, mưa trút xuống xối xả y hệt như trận đại hồng thủy, cây cầu phía xa xa kia giống như tan ra hòa vào đêm mưa mông lung, ánh đèn bị nước mưa làm nhòe trở nên rất mơ hồ.

Trầm Trọng Tuấn gọi điện thoại tới nói sắp đi tới hoa viên Quan Cẩm rồi, Lâm Sơ nói: "Bên ngoài mưa lớn như vậy, anh đừng chạy tới chạy lui nữa!"

Trầm Trọng Tuấn nói: "Cũng sắp đến rồi, anh mới vừa đi ngang qua một khách sạn, tôm hùm nơi đó ăn đặc biệt ngon, không phải là em thích ăn cay ư, anh gọi một phần cho em nếm thử một chút!"

Lâm Sơ tới gần đầu giường, bụng thêm ăn kêu một tiếng. Trong nồi cơm điện chỉ có vài miếng thịt sấy khô khốc, đây là cơm tối hôm nay của cô, so với một phần tôm hùm, thật sự là một loại hưởng thụ.

Cúp điện thoại, cô chạy ra bên ngoài mở nồi cơm điện ra, cầm một miếng thịt lên ăn đỡ thèm.

Rốt cuộc Thi Đình Đình cùng với Tang Phi Yến cũng tan việc quay lại, hai người đều ướt sũng, oán trách lẫn nhau: "Tớ còn tưởng rằng cậu mang dù rồi chứ, còn một mực đứng ở trạm xe buýt chờ cậu!"

"Tớ cũng cho là cậu mang rồi chứ, tớ nhớ buổi sáng lúc ra cửa cũng đã nhắc cậu rồi, cái dù kia của tớ không phải đã hỏng rồi đấy ư, còn chưa mang đi sửa đâu!"

Lâm Sơ vội vàng ngăn cản họ: "Chìa khóa đâu chìa khóa đâu, tôi muốn đi thu quần áo!"

Thi Đình Đình phản ứng kịp, lập tức kêu to một tiếng vọt vào phòng ngủ. Cửa ban công không khóa, mưa to sớm bị gió lớn tạt vào trong nhà, màu sắc của xi măng cũng trở nên sẫm hơn một chút, cái ga giường bị gió cuốn bay cũng ướt nhẹp.

Lâm Sơ vội vàng đi cấp cứu quần áo, thật lâu sau mới ôm trở về một đống quần áo bị mưa lớn thấm ướt, cô chỉ đành ủ rũ cúi đầu đi tới phòng tắm giặt lại lần nữa, thế mà lại vẫn nghe thấy hai người kia đang tiếp tục oán trách trận mưa bất ngờ này.

Lâm Sơ cười không ngừng lắc đầu, chậm rãi giặt quần áo xong, cô lại che bụng đói đến mức liên tục kêu vang đi ăn mấy miếng thịt sấy nữa, đợi một lúc lâu cũng không thấy Trầm Trọng Tuấn tới, cô không khỏi cảm thấy kỳ quái, lại đợi chốc lát, Lâm Sơ không nhận được gọi điện thoại cho anh.

Vang lên nửa ngày nhưng không thấy đối phương bắt máy, sau khi tiếng chuông báo không trả lời xuất hiện thì cô cúp điện thoại, sau đó lại gọi lại lần nữa, mãi đến tận khi sắp xuất hiện tiếng chuông báo không trả lời lần thứ hai, thì đầu kia rốt cuộc cũng nhận điện thoại, một giọng nữ truyền đến: "A lô?"

Lâm Sơ sững sờ, đưa điện thoại xuống liếc mắt nhìn màn hình, sau khi xác định đúng là số của Trầm Trọng Tuấn cô mới nghi hoặc mở miệng: "Xin chào, tôi tìm Trầm Trọng Tuấn."

"A Tuấn à ——" Hình như đôi phương có chút không yên lòng, bối cảnh xung quanh hỗn loạn ồn ào, không nhận ra cô ta đang ở nơi nào: "Hiện tại anh ấy đang bận, tí nữa tôi bảo anh ấy gọi lại cho cô có được không?"

Lâm Sơ khô khốc nói: "Được." Đầu kia lập tức không nói tiếng nào mà ngắt điện thoại, Lâm Sơ ngay cả câu "Cảm ơn" cũng không kịp nói.

Ngoài trời mưa to vẫn đang càng rơi càng mạnh mẽ, đập vào trên cửa kính đùng đùng vang dội, thành phố Nam Giang đang nóng ran đột nhiên biến đổi, ngay cả lòng của Lâm Sơ cũng theo đó mà lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Lâm Sơ ngây ngốc ngồi ở đầu giường trong chốc lát, đoán chừng lại qua nửa giờ, cô mới đi tới phòng bếp bung thịt và cơm ra, ôm vào phòng ăn.

Rõ ràng vốn là bụng đói kêu vang, nhưng bây giờ lại chỉ ăn được một chút đã không có khẩu vị, thật may là cô không nấu nhiều lắm, miễn cưỡng cũng có thể ăn hết được.

Sau khi ăn xong thì rửa chén, lúc từ trong phòng vệ sinh nóng bức đi ra ngoài, cô lại một lần nữa chảy mồ hôi ròng ròng, đứng ở phía dưới máy điều hòa không khí thổi một hồi lâu mới trở lại bình thường, nhưng điện thoại di động vẫn luôn yên lặng.

Đợt mưa lần này ở thành phố Nam Giang kéo dài ba ngày, nhưng chỉ mưa vào ban đêm, ban ngày bầu trời vẫn sáng sủa như cũ.

Tối hôm qua có mưa to sấm chớp cả đêm, sáng sớm quả nhiên mát mẻ hơn không ít, chỉ là vừa đến giữa trưa, thời gian giống như lại quay ngược lại trước đó. Trong giờ làm việc Lâm Sơ phải chạy đi chạy lại khắp nơi, đi hết một phòng lại một phòng để thu thập tài liệu, sau khi bị một lãnh đạo túm được lại đổi thành người phát thư, loay hoay đến ngay cả thời gian cơm trưa cũng bỏ qua, sau đó chỉ có thể chạy tới phòng ăn ăn chút đồ ăn thừa và cơm thừa lót dạ.

Có lúc cô nhìn thấy đồng nghiệp trong phòng làm việc ung dung tự tại uống trà xem tạp chí, trong lòng sẽ cảm thấy căm giận bất bình, những người đó hoặc là xuất thân tốt, hoặc là gả được vào chỗ tốt, tùy tiện được sắp xếp vào một vị trí, trong công việc chỉ cần giờ một ngón út, mà cô cần cả mười ngón tay mới có thể sinh tồn ở chỗ này.

Nhưng lúc cầm ly trà đứng ở phía trước cửa sổ uống nước, tâm tình cô lại hồi phục lại. Công việc của cô bây giờ là thứ bao nhiêu người cầu còn không được, các nhân viên tầng dưới chỉ có thể phơi mình dưới ánh nắng chói chang, thỉnh thoảng có lãnh đạo tới hỏi thăm, bọn họ còn phải ăn ở hai lòng nói "Không khổ cực", "Đơn vị tốt", "Bảo vệ cơ quan là trách nhiệm của mỗi người", Lâm Sơ nghĩ đến đây, không nhịn được mà cười ra tiếng, ngay sau đó lại có cảm giác mệt mỏi vô lực.

Điện thoại di động yên tĩnh cả ngày, lúc tan việc đột nhiên lại vang lên tiếng chuông lớn, Lâm Sơ luống cuống tay chân lôi từ trong balo ra, sau khi nhìn thấy tên người hiển thị trên cuộc gọi đến thì không khỏi cảm thấy thất vọng.

Diệp Tinh nói: "Ngày mai cùng tớ đi dạo phố mua quần áo nhé, tớ đã một tháng không có thêm quần áo mới rồi đây!"

Lâm Sơ tính toán một chút, từ đầu năm cô đã vay tiền Diệp Tinh bốn năm lần rồi, trừ đi chi phí sau khi nạo thai Diệp Tinh còn thiếu cô bảy tám trăm nữa, Lâm Sơ nhắc nhở: "Chị gái à, cậu còn nợ tớ bảy tám trăm đồng đấy, có tiền thì trả tớ trước đi, hiện tại tớ cũng phải thắt lưng buộc bụng sống qua ngày đây này, tiền gửi ngân hàng cũng tiêu hết rồi!"

Diệp Tinh nói: "Ài, vậy cậu xem phim ít đi 2 lần là được, tớ cũng đã một tháng không mua quần áo, thật vất vả mới có được một ít tiền như vậy!"

Lâm Sơ oán hận nói: "Cậu quá mặt dày vô sỉ!" Diệp Tinh cười hi hi, Lâm Sơ bắt đắc đĩ: "Ban ngày tớ không rảnh, buổi tối có thể đi dạo phố."

Hai người hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt xong, xe buýt cũng đã đến nơi.

Lâm Sơ tìm được chỗ ngồi, bàn tay cầm vào tay vịn lắc qua lắc lại, xe buýt vừa đi vừa dừng, lái xe kia hình như rất thích phanh gấp, Lâm Sơ lao về phía trước hai lần, trong dạ dày dâng lên cơn buồn nôn, không khỏi nhớ lại lúc ngồi trên xe Trầm Trọng Tuấn, cho dù đi nhanh thế nào, Trầm Trọng Tuấn cũng có thể xử lý ổn thỏa mọi tình huống, giống như không có chuyện gì có thể làm cho anh nóng nảy, từ trước đến giờ làm việc gì cũng luôn có đầu có đuôi.

Một người vững như bàn thạch như vậy, không nên không nói gì mà đã để cho một người phụ nữ nhận điện thoại, cô cố gắng buộc mình tin tưởng đối phương cùng với Trầm Trọng Tuấn không có quan hệ gì khác.

Lâm Sơ cắn răng, rốt cuộc quyết định gọi điện thoại sang, nghe được âm thanh "Tút, TUT" có quy luật, trái tim của cô cũng theo đó mà thỉnh thoảng đập loạn.

Thời gian đồ chuông càng lâu, lòng của cô càng lúc càng chìm xuống, cho đến lúc sắp ngất máy thì trong loa mới truyền đến tiếng vang, trái tim Lâm Sơ rét lạnh, thử dò xét nói: "A lô?"

"Lâm Sơ." Âm thanh Trầm Trọng Tuấn khàn khàn, hoàn toàn không có vẻ hùng hậu ngày thường.

Lâm Sơ thờ phào nhẹ nhõm, rất sợ âm thanh kia không thuộc về anh: "Sao tối hôm qua anh lại không tới?"

Trầm Trọng Tuấn mệt mỏi nói: "Thật xin lỗi, xảy ra chút chuyện, chưa kịp nói cho em, ang mới vừa chợp mắt một lát."

Lâm Sơ vẽ vẽ lên cửa sổ xe, trên thủy tinh lưu lại từng đường chỉ tay của cô, cô lại lau một cái, chỉ tay ngược lại càng hỗn loạn hơn. Lâm Sơ thấp giọng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì thế, có thể nói không?"

Trầm Trọng Tuấn dừng lại một chút, không biết là đang do dự hay là đang làm những chuyện khác, một hồi lâu sau mới có âm thanh hô hấp truyền đến từ trong microphone, Lâm Sơ nghe thấy anh trả lời: "Giang Tấn nhập viện rồi, bị người đâm bị thương, tối hôm qua cậu ta phải làm phẫu thuật."

Lâm Sơ ngây ngẩn, ngón tay dừng lại trên thủy tinh.

Giang Tấn biến mất, đi tới xưởng đen ở ngoại ô tiến hành nằm vùng thăm dò tin tức, ngày hôm qua được một người đi đường tốt bụng đưa đến bệnh viện, nghe nói là phát hiện ra anh ta trong bụi cây ở ngoại thành thành Đông, lúc ấy bụng anh ta bị thương, máu me đầy người, ngay cả bùn đất cũng biến thành đỏ thẫm.

Trầm Trọng Tuấn đi được nửa đường thì nhận được điện thoại của trong nhà, cho nên lập tức thay đổi phương hướng đi về phía bệnh viện nhân dân số một. Trầm Trọng Hạ đi công tác bên ngoài, sau khi Trầm Hồng Sơn biết tin lập tức té xỉu, trong nhà chỉ còn một mình anh làm chủ sự, vừa phải ứng phó với phía cảnh sát, lại phải tùy thời hội chẩn với bác sĩ, căn bản là không có thời gian thông báo cho Lâm Sơ, thật vất vả mới ngủ được một canh giờ, lại bị điện thoại của Lâm Sơ đánh thức.

Lâm Sơ lo lắng nói: "Hiện tại như thế nào rồi?"

Trầm Trọng Tuấn than thở: "Phẫu thuật coi như thuận lợi, trước đó đã tỉnh lại một lần, hiện tại vẫn đang ngủ."

Trầm Trọng Tuấn nhỏ giọng thuật lại tình huống, nghi phạm chắc chắn là người trong xưởng đen, cảnh sát đã bắt đầu điều tra, hôm nay đồng nghiệp trong tòa soạn báo cũng lục tục tới thăm, sau khi Trầm Hồng Sơn tỉnh lại cũng lập tức gọi điện thoại cho tòa soạn báo, thay Giang Tấn từ chức, đợi Giang Tấn tỉnh lại, còn không biết khi biết chuyện sẽ nháo thành cái dạng gì.

Lâm Sơ đang do dự có nên đi bệnh viện thăm Giang Tấn một chút hay không, Trầm Trọng Tuấn đã mở miệng: "Nếu buổi tối em có thời gian rảnh rồi, thì hãy mua chút trái cây tới bệnh viện một chuyến đi."

Quan hệ của Lâm Sơ với anh đã là nửa công khai, huống chi cô và Giang Tấn cũng coi như bạn bè, về tình về lý, Lâm Sơ cũng có thể tới một chuyến.

Lâm Sơ cũng không nghĩ tới tầng quan hệ kia, chỉ cảm thấy Giang Tấn và cô là bạn bè, chẳng qua lại lo lắng Trầm Trọng Tuấn không vui, nên cô mới có chút do dự, sau khi nghe thế không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, vừa đến điểm dừng, cô lập tức xuống xe buýt, sau đó tiếp tục đổi sang một tuyến xe buýt khác, lại tới quây trái cây bên cạnh bệnh viện mua một giỏ trái cây, lúc này mới theo địa chỉ Trầm Trọng Tuấn đưa đi lên lầu.

Lâm Sơ nhìn số phòng bệnh, khe khẽ gõ cửa một cái, cửa vừa mở, xuất hiện lại là một gương mặt phụ nữ, cô không khỏi sững sốt một chút, lại nghe người phụ nữ kia nói: "Em chính là Lâm Sơ đúng không? Mau vào đi!"

Lâm Sơ bước vào phòng bệnh, lễ phép tự giới thiệu mình, người phụ nữ kia nói: "A Tuấn đi thăm ba cậu ấy rồi, vừa rồi tôi mới nhớ ra, đã quên nói cho A Tuấn biết lúc trước em đã điện thoại cho cậu ấy rồi, thật xin lỗi nhé!" Chị ấy còn nói: "Đúng rồi, quên nói, cuộc điện thoại tối hôm qua kia cũng là tôi nhận, tôi là chị dâu cả của A Tuấn, tối hôm qua cậu ấy bỏ quên điện thoại ở trong phòng làm việc của bác sĩ rồi, lúc tôi đi lấy về cho cậu ấy thì cũng vừa lúc cô gọi điện thoại tới!"

Lâm Sơ cười: "Chị dâu khỏe!"

Văn Bội Như để cô tự nhiên ngồi, lại nói một chút về tình trạng của Giang Tấn. Vết thương của Giang Tấn có chút nặng, thật may là phát hiện kịp thời, tới viện vừa kịp lúc, nên không tạo thành vấn đề gì đáng ngại, chỉ là chưa hết thuốc mê nên vẫn còn đang ngủ mê man: "Bác sĩ nói không có việc gì, lúc nửa đêm tôi còn cho rằng nó sẽ sốt lên, nhưng thật may là làm cho mọi người lo lắng vô ích một phen, từ trước đến giờ thân thể A Tấn đều rất khỏe, nhất định có thể chịu nổi."

Trên giường bệnh Giang Tấn mặt không có chút máu, sớm đã mất đi hăng hái ngày thường. Lâm Sơ cảm thán trong lòng, lại an ủi mấy câu, một lúc lâu sau mới thấy Trầm Trọng Tuấn từ bên ngoài quay lại, Văn Bội Như vội vàng đứng dậy: "Cha thế nào rồi?"

Trầm Trọng Tuấn lắc đầu một cái: "Trạng thái không tốt lắm, hôm nay trong tập đoàn có chuyện, ông ấy lại vội vàng vàng chạy trở về, nói là buổi tối lại tới nữa." Anh đi tới bên cạnh Lâm Sơ, nhỏ giọng nói: "Tôi rồi à?"

Lâm Sơ nhìn thấy sắc mặt anh tiêu tụy, râu ria xồm xàm, nhất thời sững sờ, lúc bị anh kéo lại mới hoàn hồn, Văn Bội Như bên cạnh nói: "Tôi đi mua chút đồ đây, thuận tiện hỏi một chút xem đi Chu đã làm xong cơm chưa, các người nói chuyện trước đi!"

Trong phòng bệnh không có tiếng động, Trầm Trọng Tuấn tựa vào trên ghế sa lon, nắm thật chặt tay Lâm Sơ, Lâm Sơ mở miệng: "Có phải anh mệt

muốn chết rồi hay không?"

Trầm Trọng Tuấn khẽ lên tiếng: "Vấn may, đã ngủ được một giấc nên cũng tốt hơn nhiều rồi."

Lúc Lâm Sơ trò chuyện với Văn Bội Như còn có thể nói được mấy lời an ủi, nhưng khi nhìn thấy Trầm Trọng Tuấn, cô lại không nói được gì. Ban đầu tuy biết rằng bọn họ là hai cậu cháu, nhưng bởi vì số tuổi hai người họ không kém nhiều, lúc ở chung thì lại không mặn không nhạt, cho nên Lâm Sơ luôn luôn không đặt tầng quan hệ này ở trong lòng. Hiện nay nhìn thấy bộ dáng này của Trầm Trọng Tuấn, cô lại đột nhiên ý thức được, loại quan hệ gọi là máu mủ này thật đặc biệt, Trầm Trọng Tuấn đang vì Giang Tấn mà lo lắng không yên.

Lâm Sơ nói: "Đừng lo lắng, không phải Giang Tấn đã không có chuyện gì nữa rồi ư, chính anh cũng nên đi nghỉ ngơi một chút đi, ba mẹ anh ta phải tới chăm sóc chứ?"

Lâm Sơ hỏi xong, lại chậm chạp không thấy Trầm Trọng Tuấn trả lời, không khỏi cảm thấy kỳ quái, nghiêng đầu nhìn một cái, chỉ thấy Trầm Trọng Tuấn chau mày lại, cúi đầu nhìn tay của cô, vừa vuốt ve vừa xoa nắn, hình như có chút mất hồn, thật lâu sau mới nghe thấy anh khàn giọng mở miệng: "Cậu ta không có ba mẹ!" Trầm Trọng Tuấn nhìn về phía Lâm Sơ, nhỏ giọng nói: "Tôi hôm qua lúc anh thấy A Tấn, anh mới phát giác mình đúng là không ra gì, hai lần cuối cùng gặp cậu ta, một lần là đánh nhau, một lần ngay cả mặt mũi cậu ta anh cũng không nhìn rõ, anh không dám tưởng tượng nếu như tối hôm qua thật sự xảy ra chuyện gì, thì kết quả sẽ là thế nào!"

Trong phòng bệnh chỉ bật một ngọn đèn nhỏ, rèm cửa sổ kéo chặt, ban ngày mới vừa trôi qua, cũng không biết ánh hoàng hôn có còn lưu lại hay không, quanh quẩn bên trong căn phòng u ám chỉ có âm thanh trầm thấp của Trầm Trọng Tuấn.

"Ngày hôm qua lúc anh chờ ở ngoài phòng cấp cứu vẫn luôn suy nghĩ, lần trước anh và A Tấn đánh nhau là lúc nào, anh nhớ ra rồi, là nghỉ hè năm cậu ta thi hết cấp ba, cậu ta dẫn theo một cô bé về, giấu ở trong phòng." Trầm Trọng Tuấn dừng một chút, tiếp tục nói: "Anh đuổi cô bé kia đi, cậu ta tức giận, ra tay với anh. Tính khí A Tấn không tốt, khi còn bé vẫn luôn tự ti, đến cuối cùng, lại biến thành ngồng cuồng cùng phách lối, trong trường học không ai dám bắt nạt cậu ta, cậu ta là lớn nhất. Sau này vì học giỏi, nên cậu ta lại càng mạnh hơn, cậu ta thích làm náo loạn, nhà anh ai cũng không quản được cậu ta, cuối cùng cậu ta cứ tùy tiện lấy tính mạng ra đặt cược bất cứ giá nào, nhưng cậu ta có biết tính mạng cậu ta trân quý bao nhiêu không, cậu ta có biết hay không?"

Trầm Trọng Tuấn cầm tay Lâm Sơ càng chặt hơn, Lâm Sơ không khỏi cảm ngược lại, nhìn về phía Giang Tấn vẫn đang ngủ mê man trên giường bệnh, chẳng lẽ mẹ của anh ta khó sinh, từ nhỏ anh ta đã là cô nhi rồi sao?

Lâm Sơ dò hỏi: "Mẹ của anh ta."

Trầm Trọng Tuấn cười nhạt: "Mẹ của cậu ta là chị cả của anh, là đứa bé đầu tiên của ba mẹ anh, năm ba anh hai mươi mốt tuổi đã bắt đầu vào cơ quan làm việc, không bao lâu sau thì sinh ra chị cả của anh, là đại bảo bối!"

Trầm Trọng Tuấn nói rất nhiều về chuyện cũ, tuổi thơ của anh trái ngược với Lâm Sơ, dưới ánh mặt trời không buồn không lo mà lớn lên, xưng vương xưng bá trong đại viện, thật ra thì tính tình của Giang Tấn và anh rất giống nhau, chỉ là Trầm Trọng Tuấn càng ngày càng nghiêm chỉnh, bạn bè năm đó gặp lại anh, ai cũng không tin là cùng một người.

Lâm Sơ che miệng cười nhẹ, khó có thể tưởng tượng anh làm thế nào để có thể trở thành bộ dạng bất cầu ngôn tiểu như hiện tại, Trầm Trọng Tuấn nói xong, tâm tình cũng khẽ buông lỏng, hai người lại không nói một lời ngồi trong chốc lát, Văn Bội Như mới cùng dì Chu vào cửa, trên tay xách theo hai cái túi, bên trong đựng rất nhiều thức ăn.

Lâm Sơ ngại không muốn ăn cơm với bọn họ, nhưng lại không cản được nhiệt tình của Văn Bội Như, không thể làm gì khác hơn là nhập tọa trên bàn nhỏ. Mới ăn hai miếng đã thấy trên giường bệnh có động tĩnh, Trầm Trọng Tuấn lập tức để chén cơm xuống đi gọi bác sĩ tới, một nhóm người tụ tập lại ở đầu giường Giang Tấn.

Giang Tấn hơi mở mắt, suy yếu nói: "Thế nào lại giống như tường rào thế, mau tránh ra một chút!"

Mọi người không nhịn được cười ra tiếng, bác sĩ cũng không nhịn được, cuối cùng vẫn phải cố chịu.

Mấy người hỏi một hồi, Giang Tấn không còn hơi sức lần lượt trả lời, sau một lúc lâu anh ta mới nhìn về phía Lâm Sơ, cười nói: "Cô cũng chạy tới ư, vẫn còn coi là có lương tâm!"

Lâm Sơ cười, nói: "Tạm thời bớt nói vài lời đi, xem anh nói còn chẳng thờ được!"

Giang Tấn cần tỉnh dưỡng, mặc dù giường bệnh và phía ngoài phòng khách nhỏ có tách ra, nhưng cũng không chịu nổi nhiều người nhét chung một chỗ như vậy, Văn Bội Như đuổi Trầm Trọng Tuấn và Lâm Sơ đi, còn nói buổi tối chị ta và dì Chu sẽ ở lại canh chừng, ngày mai sẽ mời một hộ lý, không cần Trầm Trọng Tuấn cả ngày phải chạy tới nơi này.

Lúc Giang Tấn chưa tỉnh thì Trầm Trọng Tuấn đứng ngồi không yên, nhưng sau khi anh ta tỉnh lại anh lại làm bộ không quan tâm, chỉ dặn dò Văn Bội Như có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh, sau đó cũng rời đi.

Sau khi đưa Lâm Sơ về hoa viên Quan Cẩm, Trầm Trọng Tuấn lại phải chạy tới Trữ Tiền, hai ngày nay không có thời gian trở về đó, nên hôm nay anh cũng chỉ có thể ở chung với Lâm Sơ một thời gian ngắn như vậy thôi. Sau khi tháo dây an toàn ra thì ôm lấy Lâm Sơ, chuyện ngoài ý muốn của Giang Tấn có chút đã kích với anh, tinh thần nhìn chung là bất ổn.

Lâm Sơ dần dần thích ứng với cử chỉ thân mật của anh, trên mặt vẫn bị nhuộm một tầng màu hồng, nhưng thật ra cũng không cảm thấy khó chịu. Trầm Trọng Tuấn vuốt ve đầu của cô, lại nâng nặng ôm một cái mới đẩy cô ra, đảo mắt đã lái xe rời đi.

Ngày hôm sau Lâm Sơ đi học bồi huấn, sau khi kết thúc thì tùy tiện ăn một chút đồ ở phụ cận, ngồi nửa ngày mới đợi được Diệp Tình khoan thai tới chậm, hai người lại đi sang cao ốc bên cạnh.

Diệp Tình tiêu tiền như nước, cuộc sống lúc còn đi học của cô ấy rất tốt, tiêu xài không có tiết chế, về sau đi làm trong nhà cũng không cấp tiền tiêu vặt cho cô ấy nữa, vì thế cô ấy chỉ có thể thường xuyên nắm chặt dây lưng quần, nhưng vẫn phải vay tiền bạn bè.

Cô ấy cho rằng sống thì nên hưởng thụ, cho dù khổ sở một thể nào đi nữa cũng không thể thay đổi cuộc sống: "Tớ hay bảo ba mẹ rằng, những thứ như tiền bạc này sống không tiêu thì đến chết cũng không thể mang đi được, thế nên lúc còn tiêu được thì phải tiêu, cả ngày cất giấu vân vân, vất cổ chày ra nước, nhà chúng tớ cũng không phải là nghèo đói gì, mua quần áo đi du lịch là niềm vui thú của cuộc sống, tiêu tiền vào những thứ đó mới đúng là chính đạo!"

Lâm Sơ lật xem bảng giá treo trên quần áo, sau đó lập tức buông tay ra, liếc cô ấy một cái nói: "Trước đây cậu còn nói ngay cả phòng cậu thích cũng không mua nổi, sao bây giờ lại nói là nhiều tiền không có chỗ tiêu!"

Diệp Tình bĩu môi: "Tớ quyết định làm bại gia một lần trong đời!"

Lâm Sơ tức giận tròn trừng mắt nhìn cô ấy.

Lăn lộn nửa ngày, Diệp Tình chọn được một cái váy cao cổ, kiểu dáng rất đặc biệt, màu sắc cũng thanh nhã, rất thích hợp với Lâm Sơ. Cô ấy đẩy mạnh Lâm Sơ vào phòng thử quần áo: "Mặc thử cho tớ nhìn xem nào!"

Lâm Sơ cũng liếc mắt một cái đã chọn trúng cái váy này, mặc dù động lòng, nhưng cũng phải cố gắng khắc chế, sau khi thay xong thì soi gương ngắm nghía, lúc chuẩn bị cởi ra trả lại chỗ cũ, Diệp Tình lại kéo cô không buông: "Đẹp mắt như vậy cởi ra làm gì chứ, mua đi!"

Lâm Sơ đẩy tay của cô ấy ra, nhỏ giọng nói: "Đùa gì thế, hai tháng tiền lương của tớ đấy!"

Diệp Tình cười híp mắt nói: "Tớ mua cho cậu, tiền còn nợ cậu cứ trừ vào cái váy này đi!"

"Cậu đùa đấy à? Trúng số độc đắc ư?"

Diệp Tình tròn trắn mắt: "Tớ tích hai tháng tiền lương, để chờ ngày mua cho cậu cái váy này đấy!" Cô ấy đỏ ửng mặt, lăm lăm nói: "Đây không phải là quà cảm ơn vì cậu đã chăm sóc tớ suốt bốn năm qua ư, lỡ như một ngày kia cậu ghét bỏ tớ...tớ nịnh nọt cậu trước!"

Lâm Sơ yên lặng trong chốc lát, sau đó tựa như ghét bỏ "Hừ" một tiếng. Diệp Tình có rất nhiều tật xấu, còn cô cũng không ít, nhưng cũng không có người nào ghét bỏ người nào. Chỉ là tính tình cho phép, mặc dù Diệp Tình hoạt bát, nhưng bạn bè tri kỉ lại lác đác lơ thơ, cũng chỉ có Lâm Sơ vẫn làm bạn bên cạnh cô ấy từ đầu đến giờ, đương nhiên Diệp Tình cực kỳ quý trọng. Lúc trước xảy ra chuyện như vậy, cô ấy chỉ sợ Lâm Sơ sẽ sinh lòng ghét bỏ cô ấy, vì vậy mới nghĩ tới chuyện mua quần áo để lấy lòng.

Lâm Sơ hiểu rõ tính tình Diệp Tình, nhưng nếu cô không nhận, nhất định Diệp Tình sẽ suy nghĩ lung tung, chỉ có nhận, mới như thả xuống một viên Định Tâm Hoàn, vì vậy cô chỉ đành đồng ý, lại cứng rắn tự mình thêm vào 500 nguyên, coi như là chia đôi, cô nhin đau, lại tính dồn hai tháng tiền lương mua cho Diệp Tình vài món đồ khác, vừa nghĩ như thế, đau lòng lại tăng thêm.

Giang Tân nằm viện, Lâm Sơ không thường xuyên tới thăm, trong lúc đó cũng chỉ gọi điện thoại hỏi thăm hai lần, trước khi gọi điện thoại cũng nói cho Trầm Trọng Tuấn một tiếng, Trầm Trọng Tuấn ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng lại cực kỳ thỏa mãn, mấy ngày nay tinh thần của anh quá mệt mỏi, cũng chỉ có lúc gọi điện thoại với Lâm Sơ mới tạm thời buông xuống một thân mệt mỏi.

Hiệu quả của mưa thực sự là có hạn, thời tiết lại nhanh chóng nóng bức như cũ, chỉ là dù sao cũng đã qua giữa hè, ít nhiều gì thì nhiệt độ cũng có chút mát mẻ hơn. Lâm Sơ rất luyến tiếc chiếc váy kia, không đành lòng mặc đi làm, còn nói với Trầm Trọng Tuấn: "Váy này rất đáng quý, đây là lần đầu tiên em mua một chiếc váy quý giá thế này đấy, chẳng qua đúng là rất được, em thật sự rất thích, Diệp Tình thật tình mất!"

Trầm Trọng Tuấn cười nhẹ một tiếng, trong đầu lại nhớ lại dáng vẻ Lâm Sơ mặc quần dài, đột nhiên vô cùng muốn gặp cô: "Lâm Sơ, thứ bảy anh tới đón em nhé? Tuần này em nên về nhà đi!"

Lâm Sơ trả lời: "Là muốn về nhà, anh có tiện hay không? Nếu không thì không cần phải cố ý chạy tới đón em đâu."

Trầm Trọng Tuấn kiểm soát: "Thuận tiện mà, anh phải tới nội thành có chút việc!"

Lâm Sơ cũng không biết anh nói thật hay giả, vừa mờ mịt vì tính tình tài liệu, lại phải vội vàng làm tin vắn, cô câu được câu không trò chuyện với Trầm Trọng Tuấn, lúc con chuột kích đến một phần tin tức về Trầm Hồng Sơn thì đột nhiên lại nhớ lại lời Trầm Trọng Tuấn từng nói, lúc Trầm Hồng Sơn hai

mười một tuổi thì sinh ra con gái cả, hiện nay Giang Tấn hai mươi hai tuổi, Trầm Hồng Sơn cũng chưa về hưu, tại sao có thể có cháu trai lớn như vậy được?

Trái tim Lâm Sơ khẽ nhúc nhích, mỗi nhà đều có quyển sách khó đọc, mình vẫn nên đừng hỏi nhiều thì hơn.

Đầu tháng chín cận tới thành phố Lâm để cử hành một chuỗi hoạt động, trong đơn vị cần tập văn nghệ chào mừng, Lâm Sơ lại phải bắt đầu tập luyện hợp ca.

Lúc tan việc thuận thế mà kéo dài, Lâm Sơ chạy tới chạy lui trong gió nóng, lúc tập luyện lại dùng sức quá mức, giọng nói cũng có chút khàn khàn, thứ bảy Trầm Trọng Tuân tới đón cô, thuận đường mua hai bao đường nhuận họng, cười nói: "Đều giống vịt rồi!"

Lâm Sơ ăn một viên đường nhuận họng, rốt cuộc cũng thư thái hơn một chút, hai người một đường hàn huyền tới Trữ Tiền, Trầm Trọng Tuân vẫn thả cô xuống xe ở ven đường như trước.

Lâm Sơ ở trong nhà nghỉ ngơi một ngày một đêm, Trầm Trọng Tuân lại chạy qua chạy lại giữa hai bên.

Người hành hung đã bị Giang Tấn chỉ ra và xác nhận rằng, chính là người cực kỳ thân thuộc với người phụ trách xưởng đen, sau hai lần tra hỏi Giang Tấn cũng biết chuyện mình "Bị từ chức", lập tức não loạn lên. Bất đắc dĩ Trầm Hồng Sơn cũng không quan tâm tới anh ta, sau khi thấy anh ta không có gì đáng ngại thì cả ngày tránh ở trong tập đoàn, rất ít khi xuất hiện tại bệnh viện, Giang Tấn không có chỗ tổ cáo.

Sự kiện lần này lại biến thành tin tức lớn, ngoài phòng bệnh thường xuyên có ký giả ngồi chồm hổm chờ, Trầm Trọng Tuân dạy Văn Bội Như phương pháp ứng đối, lại thỉnh thoảng trưng ra tư thái trưởng bối dạy dỗ Giang Tấn mấy câu, sau khi rời khỏi bệnh viện, anh lại phải chạy đi xã giao, mấy ngày liên tiếp nên thân thể không chịu nổi gánh nặng, cuối cùng cũng ngã bệnh.

Lâm Sơ hoàn toàn không biết, sau khi trở lại nội thành lại lần nữa bắt đầu công việc cùng với tham gia tập luyện, đảo mắt đã đến ngày đi tới thành phố Lâm, sau khi thu thập xong hành lý cô gọi một cú điện thoại thông báo cho cha mẹ và Diệp Tình, lại báo cho Trầm Trọng Tuân.

Trong điện thoại truyền tới âm thanh có chút lạnh nhạt của Trầm Trọng Tuân, Lâm Sơ nói ba câu anh mới đáp lại một câu, chỉ là anh vẫn làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, cho nên Lâm Sơ cũng không nghe ra được anh không còn hơi sức, sau khi cúp điện thoại Lâm Sơ còn cảm thấy kỳ quái, trong lòng khó tránh khỏi có mấy phần mất mát.

Ngày hôm sau mọi người bắt đầu xuất phát, ba giờ sau vào ở khách sạn trong thành phố Lâm, Lâm Sơ cùng với Dương Thuần Bối được chia ở chung phòng, hai người nghỉ ngơi một chút, sau đó lại xuống lầu ăn cơm trưa cùng với mọi người, buổi chiều tập luyện xong, Lâm Sơ đã đầu đầy mồ hôi, sau khi tắm xong lại nhận được điện thoại của Hường Dương: "Ba em nói em đang ở thành phố Lâm à? Mấy hôm trước anh cũng đến đây rồi, lúc nào có rảnh rồi thì cùng nhau ăn bữa cơm đi!"

Lâm Sơ vui mừng, lập tức lên tiếng: "Ngày mai đi, ngày mai em biểu diễn xong rồi!"

Hai người đã hẹn xong thời gian, nhưng không nghĩ tới ngày mai lại xảy ra biến cố.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Ngày mai là một ngày tốt lành, may mắn lại kinh hi.

Hoạt động lần này được cử hành ở một khách sạn trong thành phố Lâm, tổng cộng có mười hai tinh thành tham gia hội nghị lần này, thị kiến ủy, đội giữ trật tự đô thị cùng với Phủ Thị Chính cũng tham dự hội nghị.

Hoạt động biểu diễn văn nghệ được cử hành sau sáu giờ, phòng tiệc đã sớm bố trí xong, Lâm Sơ nhét một viên đường nhuận cổ vào miệng, nghe Dương Thuần Bối nói: "Tiểu Tuệ nói những lãnh đạo tới lần này, có mấy vị chính là người trong khảo sát đoàn lần trước." Cô ấy làm về mặt khoa trương, nói: "Nhiều tình như vậy cơ mà, tổng cộng hai ba mươi thành phố, đến lúc đó người ngồi trong toàn bộ đại sảnh này đều là các lãnh đạo lớn nhỏ, tôi thể nhưng lại có chút cảm giác khiếp sợ rồi."

Lâm Sơ buồn cười: "Chẳng phải lãnh đạo của chúng ta hay nói rằng một lần biết hai lần quen, chúng ta cũng 'quen' mấy lần rồi!"

Dương Thuần Bối ôm bụng cười lăn lộn, lại cùng Lâm Sơ vui đùa một lát, mới thay quần áo biểu diễn, cùng mọi người một đường tiến về phía phòng tiệc.

Lâm Sơ gọi điện thoại cho Hường Dương, ước lượng thời gian kết thúc, nhưng nếu không kịp ăn cơm tối lúc tám giờ, vậy cũng chỉ có thể ăn khuya thôi.

Mọi người ăn chút điểm tâm lót dạ, các lãnh đạo đọc diễn văn quá mức dài dòng, chỉ nghe cũng khiến cho người ta buồn ngủ, thật lâu mới đến lúc bắt đầu biểu diễn, tiết mục hợp ca của đơn vị Lâm Sơ là tiết mục thứ tư.

Mười hai cô nương duyên dáng yêu kiều, vừa đứng trên đài, đã lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Trong đơn vị tổ chức đội hợp xướng, sẽ xếp hạng thứ vị với các thành viên theo tiêu chuẩn giọng hát, hơn nữa lại càng coi trọng tướng mạo vóc người của các cô gái, vì vậy Lâm Sơ là một người có ngũ âm cũng không quá tệ, cũng có thể ở bên trong đực nước béo cò.

Ca khúc hợp ca thật sự không thể gọi là dễ nghe, chỉ là vì tôn lên không khí trang trọng của hội nghị, tiết mục biểu diễn đơn ca đều phải có ý nghĩa, thật may là hình ảnh vui tai vui mắt, ngược lại cũng sẽ không khiến mọi người dưới đài cảm thấy khô khan.

Một khúc hát kết thúc, cô hòng Lâm Sơ lại đau, vừa vào phía sau đài đã mãnh liệt uống nước. Mọi người vừa xếp hàng thay quần áo, vừa nghị luận tình huống mới vừa nãy, có người nói giỡn: "Tùy tiện liên lụy người khác, tôi sẽ lập tức từ chức, không bao giờ canh chừng đồng rác này để sống qua ngày nữa!"

Mọi người cười to, lập tức chế nhạo, sau khi thay quần áo xong thì chờ ở phía sau đài, cũng không biết lãnh đạo có sắp xếp gì khác hay không.

Lâm Sơ gọi điện thoại cho Hường Dương: "Cũng nhanh, chúng em lại chờ lát nữa xem, nếu không có chuyện gì thì có thể giải tán."

Hường Dương nói: "Anh đang ở phòng cà phê trong khách sạn các em, em cứ từ từ đi."

Sau khi cúp điện thoại lại đợi chốc lát, mới thấy lãnh đạo chậm rãi đi vào, vỗ tay một cái biểu dương một phen, lại cho bọn họ vào trong phòng tiệc ăn cơm.

Trong phòng tiệc có khu vực riêng cho những người biểu diễn, mọi người ăn uống qua loa một chút đã muốn rời đi, Lâm Sơ lên tiếng chào hỏi với Dương Thuần Bối, sau đó cầm túi xách đi tới phòng cà phê tìm người.

Phòng cà phê ở lầu hai, bên trong không nhiều khách lắm. Lâm Sơ tẩy trang sạch sẽ, vốn là trang điểm bắt mắt sau khi bị cô lau lại biến thành trang nhã, Hường Dương chỉ về phía mắt cô nói: "Mascara cũng dính vào khóe mắt rồi!" Anh ta duỗi ngón tay ra thay Lâm Sơ lau đi, sau đó mới đi về phía phòng ăn ở lầu dưới.

Lúc đi qua phòng tiệc Lâm Sơ chỉ tay xuống, mang theo một tia khoe khoang: "Mới vừa rồi bọn em chính là biểu diễn ở bên trong này, lãnh đạo cấp nào đều có, còn có phó thị trưởng nữa cơ, em vẫn là lần đầu nhìn thấy đấy, từ trước đến nay không xem tin tức, căn bản cũng không biết người trông như thế nào."

Hường Dương cười nghe cô liến thoắng không ngừng, thỉnh thoảng tán dương một câu, một nửa là dụ dỗ, một nửa là vui mừng.

Lâm Sơ bụng đói kêu vang, mới lên một món ăn, cô đã không kịp chờ đợi lập tức động đũa, lại hỏi Hường Dương tới nơi này làm gì.

Hường Dương trả lời: "Tìm nhà đầu tư, phần lớn bạn học cũ có căn cơ trước đây của anh đều ở đây, biết không ít người, ngày hôm qua bọn anh mới vừa ký hợp đồng với người ta, mọi chuyện cũng coi như xong rồi!"

Lâm Sơ vui vẻ nói: "Chúc mừng!" Cô giờ lên chén nước lên cùng với Hường Dương một cái, lại hỏi tình huống công ty anh, bất tri bất giác đã ăn hết đồ ăn.

Trong phòng tiệc bên kia tiếng người ồn ào, các tiết mục văn nghệ cũng gần đến hồi cuối, dạ tiệc cũng sắp kết thúc.

Mặc dù thời gian không dài, nhưng nội dung nên trao đổi nên báo cáo cũng đều đã nói rõ ràng, mọi người lại lần nữa khách sáo một phen, sau đó đồng loạt rời đi, q bên ngoài phòng tiệc có rất nhiều người.

Lâm Sơ và Hường Dương cũng vừa đi từ trong nhà ăn ra, xa xa đã thấy rất đông người đi về phía cửa khách sạn và (di.da.lqy.do) thang máy, mấy bóng dáng quen thuộc cũng xen lẫn trong đó. Ánh mắt Lâm Sơ hoa lên, hình như cô nhìn thấy Dương Thuần Bối đi cùng với một người đàn ông trung niên, nhìn từ bên cạnh, người đàn ông kia hình như là vị lãnh đạo họ Trương trong đoàn khảo sát lúc trước.

Hường Dương gọi vài tiếng: "Thế nào?"

Lâm Sơ thu hồi tầm mắt, lắc đầu một cái nói: "Không có gì."

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng nhìn chung Lâm Sơ vẫn có chút không tập trung. Người gọi là lão Trương kia ăn nói rất tự nhiên, cô còn nhớ rõ Dương Thuần Bối từng khen ngợi vị lãnh đạo này không có kiểu cách nhà quan, hai người cho dù như thế nào cũng không nên đi cùng nhau, trừ phi chính là như Lâm Sơ nghĩ như vậy.

Hường Dương nhìn ra lòng của nàng không có ở đây, hỏi: "Một mời ư? Vậy còn muốn đi dạo phố quà vặt nữa không?"

Thành phố Lâm có một con phố quà vặt nổi tiếng, Lâm Sơ suy nghĩ hồi lâu, ngày mai sẽ phải trở về Nam Giang, cô muốn thừa cơ đi dạo một vòng. Mặc dù quan hệ giữa cô và Dương Thuần Bối không tệ, nhưng chung quy lại thì hai người cũng chỉ là đồng nghiệp bình thường mà thôi, Lâm Sơ không có quyền can thiệp vào cuộc sống riêng của người khác, nghĩ đến Dương Thuần Bối cũng là một người lão luyện, chắc chắn hiểu nhìn mặt mà nói chuyện, biết cách bảo vệ mình. Nghĩ đến đây, Lâm Sơ không tiếp tục loạn tưởng nữa.

Vừa đứng dịp thành phố Lâm tỏ chức ngày hộ quả vật, người bên trong phố quả vật đã vô cùng đông đúc, Hường Dương dẫn theo Lâm Sơ chen tời chen lui, chuyên chọn một chút thức ăn chưa bao giờ ăn. Lâm Sơ không ăn hết quá nhiều, mua một phần ném vài miếng, còn dư lại thì ném cho Hường Dương, Hường Dương vừa ăn vừa hỏi tình hình của cô và Trầm Trọng Tuấn, Lâm Sơ xấu hổ nên chỉ trả lời qua loa, Hường Dương cười nói: "Lúc em học năm thứ nhất đại học anh còn gửi điện thư hỏi em... Em nói nam sinh trong trường học quá không thành thực, em muốn tìm một người hơn mình khoảng ba tuổi, cái này Trầm Trọng Tuấn sợ rằng không đáp ứng được?"

Lâm Sơ gật đầu một cái: "Anh ấy đã 30 rồi." Nói xong, coi lại tặng thêm một câu: "Nhưng mà dáng dấp anh ấy không già, bình thường mặc tây trang nhiều xem ra có chút lão khí hoành thu, nhưng mà anh chưa từng thấy anh ấy mặc T shirt đâu, vẫn rất đẹp trai!"

Hường Dương cười lớn một tiếng, dùng sức vuốt vuốt qLâm Sơ.

Lúc gần rạng sáng hai người mới đi ô-tô trở về, bóng đêm nồng đậm, thành phố Lâm khác với thành phố Nam Giang, không sầm uất như Nam Giang, chưa có nhiều đèn nê ông, cho nên màn đêm cũng đen đặc hơn Nam Giang rất nhiều.

Đi chốc lát đã tới khách sạn, Hường Dương mở cửa xe thay Lâm Sơ, sau khi dặn dò mấy câu lại nhìn Lâm Sơ đi vào đại sảnh, anh ta mới lái xe rời đi.

Lâm Sơ xoa cái bụng trướng phình ngồi vào thang máy, chậm rì rì đi về phía phòng mình, vừa mở cửa chính, mới phát hiện TV đang phát sáng, cũng không biết đang chiếu phim gì, âm thanh truyền ra tựa như u oán.

Lâm Sơ cũng không dám xem phim kinh dị một mình, sau khi bắt chợt nghe thấy âm thanh kia lập tức lấy can đảm hô: "Bối Bối, tôi đã về rồi!"

Đóng cửa lại đi vào, không thấy Dương Thuần Bối trả lời, trong phòng nhỏ cũng không có ai, Lâm Sơ kỳ quái nhìn xung quanh một vòng, lại đi phòng vệ sinh liếc mắt nhìn, vẫn như cũ không có ai.

Trong TV đột nhiên truyền đến một tiếng thét, Lâm Sơ cả kinh cũng theo đó mà kêu lên, cô vội vàng chạy đi tắt TV, lúc vỗ ngực xoay người, chợt thấy trên mặt đất gần cửa sổ có cái gì đó, lúc trước bị giường nhỏ cản trở tầm mắt, vì vậy cũng không phát hiện ra. Trái tim Lâm Sơ lập tức treo lên, hoảng hốt lùi về phía sau một bước, không dám bước lên phía trước.

Cô lại gọi mấy tiếng "Bối Bối", vẫn là không nhận được một câu đáp lại nào, chờ một hồi lâu, đợt gió lạnh của máy điều hòa không khí thổi cho cô nổi lên một tầng da gà, cô mới giật giật chân, thận trọng đi về phía bên cạnh cửa sổ.

Nằm dưới đất, quả nhiên là một người.

Lâm Sơ khản trương gọi mấy tiếng: "Này, này, xin chào!"

Người nọ không nhúc nhích, úp mặt xuống dưới đất, trên cái ót loáng thoáng có mấy vệt đỏ thẫm, lúc này Lâm Sơ mới phát hiện ra mỹ phẩm của Dương Thuần Bối cũng bị lăn đến góc tường, một bình thủy tinh màu xanh dương trong đó đã bị vỡ vụn, mùi thơm nhàn nhạt tỏa ra xung quanh.

Trong lòng Lâm Sơ cả kinh, liên tục không ngừng chạy về phía trước mấy bước, ngồi chồm hồm xuống lắc lắc người nọ, gọi mấy tiếng sau đó dùng lực lật người đó lại, gương mặt đó lộ ra, cả kinh Lâm Sơ lập tức hô to, tay chân luống cuống chạy sang một bên, cũng không quản người nọ sống hay chết.

Vừa định chạy đi, người nọ đột nhiên giật giật mí mắt, thân ngâm một tiếng, cánh tay cũng theo đó mà di động.

Lâm Sơ khản trương nuốt một ngụm nước bọt, chỉ thấy người nọ dùng sức chớp chớp mắt, hình như cực kỳ khó chịu, thấy rõ Lâm Sơ rồi mới khản giọng mở miệng: "Là cô sao?"

Lâm Sơ cười gượng một tiếng, lui về phía sau mấy bước: "Ngài. Ngài không sao chứ?"

Lão Trương yên lặng trong chốc lát, ý thức cũng không hoàn toàn quay lại, ngược lại đau đớn sau ót có thể kích thích làm cho ông ta tỉnh táo được đôi chút, đang muốn mở miệng, lại nghe ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng vang, có người ấn chuông cửa một cái, nói với một người khác: "Chết đói rồi, không biết Dương Thuần Bối có ở đó hay không."

"Tôi biết chắc Lâm Sơ không có ở đây, mới vừa nãy lúc ở khách sạn tôi có thấy cô ta và một người đàn ông ở chung một chỗ."

Hai người cười khê nghị luận, Lâm Sơ vừa định chạy đi mở cửa, lập tức bị lão Trương bắt được bấp chân, cô theo bản năng kêu một tiếng, hai người ngoài cửa lập tức im lặng, đập cửa gọi: "Bối Bối, cô có ở trong đó không? Tôi nghe thấy tiếng của cô rồi, đừng giả bộ ngủ nữa, dậy đi ăn khuya thôi!"

Lão Trương về mặt âm trầm nói: "Đừng lên tiếng!"

Lâm Sơ giật giật chân: "Ngài bị thương, tôi giúp ngài gọi xe cứu thương!"

"Không cần!" Lão Trương chậm rãi từ trên đất đứng lên, ngồi xuống bên giường, nghe hai người ngoài cửa kia kêu lên, nhỏ giọng nói: "Tôi ngồi một lát là được, cô đừng để người khác vào!"

Trong lòng Lâm Sơ khê động, trước sau liên hệ với nhau, lập tức có thể ý thức được chân tướng, thấy lão Trương lộ bộ mặt tức giận, cô lo lắng đứng sang bên tường, nghĩ xem nên như thế nào để giữ mình.

Lão Trương nói: "Cô cứ coi như chưa từng gặp tôi là được, đợi đám người kia đi tôi sẽ lập tức đi ra ngoài."

Lâm Sơ do dự một chút, chậm rãi gạt đầu một cái.

Năm phút sau ngoài phòng đã không còn động tĩnh nữa, Lâm Sơ kéo cửa ra liếc mắt nhìn, quay đầu lại nói: "Không còn ai đâu!"

Bước chân lão Trương không vững, lưng lay hai cái mới đứng lên được, lại che cái ót chậm rì rì đi tới cạnh cửa, lần nữa cảnh cáo Lâm Sơ: "Nhớ rằng cô chưa từng thấy tôi đây!"

Lâm Sơ gạt đầu một cái, nghiêng người nhường đường.

Nhưng không nghĩ cửa chính mới vừa mở rộng, đột nhiên truyền đến tiếng hô to: "Ha ha, nhìn tôi không bắt được." Âm thanh ngừng lại khi nhìn thấy lão Trương quần áo xốc xếch.

Hai đồng nghiệp tròn mắt hốc mồm, Lâm Sơ khó lòng giải bày.

Lão Trương ho một tiếng, mặt đen lại đi nhanh về phía thang máy, nhưng ai biết mới bước được vài bước, đã cảm thấy một trận đầu vầng mắt hoa, ánh đèn trong lối đi nhỏ lúc sáng lúc tối, ông ta lập tức bất tỉnh nhân sự.

Lâm Sơ không còn kịp nói gì khác với hai người kia nữa, lập tức chạy tới phía lão Trương, vết máu sau ót lộ rõ, một người lập tức gọi điện thoại gọi xe cứu thương tới, lại báo cho lãnh đạo ở trên lầu, mấy người luống cuống tay chân, hồi lâu mới đưa được lão Trương tới bệnh viện, mới vừa thở dốc một hơi, ai ngờ cảnh sát cũng chạy tới.

Lâm Sơ lĩnh mệnh đi làm thủ tục nhập viện, lúc trở lại chỉ thấy lãnh đạo ngoắc tay bảo cô đến gần: "Cô ấy chính là Tiểu Lâm, là cô ấy phát hiện!"

Lâm Sơ thầm kêu hồng bét, ổn định tinh thần tiến lên, một năm một mười báo cho cảnh sát chuyện đêm nay, bị vặn hỏi gần một canh giờ mới được bỏ qua cho, người thân lão Trương cũng đã chạy tới, vây quanh phòng bệnh tới nước chảy không lýt.

Lâm Sơ tâm thần thấp thỏm, ngồi ở một bên chờ lãnh đạo phát lệnh.

Xảy ra loại chuyện như vậy, nếu đã gọi xe cứu thương, người sáng suốt cũng sẽ không báo cho cảnh sát, mới vừa rồi lãnh đạo cũng đã len lén hỏi Lâm Sơ, xác định trong các cô không có ai báo cảnh sát, chuyện lại trở nên càng kỳ lạ.

Vì chuyện hôm nay chỉ có tìm được Dương Thuần Bối, mới có thể tra được rõ ràng chuyện này, cảnh sát xuất hiện, nhất định huyền não đến mọi người đều biết. Bất đắc dĩ điện thoại của Dương Thuần Bối vẫn luôn không có người nào nghe, không tìm được cô ấy, Lâm Sơ lập tức có chút lo lắng, giải thích như thế nào đi nữa, thì đối với người khác xem ra đều giống như giấu đầu hở đuôi.

Sau nửa đêm rốt cuộc Lâm Sơ cũng trở lại khách sạn, nhào lên trên giường ngả đầu lập tức ngủ, không có ý định suy nghĩ về tình hình có thể xuất hiện vào ngày mai, cảnh tượng trong mộng lại hơn hẳn phim kịch dị, ép cô đến thở không nổi, thật vất vả mới giật mình tỉnh lại, bầu trời đã sáng trưng.

Dương Thuần Bối cả đêm không về, Lâm Sơ vốn tưởng rằng cô ấy chạy trốn, ai ngờ lúc ở trong phòng ăn lại gặp được cô ấy như không có chuyện gì xảy ra.

Các đồng nghiệp đều tụ ở một chỗ nghị luận chuyện tối ngày hôm qua, người tin tức linh thông đã nói đến tình huống mới nhất: ". Sau khi tỉnh lại chỉ nói mình không cần thận bị đụng phải, không ai tập kích ông ta, chỉ là chỗ bị đụng vào cũng làm người ta." Cô ta nhìn thấy Lâm Sơ đi tới bên này, lập tức thu lại tiếng nói.

Lâm Sơ không kịp để ý cái khác, lập tức hỏi Dương Thuần Bối: "Tối hôm qua cô chạy đi đâu thế?"

Dương Thuần Bối để dao nĩa xuống, trả lời: "Tối ngày hôm qua tôi đi nhà một đồng học, không kịp nói cho cô." Cô ấy muốn nói lại thôi: "Tối hôm qua cô. Đúng rồi, sáng nay tôi mới nhìn thấy điện thoại báo cuộc gọi nhờ."

Một đồng nghiệp có quan hệ tốt với Dương Thuần Bối mở miệng: "Lâm Sơ, cô nói tối hôm qua có thấy Dương Thuần Bối cùng cái đó. Cái gì mà ở chung một chỗ, ăn có thể ăn lung tung, nhưng lời thì không thể nói lung tung được."

Lại có người an ủi: "Tất cả mọi người đừng nói ahhh... Không có chuyện gì lớn!"

Lâm Sơ sững sờ đứng im tại chỗ, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Dương Thuần Bối, một hồi lâu mới lạnh lùng nói: "Cô chắc chắn ngày hôm qua cô không ở chung một chỗ với người nào chứ, sau khi com nước xong cũng vẫn không quay lại phòng?"

Những người khác không nhìn ra Dương Thuần Bối chột dạ, Lâm Sơ lại thấy rất rõ ràng. Dương Thuần Bối cười nói: "Thật sự không có, Lâm Sơ, tôi không biết cô muốn nói cái gì, ngồi xuống ăn cơm đi đã chứ!"

Lâm Sơ cũng cười cười, đưa mắt nhìn một vòng nói: "Vậy có thể là tôi nhớ lầm rồi, nhưng ngày hôm qua rõ ràng là tôi và bạn đi ra ngoài, tiểu Tuệ cũng có thấy, thật không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là chắc chắn phải có camera." Dứt lời, cô xoay người rời đi, đói bụng trở về phòng, tức giận sắp xếp lại quần áo, lại giống như xả giận làm loạn giường của Dương Thuần Bối, tất cả mọi vật lộn lộn rơi trên đất, cùng bình bình lon lon đụng vào nhau.

Cuối cùng Dương Thuần Bối cũng từ phòng ăn quạt lại, rón rén đẩy cửa ra, cũng không đi vào bên trong, chỉ đứng ở trước cửa, nhỏ giọng nói: "Lâm Sơ,

xe bị tắc đường, có thể phải chậm mất nửa giờ."

Lâm Sơ cũng không để ý tới cô ấy, chỉ tựa vào đầu giường bấm điều khiển ti vi.

Cô biết nhất định chuyện này sẽ được dàn xếp ổn thỏa, lão Trương sẽ không nói chuyện gì ra ngoài, càng sẽ không nhắc đến sự tồn tại của Dương Thuần Bối. Nhưng ông ta không nói ra, thì những đồng nghiệp biết chuyện cũng đã truyền khắp nơi, tối hôm qua có người chính mắt thấy ông ta quần áo không ngay ngắn đi từ Lâm Sơ trong phòng ra, sau lưng chỉ có một mình Lâm Sơ, thật sự là Lâm Sơ có trăm miệng cũng không thể bào chữa được.

Cô ném hộp điều khiển ti vi đi, ấn điện thoại di động một cái mới mở miệng: "Cô nói cho tôi biết xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô có biết hay không nếu cứ như vậy, tôi sẽ phải đeo cái nôi đen này, truyền đi tôi thế nào làm người!"

Hình như Dương Thuần Bối muốn khóc lên: "Tôi thật sự không phải cố ý, tôi không biết thì ông ta là người như vậy, ông ta chỉ nói là đưa tôi trở lại, không ngờ sẽ phải... Sẽ phải như vậy, sau khi tôi đập ông ta thì thật sự rất sợ, sau đó tôi lập tức bỏ chạy!" Cô ấy đến gần Lâm Sơ, nước mắt ràn rụa: "Lâm Sơ, chuyện như vậy, là tôi không đúng, tôi không có gan nói chuyện này ra, cô còn có quản lý Trầm che chở, anh ta là con trai của Trầm tổng, chúng ta người nào không biết, mà tôi lại chỉ có một mình, tôi không dám!"

Lâm Sơ không dám tin: "Tại sao cô không dám mà tôi lại dám, Dương Thuần Bối, cô đừng quên khách sạn còn có camera theo dõi đấy, tại sao vô duyên vô cớ tôi phải thay cô hứng chịu nướ đen này!" Cô càng nghĩ càng giận, không lựa lời nói nói: "Hơn nữa cô cũng đã là người trưởng thành, có đồng ý để cho ông ta đưa cô về phòng, cô không đoán được sau đó sẽ xảy ra chuyện gì ư? Cô đừng giả bộ đơn thuần trước mặt tôi nữa!"

Dương Thuần Bối lắc đầu nói: "Tôi không biết, không biết!" Cô ấy lau sạch nước mắt, nắm quyền nói: "Thật xin lỗi Lâm Sơ, dù sao chuyện đã như vậy, qua một thời gian nữa là mọi người sẽ quên hết, ai cũng không nhắc lại nữa, coi như tôi thực có lỗi với cô, về sau cô muốn tôi làm cái gì tôi đều đồng ý!"

Lâm Sơ thật sự không có sức cãi cò với cô ấy, nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn cô ta nữa, hai người lại bận rộn chuyện của mình, thật lâu sau mới thu dọn xong hành lý, lại không lên tiếng đi tới địa điểm hội họp với mọi người.

Trước đây cô cũng từng nghĩ sẽ tới khách sạn đòi camera theo dõi, nhưng tối hôm qua trước lúc quay lại thì lãnh đạo đã tìm cô nói chuyện, ý bảo cô đừng làm lớn chuyện, Lâm Sơ hiểu bọn họ không cần chân tướng, thứ bọn họ cần chỉ là ổn định, quan lớn hơn một cấp đề chết người, Lâm Sơ bó tay hết cách.

Thật ra thì Dương Thuần Bối nói không sai, tin tức ở thành phố Nam Giang này mỗi ngày đều tăng tăng lớp lớp, trong đơn vị thường thường sẽ truyền ra chuyện bát quái mới, mấy ngày sau đã không còn ai nói tới nữa, ai cũng không muốn nhắc đi nhắc lại một đề tài suốt mấy tháng, nhưng ngay cả một ngày Lâm Sơ cũng không chịu nổi.

Suốt ba giờ đi về Nam Giang, Lâm Sơ đều ngồi một mình ở chỗ ngồi phía sau gọi điện thoại, bên tai liên tục cia tiếng nói chuyện linh tinh không ngừng. Dương Thuần Bối ngồi ở trước mặt cười cười nói nói với các đồng nghiệp, chỉ có cô đơn độc vui ở phía sau, Lâm Sơ hận đến cắn răng nghiền lợi.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Bên đầu điện thoại kia, Trầm Trọng Tuấn nghe ra cảm xúc của cô không tốt, hỏi: "Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

Lâm Sơ lấy lại tinh thần: "Không có gì!" Cô vận đầu ngón tay, không biết có nên nên nói chuyện này cho Trầm Trọng Tuấn không, trong đầu đột nhiên vang lên những lời Dương Thuần Bối nói với cô: "Cô còn có quản lý Trầm che chở cho cô, anh ấy là con trai của Trầm tổng", nếu như nói cho anh biết, anh sẽ vì mình mà ra mặt sao?

Nhưng như vậy thì thứ nhất, lại thật như lời Dương Thuần Bối nói, giống như Lâm Sơ cô đã tìm được nứ dựa chân chính, sau đó cũng sẽ có nhiều lời đồn đại truyền khắp đơn vị hơn.

Nhưng nếu gạt Trầm Trọng Tuấn, một mình chịu đựng phần uất ức này, Lâm Sơ lại cảm thấy không cần thiết, cô đã đồng ý qua lại với Trầm Trọng Tuấn, thì tại sao không để cho anh chia sẻ phiền não với mình, dù là nứ dựa thì thế nào, cho tới bây giờ cô đều không phải là người thanh cao, cần gì phải cố làm ra vẻ thanh cao, nhưng Trầm Trọng Tuấn có thể nghĩ xấu về cô hay không?

Đang do dự không quyết, đã lại nghe thấy Trầm Trọng Tuấn nói: "Như vậy, em đến nội thành thì gọi điện thoại cho anh, anh tới đón em, anh còn có việc bận, cúp trước nhé."

Lâm Sơ há miệng, không còn kịp nói thêm gì nữa, đầu kia đã chỉ còn lại âm thanh tút tút dồn dập, cô lại không khỏi thở phào nhẹ nhõm, từ giờ tới lúc vào nội thành còn khoảng 3 giờ nữa, vẫn còn có đủ thời gian để cho cô nghĩ ra đối sách.

Từ đêm qua gặp chuyện không may đến bây giờ, đã trôi qua tất cả là mười hai giờ, phạm vi lan truyền của lời đồn đại ven ven chỉ ở trong mấy chục người trong đội, lãnh đạo cũng đã áp chế nghị luận, nhưng đám phụ nữ bát quái kia lại cứ như là uống phải thuốc kích thích, Lâm Sơ quét một vòng trong

đám người đó, cuối cùng đã chọn được hai mục tiêu.

Đầu kia Trầm Trọng Tuấn cúp điện thoại của Lâm Sơ, sau đó lại cầm một chiếc điện thoại di động dùng trong công việc khác lên, lập tức nhấn nút nghe, cung kính nói: "Chú Tiết."

Lão Tiết cười nói mấy câu, lại nói: "Sắp hết hai tháng rồi, ta chỉ muốn mau chóng đổi đơn vị khác cho thằng con kia của ta, tên đó vật không thành khí, cứ mặc kệ nó, lập tức nó sẽ cả ngày vô pháp vô thiên, còn nói muốn đi tham gia tuyển chọn làm minh tinh!"

Trầm Trọng Tuấn cười cười: "Người trẻ tuổi có mơ ước là chuyện tốt, ngài đừng có gấp!" Anh nghĩ nghĩ, lại nói: "Ngài nói hiện giờ Tiết Quyền đang công tác ở đâu?"

Lão Tiết nhắc lại một lần, Trầm Trọng Tuấn nhũn mày, lập tức nhớ lại trong đơn vị của Lâm Sơ có một vị nam đồng nghiệp mới tới, thì ra là Tiết Quyền. Anh cười nói: "Được, cháu sẽ xem thử một chút xem nơi nào phù hợp với cậu ấy, rèn luyện thêm mấy năm, cậu ấy cũng sẽ hiểu chuyện hơn thôi!"

Lão Tiết hết than lại thở, lại khen anh và Giang Tấn một lần, lại mắng con trai của mình không có tiền đồ, cuối cùng nói: "Đúng rồi, không phải tối hôm qua có một buổi hội thảo đấy ư, sau đó xảy ra một ít chuyện, người bạn gái kia của cậu có phải tên là Lâm . . . hay không."

Trầm Trọng Tuấn ngồi thẳng người lên một chút: "Lâm Sơ."

Lão Tiết cười một tiếng: "Đúng đúng, chính là Lâm Sơ."

Ông nói đại khái chuyện tối ngày hôm qua một lần, Trầm Trọng Tuấn không nói một lời, sắc mặt lại có chút tối tăm, cho đến khi lão Tiết nói: "Ta cũng là nghe người ta kể lại thôi, cụ thể là chuyện gì đã xảy ra thì ta cũng không rõ lắm, tóm lại là có chút ảnh hưởng tới danh tiếng của cô gái, lão Trương người kia từ trước đến giờ gan cũng lớn, khách sạn kia nói thế nào cũng là khách sạn tổ chức hội thảo, thậm chí ngay cả người trong thành phố Nam Giang cũng ở nơi đó nữa."

Trầm Trọng Tuấn trầm giọng nói câu cảm ơn, lại nói mấy câu mới cúp điện thoại.

Ba giờ sau đã tới nội thành, các đồng nghiệp lục tục xuống xe, Lâm Sơ chọn một vị trí gần bến xe đi xuống, Trầm Trọng Tuấn đã gần đến nơi.

Đội trong chốc lát, đã thấy xe của Trầm Trọng Tuấn từ xa xa lái tới, Lâm Sơ ngồi vào trong xe, như không có chuyện gì xảy ra hàn huyên với Trầm Trọng Tuấn mấy câu. Âm thanh Trầm Trọng Tuấn vẫn có chút khàn khàn, hỏi: "Mới vừa rồi trong điện thoại chưa kịp nói xong với em, anh thấy tâm tình em không tốt lắm, bị phê bình rồi à?"

Lâm Sơ mím mím môi, dò xét nói: "Là tối hôm qua xảy ra chút chuyện."

Trầm Trọng Tuấn nghiêng đầu nhìn cô một cái, yên lặng nghe Lâm Sơ tự thuật lại chuyện mà anh đã sớm được biết.

"Em vẫn luôn ở chung một chỗ với Hường Dương, nhưng Dương Thuần Bối không chịu thừa nhận, nên đó chính là bằng chứng trá hình chứng minh là em làm ra chuyện như vậy!"

Trầm Trọng Tuấn nhũn mày, bàn tay nắm chặt hơn mấy phần, tận lực để cho mình bỏ qua hai chữ "Hường Dương" kia, suy nghĩ nói: "Các em không ai báo cảnh sát ư?"

Lâm Sơ gạt đầu một cái: "Không ai, chuyện không rõ ràng, chúng em không thể nào báo cảnh sát."

Trầm Trọng Tuấn ngoắc ngoắc môi, trong bụng sáng tỏ. Lâm Sơ lại thấp thỏm nói: "Chuyện này mặc dù không lớn, nhưng mà trong lòng em vẫn không quá thoải mái, anh xem——" Cô lấy điện thoại di động ra, mở tới mục "Ghi âm", mở bản ghi âm cuộc đối thoại gần nhất ra, chính là những lời buổi sáng Dương Thuần Bối chính miệng thừa nhận với cô: "Em có ý làm cái này, anh nói xem em nên làm thế nào?" Nói xong, cô nghiêng đầu nhìn về phía Trầm Trọng Tuấn.

Trầm Trọng Tuấn giống như lại thấy được Lâm Sơ vào hôm biểu diễn ở Nam Hồ đỏ, trắng trơn trên choker anh, không hề sợ chết, vào thời khắc máu chốt lại nghĩa vô phản cổ xông ra ngoài, đùa bỡn khôn vật hướng dẫn từng bước, cuối cùng lại nhát như chuột ù té chạy.

Lúc Lâm Sơ ghi âm lại đoạn thoại này, trong lòng sớm đã có chủ trương, trung cầu ý kiến của Trầm Trọng Tuấn, mục đích cũng không phải là muốn kéo một tòa núi dựa sao, nếu chọc giận lãnh đạo, tự nhiên đã có người tiếp ứng, tiêu nha đầu để ý quá nhiều, không tốt.

Trầm Trọng Tuấn lại thích bộ dáng này của cô, cam tâm tình nguyện giả bộ mắc câu: "Em muốn làm sao thì cứ làm như thế đó đi, đừng lo lắng, đồng nghiệp của em ai không biết quan hệ của chúng ta, trong lòng lãnh đạo cũng đã có suy tính, không nể mặt tăng cũng phải xem mặt phật."

Lâm Sơ hài lòng, trong mắt rớt cuộc có ý cười.

Khó gặp được lúc cả hai người đều rảnh rỗi, Trầm Trọng Tuấn dẫn Lâm Sơ đi xem một bộ phim, sau khi tan cuộc lại đi một nhà hàng ở lân cận ăn cơm, lúc dùng cơm Trầm Trọng Tuấn chỉ làm lụi ăn, cũng không thay Lâm Sơ gấp thức ăn, lo lắng cảm cúm còn chưa khỏi hẳn, sẽ lấy cho Lâm Sơ.

Rốt cuộc Lâm Sơ cũng phát hiện ra có chỗ không đúng, cắn chiếc đùi hỏi: "Có phải anh bị cảm hay không? Nghe giọng lúc anh nói chuyện không đúng

lắm."

Trầm Trọng Tuấn nào chỉ là cảm, ít ngày trước còn sốt cao nhập viện, thành người chung phòng bệnh với Giang Tấn, anh nằm viện ba ngày, lúc này mới hơi khá hơn một chút: "Cảm vật thôi, giờ cũng tốt hơn nhiều rồi!" Lại nói một chút về tình trạng gần đây của Giang Tấn.

Thân thể Giang Tấn đang trong quá trình khôi phục, não loạn cũng dần dần ít đi, chỉ là việc này vẫn làm cho người ta khổ não.

Sau khi ăn xong Lâm Sơ trở lại hoa viên Quan Cẩm, sau khi vào nhà cũng không kịp nghỉ ngơi nữa, lập tức mở máy vi tính ra, tải bản chính của bản ghi âm trong điện thoại di động kia lên, kế tiếp lại sử dụng một phần mềm, tách nửa đoạn trước của đoạn đối thoại ra, rồi cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Trong đơn vị cho bọn họ nghỉ một ngày, Lâm Sơ tranh thủ thời gian một ngày này quét dọn phòng ngủ, giặt quần áo, ga giường, vui vẻ chờ đến ngày đi làm.

Tốc độ lan truyền của lời đồn thật sự nhanh?

Nếu một đoạn văn do chính miệng nói ra, do chính tai nghe được, thì còn phải cần thời gian nhất định để cho đại não phản ứng. Nhưng đối với lời đồn đại mà nói, đoạn thời gian vốn là quá ngắn để phản ứng này cũng có thể bỏ đi, lời đồn đại dừng lại ở trí giả, tản ra cho kẻ ngu, họ có thanh có sắc nghe sai đồn bậy, không bao giờ dùng não.

Lâm Sơ cắn chén nước, che giấu nụ cười đã nâng đến bên môi.

Bàn làm việc chếch sau lưng có ba người phụ nữ vây quanh, khe khẽ bàn luận mấy câu lập tức chuyển chủ đề lên Lâm Sơ, nội dung nghị luận một ít cũng không nghe rõ, nếu không phải trên ớt Lâm Sơ mọc ra một con mắt, thì hoàn toàn cũng không biết mình đã trở thành tiêu điểm thảo luận trong phòng làm việc.

Cô điều chỉnh chiếc gương nhỏ bên cạnh máy vi tính một cái, tiếp tục nhìn chăm chăm những người trong kính kia. Hình ảnh đột nhiên chợt lóe, Tiết Quyền từ cửa sau tiến vào đột nhiên nhếch miệng cười một tiếng, nhử mày nhìn gương, thoải mái tự do đi về phía trước, Lâm Sơ "Pằng" một tiếng úp gương xuống, như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục làm công việc trong tay.

Suốt cả một ngày, khắp các ngõ ngách trong đơn vị đều đang nghị luận về chuyện này, có vài người cũng không rõ nữ chính là ai, có vài người chỉ coi là giả, hoàn toàn không tin, những người còn lại, thành công đưa Lâm Sơ vào nhân vật bị tổn thương nhất trong đó, Lâm Sơ vui khi việc thành.

Gian nan chịu đựng qua hết một ngày, diện tích khuếch tán của lời đồn càng ngày càng rộng. Lúc tan việc Lâm Sơ nhận được điện thoại của Diệp Tĩnh, sau khi nghe mấy câu thì kinh ngạc nói: "Làm sao cậu biết?"

"Cậu đừng quan tâm làm sao tớ biết!" Diệp Tĩnh cực kỳ tức giận: "Cậu nói cho tớ biết đến cùng là có chuyện gì xảy ra đi, cậu biết làm loại chuyện như vậy ư? Đánh chết tớ cũng không tin, dứt khoát giết tớ đi!"

Lâm Sơ buồn cười, kéo rèm cửa sổ trên xe buýt, núp ở trong bóng tối lần nữa tự thuật lại mọi chuyện một lần, Diệp Tĩnh nổi trận lôi đình: "Cái loại tiện nhân, ngày mai tớ sẽ tới đơn vị cậu, tớ sẽ đánh cho cô ta kêu cha gọi mẹ!" Lại tức giận không thể nhịn được: "Còn cậu nữa đồ ngốc này, cậu cứ ngậm bồ hòn như vậy ày hả? Cậu ở trong quốc xi đến ngu si rồi phải không, hay là do cô ta có bối cảnh, nên cậu không dám vạch trần cô ta!"

Lâm Sơ bắt đầu dĩ cười khở, ý vị sâu xa nói: "Chuyện này đúng là bị lãnh đạo áp xuống đấy, nếu như thật sự nói chân tướng ra, có phải muốn đưa tựa đề tin tức "Thông dân không thành, ác ý đã thương người" lên hay không? Ai cũng muốn chuyện lớn hóa nhỏ, họ Trương kia bị người ta đánh vỡ đầu còn không muốn truy cứu kia. Tờ tớ cũng đã nói cho các cô ấy biết sự thật, nhưng bọn họ lại không tin, tờ đây cũng có thể hiểu, đòi lại nếu tờ là người đứng xem, tờ cũng vậy sẽ không tin, tờ còn muốn đi khách sạn đó lấy camera theo dõi cơ, nhưng dùng thân phận của tờ mà đi lấy, nhất định sẽ kinh động đến lãnh đạo, cuối cùng xui xẻo không phải là chính bản thân tờ sao!"

Nhưng Lâm Sơ sẽ không vì vậy mà xong việc, chậm lại một ngày, lời đồn đại sẽ trở thành tin tức mà mọi người đều biết, cô sẽ không nể tình mà đi đến phá nát.

Giữa trưa hôm sau, Lâm Sơ tranh thời gian đi phòng ăn ăn cơm, quả nhiên là trông thấy mấy người tiểu Tuệ tụ chung một chỗ dùng cơm, Dương Thuần Bối không có ở đây.

Cô cảm thấy ngồi vào bàn bên cạnh, tiếng nghị luận của mấy người kia cũng biến mất, gật đầu lên tiếng chào hỏi cô, Lâm Sơ cũng cười cười. Ăn trong chốc lát, bụng còn chưa no, cô đã đứng dậy rồi đi.

Những người kia thấy cô đi, lại tiếp tục nghị luận, mới nói mấy câu, đột nhiên nghe một tiếng chuông reo: "Của người nào đấy? Nghe điện thoại đi chứ!"

Mọi người cùng lắc đầu một cái, có người đột nhiên thấy trên chỗ ngồi của bàn bên cạnh có một chiếc điện thoại đang lóe sáng, vội vàng đi tới cầm lên, ấn xuống một nút nói: "Là đồng hồ báo thức vang, đây không phải là Lâm Sơ" Cô ta đột nhiên trừng lớn mắt, nhìn chăm chăm tựa đề ghi âm, keyword chính là bát quái họ thảo luận hai ngày nay, cô ta hưng phấn nói: "Tối đây, Lâm Sơ ghi âm này!"

Ngoài miệng nói "Tối đây", nhưng cô ta lại chạy về, lập tức mở phần ghi âm ra:

"Cô nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô có biết nếu cứ như vậy, tôi sẽ là người phải đeo cái nôi đen này hay không, truyền đi tôi làm người

thế nào đây!"

"Tôi thật sự không cố ý, tôi không biết ông ta là người như vậy, ông ta chỉ nói là đưa tôi trở lại, không ngờ sẽ phải. Sẽ phải như vậy, sau khi tôi đập ông ta thì tôi thật sự sợ hãi, sau đó tôi lập tức bỏ chạy!"

"Lâm Sơ, chuyện đã như vậy, là tôi không đúng, tôi không có gan nói chuyện này ra!"

Nghe tới đây, mọi người đều tròn mắt há mồm, đang muốn phát biểu ý kiến, lại thấy Lâm Sơ từ bên ngoài vội vã chạy trở lại, chạy thẳng tới bàn bên cạnh cúi đầu tìm cái gì đó, người nọ không cần nói: "Lâm Sơ, cái này có phải điện thoại di động của cô hay không? Mới vừa rồi rơi xuống trên ghế rồi!"

Lâm Sơ thờ phào một cái, cười nhận lấy: "Cám ơn nhé, thật may là các cô nhặt được!" Cô thuận tay nhìn màn hình một cái, nhìn thấy đoạn ghi âm kia bị phát hiện ra, biến sắc, khẩn trương nói: "Các cô đã nghe rồi?"

Những người kia cũng lúng túng gật đầu một cái, Lâm Sơ vội vàng nói: "Đừng nói ra ngoài!" Cô thấy các cô ấy không hiểu, còn nói: "Tôi rất muốn nói với người khác cái này, cũng do dự muốn đưa chứng cứ này ra, nhưng chuyện đã như vậy, quan hệ giữa tôi và Dương Thuần Bối cũng rất tốt, tôi không muốn khiến tất cả mọi người phải khó chịu."

Có người nghe vậy, cảm giận nói: "Chúng tôi còn tưởng là thật sự có chuyện như vậy đấy, thì ra là không phải, Dương Thuần Bối còn có ý định giả bộ đáng thương, làm sao cô không nói ra sớm một chút đi!"

Lập tức có người phụ họa: "Đúng thế, mặc dù mọi người đều là bạn bè, nhưng cô cũng quá ngốc rồi, loại chuyện như vậy lại có thể tự mình nhận, cô không biết hiện tại người khác lan truyền về cô thế nào rồi đâu, Dương Thuần Bối cũng làm như không có chuyện gì!"

Lâm Sơ cười thầm mình khi nào thì thừa nhận chứ, trên mặt cũng không sao cả: "Thật sự không sao, các cô đừng có mà leo bèo, tôi cũng không tốt, không nên lưu lại những lời này!"

Mọi người chỉ coi là cô thiếu gân, lòng đầy căm phẫn thay cô bất bình, nhất là Tiểu Tuệ nói: "Tôi đã nói rồi, ngày đó rõ ràng tôi nhìn thấy cô đi cùng một người đàn ông, làm sao có thể đảo mắt lại cùng. . . ." Cô ta cười khan một tiếng, lại hỏi: "Ài, người đàn ông kia là bạn trai cô à?"

Lâm Sơ trả lời: "Không phải, là bạn bè bình thường."

Những người kia lại tự động bỏ não, ngăn dậm xa xôi tới thành phố Lâm gặp nhau, sao có thể là bạn bè bình thường đơn giản như vậy được.

Chỉ cách một ngày rưỡi, tình thế phát triển giống như vở kịch, bước ngoặt làm người ta chất lưỡi hít hà, mọi người thầm lên nghị luận bộc phát kịch liệt, cũng có người nói Lâm Sơ tâm cơ nặng, ghi lại một đoạn đối thoại như vậy, nhưng cuối cùng cũng cảm thấy cô vô tội, tâm cơ nặng hơn, cũng đáng giá đồng tình.

Lúc dư luận nghiêng về phía Lâm Sơ, Trầm Trọng Tuân cũng đã nhận được tin tức, nói tiếng cảm ơn với bên đầu điện thoại kia, đối phương cười nói: "Quản lý Trầm khách khí rồi, Lâm Sơ nói thế nào cũng là cấp dưới của tôi, đáng tiếc mấy ngày hội thảo đó tôi lại không đi cùng, hoàn toàn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, cái này không đúng, mới vừa cơm nước xong lại đã nghe nói cái này!"

Trầm Trọng Tuân thỏa mãn lòng trả thù cho Lâm Sơ, không để anh uống phí thời gian, đợi hai ngày rốt cuộc chờ được Lâm Sơ có hành động. Anh ngoắc ngoắc môi, sau khi cúp điện thoại trong não bộ lại nhảy ra một đoạn video, lập tức đăng tải video này lên mạng, cùng phối hợp với Lâm Sơ, làm ít công to.

Bên kia, vài phong thư nặc danh cũng được đưa tới kỷ ủy thành phố Lâm, hỏi lộ thụ hỏi, bắt động sản, xe cộ, danh sách người tình, cùng với sự kiện hai ngày trước, tất cả đều được ghi lại chi tiết ở bên trong.

Sau khi tan việc Lâm Sơ vui ở trong phòng đọc sách, đột nhiên nhận được điện thoại của Diệp Tinh: "Cậu mở máy vi tính ra chưa? Mau đi nhìn, cậu hãy search top 5 từ khóa đứng đầu weibo đi!"

Lâm Sơ cắn đầu bút hỏi: "Cái gì à?"

Diệp Tinh hưng phấn nói: "Cậu xem đi thì biết, mới vừa rồi tớ nhảm chán lên weibo, ai biết lại phát hiện ra cái này!"

Lâm Sơ không giải thích được, thuận tay ấn vào weibo, theo lời Diệp Tinh nói tìm từ khóa, sau khi thấy tựa đề thì không khỏi sùng sốt một chút, nhịp tim cũng thỉnh thoảng không ngừng.

Trong video có một đường link dẫn đến một trang web nổi tiếng, ngăn ngừa một buổi chiều lượng xem đã vượt qua mười ngàn, hình ảnh bối cảnh rõ ràng chính là khách sạn thành phố Lâm kia, hai nhân vật chính thân mật đứng chung một chỗ, chờ thang máy đi thang máy, đi tới cửa phòng, nhiều lần đều lộ rõ mặt ra, cuối cùng là cảnh nữ chủ hoảng hoảng hốt hốt chạy ra, hình ảnh tới đây là hết.

Lâm Sơ ghen hống nhìn trần trối, chỉ nghe Diệp Tinh cười to nói: "Thấy được tớ thật sự thoải mái, cậu nói đây là ai làm việc tốt đây? Nhất định là có thù oán với cái lão đầu mập này!"

Lâm Sơ gật đầu một cái, miệng há hốc nói: "Hi vọng lãnh đạo sẽ không cho là tớ làm!"

Lãnh đạo hoàn toàn không rảnh mà để ý tới cô, tình thế phát triển theo phương hướng không thể khống chế, một đơn vị quốc xí nhỏ nhỏ không thể thắng

được sức mạnh lực lượng dư luận của quảng đại quần chúng, chỉ qua một đêm, nữ chủ trong video đã bị mọi người tìm ra được, tựa đề bắt mắt được ghim ở trên đầu, đơn vị cũng gặp tai ương, người hiểu chuyện đều nói đây là quy tắc ngầm trong quốc xí, sau khi truy vấn tận gốc cũng có người nhìn thấu điểm kỳ lạ trong đó, một nhân viên tự xưng là hiểu rõ chân tướng thậm chí còn tố giác đã từng bị nam chủ tấn công hơn nửa còn bị gây áp lực không cho phép nói chuyện này ra.

Sau đó không lâu, còn có võng hữu tại diễn đàn nổi tiếng nào đấy phát bài viết, nói là một lãnh đạo họ Trương đã bị kỷ ủy điều tra, những bên có liên quan lại chậm chạp không lên tiếng tuyên bố, đề tài về tham ô sa đọa, bao nuôi tình nhân lần nữa trở thành trọng điểm thảo luận của đám người trên mạng.

Lâm Sơ cắn một cái bánh bích quy, ngơ ngác đếm số lượng đề tài thảo luận càng ngày càng nhiều, chỉ là mấy ngày mà thôi, thật giống như trời long đất lở, ngay cả nhiệt độ cũng bất ngờ giảm xuống, rốt cuộc cô cũng mặc chiếc váy mới hơn ngàn nguyên kia vào, khi mảnh vụn bánh bích quy rớt xuống, rốt cuộc Lâm Sơ cũng hoàn hồn, vội vàng phui sạch sẽ.

Đã hai ngày nay Dương Thuận Bối không đi làm, sau khi chuyện xảy ra Lâm Sơ cũng chỉ có lúc tan việc mới liếc thấy cô ấy một lần, sau đó cô ấy xin nghỉ bệnh, bây giờ cũng không ai biết hành tung của cô ấy.

Lúc Lâm Sơ gọi điện thoại cho Diệp Tĩnh thì trong giọng nói vẫn lộ ra mấy phần không đành lòng, lại bị Diệp Tĩnh hung ác mắng: "Tớ thấy cậu thật là ở trong quốc xí đến ngu si rồi, từ chức, lập tức từ chức ngay, loại phụ nữ này, trừ đáng đời ra thì tớ không thể nói thêm được cái gì!"

Lâm Sơ cứng họng, sau khi kết thúc khóa học bỏ tức vào thứ bảy cô gọi điện thoại cho Trầm Trọng Tuân, nói: "Em cũng hận không thể lột da cô ấy, nhưng mà em cũng hiểu một đạo lý, mặc kệ làm chuyện gì, cũng nên để lại cho người khác một con đường sống, chỉ cần không phải thù nước hận nhà, thì cũng không cần thiết phải đuổi tận giết tuyệt. Dương Thuận Bối đúng là đáng ghét, nhưng trong clip ngay cả một câu cũng không nương tình, nói thật, trừ việc cô ấy xử oan cho em này ra, cô ấy và người nợ căn bản cũng không thực sự xảy ra quan hệ tình dục, thậm chí ngay cả hôn môi cũng không có, thế mà lại bị gắn cái mác "người tình"!"

Cô thở dài: "Cũng không phải là em đồng tình với cô ấy cái gì, chỉ là chuyện nên làm em đã làm rồi, trong đơn vị cô ấy cũng không còn danh tiếng gì nữa, hiện tại các đồng nghiệp cũng đứng ở phía em, tương đương với việc cô lập cô ấy." Cô đá đá chân chờ xe buýt: "Thôi, ai bảo trước đó cô ấy không cần nhắc xem hành vi của mình có thể dẫn đến hậu quả gì, ai cũng phải tự chịu trách nhiệm với bản thân mình mà, phải không?"

Rốt cuộc Trầm Trọng Tuân cũng có cơ hội mở miệng, cười nhẹ nói: "Đúng!" Nói xong, lại ho khan vài tiếng.

Lâm Sơ hỏi: "Có phải anh lại bị cảm rồi hay không?"

Trầm Trọng Tuân nói giọng khàn khàn: "Không có, em lên xe rồi sao?" Âm thanh của anh không còn hơi sức: "Hôm nay không đi đón em, một mình em có thể trở về không?"

Lâm Sơ cười cười: "Dĩ nhiên có thể trở về!"

Lâm Sơ vội vàng chen lên xe, không tiếp tục trò chuyện nhiều với Trầm Trọng Tuân nữa, vội vã buông xuống một câu lập tức cúp điện thoại.

Sau khi về nhà thì vui vẻ tắm rửa, Lâm Sơ vừa lau tóc vừa nghe mẹ Lâm nói: "Dì Hường của con cũng gặp ra bệnh rồi, thế mà Hường Dương lại còn nói không muốn kết hôn nữa, ta thấy nó đúng là điên rồi!" Bà do dự một hồi lâu, lại mở miệng nói: "Con và Hường Dương quan hệ tốt, khuyên nó một chút, hoặc là hỏi thăm một chút xem có phải nó vẫn còn không quên được Hân Hân không!"

Lâm Sơ chép chép miệng: "Chuyện tình cảm, người khác vẫn là đừng nên nhúng tay vào thì hơn!"

Mẹ Lâm vỗ đầu cô: "Con cho là ta muốn nhúng tay vào à, còn không phải là nể mặt mũi ba mẹ nó sao, con không biết người ta thương con thế nào đâu, lúc con cai sữa kia, vẫn là dì Hường ôm con về nhà, nếu không con hoàn toàn không cai được!"

Lâm Sơ không muốn nghe nữa, liên tục nói đúng.

Ngày hôm sau cô nghe lệnh, hẹn Hường Dương ra ngoài tâm sự, suy nghĩ một chút, lại quyết định chọn địa chỉ ở nhà ông bà nội, mua một đồng trái cây mang đi, lại chỉ bỏ ra một phần, bà nội hỏi: "Cái này không cho chúng ta à?"

Lâm Sơ cười lắc lắc đầu: "Không cho!"

Buổi trưa Hường Dương mới đến, mấy người vừa ăn vừa nói chuyện, Lâm Sơ không biến sắc chuyển đề tài đến cuộc sống riêng của Hường Dương, bà nội cũng phụ họa nói đến tâm quan trọng của một nửa kia. Sau khi ăn xong nhị lão đi vào ngủ trưa, rốt cuộc Hường Dương cũng hỏi Lâm Sơ đến bên cạnh: "Điên rồi à?"

Lâm Sơ cười nói: "Đại ca, năm nay anh 36 tuổi rồi, đảo mắt sẽ đến bốn mươi, đàn ông 31 cảnh hoa, bốn mươi tuổi, có thể sẽ là đầu hói bụng bự, anh không phải một người có thể một mình trôi qua một đời, có phải còn nghĩ đến chị Hân Hân hay không?"

Hường Dương trầm mặc không nói, chỉ đẩy đầu của cô một cái, Lâm Sơ lại hiểu ý anh ta, chẳng biết tại sao, tâm tình lại trầm xuống.

Hai người ra cửa đi xuống lầu dưới, Lâm Sơ không hề bám lấy đề tài lúc trước nữa: "Anh đi về đi, em có việc bận!"

Hường Dương thấy cô dừng ở lầu hai, cười nói: "Hẹn anh là giả, em có mục đích khác!"

Lâm Sơ vung cái túi trong tay lên đuổi anh ta đi, nhấn chuông cửa, chỉ chốc lát sau đã thấy Trầm Trọng Tuấn ra mở cửa, sau khi nhìn thấy cô thì kinh ngạc nói: "Sao em lại tới đây?"

Lâm Sơ đòi giày vào nhà, đưa trái cây cho Trầm Trọng Tuấn: "Mỗi lần trở lại em cũng đều tới chỗ này á!"

Trầm Trọng Tuấn thăm nghĩ mỗi lần tới đây cô đều chỉ đi lâu ba mà thôi, suy nghĩ một chút, anh quyết định không nói ra, chỉ vội vàng không ngừng nhận lấy trái cây, hơi lúng cuống tay chân: "Em ngồi trước đi, anh đi lấy nước cho em!"

Anh chạy vào phòng bếp để trái cây xuống, vừa định đi tới tủ lạnh, thì lại nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng động cơ.

Toà nhà cũ này chỉ có một mình anh có xe, Trầm Trọng Tuấn không khỏi nhìn xuống dưới lầu, lại nhìn thấy chiếc xe đã từng nhìn thấy một lần kia từ từ dời khỏi chỗ đậu xe, đi về phía cổng, Trầm Trọng Tuấn trầm mặt.

Lâm Sơ đứng ở cửa phòng bếp gọi mấy tiếng: "Trầm Trọng Tuấn?"

Trầm Trọng Tuấn xoay người, lấy một chai nước trong tủ lạnh ra, nhỏ giọng nói: "Uống đi!" Lại hỏi: "Tới một mình sao?"

Lâm Sơ gật đầu một cái, uống vài hớp mới nói: "Em ăn cơm trưa ở nhà ông bà nội, anh có phải lại bị cảm hay không?"

Trầm Trọng Tuấn ho một tiếng, lúc trước bị cảm còn không khỏi hắt, nhiệt độ thay đổi, lập tức lại bị lại, cũng không biết từ khi nào lại chuyển sang ho khan. Anh không nói tiếng nào đi tới phòng khách, sau khi ngồi xuống lại hỏi: "Buổi chiều lại phải trở về ư? Không ai đưa em về à?"

Lâm Sơ kỳ quái lắc đầu một cái, lại thấy anh ngoắc ngoắc tay: "Em đi qua đây!"

Lâm Sơ đến gần mấy bước, mới vừa định ngồi xuống, đã bị Trầm Trọng Tuấn một phen kéo qua, ngồi nghiêng ở trên đùi anh, đôi môi nóng lên, lập tức đã bị Trầm Trọng Tuấn thâm nhập vào, cô theo quán tính ngửa ra sau, lại lập tức bị Trầm Trọng Tuấn giữ chặt cái ót, dùng sức mút lấy.

Sức lực của Trầm Trọng Tuấn quá lớn, so với ngày trước còn dữ hơn gấp mấy lần, Lâm Sơ không chịu nổi nộ hân của anh, hung hăng vỗ vỗ anh, lúc này Trầm Trọng Tuấn mới thoắt chậm lại, lại vẫn giữ mặt của cô, không cho cô chạy trốn.

Cho đến khi Lâm Sơ mặt đỏ tới mang tai, càng ngày càng nóng, Trầm Trọng Tuấn mới thả cô ra, lại hôn mấy cái trên mặt của cô, chọc cho Lâm Sơ ngứa ngáy.

Trầm Trọng Tuấn nói giọng khàn khàn: "Thật xin lỗi, anh còn đang cảm!"

Lâm Sơ đỏ mặt muốn từ trên đùi của anh xuống, mới vừa há miệng, nhưng không nghĩ Trầm Trọng Tuấn đột nhiên dán lên cổ của cô, xúc cảm ấm áp đánh úp tới cần cổ nhạy cảm, Lâm Sơ cả kinh khẽ gọi: "Trầm Trọng Tuấn!"

Trầm Trọng Tuấn ngậm một chỗ, mút vài hớp, Lâm Sơ cảm thấy toàn thân tê dại, cảm giác lạ lẫm khác thường bao trùm lên toàn thân, cô đẩy đầu Trầm Trọng Tuấn một cái, còn nói: "Trầm Trọng Tuấn, anh làm gì đấy!"

Trầm Trọng Tuấn từng ngậm từng ngậm hôn lên cằm của cô, vì lý do cảm mạo, cặp mắt còn phỉếm tia máu, nơi hốc mắt cũng có vài vết đen đen. Anh buồn bực nói: "Anh bị bệnh, ít ngày trước đi một chuyến tới thành phố Lâm, tìm người lấy được camera theo dõi ở khách sạn, sau đó lại phối hợp với người khác." Anh không muốn báo một số chuyện cho Lâm Sơ, tỷ như ngay từ đầu lão Trương đã bị lão Tiết theo dõi, lão Tiết là người báo cảnh sát, mượn tay anh mang camera theo dõi tới làm chứng cứ, sau đó lại mượn tay anh đăng video lên để lấy lại công bằng cho lòng người, Trầm Trọng Tuấn cam tâm tình nguyện bị người lợi dụng.

Mất hình như lại đỏ hơn một chút, Trầm Trọng Tuấn nói thật nhỏ: "Những ngày này anh thì loay hoay, còn em ở đây làm cái gì? Lần trước em đi thành phố Lâm, làm sao sẽ ở chung một chỗ với Hường Dương? Sao hôm nay lại “thuận tiện” đến thăm anh thế hả?"

Lâm Sơ ngẩn người, hô hấp nóng bỏng phun ở cần cổ, ngay cả sống lưng cũng không có gì chống đỡ nữa, thẳng tắp ngã xuống. Cô lắp bắp nói: "Anh. . . Anh nói chuyện bình thường đi!"

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Trầm Trọng Tuấn chỉ ôm cô, sau đó lại nghiêng đầu ho hai tiếng, Lâm Sơ không đẩy được anh ra, không thể làm gì khác hơn là mặt hồng tím đập nói: "Hường Dương phải đi tới đó bàn công việc, anh buông em ra trước đi!"

Trầm Trọng Tuấn quay đầu lại, vẫn ôm Lâm Sơ.

Lâm Sơ xương nhỏ, người lại không được hai lạng thịt, ôm vào trong ngực không có bao nhiêu phân lượng, cổ lại mơ hồ có hương thơm. Trầm Trọng Tuấn dùng chút sức lực, điều chỉnh tư thế của Lâm Sơ, để cho cô từ ngồi lệch biến thành hoàn toàn ngồi lên, bấp dùi ầm áp, thân mật vô cùng, khiến cho mặt của Trầm Trọng Tuấn cũng hơi nóng lên, có cảm giác như bị điện giật, vừa nhói vừa tê dại, lại không muốn buông tay.

Trầm Trọng Tuấn nói: "Sao em lại thân với anh ta thế? Mới vừa rồi hai người các em ở chung một chỗ à?"

Lâm Sơ nhấp nhấp môi, chớp mũi là mùi dấm chua nồng nặc, trống ngực cô đập thình thình, không nhịn được bật thốt lên: "Anh ghen!"

Sắc mặt Trầm Trọng Tuấn lập tức cứng đờ, rồi lại lập tức tự nhiên: "Ừ, anh ghen!"

Trả lời không chút che che giấu giấu nào, làm cho Lâm Sơ cũng không biết nên đáp lại như thế nào nữa. Cô tựa vào trong ngực Trầm Trọng Tuấn, cái móng chạm cũng không phải, mà không chạm cũng không phải: "Mẹ em bảo em hỏi anh ấy chuyện tái hôn, thật ra thì em và anh ấy đã rất nhiều năm không có liên lạc gì rồi, sau khi anh ấy ra nước ngoài chúng em cũng vẫn chưa từng gặp lại nhau, mà khi còn bé em cũng thân với anh ấy hơn một chút, anh đừng nghĩ quá nhiều!"

Trầm Trọng Tuấn nghe cô nhỏ nhẹ nũng nịu giải thích một phen, lại thấy trên mặt cô hồng đến có thể nhỏ ra máu, trong lòng cũng thoải mái hơn không ít, nhất thời lại cảm thấy cô mềm nhũn, mặc dù trên người không có thịt, nhưng có thể nắm ra nước.

Anh lại cẩn thận hôn cô, Lâm Sơ run rẩy, ngoan ngoãn để cho anh hôn hai cái, lại nghe anh nói: "Đừng trách anh nhỏ mọn, anh thấy em đừng nên quá thân mật với anh ta thì tốt hơn, dù sao anh ta cũng là một người trưởng thành, em cũng đã trưởng thành, không còn là khi còn bé nữa."

Lâm Sơ liếc nhìn hai vai của anh, ánh mắt hơi tránh né, dù sao cũng hơi chột dạ.

Lúc thanh xuân niên thiếu, ai chẳng có một đối tượng thầm mến. Người nọ có thể là học sinh giỏi, cũng có thể là học sinh xấu, tóm lại nhất định là nhân vật phong vân trong trường học, lúc ôm tập sách đi ngang qua sân trường, luôn có thể đưa tới những tiếng nghị luận của các nữ sinh.

Thời trung học, các bạn bè tốt của Lâm Sơ có hỏi cô đã để ý ai chưa, Lâm Sơ tìm khắp sân trường, nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy kiểu dáng mình thích. Lâm Sơ cũng coi như nhân vật phong vân một thời, nổi bật hơn người, học tập ưu tú, lúc học năm nhất trung học nhân duyên rất tốt, bên cạnh luôn có hai ba người bạn tốt đi theo, hơn nữa họ cũng luôn lấy cô làm trung tâm, đi tới chỗ nào cũng phải gọi một tiếng Lâm Sơ. Mới vừa vào lớp học đã nhận được rất nhiều sự ái mộ, sao cô lại có thể tùy tiện thích người khác được chứ, sau khi trái lo phải nghĩ, cô phát hiện chỉ có Hường Dương mới phù hợp với yêu cầu của cô.

Nhưng yêu thích của đứa bé đều không đáng tin, có thể nói ra, ngay cả mình cũng không thể đảm bảo được, vậy nên phản thích này cô len lén chôn giấu ở trong lòng 6-7 năm, đến cuối cùng ngay cả chính cô đều không xác định được là thích thật hay là thích giả nữa, chỉ biết là lúc Hường Dương kết hôn cô cũng đau lòng mà rơi lệ, lúc cô bỏ lỡ dịp Hường Dương về nước thì cũng hối hận không thôi, cô lặng lẽ nói với một người bạn tốt trong đó, cô ấy đã biên soạn đoạn thời gian chung đụng của cô và Hường Dương thành một câu chuyện xưa về thanh mai trúc mã, ngay cả đáng về cô không mặc gì Hường Dương cũng đã từng thấy qua, nhưng Hường Dương lại khác, Lâm Sơ chưa bao giờ thấy anh ta cười trường, đây chính là đoạn thầm mến tốt đẹp của cô, cuối cùng bắt đầu từ lúc học đại học cũng dần dần trôi vào quên lãng.

Trầm Trọng Tuấn rất nhạy cảm, có lúc anh cũng thống hận bản lãnh nhìn thấu lòng người này của mình, trên tay anh căng thẳng, bóp hông và cánh tay của Lâm Sơ đến phát đau, âm thanh trầm thấp giống như là trong đêm tối có vật nặng rơi xuống đất, âm thanh buồn bực bị đè nén trong không khí: "Em thích anh ta à?"

Lâm Sơ lên tiếng phủ nhận: "Không phải!" Chuyện như vậy rất mất mặt, có đánh chết cô cũng không muốn thừa nhận, đôi mắt Trầm Trọng Tuấn giống như là lưỡi dao sắc bén nhìn chằm chằm vào cô, sâu trong mắt là không tiếng động chất vấn cùng với không tin tưởng, cô chột dạ hoảng hốt không thôi, vội vàng giơ tay lên, che lại ánh mắt của anh, nhắc đầu anh lên, trên tay rõ ràng không dùng lực, lại có thể nghe được tiếng vang của bàn tay một cách rõ ràng, Lâm Sơ ngán người.

Trầm Trọng Tuấn nghiêm mặt, sau một hồi lâu rốt cuộc cũng buông tay ra, để Lâm Sơ xuống khỏi chân của mình, lại che miệng ho khan vài tiếng, đứng dậy đi tới phòng vệ sinh.

Lâm Sơ đứng tại chỗ luống cuống tay chân, kêu lên: "Trầm Trọng Tuấn!" Gọi liên tục hai tiếng, Trầm Trọng Tuấn cũng không để ý đến cô, trong phòng vệ sinh chỉ truyền tới từng cơn ho khụ khụ đè nén, trong lòng Lâm Sơ có loại tư vị không nói ra được, lại nghĩ đến Trầm Trọng Tuấn âm thầm vì cô lấy camera theo dõi để báo thù, đáy lòng càng thêm xúc động không thôi.

Suy bụng ta ra bụng người, Trầm Trọng Tuấn tốt với cô tới không có chỗ nào chê được, thường ngày anh đã vội thành ra như vậy, thế mà vẫn phải cố gắng tranh thủ thời gian hẹn hò với Lâm Sơ, vừa nghiêm túc với mỗi quan hệ của hai người, lại đối xử với cô vô cùng ôn nhu. Lâm Sơ không phải người tâm địa sắt đá, sao cô có thể không nhận thua được.

Lúc Trầm Trọng Tuấn từ trong phòng vệ sinh đi ra, trên ghế sa lon đã không thấy bóng dáng của Lâm Sơ nữa, trong nhà yên lặng như tờ, anh không khỏi hoảng hốt, gọi: "Lâm Sơ!"

Âm thanh thanh thúy từ trong phòng bếp truyền đến: "Đây!"

Trầm Trọng Tuấn vội đi tới phòng bếp, lại thấy Lâm Sơ đang cầm dao gọt trái cây, giờ tay cắt xuống, chia quả dưa hấu nhỏ thành hai nửa, trong cái đĩa

bên cạnh là những quả nho trong veo như nước đã rửa sạch.

Lâm Sơ cười nói: "Anh bụng nho ra trước đi, đúng rồi, anh có uống thuốc cầm chưa?"

Trầm Trọng Tuấn nói thật nhỏ: "Uống rồi." Anh bụng cái đĩa lên, lại không nhìn được nhìn khuôn mặt tươi cười của Lâm Sơ một chút, trong lòng than một tiếng.

Lâm Sơ nhìn anh ăn vài miếng dưa, lại cầm một quả nho lên nhét vào trong miệng, nhả hạt ra rồi nói: "Anh nói lúc anh học đại học từng có người trong lòng, là người như thế nào? Từng thích mấy người ạ?"

Trầm Trọng Tuấn sững sờ, nuốt nho xuống, suy nghĩ một chút, nghiêm túc trả lời: "Cũng không thể coi như là thích, từng có hảo cảm, là một người trong hội học sinh, vô cùng." Anh nghĩ ra một từ thích hợp để hình dung: "Nữ cường nhân!"

Lâm Sơ lại hỏi: "Tại sao anh không ở cùng một chỗ với cô ấy, cô ấy không thích anh à?"

Trầm Trọng Tuấn lại lần nữa nghiêm túc trả lời: "Loại hảo cảm này, cũng không mạnh đến mức có thể làm cho anh hy sinh thời gian học tập và làm việc để nói yêu đương."

Lâm Sơ tự động phân tích đáp án của anh, lại vòng vo vặn hỏi một hồi.

Trầm Trọng Tuấn mặc kệ mục đích của cô là gì, tất cả đều đúng theo tình hình thực tế mà trả lời, tuyệt không giấu giếm trau chuốt, sau một hồi mới thấy Lâm Sơ ngồi nghiêm chỉnh, cũng nghiêm túc giống như anh nói: "Anh nhìn đi, ai cũng từng có một thời kỳ như vậy, từng có người trong lòng là rất bình thường."

Trầm Trọng Tuấn chau chau mày, kéo khăn giấy lên xoa xoa tay, tựa vào trên ghế sofa yên tĩnh lắng nghe.

"Cho nên, lúc em còn nhỏ đúng là rất thích Hường Dương." Cô cường điệu: "Là lúc nhỏ thôi, chính là khi còn bé, cho nên anh đừng hỏi nữa, cũng đừng ghen, em ngại mất thể diện, thật không muốn nhắc tới!"

Về mặt Trầm Trọng Tuấn không chút thay đổi, ngồi một lát, thấy Lâm Sơ cẩn thận nhìn anh vài lần, anh cười nhẹ một tiếng, ném khăn giấy đi, kéo Lâm Sơ lại gần.

Bên trong nhà mờ điều hòa, gió mát từng trận, nhiệt độ lại liên tục tăng lên. Trong phòng khách yên tĩnh chỉ có trên ghế sa lon mới truyền tới tiếng vang, âm thanh hôn môi quấn quýt cùng với tiếng thở dốc trầm khàn có tiết tấu, liên tục không ngừng tràn ra.

Ngày trước xem chiếu bóng, Lâm Sơ thật sự không hiểu vì sao giữa người yêu nhất định phải có hôn môi, loại chuyện không có ý nghĩa này có thể đổi được cái gì?

Sự thật quả nhiên là thế, lúc hôn môi không những hô hấp không đủ dùng, mà ngay cả trên người cũng tê tê dại dại, cô rất khó chịu, nhưng Trầm Trọng Tuấn không muốn buông cô ra, tựa như trong miệng của cô có cát giấu bảo bối, anh cố gắng tìm tòi thăm dò.

Lâm Sơ không nhìn được leo lên cổ của anh, trong cổ không tự chủ phát ra tiếng kêu rên mà ngay cả cô cũng không nhận ra được.

Trầm Trọng Tuấn lần nữa nhắc nhở mình, hành vi quân tử, lễ nghĩa liêm sỉ, nam nữ khác biệt, không được vô lễ, cái tính tự chủ từ trước đến giờ anh kiêu ngạo ở trên thân thể mềm nhũn của Lâm Sơ hoàn toàn hồng mất.

Từ lúc hai người chung đụng đến nay, trong lúc đó mặc dù cũng có hôn môi, nhưng lại chưa bao giờ ôm nhau triền miên, khó thể chia cách giống như ngày hôm nay. Trầm Trọng Tuấn thật sự bị bệnh, bệnh đến hồ đồ, cũng không ý thức được hành vi của mình nữa. Anh khám Lâm Sơ vào trong ngực, hai cánh tay càng ôm càng chặt, bàn tay dờ ở bên ngực Lâm Sơ, chỉ cảm thấy trên tay chạm đến thứ gì đó cứng cứng, cảm giác rất tốt, anh không nhìn được cây, lại khiến cho Lâm Sơ cả kinh trợn mắt hừ một tiếng, cho đến lúc cô hơi giùng giàng tụt xuống, Trầm Trọng Tuấn mới phát hiện ra mình đụng phải cái gì.

Anh khàn giọng bật thốt lên: "Thật xin lỗi." Nói thật xin lỗi xong, tay mới dời một chút xíu, đảo mắt lại sờ soạn trở lại, tiếp tục ngậm cái miệng nhỏ nhắn của Lâm Sơ.

Lâm Sơ bị anh hôn khiến cho cả người vô lực, thân thể càng ngày càng ngã xuống, lại cố gắng đưa tay lấy đôi tay che nửa ngực mình ra, cô xấu hổ muốn chết, một hồi lâu sau mới được hít thở không khí mới mẻ, cô mới phát hiện ra tư thế của mình bất nhã đến cực hạn, hai cánh tay ôm cổ của Trầm Trọng Tuấn, cả người cũng nằm ngửa ra, ngang hông cực kỳ khó chịu, không biết đâm vào thứ gì.

Trầm Trọng Tuấn thở hổn hển, như không có chuyện gì xảy ra vuốt vuốt tóc dài của Lâm Sơ. Hiện tại anh không thể buông Lâm Sơ ra được, thân thể khác thường quá mức rõ ràng, anh không thể kinh động đến cô, chỉ có thể từ từ bình phục hơi thở.

Lâm Sơ dịch mõng, ngồi dịch lên một chút, Trầm Trọng Tuấn cố nén nhịn không lên tiếng, siết chặt lấy cô không cho cô chạy.

Tầm mắt của Lâm Sơ không có điểm dừng, tâm hoảng ý loạn, tay chân luống cuống, cô giả bộ trấn định: "Em muốn về nhà, ăn xong cơm tối còn phải chạy về nội thành."

Trầm Trọng Tuấn "Ừm" một tiếng, lấy lọn tóc dính bên má cô ra, nói: "Trở về thì mua một bọc rẽ bán lam đi, hôm nay anh không không chế được, em

đừng tức giận!"

Lâm Sơ mắc cỡ muốn cắn người, tiếp tục trấn định nói: "Ừ, anh buông ra trước đi."

Trầm Trọng Tuân lại nói: "Hãy để cho anh ôm một lát nữa đã!"

"Một lát" này có chút lâu, hai người giống như là hai đứa bé sinh đôi dán chặt ở chung một chỗ, Lâm Sơ không biết hôm nay anh bị làm sao, rồi lại không thể mạnh mẽ tránh ra, không thể làm gì khác hơn là bị anh ôm vào trong ngực, hai người nhỏ giọng nói chuyện phiếm, Lâm Sơ trách anh trước khi đăng video lên cũng không nói cho cô một tiếng, Trầm Trọng Tuân cười nhẹ: "Anh không dám nói ra, sợ em tức giận!"

Lâm Sơ cũng không phải đồ ngốc, âm thầm phân tích đủ loại lời đồn đại trên mạng mấy ngày nay, kết hợp với video cùng với thư nặc danh, cô hỏi một vấn đề sắc bén: "Đừng rồi, anh cảm thấy ngày đó là ai báo cảnh sát?"

Trầm Trọng Tuân không trả lời mà hỏi lại: "Em cảm thấy thế nào?"

Lâm Sơ trừng mắt nhìn: "Người có thù oán với ông ta à?"

Trầm Trọng Tuân nheo nheo mắt của cô, khen: "Không sai biệt lắm, thông minh!"

Lâm Sơ cũng không hỏi kỹ, chỉ nói lòng người hiểm ác, xã hội phức tạp, cô cần phải giữ vững trạng thái vừa dưng hai lỗ tai nghe chuyện bên ngoài, lại một lòng chỉ làm việc của mình.

Trầm Trọng Tuân kéo thân thể bị bệnh, cố gắng đưa Lâm Sơ về nhà.

Sau bữa cơm chiều anh lại tới phụ cận nhà Lâm Sơ đón cô, đưa cho cô một bọc rễ bản lam, ngăn cản vạ dận sau khi trở về nhất định phải sử dụng, Lâm Sơ bị anh nhắc nhở đến đỏ mặt, tức giận kêu lên: "Biết rồi mà!" Rõ ràng là chê anh dài dòng.

Ai nghĩ tới gần đến hoa viên Quan Cầm Trầm Trọng Tuân lại dẫn dò một chuyện khác nữa: "Anh và bạn học nữ kia, từ sau khi tốt nghiệp đại học vẫn luôn không có liên lạc, ngày trước tuổi em còn nhỏ, anh không trách em, nhưng hiện tại em đã trưởng thành rồi, bảo em đừng liên lạc với Hường Dương nữa thì cũng không thực tế, nhưng về sau em nên tận lực giữ một khoảng cách với anh ta, nếu muốn đi gặp anh ta, mong em hãy nói với anh một tiếng."

Lâm Sơ không ngờ Trầm Trọng Tuân hôn cô một buổi chiều, đến cuối cùng lại vẫn còn thời khắc khắc nhớ tới chuyện này, cô không khỏi trả lời qua loa, hồi lâu sau mới được Trầm Trọng Tuân cho đi.

Ban đêm nằm ở trên giường, trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, toàn thân Lâm Sơ lập tức chấn động, lần nữa nhớ lại một việc —— buổi trưa cô bị Trầm Trọng Tuân chọc một cái.

Lâm Sơ đè thấp giọng gào một tiếng, lập tức chui vào trong chăn, cũng không quan tâm liệu có buồn bực tới sinh bệnh hay không.

Gần đây các đồng nghiệp rảnh rỗi đến phát sợ, thỉnh thoảng lại nghị luận về scandal của người khác, Dương Thuần Bối chậm chạp không đến công ty, có lời đồn đại nói cô ấy đã từ chức, không biết là thật hay giả, tóm lại kết cục cũng không có gì tốt, dù sao đây cũng là một việc xấu, danh tiếng đơn vị cũng bị ảnh hưởng.

Lúc đi họp lãnh đạo cũng đặc biệt cường điệu đến vấn đề đoàn kết, vinh dự tập thể, mọi người tỏ vẻ thành khẩn ghi nhớ dạy bảo, đảo mắt lại khinh thường quy tắc ngầm, cuối cùng không biết thế nào lại nhắc tới vấn đề bình bầu lãnh đạo nhiệm kỳ mới.

"Còn không bao lâu nữa đâu, cũng không biết cuối cùng thiên hạ này sẽ là của ai, có tin rằng Chu Đạt Chí có hi vọng thắng chức, Trầm Hồng Sơn rốt cuộc là đi hay là ở, thật không đoán ra được, hiện tại tòa án vẫn chưa xử lý chuyện nhà máy hóa chất Điền Bắc kia đâu, thế mà tiếng xấu cũng đã truyền ra ngoài rồi!"

Chu Đạt Chí là cấp trên của Trầm Trọng Tuân, lúc xảy ra vụ án về nhà máy hóa chất Điền Bắc ông ta vẫn luôn đi công tác ngoài tỉnh, vì thế những việc kia đã trải qua thế nào đều không liên quan tới ông ta, cho nên người chịu trách nhiệm lớn nhất vẫn luôn là Trầm Hồng Sơn.

Quan hệ có chút phức tạp, Lâm Sơ chỉ nghe họ nghị luận, lúc hẹn hò với Trầm Trọng Tuân cô cũng không tò mò bát quái, đây là một vấn đề nhạy cảm, cô không thể tự ý hỏi bừa được.

Hai người càng ngày càng có tự giác của tình nhân, lúc hẹn hò xem phim cũng không giữ yên lặng nữa, Trầm Trọng Tuân thẳng thắn tỏ rõ mình không có chút hứng thú nào với phim ảnh, tất cả chỉ vì muốn có thật nhiều thời gian chung đụng với Lâm Sơ mà thôi.

Lâm Sơ suy nghĩ một chút, cố ý lựa chọn một bộ phim thuộc đề tài chiến tranh, dù sao Trầm Trọng Tuân cũng là đàn ông, đối với thể loại này cũng không có sức kháng cự, lúc đến đoạn cao trào anh cũng có thể phát ra cảm khái.

Trong đêm tối hai người ngồi trong xe ô tô, Trầm Trọng Tuân rất có hứng thú với hoạt động này, lúc xem phim tất cả sự chú ý đều đặt trên người Lâm Sơ. Mẹ Lâm gọi điện thoại tới thử dò xét tiến triển của Lâm Sơ và Trầm Trọng Tuân, Lâm Sơ xấu hổ né tránh không đáp, sau khi cúp điện thoại lại

bị Trầm Trọng Tuân ôm hôn, sau khi thờ hồng học thì Trầm Trọng Tuân thương lượng với cô rằng có nên nói quan hệ của hai người với ông bà nội hay không, Lâm Sơ áp ứng: "Quá nhanh, chờ một chút."

Tất cả bất mãn của Trầm Trọng Tuân đều thể hiện trong nụ hôn.

Trong lúc cuộc sống gia đình tạm thời trôi qua trong an ổn, ai cũng quên đi những phiền não mà cuộc sống mang lại, nhưng ông trời lại không có lòng tốt như vậy, đối xử tệ với con người ta một lần lại một lần.

Hôm nay bầu trời có gió mát nhẹ nhàng thoải mái, giao thông trong thành phố Nam Giang cũng thông thoáng không giải thích được, Trầm Trọng Tuân đi thị sát trên công trường, thân thể Giang Tấn đã dần dần bình phục, Thi Đình Đình và Tang Phi Yên bốn ba hành nghề trong lĩnh vực y dược và kinh doanh bảo hiểm, Diệp Tĩnh theo cơ cấu học bổ túc ra ngoài tỉnh công tác hai tuần, Tiết Quyền rốt cuộc cũng nghỉ việc, trước khi đi vẫn khoanh quẩn liếc mắt đưa tình với Lâm Sơ.

Lâm Sơ lần thứ hai mặc chiếc váy hơn ngàn nguyên kia vào, mỗi một bước đi đều cảm thấy phiêu dật, trong một góc đơn vị truyền đến tiếng nghị luận: "Cô ta ấy à, xinh đẹp thì đúng là cũng xinh đẹp, nhưng cũng lại rất có thủ đoạn, lúc Tiết Quyền ở đây thì bám lấy Tiết Quyền, lần đó đoàn khảo sát tới lại vội vàng đi tiếp rượu, bởi chính là người nào? Không phải là cái người đi từ trong phòng cô ta ra ngoài đó à! Hiện tại lại còn lợi hại hơn, lại tìm một núi dựa khác, con trai của Trầm tổng tên là Trầm cái gì gì đó, mặc dù trong nhà cũng không phải là giàu có gì, nhưng vẫn là người có quyền lực trong tay, ánh mắt cô ta ngược lại cũng không tệ, gà rừng muốn lên làm phượng hoàng." Lại che miệng cười cười: "Các cô nhìn bộ đồ cô ta đang mặc trên người mà xem, trước kia đều mặc hàng vỉa hè, cùng lắm là một hai trăm, hiện tại cái váy kia, tháng trước tôi đã từng thấy ở trung tâm thương mại, hơn mấy ngàn cơ đấy, quần áo hơn mấy ngàn với tôi thì chỉ là tùy tiện mặc một chút mà thôi, nhưng cô ta lại là lần đầu tiên!"

Lâm Sơ vui vẻ làm việc học tập, hoàn toàn không biết mình sắp được đưa lên trên đầu sóng ngọn gió.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Lúc những lời nói linh tinh kia truyền tới tai Lâm Sơ, Lâm Sơ đang đào baidu chọn balo lệch vai.

Cái balo hiện tại này của cô đã dùng được hai năm, đáy balo cũng đã sớm bị mài hỏng, ban đầu mua hơn hai trăm nguyên, cô vẫn luôn không chịu đổi. Có lẽ là bởi vì bên cạnh nhiều hơn một người đàn ông, cô bắt đầu chú ý tới trang phục của mình, không cần cao nhả bao nhiêu, nhưng cũng không thể thất lễ, cũng coi như là tôn trọng Trầm Trọng Tuân.

Chị gái đồng nghiệp trong ngày thường coi như yêu thích Lâm Sơ, bất quá về cô là một việc, thích cô lại là một chuyện khác, vì vậy chị ta cọ lòng bàn chân, trượt ghế đến ngồi bên cạnh Lâm Sơ, nhỏ giọng nói chuyện nghe ngóng được lúc trưa cho cô biết.

Cuối cùng lại thử dò xét nói: "Tôi đương nhiên là không tin, không biết sao các cô ấy lại bịa đặt chuyện cô và con trai Trầm tổng chung một chỗ, có phải bởi vì chuyện bên Nam Hồ lần trước không?"

Lâm Sơ không biết nên khóc hay cười, cô thật bội phục những người phụ nữ có năng lực siêu quần trong đơn vị này, có thể biên soạn chuyện của cô thành một câu chuyện về kỳ nữ như vậy. Cô cười nói: "Đại tỷ, chị tin cái này à? Quá không đáng tin đấy!"

Mặc dù cô phủ nhận, nhưng không có lửa thì làm sao có khói, trong lòng chị gái đồng nghiệp cũng rõ ràng, mọi người nhiều nhất là thêm dầu thêm mỡ, không thể nào nguy tạo được. Chị ta thấy Lâm Sơ kín miệng, không khỏi phẫn nộ, oán thán một câu rồi trở về chỗ ngồi của mình.

Lâm Sơ thu hồi nụ cười, cau mày.

Chuyện thể này không có lửa thì sao có khói, cô cũng không tin. Lâm Sơ tự nhận trong công việc hơn một năm nay, vẫn luôn xử sự khiêm tốn, không tranh công không giành danh tiếng, cho dù tham gia đoàn văn nghệ trong đơn vị, nhưng từ trước đến giờ cô vẫn luôn âm thầm, vinh viễn đều đứng ở hàng cuối cùng. Cho dù giống như không có chí tiến thủ, nhưng trung dung chỉ đạo, vẫn là cách sinh tồn trong quốc xí mà cô luôn theo đuổi, dù là mưu cầu thăng chức phát triển, cô cũng chỉ muốn liều mạng dùng công tác để chứng minh năng lực của mình mà thôi.

Chuyện hội thảo mặc dù cũng làm cho cô có chút danh tiếng trong đơn vị, nhưng cuối cùng tiêu điểm của dư luận đã sớm chuyển đến trên người của Dương Thuần Bối, thời gian trôi đi nửa tháng, vẫn còn có người nhớ tới cô, hơn nữa còn lập ra lời đồn đại rất chân thật, là cố ý hay là vô tình, trong bụng Lâm Sơ khó yên, bởi vì nghi vấn nặng nề.

Bên phía Tiết Quyền có thể không cần để ý tới, thường ngày anh ta rất thích làm chút mập mờ, các đồng nghiệp chỉ là giả câm vờ điếc, cũng không phải không nhìn thấy.

Bữa tiệc lần đoàn khảo sát đến thăm kia, trừ hai người tổng quản lý của Thành Thủ, còn có hai người bên phía Tiểu Trâu kia, có phải là cô ấy lộ ra tiếng

gió hay không, tạm thời không nói, trọng điểm bây giờ là ở Trầm Trọng Tuấn.

Lâm Sơ cùng Trầm Trọng Tuấn lui tới cực kỳ cẩn thận, cũng là bởi vì lo lắng lời đồn đại, mỗi lần Trầm Trọng Tuấn tới đón cô, Lâm Sơ đều bảo anh dừng xe ở bên lề đường, bên ngoài người đến người đi, cũng sẽ không khiến người ta chú ý, còn nữa, số lần Trầm Trọng Tuấn tới đơn vị đón cô có thể đếm được trên đầu ngón tay, người bình thường lúc tan việc cũng sẽ không đi theo Lâm Sơ làm gì.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có trước đây khi lần đầu Trầm Trọng Tuấn tới đón cô tan việc, bị Dương Thuần Bối gặp được. Thậm chí trong khách sạn Dương Thuần Bối còn nhắc tới quan hệ của Lâm Sơ và Trầm Trọng Tuấn, chứng minh cô ấy vẫn còn ghi nhớ trong lòng, chỉ là chưa bao giờ nói với người khác.

Cho nên, ngọn nguồn dư luận là Dương Thuần Bối ư?

Tới giờ tan việc Lâm Sơ vẫn còn đang phỏng đoán, cũng có khả năng là lãnh đạo nói ra, nhưng nếu lãnh đạo nói ra, theo lý thì lời nói bên ngoài nên để nghe một chút, hiện tại người trong đơn vị đều coi Lâm Sơ như là gái hồng lâu.

Lâm Sơ thờ dài, cho dù mặc bộ váy xinh đẹp này vào, cũng không làm cho tâm trạng của cô tốt lên được.

Cô không phải cái loại người biết nín nhịn chịu đựng, nếu nhân vật mấu chốt là Trầm Trọng Tuấn, tất nhiên Lâm Sơ muốn cho anh biết, để tòa "Núi dựa" này phát huy công dụng.

Phòng xưa cũ lịch sự tao nhã, cộng thêm món ăn lại là dân dã mà nói, quá tươi đẹp, vô cùng ngon miệng, Lâm Sơ vừa ăn vừa nói: "Chuyện chính là như vậy, anh nói em nên giả vờ ngây ngốc hay là nên làm thế nào đây?"

Trầm Trọng Tuấn giờ khăn ướt, xoa xoa khóe miệng dính tương của Lâm Sơ, chỉ nói: "Cái váy này rất xứng với em, hôm nay thật xinh đẹp!" Dừng một chút, lại nói: "Không phải nói trước kia em không xinh đẹp, trước kia cũng rất xinh đẹp!"

Lâm Sơ thấy buồn cười, trên mặt hơi nóng lên, cô tức giận nói: "Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh!"

Trầm Trọng Tuấn thông thả ung dung nói: "Em đừng nghĩ quá nhiều, có lẽ lúc anh đón em đã bị những người khác thấy được, hoặc là lúc chúng ta hẹn hò không để ý đến người lân cận, dù là Dương Thuần Bối nói ra, cũng không sao hết, mọi người nói một thời gian thì sẽ phai nhạt đi, nếu như em quá để ý, ngược lại sẽ làm cho chủ đề của các cô ấy càng ngày càng nhiều."

Lâm Sơ cũng hiểu đạo lý này, nhưng cô vẫn có chút không tập trung, chần chờ nói: "Em chỉ cảm thấy kỳ quái, mặc dù trong đơn vị thường có các loại bát quái, nhưng phần lớn nội dung nói chuyện của các cô ấy cũng là ai có bối cảnh gia đình, người nào có quan hệ với lãnh đạo." Cô nhún nhún mày: "Em chỉ là một người làm văn thư nhỏ nhoi ở tầng thấp nhất, chưa từng có quan hệ gì với lãnh đạo, cũng ngay cả lợi ích của các cô ấy cũng không liên quan, huống chi trước đây, ngay cả em là ai họ còn không biết, hiện tại đột nhiên lại nói xấu, anh có thể hiểu hay không?"

Trầm Trọng Tuấn lẳng lặng nhìn cô, Lâm Sơ nói ra trọng điểm: "Em rất bình thường, cho dù có nói xấu, chắc cũng là sơ lược, có thể nói nhìn thấy em ở trước xe của anh, nhìn thấy em trong bữa tiệc, mà không phải bẽ cong tất cả sự thật như thế, hình như là muốn chính chết em, em suy nghĩ tròn ba ngày, thật sự là như vậy!"

Trầm Trọng Tuấn cười một tiếng: "Nếu là như vậy, sao em lại vẫn dám mặc bộ váy này, không sợ bị người ta nói à?"

Lâm Sơ đảo đảo món ăn trong chén, bữu môi nói: "Đây là style mới của năm nay, không đến mấy ngày nữa là sẽ phải mặc áo tay dài rồi, chờ đến sang năm thì lại thành cũ rồi, làm gì còn có giá trị hàng hiệu nữa? Em sẽ không lãng phí thể đâu!"

Hai người chung sống càng lâu, tính tình Lâm Sơ lại càng bộc phát ra hết, không có cố ý che giấu cùng đối trả nữa, cả người hoạt bát giống như nước hồ ngoài phòng, dưới gió mát ào ào, nước gọn nhàn nhạt lưu động, làm cho người ta không nhìn được nghĩ tới mặt hồ xao động, kích thích nhiều bọ sóng hơn.

Trầm Trọng Tuấn thích Lâm Sơ cậy quyền cậy thế, lá mặt lá trái, điều ngoa giảo hoạt thế này. Quả nhiên, Lâm Sơ lại nói: "Em nói này, nếu mọi người đều biết anh là con trai của Trầm tổng, có phải anh cũng nên phát huy công dụng của hàng hiệu rồi hay không?" Cô nói thẳng: "Em đã hạ quyết tâm mặc cái váy này ra gặp anh... Anh nên hiểu chứ, hả?"

Cái chữ "hả" kia nói thật dễ nghe, thận trọng giống như hồ ly tinh!

Trầm Trọng Tuấn khó có được vui vẻ cười to, lúc tiếng cười tràn ra khỏi cổ họng anh nhìn thấy Lâm Sơ khiếp sợ tròn tròn mắt, vui mừng bộc phát không ngừng được, kéo Lâm Sơ vào trong ngực, hung hăng hôn vài ngụm lên mặt cô, trong lòng tràn đầy yêu thương không có chỗ phát tiết, chỉ muốn giam Lâm Sơ lại làm một vài chuyện.

Một hồi lâu hai người cũng trở nên mặt đỏ tới mang tai, Trầm Trọng Tuấn là cười đến, Lâm Sơ là kìm nén đến. Trầm Trọng Tuấn nghiêm mặt nói: "Anh là hàng hiệu, em là người tiêu thụ à? Cái ví dụ này. . . ." Giảm giá trị thị trường của anh xuống, Trầm Trọng Tuấn nhếch môi nói: "Anh hiểu ý của em, về sau em đừng quan tâm người ta nói cái gì nữa, tiếp tục làm tốt công việc của chính mình là được, trong lòng anh đã có tính toán!"

Lâm Sơ thờ phào một cái, rốt cuộc cũng nói rõ với anh rồi.

Nếu nói Trầm Trọng Tuấn là một người nhạy bén, vậy thì Lâm Sơ cũng không kém, qua chuyện này, Trầm Trọng Tuấn mới phát hiện tuyệt đối không thể

xem thường Lâm Sơ được, một viên chức nhỏ quanh năm chỉ công tác ở tầng dưới chót nhất của quốc xá, vậy mà lại có thể quy toàn bộ tiền nhân hậu quả về một mối, có thể không nói rõ ra, nhưng lại biểu đạt được ý tứ của mình, vừa có thể đưa ra ý tưởng, lại làm cho bản thân có vẻ như không quan tâm đến, làm không tệ chút nào. Trầm Trọng Tuân quay kính xe xuống, từng cơn gió mát thổi qua, giống như đã nghĩ thông suốt về con người Lâm Sơ, đồng thời anh cũng hiểu rõ một vấn đề cực kỳ quan trọng, nếu anh có chuyện, cái vật nhỏ ích kỷ Lâm Sơ này sẽ lập tức phui sạch quan hệ với anh.

Lúc Trầm Trọng Tuân chạy tới đường Ninh Tây đã qua mười một giờ, xung quanh vô cùng u ám, chỉ có vài chiếc đèn đường cô đơn đứng lặng dọc ven đường là phát ra ánh sáng.

Trầm Hồng Sơn đã chờ anh hồi lâu, vừa thấy anh vào cửa, đã lập tức bắt mắt nói: "Ăn cơm mà ăn lâu như vậy?"

Trầm Trọng Tuân lạnh nhạt nói: "Rất lâu không gặp Lâm Sơ rồi, cho nên hơi lâu một ít."

Anh ngược lại vô cùng thẳng thắn, Trầm Hồng Sơn hừ lạnh một tiếng, nói: "Mấy chuyện linh tinh gần đây chắc con cũng biết, chuyện của lão Trương dính dáng đến quá nhiều người, mọi người ít nhiều gì đều từng có tiếp xúc với lão ta, nên sẽ để lại không ít dấu vết liên quan đến vụ án, ta cũng vậy không ngoại lệ."

Trong lúc Trầm Hồng Sơn nhậm chức cục trưởng cục quy hoạch thành phố, quan hệ giao thiệp rộng, tuy rằng trong công việc ông cũng không có liên lạc gì với lão Trương, nhưng cả tình chi có ngăn ấy quan chức, cơ cấu giữa các nhân viên luôn có thiên ty vạn lữ quan hệ, ông không phải chưa từng thay người ta lôi kéo quan hệ, trong này truy tới truy lui, cũng bao gồm cả dây mạch của lão Trương.

Phàm là ở chức vị đó, cho dù muốn thanh liêm liêm khiết vô tư, cũng không thể sạch sẽ được như lúc sơ sinh con nít được.

Cuối cùng Trầm Hồng Sơn nói: "Muốn kéo ta xuống ngựa ư, không có dễ dàng như vậy đâu, hiện tại sợ nhất là còn có cái nhược điểm gì khác, bây giờ việc kêu gọi đầu tư của con là một chuyện khó giải quyết, lại là con trai của ta, không cần thận là có thể bị người bắt được bím tóc, ta lại nhắc nhở một lần nữa, mọi hành động đều càng phải cẩn thận hơn trước kia."

Trầm Trọng Tuân gật đầu một cái, suy nghĩ một chút, anh lại nói ra chuyện của Lâm Sơ.

Con đề ngăn dậm bị hủy bởi tổ kiến, những lời này dùng ở chỗ này có lẽ cũng không đặc biệt thích hợp, nhưng cũng có đạo lý của nó. Một nhân viên nho nhỏ, lại đồng thời dính líu đến con trai của lão Tiết, lão Trương, thậm chí là cả con trai của Trầm Hồng Sơn, và lại còn vào thời khắc mẫn cảm nhất này, lão Trương bị tố giác, Trầm Hồng Sơn gặp phải điều chuyển nhân sự mới, tất cả tất cả, đều tựa như là một cái lưới lớn, vây tất cả mọi người vào trong đó.

Trầm Hồng Sơn suy nghĩ nói: "Con và Lâm Sơ tạm thời dừng lại trước đi đã, xem một chút đến cùng là có chuyện gì xảy ra lại nói, cẩn thận chèo thuyền đi được vạn năm."

Trầm Trọng Tuân không trả lời, chỉ nói: "Đây là Lâm Sơ nhắc nhở con đấy."

Anh lại theo như lời Lâm Sơ thuật lại đầu đuôi, sau khi Trầm Hồng Sơn nghe xong, không hề nghiêm mặt nữa, cười nói: "Tiểu cô nương này, ý tưởng nhiều như vậy, xem ra tâm cơ cũng thật nặng." Ngoài miệng nói như vậy, trên mặt cũng là dáng vẻ thờơ thối.

Đầu kia Lâm Sơ tuân theo lời nói của Trầm Trọng Tuân, chỉ coi như không biết chút nào, điều kiện tiên quyết để bị người nghị luận là có nhược điểm bị bắt được, Lâm Sơ nhét món váy hơn ngàn nguyên kia vào đáy hòm, thức khuya dậy sớm, cẩn trọng, nghiêm túc hoàn thành công tác của mình, đối xử với người khác càng thêm thành khẩn thân thiết, để cho người ta cũng không tìm ra những thứ khác để nói xấu nữa, chỉ có thể nói đi nói lại về ba người đàn ông kia.

Trầm Trọng Tuân cũng bận rộn với công việc của mình, chuyện của Trầm Hồng Sơn anh không giúp được gì, nên chỉ có thể giống như Lâm Sơ làm tốt bổn phận của chính mình, không để người khác tìm ra sai sót, hai người ngược lại rất ăn ý, liên tục một tuần đều chỉ liên lạc qua điện thoại, nhớ nhưng ngược lại càng sâu đậm hơn.

Rốt cuộc chịu đựng đến thứ bảy, Trầm Trọng Tuân cũng không nhịn được nữa, ép buộc Lâm Sơ trở về Trữ Tiên hẹn hò với anh, Lâm Sơ cười nói: "Anh có thời gian à, ngày hôm qua còn nói tối hôm nay có bữa tiệc đấy!"

Trầm Trọng Tuân nói: "Anh tận lực kết thúc sớm một chút, buổi tối em tới thăm ông bà nội, anh đưa chìa khóa trong nhà cho em, em ở nhà chờ anh!"

Thật ra thì Lâm Sơ cũng có một chút nhớ anh, mặc dù cô không quá nguyện ý thừa nhận, suy nghĩ một chút, cô gắng gượng đồng ý.

Buổi tối ăn cơm ở nhà ông bà nội xong, lại bởi nhĩ lão nói chuyện một lát, Lâm Sơ theo thời gian bình thường cáo từ rồi đi, xuống một tầng lầu lập tức lấy lấy chìa khóa từ trong hộp thư ra, chui vào phòng Trầm Trọng Tuân.

Một đấng mày râu lại có thể dọn dẹp phòng ốc không nhiễm một hạt bụi, thật sự hiếm thấy, Lâm Sơ mở ti vi, đồng đi dạo tây đi dạo, từng góc ngách cũng đều không có bụi bặm, làm cô muốn giả trang hiền huệ cũng không được.

Cuối cùng lại làm cho cô phát hiện một chuyện rất kỳ quái, tất cả dép trong tủ giày đều là số lớn, chỉ có đôi trên chân cô này là số nhỏ, Lâm Sơ đứng bên cạnh tủ giày nghiền cứu một phen, tự luyến che miệng cười không ngừng.

Trầm Trọng Tuân quả nhiên về sớm hơn thời gian dự định, anh xách theo hai túi ny lon vào cửa, trên người đều là mùi rượu: "Anh mang cho em một ít thức ăn, có đói bụng không?"

Lâm Sơ nhận lấy túi, tổng cộng có sáu bảy hộp ny lon, thức ăn chín cùng trái cây đầy đủ mọi thứ, cô cắt một miếng trái cây ra ăn.

Lúc Trầm Trọng Tuân tắm xong đi ra, Lâm Sơ đã tiêu diệt gần hết trái cây rồi, cô đưa vài miếng cuối cùng cho Trầm Trọng Tuân, nói: "Mau ăn đi, em để dành cho anh đấy!"

Trầm Trọng Tuân cười, cắn một miếng sau đó dứt chỗ còn dư lại vào trong miệng cho cô.

Nguyên một tuần không ôm Lâm Sơ, Trầm Trọng Tuân thật sự nhớ cô, vừa ôm cô đến trên đùi, Trầm Trọng Tuân lập tức thở phào một tiếng.

Lâm Sơ vẫn không quen ngồi ở trên đùi của anh, cảm giác cái tư thế này quá mức kỳ cục, nhưng Trầm Trọng Tuân thích thân mật không chút khe hở thế này, cô cũng không thể làm gì được.

Trầm Trọng Tuân hôn cô một lát, lại hỏi tình trạng gần đây trong đơn vị, những câu chuyện nghị luận linh tinh có vẻ như đã yên tĩnh hơn một chút, ai cũng không muốn lập đi lập lại một chủ đề không tiến triển chút nào như thế, Lâm Sơ nói xong những thứ này, lại nói ra một vài chuyện lý thú trong đơn vị, đồng nghiệp trong phòng cả ngày đều nói tới chuyện đứa bé và mẹ chồng, chuyện cười luôn là không ngừng. Trầm Trọng Tuân nghe một lát lại hôn cô vài ngụm, hai người ngồi trên ghế sa lon, trên TV lóe lên ánh sáng nhạt, nói ra tình cảm nhớ nhung dành cho nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Tù Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Bây giờ thời gian hai người ở chung một chỗ đặc biệt quý trọng, mặc dù chỉ là trầm mặc xem ti vi, cũng là tư vị khó nói lên lời.

Tối thứ sáu là thời gian của tầng tầng lớp lớp tiết mục giải trí, nội dung khôi hài khiến Lâm Sơ ôm bụng cười. Phần lớn thời gian, Trầm Trọng Tuân đều chỉ nhìn gò má Lâm Sơ, thỉnh thoảng Lâm Sơ xem đến đoạn hưng phấn, sẽ vẫy tay kêu gọi sự chú ý của anh, Trầm Trọng Tuân mới chuyển tầm mắt sang màn hình TV, phối hợp với cô mà cười mấy tiếng.

Thời gian trôi bất tri bất giác, lúc mẹ Lâm gọi điện thoại tới đã dọa Lâm Sơ nhảy dựng lên.

Vội vội vàng vàng trở về, Lâm Sơ không ngừng oán trách: "Mẹ em nhất định sẽ tra hỏi em, em chưa bao giờ về trễ thế này cả!"

Trầm Trọng Tuân trấn an nói: "Em nói thật là được, đi sẽ không mắng em"

Lâm Sơ liếc anh một cái, hừ hừ không đáp lời.

Về đến nhà, mẹ Lâm đang ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, hỏi thẳng vào vấn đề: "Có phải con ở chung một chỗ với Tiểu Trầm hay không?"

Lâm Sơ không tìm được cái khác để tiếp lời, không thể làm gì khác hơn là khô cần trả lời: "Vâng."

Mẹ Lâm lại nói: "Vậy con nên gọi điện thoại về, có biết bây giờ là mấy giờ rồi không, mẹ cũng không phải là không để cho con đi hẹn hò!"

Lâm Sơ cười khan mấy tiếng, vẫn là không biết nên nói tiếp như thế nào, mẹ Lâm cười nói: "Được rồi được rồi, trước tiên con cứ chung đụng với người ta cho tốt đi đã, về sau phải chú ý thời gian, con gái đừng trở lại trẻ như thế, hiện tại mẹ mặc kệ con trước... Khi nào con cảm thấy có thể, thì hãy dẫn người ta về nhà!"

Lâm Sơ gật đầu một cái, thở phào nhẹ nhõm.

Trong phòng ngủ cha Lâm ngủ say như heo chết, mẹ Lâm tắt đèn, dùng sức捏 ông một cái, cha Lâm kêu "Ai ai ai" tỉnh lại, mẹ Lâm nhỏ giọng nói: "Hôm nay mười một giờ Đào Đào mới trở về, đi hẹn hò với Tiểu Trầm!"

Cha Lâm ngủ được mơ mơ màng màng, "Nha" một tiếng, lại nghe mẹ Lâm nói: "Tôi thấy Tiểu Trầm cũng không tệ lắm, nhưng là trước đây có một lần cậu ta sừng mặt sừng mũi trở lại, cũng không biết đầu đuôi câu chuyện thế nào, con gái ông ngốc dễ sợ, tôi sợ con bé bị người ta lừa, ông có thời gian thì hỏi con bé một chút!"

Cha Lâm lầm bầm: "Bà hỏi đi, sao lại bắt tôi hỏi chứ!"

Mẹ Lâm lại ngắt ông một cái: "Hai người các ông tình cảm hơn được không, đừng cho là tôi không biết các người lén lút lút thì thầm cái gì sau lưng tôi, tôi hỏi ông, bảng tên ngoài cửa phòng đã thay chưa? Chưa đúng chứ, tôi biết ngay mà, hừ, làm như tôi để gạt lăm ý!"

Cha Lâm cười khan một tiếng, không thể làm gì khác hơn là đồng ý với mẹ Lâm.

Mất thấy sắp tới Quốc Khánh, tất cả mọi người trong đơn vị đều không có tâm tư làm việc, sau khi từ Trữ Tiền về nội thành Lâm Sơ cũng lười biếng một khoảng thời gian, đoạn thời gian trước thần kinh quá căng thẳng, một khi thư giãn, cô giống như là tù nhân mới vừa ra tù.

Diệp Tinh đi công tác bên ngoài còn chưa quay lại, mấy người bạn tốt lúc học đại học đều lán lộn kiếm sống khắp nơi, thật ra thì Lâm Sơ cũng chẳng có bao nhiêu bạn bè ở Nam Giang, ngược lại bạn tốt hồi năm nhất trung học lại đột nhiên liên lạc với cô, hai người ra ngoài ăn một bữa cơm, lại hỏi thăm tình trạng gần đây của nhau, bạn tốt hỏi cô: "Ài, người kia cái gì đại ca ca, hiện tại chắc cũng nhiều tuổi rồi đi, tớ nhớ là trong lễ mừng năm mới có thống kê số người độc thân trong đám, cậu cũng không đáp lời, thế rồi cuộc cậu có bạn trai hay chưa, không phải là cái đại ca ca đó chứ?"

Lâm Sơ sợ nhất là có người nói tới đoạn lịch sử đen tối này, cô hối hận vì khi còn bé đã kể chuyện này cho bạn tốt, cũng hối hận vì lúc đại học năm nhất đã kể cho Diệp Tinh, Lâm Sơ lúng túng nói: "Đại ca kia cũng đã kết hôn, đừng nói mò chứ!" Suy nghĩ một chút, còn nói: "Gần đây mới vừa lui tới với một người đàn ông, những thứ khác không nói cho cậu!"

Người đàn ông mới vừa lui tới này gần đây bận đến trời đất u ám, lúc gọi điện thoại cũng phải tranh thủ thời gian, Lâm Sơ tự mình làm mình vui, mỗi ngày sau khi tan sở đều chạy đi xem phim, sau đó lại đón xe đi quán ăn thôn dã ở đường Hồ Hải ăn tôm hùm nhỏ, sau khi ăn xong lại đi dạo phố, chỉ là không lỗ tiền, trong lúc vô tình nhìn thấy một cái cà vạt, hoa văn và màu sắc làm cho cô đột nhiên nhớ đến Trầm Trọng Tuân, giá tiền ngược lại cũng có thể chịu được, Lâm Sơ khẽ cắn răng, hào phóng vung tay.

Trầm Trọng Tuân biết cô độc lai độc vắng tự làm mình vui, có chút đau lòng, cho dù hiểu rõ tính cách của cô xưa nay đã như vậy, nhưng cũng không thích để cô một mình đơn độc chạy trong đêm tối ở thành phố Nam Giang, thật vất vả và chịu đựng đến ngày lễ Quốc Khánh, rồi cuộc anh cũng bớt chút thời gian, hưởng thụ thế giới hai người với Lâm Sơ.

Liên tục công tác tám ngày, Lâm Sơ vô cùng trông mong ngày nghỉ lễ quốc khánh, Trầm Trọng Tuân lên kế hoạch du lịch với cô, bắt đầu từ ngày một tháng mười cho đến ngày bảy tháng mười, mỗi một ngày đều đã xếp kín lịch hoạt động.

Trầm Trọng Tuân nói: "Buổi sáng ngày một để cho em ngủ nướng, buổi chiều chúng ta lên đường."

Lâm Sơ tròn mắt hốc mồm: "Cái đó. Cái đó hai ngày mừng sáu và mừng bảy em phải về đơn vị trực, không được nghỉ cả bảy ngày đâu."

Trầm Trọng Tuân nhủ nhủ mảy, cúi đầu lục lại một hồi, lại lần nữa gửi lại bảng lịch trình: "Anh cắt giảm một chút, em chuẩn bị đi."

Anh không cho Lâm Sơ phản bác, giống như chắc chắn rằng cô nhất định sẽ nghe lệnh.

Trên thực tế Lâm Sơ quả thật nghe lời xin mẹ Lâm đi chơi, địa điểm cùng chi tiết kế hoạch du ngoạn thật sự làm cho cô động lòng.

Mẹ Lâm hỏi: "Tại sao lại đi du lịch? Trước đó con chưa từng nói rằng đơn vị sẽ tổ chức cái này mà!"

Lâm Sơ nói láo: "Con đi du lịch với Diệp Tinh."

Mẹ Lâm rất hoài nghi về câu trả lời của cô, lo lắng Lâm Sơ cùng đi du lịch với Trầm Trọng Tuân, cô nam quả nữ sống chung năm ngày, bà nhất định sẽ phản đối, suy nghĩ một chút, mẹ Lâm không biến sắc nghĩ ra một chủ ý.

Ngày hôm sau Lâm Sơ dậy sớm đi về phía trạm xe, mẹ Lâm cũng không đưa cô đi, mà là chạy thẳng tới nhà ông bà nội Lâm Sơ. Sau khi vào nhà quay một vòng, bà lại xách theo một túi trái cây gỗ cửa phòng Trầm Trọng Tuân, Trầm Trọng Tuân một thân áo sơ mi quần dài ở nhà, xem ra không giống chuẩn bị ra cửa.

Đạo cao một thước, Lâm Sơ ngáp ngắn ngáp dài ngồi chờ ở phòng chờ của bến xe Trữ Tiền, đoán rằng hiện giờ chắc mẹ Lâm cũng đã tới nhà Trầm Trọng Tuân rồi.

Lâm Sơ hiểu rất rõ mẹ của mình, cô bỏ qua cơ hội ngủ nướng, lại bảo Trầm Trọng Tuân canh giữ ở trong nhà, sau khi chờ mẹ Lâm đột kích kiểm tra rồi mới để Trầm Trọng Tuân tới bến xe đón cô. Quả nhiên, mẹ Lâm thật sự không kịp chờ đợi đi kiểm tra, nhưng Lâm Sơ ngàn tính vạn tính, lại không tính tới con ma cao một trượng Trầm Trọng Tuân này.

Trầm Trọng Tuân đón mẹ Lâm vào nhà, thẳng thắn nói: "Con và Đạo Đạo đi du lịch, Đạo Đạo nói dối."

Mẹ Lâm ngẩn người, lại nghe anh nói tiếp: "Cô ấy sợ di phản đối, cho nên mới lừa di, cô ấy không phải có ý." Trầm Trọng Tuân đưa bản kế hoạch cho mẹ Lâm xem, lại tìm số điện thoại của khách sạn đã đặt trước, cũng thuận tay dang cả danh thiếp của chính mình lên, chứng minh sự nghiệp của mình, lại đảm bảo sẽ cùng Lâm Sơ tuân thủ nghiêm ngặt mọi lễ nghi, tuyệt không vượt qua Lôi Trì nửa bước, thái độ thành thành khẩn khẩn, tướng mạo đáng hoàng, nói chuyện thông thả ung dung, thật sự tìm không ra nửa phần sai sót, mẹ Lâm hẳn là càng nghe càng mơ hồ, ngây ngốc gật đầu, lại dặn dò anh chăm sóc cho Lâm Sơ thật tốt.

Lâm Sơ bị lừa mà chẳng hay biết gì, cho là mình tính toán kỹ lưỡng đã được như ý, lúc Trầm Trọng Tuấn tới đón cô, Lâm Sơ còn tự khen bản thân mấy câu, Trầm Trọng Tuấn nhếch môi không nói.

Địa điểm du lịch ở một thành phố ven biển mà Lâm Sơ muốn tới đã lâu, mặc dù đã vào thu, không còn không khí mùa hè nữa, nhưng hăng hái của Lâm Sơ cũng không chịu ảnh hưởng chút nào, sau khi đến nơi tinh thần càng thêm phấn chấn gấp trăm lần.

Vốn dĩ cô chính là một người có chủ ý, mặc dù đồng ý với Trầm Trọng Tuấn cùng nhau đi du lịch, nhưng trong lòng tự nhiên cũng có mấy phần tính toán, cô sẽ tuyệt đối không làm ra chuyện vượt quá giới hạn với anh, lúc vào khách sạn cô còn muốn nhắc nhở Trầm Trọng Tuấn thuê hai gian phòng, ai ngờ Trầm Trọng Tuấn lại có tiên tri, sớm đã đặt hai phòng đơn, Lâm Sơ thờ phào nhẹ nhõm đồng thời không khỏi có chút thâm oán với Trầm Trọng Tuấn, anh cùng với hình tượng phái nam trong miệng Diệp Tinh khác nhau một trời một vực.

Trầm Trọng Tuấn làm việc nghiêm cẩn, tất cả đều sắp xếp đầu vào đầu, nếu chế định kế hoạch, thì sẽ nghiêm khắc dựa theo kế hoạch mà thi hành. Hai ngày đầu lôi kéo Lâm Sơ dậy sớm đi tới địa điểm du lịch, buổi chiều lại đi bờ biển du ngoạn, ban đêm đi thưởng thức mỹ thực nổi tiếng của địa phương, Lâm Sơ hào hứng bùng bùng, toàn bộ hành trình vô cùng phối hợp.

Ngày thứ ba Lâm Sơ lại yên lặng, ngủ nướng hấp dẫn lớn hơn, đáng tiếc chuông cửa cùng chuông điện thoại di động vang lên không ngừng, cô gào lên một tiếng đi mở cửa phòng, lại nhắm mắt lại bỏ nhào trở về trên giường.

Trầm Trọng Tuấn đào đầu cô ra, dụ dỗ nói: "Ngoan, hôm nay dẫn em đi xem biểu diễn, là một đoàn diễn xuất nước ngoài, tiết mục rất đặc sắc."

Lâm Sơ buồn bực kêu hai tiếng, nhắm chặt mắt nói thầm: "Không đi, anh về đi, em muốn đi ngủ!"

Trầm Trọng Tuấn thấy cô thật sự không muốn dậy, do dự một chút, đành ngồi ở đầu giường Lâm Sơ, vuốt ve đầu của cô, mặc cô ngủ.

Lâm Sơ cảm nhận được bên cạnh có người, sao còn có thể an tâm ngủ được nữa, nheo mắt, vừa vận đối diện với tầm mắt chuyên chú của Trầm Trọng Tuấn, Lâm Sơ kéo chăn lên che mắt lại, buồn buồn nói: "Anh ngồi ở chỗ này em ngủ thế nào được chứ, đi ra ngoài, đi ra ngoài!"

Trầm Trọng Tuấn bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ngồi vào ghế sa lon bên cạnh, Lâm Sơ lại ở trong chăn buồn bực một lát, phiền não lật người ngồi dậy, hung ác trợn mắt nhìn anh mấy lần, sau đó mang dép chạy vào phòng vệ sinh rửa mặt, Trầm Trọng Tuấn nhìn đồng hồ trên tay một chút, vừa đúng lúc.

Lâm Sơ mang theo cảm giác uể oải khi mới rời giường ra cửa, sau khi ăn sáng xong mới lại lần nữa lên tinh thần, tiếp tục cắm đầu vào du lịch.

Tổng hạn mức của lần du lịch này cũng không phải quá cao, mặc dù vào ở khách sạn cao cấp năm sao, nhưng bởi vì Trầm Trọng Tuấn có thương lượng giá với đối phương, cho nên giá tiền thật sự thấp tới mức làm người ta phải chất lưỡi hít hà, Lâm Sơ tính toán một chút, may mắn lần này có Trầm Trọng Tuấn ở bên cạnh.

Sau khi tính rõ ràng từng khoản mục, Lâm Sơ giao phần chi phí tổn hao của mình cho Trầm Trọng Tuấn, thường ngày ăn cơm xem phim đều là chàng trai bỏ tiền, lần du lịch này cô quyết định không thể lại tiếp tục như thế được nữa.

Trầm Trọng Tuấn cũng không cự tuyệt, không nói tiếng nào thu vào.

Đêm hôm trước ngày quay về, Lâm Sơ thu thập xong hành lý, lại cầm một cái hộp ngại ngần ném cho Trầm Trọng Tuấn: "Lúc em đi dạo phố nhìn thấy rất đẹp, mua cho anh đây!"

Trầm Trọng Tuấn ngần người, chậm rãi mở hộp ra, lại có một loại kích động trước nay chưa từng có.

Anh gio cầ vạt lại nhìn lại sờ, còn đặt ở trước ngực ướm thử một lát, sau đó lẳng lặng đi ra khỏi phòng. Lâm Sơ không giải thích được, hơi thấp thòm đợi một hồi, vừa định đi ra ngoài tìm anh, đã lại thấy Trầm Trọng Tuấn cầm một hộp quả nhỏ tiến vào, đưa tới trước mặt cô nói: "Anh cũng là đi dạo phố nhìn thấy rất đẹp, mua cho em."

Lâm Sơ phồng phồng quai hàm, nhận lấy hộp quả mở ra, bên trong là một cái kẹp tóc khảm kim cương, hình dáng giống như một cây điều, Trầm Trọng Tuấn đưa tay, đổi cài tóc sang một góc độ khác đặt ở trước mặt: "Em xem một chút có giống chữ "Đao" hay không, trong lúc vô tình anh nhìn thấy, cảm thấy rất giống, nên mua cho em, không đắt, đây không phải là kim cương thật."

Lâm Sơ quan sát một hồi, quả nhiên miễn cưỡng nhìn ra một chữ "Đao", cô cười cười, lập tức đeo lên sau tai.

Năm ngày nghỉ cuối cùng cũng kết thúc, Lâm Sơ đưa quà tặng cho cha mẹ và ông bà nội sau đó quay về đơn vị trực, tiền lương làm ngày lễ rất khá, cô cũng hy vọng có thể nhận hết.

Trong khoảng thời gian này cô vẫn tiếp tục hẹn hò với Trầm Trọng Tuấn, cũng lấy cài tóc ra đeo, ban đêm Lâm Sơ gọi điện thoại cho Diệp Tinh, rót cuộc thờ dài nói: "Trầm Trọng Tuấn thật sự vô cùng tốt."

Diệp Tinh đã đi công tác trở lại, vốn là một môi không chịu nổi, sau khi nghe lập tức hưng phấn: "Rốt cuộc cũng gả được cậu ra ngoài rồi!"

Lâm Sơ tạm thời chưa nghĩ tới chuyện lập gia đình, chỉ là cô cũng hi vọng đoạn tình cảm này có thể thật dài thật lâu, hôn nhân là bảo đảm vững chắc nhất,

nhưng hôn nhân nào không có sơ sẩy chứ. Lâm Sơ bắt đầu hoài nghi, khi cuối cùng cô đã chân chính gia nhập vào đoạn cảm tình này, nhiệt tình của đối phương có dần dần bị tiêu hao hết hay không?

Trước lúc ngủ cô một mực suy tư về vấn đề này, từ đầu đến cuối tình cảm cũng không thể là sự vật trao đổi công bằng đồng giá được, cô đối với Trầm Trọng Tuấn có điều cất giữ, đồng thời cũng hoài nghi mình có thể kiên trì hay không, hơn nữa cũng là cho đối phương một công bằng nhất định hay không.

Lâm Sơ còn chưa nghĩ ra, cuộc sống thoải mái lại có phiền toái.

Những lời đồn ngày trước đã chìm xuống giờ lại lần nữa sống lại, lần này nội dung càng thêm đặc sắc tuyệt luân. Tiết mục lịch sử về Tây Thi, Điều Thuyền lại được trình diễn lại ở chỗ này, Lâm Sơ bị khắc thành một vật mà Trầm gia dùng để hối lộ Trương gia, cũng không có tư cách nằm vùng như Tây Thi hay Điều Thuyền, mà chân chính trở thành gái hồng lâu giá rẻ.

Trong một đêm lời đồn nổi lên, mọi người nói chắc như đinh đóng cột, nhiều người mục kích, lão Trương đang ở trong giai đoạn bị kỷ ủy điều tra, hôm nay lại bị bỏ thêm một màn kịch như vậy vào.

Lâm Sơ gọi điện thoại cho Trầm Trọng Tuấn, dờ khóc dờ cười oán trách: "Trí tưởng tượng phong phú như vậy, không đi viết kịch bản thật là đáng tiếc!" Cô tận lực làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng trong giọng điệu vẫn là khó chịu không nể được, vô duyên vô cớ bị người oan uổng thành ra như vậy, đi tới chỗ nào cũng bị chỉ chỉ chỏ chỏ, Lâm Sơ muốn tìm an ủi từ chỗ Trầm Trọng Tuấn.

Nhưng Trầm Trọng Tuấn chỉ nhàn nhạt nói: "Mặc kệ người khác nói gì, em cũng đừng để ý. Đúng rồi, thời gian tới này anh rất bận rộn, em tự mình ăn uống cho tốt, nếu không muốn một mình đi xem phim, có thể gọi Diệp Tĩnh đi chung với em." Còn chưa nói mấy câu, anh lại đã nói có chuyện, sau đó cúp điện thoại.

Lâm Sơ ngậm ngẩn.

Đầu kia Trầm Trọng Tuấn uống một viên thuốc đau đầu, không suy nghĩ thêm về Lâm Sơ nữa, tiếp tục gọi mấy cuộc điện thoại.

Tuy Trầm Trọng Tuấn chỉ là người buôn đồ cổ, nhưng hiểu biết lại không kém hơn so với Trầm Trọng Tuấn, anh ta mang tin tức tới cho Trầm Trọng Tuấn, còn nói: "Lần này cha bị điều tra, đoán chừng chỉ là thử dò xét thôi, không có chuyện gì, chính trực không sợ gian tà!" Dừng một chút, anh ta lại nghiêm mặt nói: "Cậu cùng với cô gái tiểu Lâm kia tạm thời đừng gặp mặt, trước đó cô ấy có tới bữa tiệc kia hai lần, còn cậu lại ngay tại chỗ tuyên bố quan hệ của hai người, quá nhiều người thấy được, vừa lúc lần đó tay họ Trương kia lại thừa dịp đoàn khảo sát tới nơi này, thu một lượng tiền bạc lớn, mấy người trung gian kia có quan hệ với cha, chuyện không nói rõ ràng được, tóm lại bây giờ có thể xoay thì xoay!"

Trầm Trọng Tuấn gật đầu một cái, mím môi trầm mặc không nói.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Sơ Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Tạm dừng thế nào, tạm dừng bao lâu, trong lòng Trầm Trọng Tuấn không yên, bây giờ chọn lợi tránh hại là quan trọng trong quan trọng, nếu nói Trầm Hồng Sơn không trong sạch thì đơn giản chỉ là giống như trên giấy Tuyên Thành sạch sẽ bị dây mẩy chấm mực, nhìn từ xa thì trắng tinh như mới, đến gần nhìn mới phát hiện vết dơ, Trầm Trọng Tuấn nhất định phải cẩn thận làm việc.

Trung tuần tháng mười, nhiệt độ chợt giảm. Một ngày trước buổi trưa còn vẫn mặc áo cộc tay chạy tới chạy lui, ngày hôm sau lại đã phải phủ thêm một cái áo khoác rồi.

Lâm Sơ mặc quần short jean, nhảy ra khỏi bàn làm việc lấy áo trong ngăn kéo phủ thêm, đầu gối bị cồng đến lạnh lẽo, không có cách nào ấm lên được, cô chỉ có thể ôm một ly nước nóng vào trong ngực. Đồng nghiệp ở phòng làm việc sát vách đã nghỉ kết hôn xong quay lại, xách theo một túi bánh kẹo cười lớn phân phát khắp nơi, mọi người hỏi cô ấy tân hôn như thế nào, cô ấy chỉ xấu hổ cười khúc khích, vứt bánh kẹo cho Lâm Sơ: "Tiểu Lâm à, lúc nào thì có chuyện tốt truyền đến?"

Lâm Sơ gạt bánh kẹo cười ra cười đáp: "Đừng chuyển đề tài sang người tôi, mau trả lời đi!"

Mọi người cười to lên vài tiếng, lại xúm vào dụ dỗ cô nàng đồng nghiệp mới vừa tân hôn này, Lâm Sơ nhét một khối chocolate vào miệng, vị ngọt có chút sặc vào trong cổ.

Đoạn thời gian gần đây, thi thoảng cô và Trầm Trọng Tuấn cũng có gọi điện thoại liên lạc, nhưng chưa từng gặp mặt. Trong điện thoại Trầm Trọng Tuấn vẫn hỏi han ân cần như cũ, dặn dò Lâm Sơ chuyện này chuyện kia, nhưng Lâm Sơ nhạy cảm phát hiện ra xa cách trong đó.

Lâm Sơ tự mình không nghĩ ra, rốt cuộc hẹn Diệp Tĩnh ra ăn cơm.

Diệp Tình rất có kinh nghiệm trả lời: "Qua thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt, khó tránh khỏi, đàn ông là loại có mối nói cũ, Trầm Trọng Tuấn nhà cậu theo lời cậu miêu tả hẳn không phải là loại người kia, sau khi nhiệt tình rút đi, tự nhiên cũng sẽ khôi phục lại như ngày trước, loại trạng thái như hiện tại này, không phải tương đối phù hợp với tính tình mà cậu hình dung sao? Trước kia thì khác, tính tình một chút cũng không giống cậu nói!"

Lâm Sơ cười khỏ, lăm bằm lăm bàu: "Thật sao?"

Cảm xúc chịu sự chi phối của người khác, thật sự rất đáng sợ. Cho dù có phải như vậy không, cuối cùng cô cũng để cho mình trở lại thế giới một mình.

Một mình ăn cơm, xem phim, đi dạo phố, công việc phiền não cũng không bày tỏ với anh, lúc chen xe buýt bị người đàn ông xa lạ chạm vào eo cô cũng im hơi lặng tiếng, khi đi siêu thị mua đồ nhân viên mặt dịch xạ loï nĩa vạch lại tron mắt với Lâm Sơ, Lâm Sơ cũng nhin. Chiếc balo mới mà cô đảo baidu mua được kia bị đứt dây đeo, cô tranh luận với người ta suốt cả hai ngày, mới có thể trả lại hàng, xem ra vẫn là balo cũ tốt nhất.

Lâm Sơ nằm ở trên giường, nhìn chằm chằm trần nhà, trái tim lại nặng nề giống như bị treo một tảng đá lớn, tứ chi vô lực.

Trầm Trọng Tuấn ở đầu điện thoại bên kia nói: "Thứ Bảy có thể tự về một mình không? Hai ngày nghỉ cuối tuần anh phải tới thành phố Lâm, có thể phải ngày ngốc ở đó ba bốn ngày."

Lâm Sơ lạnh nhạt nói: "Có thể."

Trầm Trọng Tuấn dừng một chút: "Gần đây vẫn luôn quá bận rộn, chờ qua đợt này là tốt rồi."

Lâm Sơ "Ừ" một tiếng, có chút không yên lòng.

Mùa thu tới làm cho người ta không kịp ứng phó, cuối cùng Lâm Sơ cũng bị cảm.

Cô kéo theo va ly hành lý trở về Trữ Tiền, đổi sang một bộ quần áo Thu Đông, lúc trở lại bị gió lớn thổi vào, thổi khiến cô nổi lên một tảng da gà, ngày hôm sau tỉnh dậy, ami đan bị nhiễm trùng rồi, đầu cũng hỗn loạn.

Lâm Sơ lấy rế bản lam từ trong ngăn kéo ra, lúc pha nước vẫn còn suy nghĩ, ngày đó cùng với Trầm Trọng Tuấn hôn lâu như vậy, cô vẫn không bị lây bệnh, ngược lại mới bị thổi một trận gió, cảm đã tới rồi, vi khuẩn (virus) cũng không chịu được lạnh á!

Giờ tan việc ngày thứ hai, cô lại bất ngờ nhận được điện thoại của Giang Tấn: "Chúng ta không phải là bạn bè sao? Tôi nằm trong bệnh viện lâu như thế mà cô cũng chỉ tới thăm tôi có một lần!"

Lâm Sơ cười nói: "Công việc quá bận rộn, thân thể anh thế nào rồi?"

Giang Tấn trả lời: "Còn có thể như thế nào, nhất định là mặt mày hốc hác, nhưng vết thương trên bụng cũng tốt hơn rồi!" Anh ta muốn Lâm Sơ tới bệnh viện thăm anh ta, còn nói: "Gần đây cả ngày tôi đều chỉ có thể nhìn thấy mộ của tôi, những người khác cũng không thấy đâu, đương nhiên là mộ của tôi lớn lên rất xinh đẹp, nhưng nhìn lâu cũng sẽ chán đấy!"

Lâm Sơ bị anh ta chọc cười thành công, lại nghĩ tới Trầm Trọng Tuấn, nghĩ tới nghĩ lui, cô quyết định đồng ý.

Lâm Sơ xách theo một túi trái cây vào cửa, trong phòng bệnh không thấy Văn Bội Như, Giang Tấn đang gõ bàn phím, lạch cạch không biết đang viết gì: "Mẹ tôi mới vừa về nhà, cô đã ăn cơm tối chưa? Tôi bảo bác mang cho cô một phần."

Lâm Sơ để trái cây xuống: "Không cần, hôm nay tôi và bạn cùng phòng cùng nhau ăn cơm tối."

Hai người hàn huyên mấy câu, Lâm Sơ hỏi: "Làm sao lại vẫn không ai tới thăm anh thế? Ông ngoại anh và hai cậu đâu?"

Giang Tấn buông tay một cái: "Ai biết, ba người cũng loay hoay không thấy." Anh ta lại cười một tiếng: "Tôi còn tưởng rằng cô và Trầm Trọng Tuấn lui tới quá nhiệt tình, thế nên anh ta mới không rảnh mà tới bệnh viện chứ!"

Lâm Sơ cũng cười nói: "Tôi với anh giống nhau, cũng đã lâu không gặp Trầm Trọng Tuấn rồi."

Giang Tấn thu lại nụ cười, nhích lại gần đầu giường, xuy một tiếng nói: "Cái con người mặt lạnh đáy biết gì tới yêu đương, một ngày 24h, anh ta làm việc ít nhất là mười

hai giờ, cô đi theo anh ta làm gì cho khổ, còn không bằng suy nghĩ tới tôi một chút!"

Lâm Sơ bật cười, nhưng không nghĩ Giang Tấn lại nghiêm mặt nói: "Tôi nói thật đấy, cười cái gì, cô đi theo tôi. Tôi có thể bảo vệ cô, nhưng cô không thể bảo vệ tôi."

tôi... Coi một ngày con tại cơ anu cho cơ!

Lâm Sơ ho khan một cái, ami đan thật không thoải mái:
"Tôi không thích chăm sóc trẻ con!"

Giang Tấn nhất thời không hiểu, một hồi lâu sau mới nghĩ thông, uốn ngược ngồi thẳng một chút: "Vóc dáng tôi thế này mà bảo là trẻ con á? Cô có muốn kiểm chứng không?"

Lâm Sơ thấy buồn cười.

Buổi tối cô mới về đến phòng trọ, Thi Đình Đình và Tang Phi Yến đã ăn đến khi thế ngất (lqđ) trời, trong nồi lẩu đã thêm nước đến lần thứ ba: "Sao giờ cô mới về á, bọn chúng tôi không chờ kịp!"

Lâm Sơ nhanh chóng ngồi xuống, lập tức giành ăn với các cô ấy, khẩu vị đột nhiên thay đổi.

Trong tình yêu, phụ nữ đều thích suy nghĩ lung tung, lúc trước Lâm Sơ cho rằng Trầm Trọng Tuân đang lạnh nhạt với cô, nhưng theo cách nói của Giang Tấn, Trầm Trọng Tuân thật sự bận tới mày tới mặt, không nói dối, trái tim Lâm Sơ luông lóng, rồi cuộc cũng có khuôn mặt tươi cười.

Đầu kia Giang Tấn cũng chung một mục đích với Lâm Sơ, sau khi thử dò xét xong, tâm trạng của anh ta thật tốt, dùng cơm tối xong lập tức bắt đầu gửi tin nhắn cho Lâm Sơ. Anh ta đã theo đuổi vô số phụ nữ, kinh nghiệm lão luyện, tính toán từ lộ phận trụ cột nhất làm lên, khi mỗi ngày nói chuyện phiếm trở thành một loại thói quen, nếu ngày nào đó anh ta không liên lạc với đối phương nữa. đối

phương sẽ cảm thấy mát mát, chiêu này trăm lần đều linh.

Nhưng không nghĩ chiêu này sớm bị Trầm Trọng Tuân không hề có kinh nghiệm yêu đương kia dùng đến quen thuộc, mắt mắt của Lâm Sơ đã có hiệu quả ngay từ lúc trên người anh (T T T) rồi.

Vì vậy tin nhắn Giang Tấn gửi tới, mười cái trong có bảy cái như đá chìm xuống đáy biển, ba cái khác là Lâm Sơ nể mặt Trầm Trọng Tuân mới trả lời, Giang Tấn ngược lại viết tóa viết dững, cuộc sống nằm trên giường bệnh rốt cuộc cũng tìm được mục đích, Lâm Sơ lạnh nhạt qua loa chọc cho anh ta ngứa ngáy trong lòng, càng suy nghĩ tới Lâm Sơ, lại càng thích cô hơn một chút, cô thật sự hợp khẩu vị của anh ta.

Ngày hôm đó nhiệt độ lại giảm hai độ, Lâm Sơ uống một ly nước muối, suy nghĩ một chút, lại dùng chiếc đũa chấm muối, trực tiếp đút vào trong cổ họng, cuối cùng nôn đến chảy nước mắt, ami đan không có thuốc nào cứu nổi.

Cô ra cửa sớm, hiệu thuốc còn chưa mở cửa, không thể làm gì khác hơn là làm bộ đáng thương ngậm chặt miệng, trực tiếp tới đơn vị đi làm. Lâm Sơ tính toán làm người cầm một ngày, đối với người khác chỉ gặt đầu hoặc là lắc đầu, thỉnh thoảng xoa nước mũi một chút, một bộ thê thảm hề hề, các chị đồng nghiệp thấy cô rất thú vị, nhân cơ hội bắt nạt cô, nói cô có bao nhiêu người theo đuổi có bao nhiêu kinh nghiệm yêu đương, nghĩ tới cái gì thì nói cái đó, bất đắc dĩ Lâm Sơ có miệng khó trả lời, thật vất vả mới nói ra được một câu hoàn chỉnh, mặt đã nghẹn đến đỏ bừng.

Vào lúc cô đáng thương nhất, lại có vị khách không mời mà đến.

Buổi trưa cô đang muốn tới nhà ăn ăn cơm, lãnh đạo lại chặn cô lại, dẫn cô tới một phòng làm việc trên lầu, bên trong có hai người đàn ông đang ngồi, thấy Lâm Sơ vào, lại nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một lần, lãnh đạo giới thiệu lẫn nhau một chút, hai người đàn ông này cũng tự giới thiệu mình, Lâm Sơ ngây ngẩn, vẻ mặt đoan chính, ngồi nghiêm chỉnh.

Chuyện lão Trương lại có thể điều tra đến tận trên đầu cô, hoặc là nói, quan hệ giữa lão Trương và Trầm Hồng Sơn, cuối cùng cũng điều tra đến tận đầu cô.

"Căn cứ vào tình hình mà chúng tôi tìm hiểu được, video trên net kia thiếu một đoạn, chuyện về sau phải là cô xuất hiện trong căn phòng kia." Về phần cô và người nọ ở trong phòng làm cái gì, thì không biết được, nhưng căn cứ theo thời gian biết hiện trên camera theo dõi, Lâm Sơ ngây người ở trong phòng đó ước chừng mười lăm phút, nếu không phải ngoài cửa có hai người đang chờ, không biết bọn họ còn muốn nán lại bao lâu.

Quan hệ giữa cô và hai bên Trương Trầm thật khiến người ta hoài nghi, thời gian xuất hiện quá mức trùng hợp, trong bữa tiệc bọn họ đều là người sáng suốt, ai cũng nhìn ra lão Trương có ý tứ với Lâm Sơ, mà nếu Lâm Sơ là người phụ nữ của Trầm Trọng Tuân, vì ích lợi hai bên, cũng không phải là không thể đạt thành một loại giao dịch. Khéo nhất chính là, sau đó lão Trương lại tự mình làm xong chuyện hồi lâu, cho dù là nói cho ai nghe, thì người ta

cũng sẽ sinh ra hoài nghi với mối liên hệ ở giữa này.

Lâm Sơ nghĩ ngợi trong chốc lát, chầm chước trả lời, cô cũng không có chỗ nào cần phải giấu giếm, chỉ là có chút nội dung còn cần trau chuốt, tỷ như nói cô và Trầm Trọng Tuân đã quen nhau từ trước bữa tiệc, cuối cùng cô nói: "Tôi hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, rất nhiều trùng hợp chính là hình thành như vậy, nếu như các ngài có điều hoài nghi về chuyện ngày đó trong khách sạn, vậy có thể đi hỏi Dương Thuần Bồi, chính là người phụ nữ trong clip kia. Tôi và Trầm Trọng Tuân chỉ rất là quan hệ yện đương rất bình thường." Nói xong, cô lại cười một tiếng. "Nói thật, tôi thật sự thấy như mình đang đóng phim trên TV vậy!"

Đưa đám khách không mời mà đến đi, tin tức về Trầm Hồng Sơn cũng theo nhau mà tới. Bị kỷ uý điều tra cũng không phải một chuyện về vang gì, tin tức còn chưa rõ ràng, cũng đã truyền đi xôn xao, Lâm Sơ nghĩ thầm, không biết là kiệt tác của vị người có tâm nào.

Nhà họ Trầm đã nghĩ tới điểm này từ lâu, Trầm Hồng Sơn giận không kiềm được: "May cho một cái người có tâm, lại có thể chơi trò giả họa, họ Trương vòng vòng vo vo, hiện tại một nửa chúng có đều hướng về phía ta!" Rõ ràng muốn chơi ông, đùa bỡn một chiêu liên hoàn thuật.

Trầm Trọng Tuân chưa bao giờ tham dự vào chính trị, chỉ có thể suy đoán nói: "Là chú Tiết ư?"

Trầm Hồng Sơn lập tức bác bỏ: "Lão Tiết không biết làm chuyện này, ta và ông ấy không có xung đột lợi ích, ông ấy và lão Trương ngược lại lại có! Hiện tại lão

Trường là thuận nước xuôi thuyền, ngày mai ta sẽ phải người đi thăm dò tình hình gần đây của ông ấy, xem một chút có phải được lợi ích gì hay không, ý tứ chuyển tới nơi này."

Chuyện một việc tiếp một việc, bao gồm vụ án của nhà máy hóa chất Diên Bắc một lần nữa bị mang lên mặt bàn, những người ban đầu đánh giá tư chất công ty lần nữa tiếp nhận điều tra, còn có việc phát sau Trầm Trọng Tuân ngay đầu tiên làm biện pháp bỏ túi, cũng bị người tố giác ra ngoài, không dùng thủ đoạn đảng hoàng làm cho đối phương giấu giếm mọi chuyện, trốn tránh trách nhiệm, nguy hại trọng đại, anh khó chối tội này.

Cả tháng mười bị bao trùm trong lo lắng, Lâm Sơ cùng Trầm Trọng Tuân câu thông một hồi, Trầm Trọng Tuân thật sự không nói phiền phức của chính mình cho cô biết, chỉ nói: "Em phải tiếp tục giả vờ như không có việc gì xảy ra, nếu không người khác chỉ coi là trong lòng có quỷ, đừng để ý các đồng nghiệp nói thế nào."

Lâm Sơ không nhìn được lật thốt lên: "Anh đi thử một chút xem, hiện tại ngay cả đi nhà vệ sinh em cũng phải nhìn sắc mặt người khác, những đồng nghiệp trong phòng làm việc kia đều có ý cô lập em, người nào nhìn thấy em cũng đều chỉ trỏ nita ngày, cái chuyện hư hỏng này làm cho tên của em được nhắc đến rất nhiều!"

Trầm Trọng Tuân yên lặng chốc lát, mới nói: "Lâm Sơ, em nên hiểu, không có đạo lý là chuyện này sẽ truyền ra cho mọi người đều biết, theo lý mà nói, tất cả đều ở giai đoạn giữ bí mật điều tra."

"Em hiểu ý của anh, nhưng mà em mặc kệ có người."

Em như là y chú anh, nhưng mà em mặc kệ các người giữ bí mật điều tra cái gì, chuyện liên quan gì tới em chứ, tại sao em phải gánh vác tội danh không có chứng cứ này!"

Lời người đáng sợ, ngôn ngữ là vũ khí sát thương có tính công kích mạnh nhất, thắng được tất cả những loại vũ khí khác, Lâm Sơ không khỏi nghĩ đến bản thân khi còn bé, ba mẹ cãi vã, chỉ chỉ trỏ trỏ tràn đầy tuổi thơ của cô, khi ấy cô chỉ là đứa bé mới mười tuổi, cái gì cũng không hiểu, ngẩng đầu nhìn trời, lại phát hiện không còn trời xanh mây trắng nữa, chỉ còn lại lo lắng, ánh rạng đông cuối cùng là đại ca ca của cô, cô có thể lấy hết tất cả âm áp đã mất đi trên người Hướng Dương.

Mỗi người đều có nhược điểm riêng, nhược điểm của Lâm Sơ chính là không chịu nổi lời đồn đại.

Lâm Sơ cười nói: "Trầm Trọng Tuân, anh xem đi, nửa tháng này anh vẫn luôn một mực vội vàng, bình thường chỉ có thể gọi điện thoại cho em, em biết rõ anh bận rộn, nhưng đừng để cho em đoán trúng, rằng anh cũng đang tránh em, anh không muốn bị cuốn vào trong những thị phi nhằm vào em này!"

Trầm Trọng Tuân nhỏ giọng nói: "Không phải!"

Lâm Sơ bị đau họng, ực một hộp nước muối nhuận giọng, mắt nóng lên: "Thôi, em muốn nghỉ rồi." Cô ngắt điện thoại di động, khô khốc nói: "Anh đừng bận quá khuya, có rảnh rồi lại liên lạc."

Cúp điện thoại, cô lực bội không thờ nổi, vì đứng phía trước cửa sổ bị thổi một trận gió, tay nắm bệ cửa sổ cũng đã trắng bệch.

Đơn vị hình như biến thành trường học ma quỷ kinh khủng, Lâm Sơ sinh lòng sợ hãi, cô chán ghét từng câu chuyện nói linh tinh trong góc, chán ghét một mình ăn cơm và làm việc, thậm chí cô còn từng nghĩ tới từ chức, nhưng đảo mắt lại lập tức gỡ tình mình, cô khổ cực mới có được tất cả, tại sao phải bởi vì loại sự tình này mà buông tha.

Trên đời không có bức tường nào không lọt gió, người có tâm đều đã tính toán tất cả rồi, đầu kia Trầm Trọng Tuân mới vừa bởi vì danh sách kêu gọi đầu tư mà tiếp nhận điều tra, đầu này tin tức đã truyền ra, Lâm Sơ khiếp sợ không thôi.

Trầm Trọng Tuân cho dù thế nào cũng không giống một người sẽ nhận hối lộ, tổn hại luật pháp, các đồng nghiệp nghị luận làm cho đầu cô đau muốn nứt ra, ngày nào đó Lâm Sơ không nhìn được mở miệng: "Anh ấy không phải người như thế!"

Chị gái đồng nghiệp lúng túng cười một tiếng, lại thật tâm khuyên nhủ: "Tiểu Lâm, em quá đơn thuần, rất nhiều chuyện cũng không hiểu, thật ra thì danh sách kêu gọi đầu tư cái gì, đều có chút quy tắc ngầm bên trong, chỉ là tất cả mọi người đều không nói ra mà thôi. Chỉ là về sau đã xảy ra chuyện gì, tin tức quả thật cũng không tiết lộ ra ngoài, nếu không phải là xảy ra chuyện kia ở Nam Hồ, ai có thể biết được chứ!"

Lâm Sơ đột nhiên phát hiện khi cô lần đầu tiên gặp mặt Trầm Trọng Tuân, đoạn đối thoại giữa Trầm Trọng Tuân và Trầm Hồng Sơn vẫn còn vang lên tai.

Thánh Hoàng
diendanlequyuan.com

Khi tất cả chứng cứ từng món một đều chỉ về phía Trầm, lời đồn nổi lên tí phía, càng ngày càng nghiêm trọng, lúc tất cả mọi người bắt đầu tin là thật, Lâm Sơ ở trong điện thoại rốt cuộc không nhìn (di.da.l.qy.do) được mà hỏi Trầm Trọng Tuân: "Anh có làm hay không, có thể gặp chuyện không may hay không?"

Trầm Trọng Tuân chỉ nhàn nhạt nói: "Em đừng xía vào cái này, an tâm làm việc của mình đi!"

Lâm Sơ sao có thể mặc kệ được, cô đã lún sâu vào trung tâm vòng xoáy rồi.

Lâm Sơ nhớ ngày hôm đó không có mặt trời, vì dậy sớm nên cảnh sắc nơi xa đều là một màu tro đen, bốn phía đều trống vắng, thật lâu mới có một chiếc xe chạy tới.

Đi tới đơn vị, giống như thường ngày sau khi ăn điểm tâm xong thì bắt đầu làm việc, Lâm Sơ mới vừa đánh được mấy chữ trong máy vi tính, đã bị lãnh đạo gọi vào phòng làm việc, lãnh đạo uyển chuyển nói: "Đi về nghỉ ngơi một thời gian trước, công việc giao lại cho đồng nghiệp."

Thánh Hoàng
diendanlequyuan.com

Lâm Sơ không dám tin, lãnh đạo tiếp tục: "Em cũng biết gần đây trong đơn vị đã xảy ra rất nhiều chuyện, đi về chờ trước đi, chờ qua một đợt này, xem một chút phía trên có cái sắp xếp gì lại nói!"

Lâm Sơ đeo balo lên, trong ánh mắt tò mò của mọi người rời khỏi đơn vị, thậm chí cô có thể đoán được buổi trưa

trong phòng ăn, đề tài mới về cô sẽ được sinh ra lần nữa,
Lâm Sơ cười lạnh trong lòng, còn không bằng lúc một
mình một người, không có Trầm Trọng Tuân, vui vẻ
thoải mái!

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Tù Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Lúc Lâm Sơ bị "Mời" về, Trầm Trọng Tuân đang ứng phó với điều tra nhằm vào mình. Từ trước tới giờ anh đều không phải là một người bị động, khi đối phương đưa ra chứng cứ, anh cũng lập tức đưa chứng cứ có lợi cho mình ra, Trầm Hồng Sơn cũng phải kinh ngạc vì tốc độ của anh, sau đó mới nghe Trầm Trọng Tuân giải thích: "Con đã sớm có chuẩn bị." Anh tuyệt đối sẽ không ngu ngốc mà để cho bản thân mình rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, danh sách kêu gọi đầu tư ban đầu anh cũng đã giữ lại một bản.

Sắc mặt Trầm Hồng Sơn trầm trầm, đột nhiên phát hiện mình cũng không hiểu rõ cậu con trai này, biết trước, thấy trước, nhìn xa trông rộng; trình độ biết lo xa của anh làm cho ông cũng cảm thấy mặc cảm. Lại thấy Trầm Trọng Tuân nhàn nhạt nhếch môi: "Con biết rõ là ai chủ mưu ở sau lưng!"

Đầu kia Lâm Sơ vui ở trong phòng ngủ, rèm cửa sổ khép chặt không giấu được bao nhiêu ánh sáng. Ban ngày, người người đều bận rộn trong công việc, xe không ngừng không có người nghỉ, chỉ có cô không có việc gì.

Lâm Sơ ngủ một buổi chiều, lúc mở mắt ra lần nữa thì trời đã tối, cô mở cửa phòng đi nhà vệ sinh, mới vừa tắm xong ra ngoài đã thấy Thi Đình Đình kinh ngạc nói: "Ài, cô ở nhà à, tôi còn tưởng là cô chưa về chứ, đèn cũng không bật!"

Lâm Sơ cười cười, cô họng đã không phát ra được âm thanh nào.

Đi nhà vệ sinh xong, cô thất một đuôi sam, cầm ví tiền đi tới hiệu thuốc bên cạnh chung cư mua thuốc trị viêm họng, lại đi siêu thị mua một chén cháo, đều là những thứ còn dư lại, bên trong đã không có bao nhiêu đồ ăn, chỉ là tê tê cay cay, cũng có thể nuốt được.

Hai ngày tiếp theo, Lâm Sơ trực tiếp sống ở trong phòng ngủ đọc sách xem phim, đóng hộp mỳ ăn liền đã chất cao đến bốn tầng, trên bàn đều là khăn giấy, vô cùng bẩn thỉu.

Suốt cả hai ngày, Trầm Trọng Tuân không hề liên lạc với cô một lần nào, sáng sớm ngày thứ ba, Lâm Sơ quả quyết xóa số điện thoại Trầm Trọng Tuân, lại lưu loát thu dọn phòng, thay ga giường sạch sẽ, quần áo được giặt giũ xong mùi thơm tỏa ra, ánh sáng mặt trời lốm đốm chiếm lĩnh ban công, Lâm Sơ phủ đều ga giường, không tự chủ được mà mỉm cười.

Thời gian quý báu như thế, cô đã lãng phí hai ngày, không thể tiếp tục xa xỉ được nữa, nếu "Nghỉ", cô nên để cho ngày nghỉ trở nên có ý nghĩa, tỷ như —— làm part-time.

Siêu thị to lớn bên cạnh hoa viên Quan Cầm vĩnh viễn thiếu nhân viên bán hàng, tiền lương một ngày 50 nguyên, Lâm Sơ thay áo sơ mi đồ đồng phục, buộc túi vải vào cổ, treo một túi kẹo "Bất Nhị Gia" lớn cao giọng hét.

Gương mặt cô luôn vui vẻ, một bộ dáng học sinh mảnh mai yếu đuối, tất cả nhân viên chào hàng ở lầu hai của siêu thị đều phải rất xuất chúng, vì như thế mới càng có thể hấp dẫn con mắt khách hàng. Còn nữa cô vừa mở miệng, tiếng phổ thông tiêu chuẩn, âm thanh trong trẻo, tựa như con chim chiêm cứ ngọn cây, luôn có thể lộ một mặt tươi sáng nhất trong đáy lòng người khác ra ngoài, ai cũng thích nhân vật vui tai vui mắt, những khách cũ tự nhiên đều nguyện ý lựa chọn cô, ngay cả người bạn nhỏ trước mặt này cũng ngược cổ nuốt nước miếng: "Chị ơi, em muốn cái màu xanh lá cây đó!"

Lâm Sơ mỉm cười đưa tới, tiếp tục diễn vai mỹ thiếu nữ rực rỡ như ánh mặt trời. Đến giờ cơm trưa, cô và một tốp nhân viên cùng nhau ăn cơm hộp, có người tò mò: "Em là sinh viên đại học chứ? Trường học được nghỉ à?"

Lâm Sơ qua loa lấy lệ nói: "Ừ, được nghỉ."

Trong danh nghĩa "Sinh viên đại học" được nghỉ Lâm Sơ trở thành tiểu nữ thần trong mắt nhân viên nam trong siêu thị, luôn có người lại gần cô, khi thì lại đưa cho cô một chút đồ ăn, Lâm Sơ nói cười ứng phó, không tỏ ra vẻ xa lánh bọn họ, nhưng cũng tuyệt đối không thân cận, có người hỏi số điện thoại của cô, Lâm Sơ nói: "Cái này không thể cho, bạn trai tôi sẽ phản đối đấy!"

Đối phương ngẩn người, danh hoa có chủ, nam nhân viên khó nén mắt mát.

của mỹ an tiện xong rồi, chớp mũi và mũi vị của thịt bò kho tàu. Cô cố gắng nở một cười: "Không cần nói với tớ, tớ và anh ấy chia tay rồi."

Diệp Tĩnh ngẩn người, lại nghe Lâm Sơ từ từ nói chuyện xảy ra gần đây, hô to gọi nhỏ nói: "Cậu nói cái gì, cậu đi làm nhân viên chào hàng?"

Diệp Tĩnh tức giận cúp điện thoại, không muốn nghe người phụ nữ có chuyện gì cũng gạ cô ấy nói chuyện nữa.

Lâm Sơ ngây ngẩn một hồi, lặng lẽ mở nhóm chat trong đơn vị ra, nội dung nói chuyện phiếm bên trong đều là một vài chuyện nhà, lại nhìn danh sách bạn tốt, chim cánh cụt của Trầm Trọng Tuân không biết bị cô cho vào danh sách đen lúc nào rồi.

Lâm Sơ thu dọn xong mỹ ăn liền, lại chui vào phòng vệ sinh giặt quần áo bẩn, giặt quần áo xong cô lại lắc qua lắc lại trong căn phòng nhỏ nhỏ của mình một vòng, thuận chân đá đá tấm gỗ ngăn cách với phòng của Tang Phi Yến, gỗ dán ba lớp có chút mỏng, cô không dám dùng lực mạnh.

Trở lại phòng ngủ, Lâm Sơ bấm điện thoại của Giang Tân, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Gần đây Trầm Trọng Tuân thế nào?"

Giang Tân kỳ quái nói: "Anh ta không phải vẫn tốt à? Sao cô lại hỏi tôi?"

Lâm Sơ cười khan một tiếng: "Vẫn tốt? Anh ấy đã tới bệnh viện?"

Giang Tấn trả lời: "Không có, đoán chừng là không muốn gặp tôi."

Không có tin tức chính là tin tức tốt, Trầm Trọng Tuân hẳn là vô ngại, Lâm Sơ thở dài một cái, rốt cuộc có thể hạ ngoạn tâm, từ này về sau cô chạy trên con đường của cô, cho dù tương lai Trầm Trọng Tuân là vinh hoa phú quý hay là. Dù không liên quan tới cô!

Đầu kia Giang Tấn như có điều suy nghĩ, lúc Văn Bội Như đi từ trong phòng rửa tay ra, anh ta nói: "Mợ, bảo Trầm Trọng Tuân mai tới bệnh viện."

Văn Bội Như siêng sốt: "Cậu ta. Cậu ta cực kì bận rộn, nghĩ như thế nào lại bảo cậu ta tới bệnh viện?"

Giang Tấn chau chau mày, hai cánh tay gói đầu, không hề lên tiếng nữa.

Một ngày này, trong thành Nam Giang lại nổi lên gió lớn, túi ny lon bị thổi tới giữa không trung, lá rụng trong chung cư không có người nào quét dọn, cây cối khô khốc giống như là bị trộm cướp hết sạch, toàn bộ tang vật đều trải trên mặt đất.

Lúc Hướng Dương nhìn thấy Lâm Sơ, Lâm Sơ đang mặc quần áo đơn bạc đứng ở cửa siêu thị, tươi cười ngăn lại từng tốp khách hàng, lại hướng dẫn bọn họ tới bên trong phòng làm chút điều tra, quà tặng là một bọc thuốc lá giá rẻ.

Lâm Sơ lại gầy đi một vòng, lúc đi bộ giống như là bị

gió thổi ngã trái ngã phải, đôi môi hơi trắng bệch, Hương Dương không một tiếng động đi tới phía sau cô, khi đó mới phát hiện cô lạnh đến run lẩy bẩy.

Lâm Sơ cười nói với người đàn ông xa lạ nọ: "Mười phút là có thể làm xong rồi, sau đó lại đưa ngài một gói thuốc thơm, sẽ không làm chậm trễ ngài quá lâu."

Người đàn ông kia không kiên nhẫn đẩy cô ra, luôn miệng kêu "Đi" "Đi đi đi" uy lực ngang với chữ "Cút", Lâm Sơ thật muốn biến chính mình thành một quả cầu, lăn thôi!

Hương Dương không thể tưởng tượng nổi mở miệng: "Em ở nơi này làm cái gì?"

Lâm Sơ chợt quay đầu lại, hé môi tay chân luống cuống.

Vừa đúng là chủ nhật, siêu thị nơi nào cũng nhiệt nhiệt nháo nháo, trong tiệm ăn nhanh lân cận cũng ngồi đầy người, thật vất vả Lâm Sơ mới tìm được một chỗ trống, sau khi ngồi xuống lập tức ực mạnh hai ngậm cà phê nóng, lại cầm Hamburg lên cắn một miếng.

Hương Dương đưa một túi giấy cho cô: "Bà mẹ em nhờ anh mang cho em vài món trang phục mùa thu dày một chút, em gầy đi nhiều quá."

Lâm Sơ cười cảm ơn một câu, Hương Dương hỏi: "Em làm sao vậy, không về nhà mà lại đi làm ở chỗ này? Thiếu tiền sao?"

Lâm Sơ vừa muốn trả lời, điện thoại di động lại vang lên.

Diệp Tĩnh ở bên đầu điện thoại kia hô to: "Tớ lì ba mẹ bắt đi xem mặt, vốn là muốn hẹn cậu ra ngoài đi dạo phố. Đúng rồi, cậu trở về kiểm tra thẻ một chút đi, tớ gửi cho cậu 1000 đồng!"

Lâm Sơ kinh ngạc nói: "Làm gì lại cho tớ tiền?"

Diệp Tĩnh hình như không có thời gian, tiếng thúc giục của cha mẹ nhà họ Diệp loáng thoáng truyền đến: "Đây không phải là tớ với lãnh đạo quan hệ quá tốt à, tiền phụ cấp đi công tác lần trước tớ lén lén lút lút làm nhiều hơn một chút, vừa đúng 1000, tớ sợ gấp báo ứng, dút khoát cho cậu, cậu đừng đi làm kia nữa, cậu thất nghiệp tớ nuôi cậu!"

Chỉ nói mấy câu, cô ấy đã cúp điện thoại.

Trong tiệm ăn nhanh quá ồn ào, Hướng Dương căn bản không nghe rõ bên đầu điện thoại kia nói cái gì, chỉ chớp được mấy từ khóa theo lời Lâm Sơ: "Em thật sự thiếu tiền à?"

Lâm Sơ bỏ điện thoại di động ra, lại cắn một miếng Hamburg lớn, nói năng không rõ: "Tiền muốn phòng 800 đồng một tháng, phí internet 33 đồng một tháng, tiền điện đại khái ba bốn mươi đồng một tháng." Còn có tiền đi lại, tiền ga, đồ dùng hàng ngày, lẻ tẻ tổng hợp vào, là một con số không nhỏ, cô ở thành phố Nam Giang liêu mạng cả một năm, quay đầu lại tiền gửi ngân hàng thế mà lại chỉ có ba con số, lãnh đạo đơn vị lại cho cô về nhà nghỉ ngơi, Lâm Sơ sau hai ngày ăn ngủ đột nhiên lo sợ, một khi thất nghiệp, cô một người tạm thời không thành thạo một nghề gì sẽ tìm việc làm ở đâu.

Đây là một tòa thành thị kinh khủng, người có tiền đi xe hơi lắm còi to, người nghèo mỗi ngày đều chen lấn trên xe buýt, ở trong phòng đơn mấy thức ăn, uống ăn mì ăn liền, chỉ vì muốn nặn ra một hai khối tiền từ trong kẽ răng.

Lâm Sơ tiếp tục căn Hamburg: "Trước em ở phòng nông dân, lâu bốn có một cặp vợ chồng, bọn họ là một hộ thành phần tri thức duy nhất, đã ở trên lầu sáu năm, rốt cuộc cũng gom đủ tiền đặt cọc, đầu năm lúc dọn nhà, người bên trong cả tòa lầu đều hồng mắt!"

Trong miệng đột nhiên toát ra vị nước muối, Lâm Sơ nháy mắt mấy cái: "Em làm thế nào được, em không muốn làm người ăn bám, trong nhà vừa mua phòng ở mới, vốn dĩ không có tiền, mẹ em còn muốn bán nhà cửa để em học đi lên, em không thể kéo trong nhà lùi về phía sau, anh biết đấy, thật vất vả ba mẹ em mới không cãi nhau nữa, hiện tại bọn họ rất tốt, có thời gian rảnh rồi thì đánh bài đi dạo phố, mong đã bao nhiêu năm!"

Hương Dương bỗng chốc đứng dậy, ngồi vào bên cạnh Lâm Sơ, dùng sức gạt nước mắt trên mí mắt cô, ướt cả một tay. Lâm Sơ nhắm mắt lại, mặc cho anh ta dùng sức lau hai cái, lúc mở mắt ra lần nữa tầm mắt cũng mờ mịt một mảnh, một lúc lâu sau mới trở nên rõ ràng.

Hương Dương mặt đen lại nói: "Em lại bị cái gì (di.da.l.qy.do) kích thích, nói!"

Lâm Sơ cúi thấp đầu, căn sạch sẽ một miếng Hamburg cuối cùng, rồi cuộc cũng thành thật khai báo.

Hương Dương nhéo nhéo mặt của cô, cười nói: "Anh còn tưởng là chuyên đi chửi từ chửi đi tới trong công ty."

Còn lương từ tháng gởi em, từ em đi, từ lương công ty anh, anh cho em lương khởi điểm là ba ngàn đồng, mỗi nửa năm vượt qua khảo hạch lại thêm lương, thêm đến 6000 là cao nhất, bảo hiểm đóng cho em một ngàn, chỉ là cuối năm chỉ có hai lương, không có phúc lợi tốt như quốc xí các em, em có làm hay không?"

Lâm Sơ đẩy tay của anh ta ra, oán khí được cô phun ra, rớt cuộc cũng nhẹ nhàng không ít: "Ai nói nhất định em sẽ bị khai trừ, em sẽ chờ xem!" Chờ cơ hội, bỏ rơi người ta.

Lâm Sơ còn không biết đi nơi nào tìm cơ hội, mưa thu đã rơi xuống đầy đất, công việc rao hàng kết thúc, tổ trưởng nói rằng lần tới có việc sẽ thông báo tiếp cho cô, Lâm Sơ hớn hờ đồng ý.

Cô bị lãnh đạo cho nghỉ toàn bộ mười ngày, bảy ngày đầu khó khăn sống qua ngày, mơ màng hỗn độn, ba ngày sau lại giống như cây xanh đón ánh mặt trời, mỗi ngày đều được Hương Dương nấu cơm tối.

Trong bữa ăn anh ta không nhìn được nói: "Mẹ em sao lại biến thành như vậy chứ, quá nhiệt tình, anh đây nửa tháng đã thấy ba cô gái, chỉ là người ta vừa nghe nói anh là kết hôn lần hai, đã nói phải về suy nghĩ một chút, mất hết cả mặt rồi!"

Lâm Sơ cười đến phun ra cơm, bật thốt lên: "Nếu không em tìm chị Hân Hân về cho!"

Hương Dương đột nhiên không lên tiếng, không khí nhất thời trầm xuống.

Chuyện tình cảm thật sự khó có thể làm cho người ta hiểu

được, Hương Dương rõ ràng nói tình cảm giữa anh ta và Hân Hân đã phai nhạt, nhưng nét mặt anh ta nói cho Lâm Sơ biết, anh ta vẫn còn nhớ đến Hân Hân.

Vào lúc Lâm Sơ gần như đã quên mất Trầm Trọng Tuân, thì một ngày này đột nhiên nhận được một cuộc gọi đến từ một số máy lạ, giọng nói ở đầu kia rất trầm thấp: "Em làm gì số di động của anh thế hả?"

Lâm Sơ chợt lật dây từ trên gối, bên tai phảng phất như nghe nhầm, miệng khẽ động: "Trầm Trọng Tuân?"

Trầm Trọng Tuân thở dài một cái: "Em là tức giận vì gần đây anh không tìm em?" Anh giải thích: "Mấy ngày nay anh một mực hỗ trợ điều tra, ai cũng không liên lạc, em có thể đi tra tin tức, vụ án này huyên náo rất lớn, hiện tại mới vừa vặn có chút đầu mối, anh cũng vậy mới vừa trở về."

Lâm Sơ không thể không thừa nhận, nghe được tin anh bình an vô sự, cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng đầu óc cô vô cùng tỉnh táo: "Anh trở lại là tốt rồi, còn có việc gì không?"

Trầm Trọng Tuân nói: "Mai anh sẽ tới tìm em, hiện tại anh vẫn ở thành phố Lâm."

Lâm Sơ cười: "Đừng tìm em nữa, chúng ta chia tay đi!"

Trầm Trọng Tuân yên lặng trong chốc lát, giọng nói khàn khàn: "Em làm sao vậy?"

Lâm Sơ cảm thấy những lời này có chút quen tai, đột

nhiền nghĩ đến ba ngày trước Hoàng Dương mới vừa hỏi cô, sau hôm ấy tâm tình của cô rộng mở trong sáng, cảm giác không có gì không qua được, chỉ cần cô vẫn như trước kia, không đến xia đến tất cả mọi thứ, đi học cho giỏi ngày ngày tiến lên, tranh thủ làm một người hữu dụng với tổ quốc!

Lâm Sơ cảm thấy luôn cười, cố gắng ức chế khóe miệng: "Em không sao, chỉ là nghĩ thông thôi, em với anh không thích hợp." Cô thông thả ung dung nói: "Em chỉ là một người dân nhỏ bình thường, chơi không nổi trò chơi hạng sang của các anh, cũng không muốn làm vật hy sinh, hiện tại em cũng không phải là rất yêu thích anh." Nói tới chỗ này, trong lòng cô trộm một cái, chớp mũi cũng dần dần chua xót: "Trước đây anh cũng đã nói, coi anh là đối tượng hẹn hò, dù sao thì cứ như vậy đi, chúng ta đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay." Cô thật sự muốn thêm một câu câu huyết "Chúc anh hạnh phúc", nhưng rốt cuộc vẫn nhìn được.

Bên đầu điện thoại kia chỉ truyền tới mấy tiếng hô hấp dồn dập, trong một buổi tối mát mẻ thế này, cảm giác không thể thở nổi.

Trầm Trọng Tuân giống như là bị lấp cổ họng, âm thanh lại trầm vài phần, còn có nhỏ nhẹ khàn khàn: "Đừng nói lấy hôm nay nghỉ ngơi thật tốt, anh còn một ít công việc còn thừa lại phải làm, ngày mai anh tới tìm em, nghe lời!"

Động tác của Lâm Sơ còn nhanh hơn anh, không chút do dự cúp điện thoại.

Lâm Sơ khinh thường "Hứ" một tiếng, không sao cả lau nước mắt một cái.

Tối nay là một buổi tối có ý nghĩa, trong câu chuyện cuộc đời mình Lâm Sơ có một bước nhảy vọt sang thời kỳ có ý nghĩa, tình yêu của cô thành công thất bại, kết thúc y hệt như tuyên ngôn chia tay của nữ vương, khái quát lại quãng thời gian này, cô chỉ là bị Trầm Trọng Tuân vừa hôn vừa sờ qua, không bị mất đi trinh tiết, lại có thể học được rất nhiều đạo lý, không thể không nói đây coi như là một cuộc giao dịch.

• □ Nói tối nay có một bước nhảy vọt sang thời kỳ có ý nghĩa, cũng bởi vì sau một cú điện thoại, lãnh đạo ân xá nói: "Tiểu Lâm à, nghỉ ngơi đi rồi, ngày mai em tới đi làm đi!"

Lâm Sơ cũng kính nói: "Tốt tốt, ngày mai em sẽ đứng giờ quay về đơn vị, cảm ơn lãnh đạo!"

Cúp điện thoại, cô suy nghĩ một hồi, mình năm nay mới hai mươi ba tuổi, vẫn có thể làm chút chuyện trẻ con, suy nghĩ một chút, cô bấm điện thoại của Hướng Dương, xin anh ta ngày mai giúp cô một chuyện, Hướng Dương vỗ ngực một cái, bảo đảm tương trợ.

Thanh Hưng:

1. Ước gì có 1 cô bạn thân như Diệp Tĩnh, "Thất nghiệp không sao, tớ nuôi cậu!"
2. Từ đầu cú nghĩ Hướng Dương là nam phụ, mà không phải.

Chương 40

Ngày thứ hai mưa thu rơi liên tục, Lâm Sơ bày tất cả quần áo lên giường, kiểm tra toàn bộ mới tìm ra một cái quần dài màu xanh nâu dài tới trên mắt cá chân, phối hợp với T shirt màu trắng, áo khoác len dài dệt kim hở cổ, trên cổ đeo một chuỗi dây chuyền, chân đi một đôi giày mũi tròn trẻ trung màu nâu sẫm, tất trắng dài trên mắt cá chân, tóc dài xỏa vai sau đó đứng trước gương tự soi, cùng thường ngày mình mặc tay ngắn cao bồi hoàn toàn bất đồng, nếu bối cảnh là núi cao mây mù, càng có thể làm nổi bật lên phong cách lạnh nhạt không thuộc về trên thế gian của cô.

Lâm Sơ tự luyện.

Tầm mắt di chuyển xuống dưới, cô phui làn váy chỗ một đoàn chỉ thêu, cái váy này ngày thường thỉnh thoảng cô dùng làm đồ mặc ở nhà, khó có dịp cho nó ra ánh sáng, mới có thể chống lên (di.da.lqy.do) trường hợp. Lâm Sơ thở ra một hơi, lại cào cào mái tóc dài, hiệu quả rồi bù không tề. Ngoài miệng bôi một lớp son nước, tăng thêm mấy phần kiều diễm, Lâm Sơ thật sự rất hài lòng về mình, lại tự luyện thêm một lát mới ra cửa, trên vai đeo balo phong cách dân tộc tối hôm qua mượn của Thi Đình Đình, khí thế bùng bùng ngồi lên xe buýt trông rỗng.

Vì đẹp mà bất chấp thời tiết, Lâm Sơ của ngày trước chắc chắn là không chịu được, nhưng hôm nay là một ngoại lệ. Xuống xe buýt, cô cong lưng bước nhanh tới đơn vị, cây dù không ngăn được gió lạnh, khí lạnh chui qua lỗ nhỏ trong áo len mà vào, cộng thêm dưới bàn chân đế hở, trên dưới cùng tấn công, sắc mặt Lâm Sơ vì lạnh mà càng thêm vài phần tái nhợt, cảm giác càng lộ vẻ mỗi hồng, cộng thêm một tia yếu đuối.

Vừa đi vào cửa chính, cô lập tức điều chỉnh dáng đi, trung ra khí thế lúc soi gương, chậm rãi đi vào trong tòa nhà lớn.

Lâm Sơ có thói quen đến đơn vị sớm, ăn điểm tâm quét dọn vệ sinh, tận lực giả trang ngoan ngoãn hiền lành, nhưng hôm nay cô học điều nghiên địa hình xong mới tới, mặc dù như vậy, trong phòng làm việc mới chỉ có hai người tới, lãnh đạo cũng không thấy bóng dáng đâu.

Chị gái đồng nghiệp ăn hoành thánh, tròn to mắt nói: "O, tiểu Lâm hôm nay không phải xinh đẹp bình thường nha!"

Tên còn lại cũng phụ họa: "Thật đúng là, trước kia thế nào không thấy cái người này ăn mặc thế này bao giờ, giống như biến thành người khác vậy!"

Lâm Sơ ngượng ngừng cười một tiếng: "Khó được dịp mặc một lần."

Những người kia vừa tán dương vừa trêu ghẹo, nói mấy câu lại ghé vào nhau, nhỏ giọng oán giận hành động của cấp trên, bất bình thay Lâm Sơ. Họ cũng không rõ tình huống hiện giờ của phía Trầm, ngày trước thì vẫn là tin vìa hè, hiện tại tình thế có biến, tin tức ngược lại thật sự được nghiêm túc giữ bí mật, chị gái đồng nghiệp chỉ cho rằng Lâm Sơ vô tội rồi cuộc cũng được rửa sạch oan khuất, an ủi: "Em tuổi còn trẻ, hay là tìm một bạn trai bình thường thôi, chị nghe nói con trai Trầm Hồng Sơn cũng hơn ba mươi tuổi rồi, cũng không nhất định sẽ thích hợp với em!"

Lâm Sơ cũng không lên tiếng, chỉ cười cười cho xong.

Đợi một canh giờ, mới thấy lãnh đạo tới trễ, vừa vào phòng làm việc đã nhìn thấy Lâm Sơ, kinh diễm hai giây mới hoàn hồn, cười nói: "Tiểu Lâm tới rồi à, nghỉ ngơi mấy ngày, tinh thần tốt hơn chút nào chưa?"

Lâm Sơ bày tỏ cảm ơn lãnh đạo quan tâm, còn nói: "Ngài có rảnh không? Em có việc muốn nói với ngài!"

Lãnh đạo giả bộ nhìn đồng hồ đeo tay một chút, miễn cưỡng nói: "Còn một chút thời gian, đến phòng làm việc của tôi nói đi!"

Lâm Sơ đứng ở trong phòng làm việc của lãnh đạo, đầu tiên là trình trọng cảm ơn lãnh đạo một năm này đã hết lòng nâng đỡ, về mặt giọng điệu thành khẩn nghiêm túc, ngay cả lãnh đạo cũng bất giác điều chỉnh lại tư thế ngồi cho đoan chính, cuối cùng nhìn thấy Lâm Sơ đưa tới một phong thư, về mặt của ông ta mới rạn nứt ra.

"Từ chức ư?"

Lâm Sơ nói xin lỗi: "Em đã nghĩ thật lâu, biểu hiện của em thật sự là không tốt, gần đây trong đơn vị lại có quá nhiều lời đồn, chắc chắn sẽ có một chút ảnh hưởng tới hình tượng của chúng ta."

Lãnh đạo biết quan hệ giữa cô và Trầm Trọng Tuấn, ít nhiều gì cũng biết đến tình huống hai ngày này của nhà họ Trầm, nói không chừng trong vài ngày tới Trầm Hồng Sơn sẽ lần nữa nhậm chức, ông ta không thể để Lâm Sơ biến mất vào thời điểm mấu chốt này được.

"Tiểu Lâm à, năng lực công tác của em tất cả mọi người đã quá rõ ràng rồi, tình huống nơi này của chúng ta em cũng không phải không biết, trong phòng làm việc nhiều phụ nữ, bình thường nói xấu cũng không ít, nói em mấy câu em đã muốn từ chức, như thế không được, tính tình trẻ con quá rồi!" Ông ta ý vị sâu xa nói: "Phải biết có thể vào quốc xí không phải chuyện dễ dàng, năm ngoái tuyển dụng, có rất nhiều người bị loại, các em là ngũ quan tốt, thật vất vả mới được giữ lại. Lần trước em ở bộ phận kia còn nhớ không, bọn họ lúc ấy cứ gặp người là lập tức khen em, nói em giữa mùa đông ở trong đồng rúc ngập đầu dây sớm thức khuya làm việc, không yếu ớt, tính tình lại tỉ mỉ nhẫn nại, em đã cố gắng nhin hơn một năm rồi, ngày tháng sau này sẽ trôi qua tốt hơn thôi!"

Lâm Sơ trưng ra vẻ mặt áy náy bày tỏ mình không thể tiếp tục ở lại nữa, lãnh đạo nói khô cả họng, vẫn không thể khuyên được cô, không khỏi có chút không vui, lại cũng chỉ có thể bảo cô quay về chờ tin tức.

Ý định làm việc đã không có, trong nửa tháng Lâm Sơ rời đi này, nội dung công tác của cô đã sớm chuyển giao cho đồng nghiệp, hiện tại lại náo loạn từ chức, lãnh đạo cũng không phân công việc mới cho cô, vì vậy Lâm Sơ cũng lần đầu tiên giống như các đồng nghiệp, thoải mái nhàn hạ nói chuyện phiếm.

Các đồng nghiệp biết cô muốn từ chức, khó tránh khỏi nói cô không đủ lý trí, người tốt bụng khuyên cô ở lại, nhưng cũng không thiếu người xấu chỉ sợ thiên hạ không loạn, buổi trưa lúc ăn cơm ở nhà ăn họ chia làm hai phái, âm thanh nói chuyện trời đất có chút lớn, mấy đồng nghiệp làm việc ở phòng sát vách ngồi ở bàn kề cận, sau khi nghe cũng bu lại.

Lâm Sơ bình tĩnh mỉm cười ăn cơm, bộ dáng tự nhiên thanh thản, không quan tâm tới những chuyện kia, giống như mọi việc trải qua còn tốt đẹp hơn trước đây, da trắng như tuyết, đôi môi đỏ thắm, thành công dụ dỗ mấy nam đồng nghiệp rồi rít đến gần, chỉ là cũng chỉ là nói hai câu rồi đi, cũng không ai có ý định động tới.

Lâm Sơ không nhìn tới chỉ chỉ trở trở ác ý, chỉ làm bạn với các đồng nghiệp có quan hệ không tệ với cô, như thế trôi qua một ngày, vô kinh vô hiểm, bình an tan việc.

Bốn giờ chiều, từng nhóm từng nhóm người từ trong lầu làm việc đi ra, cũng có nhân viên làm việc bên ngoài mặt đối mặt đi tới, xi măng biến thành màu tối, mưa phùn vẫn đang tiếp tục rơi.

Đồng nghiệp nói: "Ngày mai thứ bảy, chồng tôi dẫn con trai đi thăm ông bà nội, các cô có muốn tới nhà tôi không? Từ sau khi nhà tôi chuyển qua biệt thự các cô cũng đều chưa từng tới đâu!"

Mọi người tự nhiên mừng rỡ, đồng nghiệp lại hỏi Lâm Sơ, Lâm Sơ nói: "Ngày mai tôi không có thời gian á!"

Vừa rời cửa chính chưa tới mười mét, đột nhiên có đồng nghiệp kêu lên: "Ai ai, xe sang!"

Thành phố Nam Giang cũng không ít xe sang, nhưng không phải ra cửa là có thể nhìn thấy, nhiều nhất cũng chỉ là xem ảnh trong tin tức mấy lần mà thôi, trước cửa hội sở nào đó đỗ vài chiếc xe sang, đoàn xe rước dâu trong hôn lễ nào đó hào hoa một chút, hướng chỉ trong đơn vị kiểu này, bất luận là lãnh đạo hay là nhân viên, thường ngày cũng cố làm vẻ khiêm tốn, có tiền cũng sẽ không khoe khoang như thế, nếu không sẽ chỉ càng làm cho người ta lên án vì giữa ban ngày ban mặt lại dám đỗ một chiếc xe sang trọng trước cửa ra vào như thế.

Có một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng cùng quần tây đen mở cửa xe ra, nhìn tuổi chừng 30, vóc người mặc dù không cao lắm, nhưng là cao lớn tuấn lãng: "Lâm tiểu thư, mời lên xe!"

Lâm Sơ sững sờ, không biến sắc che giấu kinh ngạc, nói với đồng nghiệp đang há to miệng bên cạnh: "Tôi đi trước đây, ngày mai tôi có việc, cũng không thể đi tới nhà cô được, lần sau có cơ hội sẽ đi!"

Đồng nghiệp gật đầu một cái, nhìn Lâm Sơ bước mấy bước tới gần, người đàn ông kia đưa tay che mũ xe, đợi sau khi cô ngồi vào, anh ta mới trở lại ghế lái.

Các đồng nghiệp nói lầm bầm: "Đây là tài xế à?" Có người mắt tinh, liếc lên chỗ ngồi phía sau đã thấy một người đàn ông, tuy chỉ nhìn liếc qua một chút, nhưng khẳng định là người đàn ông kia cũng không phải bộ dáng lão đầu lòa loét, có lẽ còn là một thanh niên hữu vị, mọi người nhất thời mê man, không hiểu rõ thân phận của Lâm Sơ nữa rồi.

Lâm Sơ cười không khép miệng, nào còn dáng vẻ căng thẳng và lạnh nhạt nữa, cô túm lấy cánh tay Hường Dương: "Đại ca, anh quá đẹp trai, quá xuất sắc rồi, em chỉ bảo anh đi đến già bộ một chút, anh nơi nào tìm đến một chiếc xe sang như vậy, còn mời được một người tài xế!"

Hường Dương vỗ vỗ người ngồi trước, cười nói: "Trần Hoa, có người nói cậu là tài xế kia!"

Trần Hoa nhìn lướt về phía sau qua gương chiếu hậu, hí mắt nở nụ cười, có mấy phần thật thà: "Tớ làm tài xế cho em dâu cũng không tồi đâu, cậu lần lại đây cho tớ!" Nửa câu sau là nói với Hường Dương.

Lâm Sơ thế mới biết "Tài xế" này chính là đồng bạn hợp tác của Hường Dương, rất có căn cơ ở thành phố Lâm, hiện tại bắt đầu vươn tay về phía Nam Giang, Hường Dương đã ra nước ngoài quá lâu, chỉ có kỹ thuật không có nhân mạch, rất nhiều chuyện đều phải dựa vào anh ta.

Lâm Sơ không khỏi ngồi nghiêm chỉnh lại, lễ phép nói: "Xin chào, tôi tên là Lâm Sơ!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn phản ứng cực nhanh, một khắc trước vẫn còn mấy phần nghịch ngợm, hiện tại đã thay đổi, Trần Hoa không khỏi nhìn cô nhiều hơn một chút, đáp mấy tiếng sau đó cười nói: "Mọi người đều là người mình, không cần khách khí như thế, em gọi lão Hường thế nào cũng có thể gọi anh như thế, tuyệt đối đừng gọi anh là chủ, anh không muốn mang thân phận trưởng bối đâu!"

Trần Hoa nói chuyện thú vị, mới mấy câu đã làm cho Lâm Sơ buông lỏng thần kinh, xe chạy nhanh đến nhà hàng Trì Du Hải Tiên, anh ta dẫn hai người đi ăn cơm.

Lúc trước Lâm Sơ đã nói muốn mời khách cảm ơn, sau khi đi vào lập tức ngậm chặt miệng, một chữ cũng không dám nói mời khách. Trên bàn cơm đầu tiên có chút thận trọng, lại bị Trần Hoa hai ba câu hòa tan: "Đến đây, coi như món tôm này là em mời rồi, em cố gắng mà ăn thật nhiều đi!"

Lâm Sơ không nhận được cười một tiếng, thật đúng là cô chỉ mới được một món tôm này mà thôi.

Hương Dương hỏi cô dự định thế nào, Lâm Sơ ăn món ăn, uống thử nói: "Từ chức là nhất định rồi, em chính là không nhận được con giận này. Hôn nữa, cứ cho là em bắt chấp lời đồn mà tiếp tục ở lại nơi đó, thì đến cuối cùng sẽ như thế nào, tóm lại là đã để lại ấn tượng trong lòng người khác rồi, thế thì em còn có cơ hội thăng chức nữa hay không? Coi như lên chức, chẳng lẽ lại không có người lôi chuyện cũ ra nói xấu sao, tháng mười hai năm trước em vào đơn vị, đến bây giờ cũng có chừng hai mươi hai tháng, thời gian gần hai năm, em đã thấy không ít chuyện!"

Hương Dương cười nói: "Xem ra em đã nghĩ rất rõ ràng rồi, anh còn cho rằng em chỉ hành động theo cảm tính mà thôi, ngày đó khóc đến thảm như vậy!"

Lâm Sơ cười mĩa một tiếng, bỏ qua ám ảnh nơi đáy lòng, tiếp tục ăn.

Thế gian trùng hợp thiên thiên vạn vạn, hôm nay đặc biệt khéo.

Trầm Trọng Tuấn xử lý xong công tác khắc phục hậu quả ở thành phố Lâm, lại ngựa không ngừng vó chạy về, chạy mấy ngày rồi mới nghỉ ngơi một hơi, vừa định đi tìm Lâm Sơ, lại bị Trầm Hồng Sơn ngăn lại: "Không có chuyện gì gấp thì cứ để tạm xuống trước đã, bữa cơm này rất quan trọng!"

Trầm Trọng Tuấn bất đắc dĩ, dùng số điện thoại di động của một người khác gọi cho Lâm Sơ, gọi ba lần cũng không có người nào nghe, anh lại gửi hai tin nhắn, lúc này mới chạy tới Trì Du Hải Tiên.

Lâm Sơ từ nhà vệ sinh trở lại, Hương Dương nói: "Điện thoại di động của em đã vang lên ba lần rồi đấy!"

Lâm Sơ nhìn một cái, im lặng không lên tiếng nhét vào trong túi xách, tùy ý đi xuống lầu dưới, chỉ là tâm tình lúc này đã không còn như lúc trước nữa, nụ cười trên mặt quá mức giả dối, mặc dù hai người kia đã nhìn ra, nhưng cũng không nói thêm gì.

Lúc tới bãi đậu xe còn có chút trống trải, giờ phút này đã sớm bị các loại xe lấp đầy, có vài chiếc xe ngừng lại ở đầu đường một chút, sau lại thay đổi phương hướng đi tới bãi đậu xe bên cạnh.

Lâm Sơ chui vào chỗ ngồi phía sau, làn váy màu xanh nâu từ từ thu hẹp, cửa xe đóng chặt, chặn lại một đôi mắt ở nơi xa.

Trầm Hồng Sơn thúc giục Trầm Trọng Tuấn: "Ngăn người cái gì thế, đi thôi!"

Trầm Trọng Tuấn cau mày nhìn chiếc xe sang trọng kia càng đi càng xa, không ngừng nghĩ có lẽ mình hoa mắt rồi. Đi vào phòng, ngồi một lát mọi người đã đến đông đủ, sắc trời bên ngoài đã tối từ lâu, không biết bắt đầu từ khi nào, mùa hè đột nhiên biến mất, đêm tối tới quá nhanh, làm cho người ta khó thích ứng.

Trong ánh sáng lần lượt thay đổi, Trầm Trọng Tuấn không yên lòng, không ngừng mò về phía điện thoại vẫn luôn yên lặng, trái tim cũng càng ngày càng trầm xuống. Anh nên đi tìm Lâm Sơ trước, ánh mắt Trầm Trọng Tuấn khẽ nhúc nhích, bỗng chốc đứng lên, làm bộ đi ra bên ngoài nghe một cuộc điện thoại, sau khi đi vào thoải mái nói công ty có việc gấp, đi thẳng ra ngoài trong ánh mắt nhìn chằm chằm đầy bất mãn của Trầm Hồng Sơn.

Lâm Sơ đứng ở trong phòng tiêu com, ngoài cửa sổ gió thổi ào ào, mưa phùn bay vào trong nhà, cô làm như không thấy, chỉ nhìn chằm chằm ánh đèn lục sắc mà ngăn người.

Chuông điện thoại di động ông ông kéo dài, Lâm Sơ nghe đến lỗ tai chết lặng, cũng không quản bệ cửa sổ bản hay không bản, gờ tay đề lên, mặc cho mưa phùn dấn lên mặt.

Đột nhiên truyền đến mấy tiếng gõ cửa "Thành thực bùm", Lâm Sơ vênh tai lắng nghe, Thi Đình Đình hô to: "Tới đây tới đây!"

Tang Phi Yến cũng mở cửa ra ngoài: "Ai vậy!"

Chỉ chốc lát sau lại không thấy âm thanh gì nữa, Lâm Sơ tò mò nhìn về phía cửa gỗ, một giây kế tiếp truyền đến âm thanh khe khẽ: "Lâm Sơ, tìm cô đây!"

Lâm Sơ nhướng mày, mở cửa phòng hỏi: "Người nào?"

Thi Đình Đình còn chưa đáp lời, ở khúc quanh trong phòng khách có một người lặng lẽ đi ra, Trầm Trọng Tuấn chìm con mắt nói: "Anh!"

Trong phòng thuê chung nam sĩ dừng bước, Trầm Trọng Tuấn lại trực tiếp đi vào trong nhà Lâm Sơ, Lâm Sơ ngăn lại nói: "Chúng ta đi ra ngoài nói!"

Trầm Trọng Tuấn khe khẽ đẩy cánh tay cô ra, khí thế hung hăng đi vào. Cò nhà Thi Đình Đình tâm sáng như gương, khó được khi phát thiện tâm, làm như không thấy quay trở về phòng ngủ, Tang Phi Yến thấy thế cũng đóng chặt cửa phòng, thật ra thì nguyên nhân quan trọng nhất, là bởi vì đã có một ngoại lệ. Lâm Sơ vẫn không ngừng kiên trì: "Anh đi ra ngoài, chúng ta đi ra ngoài nói, nơi này không cho đàn ông vào!"

Trầm Trọng Tuấn "Pằng" một tiếng đóng cửa phòng, quan sát bộ quần áo Lâm Sơ vẫn chưa thay ra một chút, nói: "Hôm nay đi Trì Du Hải Tiên đúng không?"

Lâm Sơ sững sờ: "Ủm!" Cô còn nói: "Chúng ta ra ngoài nói đi!"

"Nơi nào nói chẳng giống nhau!" Trầm Trọng Tuấn cầm cánh tay của cô: "Lâm Sơ, mấy ngày nay anh không liên lạc với em, là anh không đúng, anh không suy nghĩ chu đáo!"

Chuyện xảy ra sau đó, người cả nhà cũng cùng nhau gạt Giang Tấn, đối với người mình quý trọng, anh không hy vọng đối phương vì anh mà lo lắng đề phòng, nhưng Lâm Sơ cuối cùng vẫn không phải là Giang Tấn, qua mấy tháng chung đụng, anh đã hiểu được phần nào tính tình của Lâm Sơ.

"Chuyện bây giờ căn bản đã có quyết định, em muốn biết cái gì anh đều có thể nói cho em biết, em muốn câu kinh anh cũng có thể hiểu, anh tùy em đánh chửi!" Anh từ từ cầm tay Lâm Sơ: "Nhưng đừng không nhận điện thoại của anh, cũng đừng nói lời như vậy."

Lâm Sơ kéo tay ra, Trầm Trọng Tuấn nắm quá chặt, cô không phí công giãy giụa, suy nghĩ một chút, cười hỏi: "Anh trở về lúc mấy giờ?"

Trầm Trọng Tuấn sững sờ, thành thật trả lời: "Hơn hai giờ chiều thì về đến, xử lý một chút công sự, mới vừa có thời gian rảnh rỗi."

Lâm Sơ gật đầu một cái, vừa định nói chuyện, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một giọng nam: "Đạo Đạo?"

Lâm Sơ nhạy cảm nhận thấy tay Trầm Trọng Tuấn rung một cái, lực bóp ở trên cánh tay cô cũng chặt thêm mấy phần, Lâm Sơ dùng sức rút ra, mở cửa: "Đại ca, anh đã khỏe chưa?"

Gần đây dạ dày của Hường Dương bị khó chịu, lúc mượn nhà cầu còn nghĩ sau khi rời khỏi đây sẽ rất lúng túng, hiện nay chuyện của anh ta đã không còn ý nghĩa, thấy dịch ý trên mặt Trầm Trọng Tuấn, Hường Dương lại cười nói: "Trầm tiên sinh, lại gặp mặt rồi." Anh ta lại nhìn Lâm Sơ, còn nói: "Đạo Đạo hôm nay chắc mệt chết rồi đi, có gì có thể chờ đến ngày mai lại nói, nơi này dù sao cũng là chỗ ở của nữ sinh, buổi tối cũng không phải rất dễ dàng."

Anh ta lại liếc nhìn vẻ mặt ôm hèn của Lâm Sơ: "Không biết Trầm tiên sinh có lái xe hay không, có thể tiễn tôi một đoạn đường hay không?"

Trầm Trọng Tuấn hí hóp mắt, do dự một chút, lại thật sự không dây dưa với Lâm Sơ nữa, chỉ dặn dò một câu rồi theo Hường Dương ra cửa, cũng làm cho Lâm Sơ ngẩn người.

Dù sao hai người Trầm Trọng Tuấn và Hường Dương cũng ở trong xã hội mờ mịt lẫn lộn nhiều năm, chỉ một câu đã có thể làm cho đối phương hiểu.

Sau khi xuống lầu Trầm Trọng Tuấn nói thẳng: "Hường tiên sinh có lời gì muốn nói với tôi ư?"

Hường Dương cười một tiếng: "Tôi là thật sự không có xe, lúc trước là bạn lái xe đưa tôi tới, sau đó cậu ta có chuyện nên đi trước!" Anh ta chỉ chỉ một chiếc xe hơi ở phía trước: "Của cậu?"

Trầm Trọng Tuấn gật đầu một cái, hai người ngồi vào trong xe, sau khi lái chậm ra khỏi chung cư Hường Dương mới mở miệng nói chuyện, chuyện xưa bắt đầu nói từ lúc Lâm Sơ học tiểu học, cũng chỉ chọn vài chuyện lý thú, cuối cùng còn nói đến mấy ngày trước đây phụng mệnh đưa trang phục mùa thu, tổng kết phân trần: "Đầu tiên cậu phải hiểu rằng, cô ấy vô cùng nhạy cảm!"

Nơi đốt ngón tay của Trầm Trọng Tuấn đã trắng bệch, cố gắng đè xuống khiếp sợ trong đáy lòng, không thêm nghĩ tới chuyện Lâm Sơ mời cái vị bên cạnh về nữa, chỉ nói: "Cô ấy thoát nhìn là năng lực rất mạnh!"

Hường Dương lắc đầu một cái: "Không phải, là nhạy cảm!"

Trầm Trọng Tuấn lại liếc anh ta một cái, chỉ nghe Hường Dương nói: "Rất nhiều chuyện, người khác nghe có lẽ sẽ cảm thấy chuyện bé xé ra to, tỷ như mấy năm trước có bộ phim điện ảnh gì đó, tên là ‘Một cái bánh bao dẫn tới huyết án’? Tôi cũng không hiểu, chỉ là một cái bánh bao sao có thể dẫn tới huyết án gì chứ, người khác chỉ coi như chuyện cười mà xem, nhưng thường thường những truyện cười như vậy, nếu không xảy ra ở trên người mình, thì mọi người vĩnh viễn đều chỉ coi nó là một truyện cười. Khi còn bé Đạo Đạo cũng không phải đặc biệt hiểu chuyện, ý tưởng lại nhiều vô cùng, một câu không cẩn thận sẽ chạm đến thần kinh của cô ấy, tôi nhìn cô ấy lớn lên, nhìn cô ấy từ từ biến thành một cô gái tốt, trong trường học cũng có rất nhiều người theo đuổi, nhưng cô ấy rất thú vị."

Hường Dương giơ ngón tay trở lên, vẽ một hình chữ nhật: "Cô ấy đặc biệt chế một bản kê khai, ghi lại hình tượng lý tưởng cùng người theo đuổi trong thực tế của mình, theo ưu khuyết điểm nhất nhất cân đối, thậm chí tính toán ra các loại tỷ lệ số liệu, cuối cùng phát hiện ai cũng không đạt tới điểm đó. Tôi là không cẩn thận nhìn thấy, cô ấy giấu rất kỹ, nếu như bị cô ấy biết, nhất định sẽ oán hận tôi mất!"

Trầm Trọng Tuấn không nhịn được cong khóe miệng, cứ như vậy nghe Hường Dương nói một đường, trong đầu là hình tượng Lâm Sơ từ đứa nhỏ béo núc ních đến trưởng thành thành bộ dạng yêu kiều hiện tại này.

Ngày hôm sau trời vẫn còn mưa, đột không khí lạnh thứ nhất xuôi về phía nam, những bông tuyết trắng như lông ngỗng mất đi vẻ duy mỹ, có chút chọc người phiền lòng.

Lâm Sơ mặc thêm một bộ quần áo, lúc chạy tới cửa siêu thị nước bùn đã văng đầy gót chân.

Hôm nay nội dung khảo sát thị trường là thức uống, nhãn hiệu không rõ, những chai trong phòng dùng thử đã bị xé bỏ giấy bọc, Lâm Sơ ném thử mùi vị, thì biết rõ là nhãn hiệu thường uống, không hiểu nói vì sao lúc khảo sát lại phải che che giấu giấu như vậy.

Cô tiếp tục đi ra bên ngoài lôi kéo người, một đầu người một đồng tiền, từ trước đến giờ vào hai ngày nghỉ công ty khảo sát đều đi tới nơi này, lượng người tới đây là lớn nhất, tùy tiện bỏ ra một buổi sáng là có thể hoàn thành công việc.

Lâm Sơ bật ô che mưa, sau khi có kinh nghiệm cũng bắt đầu học được cách chọn người, vừa mở miệng đã đi thẳng vào vấn đề, bỏ qua khách sáo giả dối, hai giờ đã kiếm được 30 nguyên. Có vài người đi đường không mang ô, lúc nói chuyện Lâm Sơ nghiêng toàn bộ ô về phía đối phương, chỉ chốc lát sau sau lưng đã ướt hơn phân nửa, lọn tóc cũng gặp tai họa.

Trầm Trọng Tuân ngồi trong ghế xe ven đường, nhìn Lâm Sơ trung ra khuôn mặt tươi cười, chạy ngược chạy xuôi chặn người đi đường lại, bộ dáng khom lưng khụy gối, thật lâu mới đưa được một người vào trong phòng khảo sát, khi xoay người trở về cô phòng phồng quai hàm, trên mặt dính chút nước mưa, cô nâng tay áo lên lau một cái, lại tiếp tục trưng ra nụ cười, tiếp tục tiến công mục tiêu tiếp theo.

Trầm Trọng Tuân không có cách nào hô hấp, anh quay kính xe xuống, ngón tay bóp chặt như muốn gãy lìa, cho đến khi nhìn thấy một người đàn ông chán ghét quơ quơ tay về phía Lâm Sơ, rốt cuộc anh cũng không thể nhịn được nữa, lập tức xoay người xuống xe, xanh mặt đi về phía Lâm Sơ.

Dưới chân Lâm Sơ bị vấp một cái, quay đầu nhìn lại, kính hải thấy Trầm Trọng Tuân đứng ở phía sau mình.

Trầm Trọng Tuân quét mắt nhìn ống tay áo ướt nhẹp của mình, còn có mặt mũi đầy nước mưa, lẩn lẩn cổ họng, không nói ra được một câu, chỉ dùng sức kéo Lâm Sơ, hung hăng kéo tới chiếc xe đang dừng ở ven đường.

Lâm Sơ khẽ gọi: "Trầm Trọng Tuân, anh làm gì đấy, em vẫn đang đi làm!"

Trầm Trọng Tuân cắn răng không lên tiếng, làm liền một mạch nhốt Lâm Sơ vào trong xe, lên xe lái đi. Lâm Sơ lại kêu một tiếng, vội vàng vịn vào ghế xe: "Anh dẫn em đi nơi nào, dừng xe!"

Trầm Trọng Tuân lại chỉ đen mặt không nói tiếng nào, thậm chí Lâm Sơ có thể nhìn thấy cơ mặt anh căng lên, trong mắt khẽ thoáng qua vẻ tàn khốc. Trong lòng cô rét lạnh, cũng không dám mở miệng nữa.

Thật lâu sau mới đi tới một tòa chung cư, Lâm Sơ cũng không biết là nơi nào, mơ hồ bị Trầm Trọng Tuân kéo vào thang máy, lại tiến vào một gian phòng.

Thiết kế chủ đạo trong phòng khách là tông màu đen, diện tích rất lớn, gọn gàng sạch sẽ, Lâm Sơ bị Trầm Trọng Tuân kéo một đường, dưới chân mới vừa đứng vững, đã thấy trên bàn ăn bên cạnh để một bó hoa hồng, trong thùng thủy tinh là một chai rượu đỏ.

Lại nghe Trầm Trọng Tuân cắn răng nói nhỏ: "Em ở trong đơn vị bị uất ức, bị người mời trở lại, nỗi nhục này anh sẽ từ từ giúp em trả hết, em là người phụ nữ của anh, anh tuyệt đối sẽ không để em chịu thiệt thòi!"

Lâm Sơ nhìn về phía anh, lại thấy Trầm Trọng Tuân hình như thở dài một hơi: "Anh cũng sẽ không để cho em đứng giả bộ nở nụ cười với người bên cạnh, sẽ không bị dính cả người nước mưa, em phải trả thù, muốn tiền, muốn công việc, tất cả anh đều có thể cho em!"

Lâm Sơ không biết có nghe được hay không, chỉ đột nhiên cười nói: "Trầm Trọng Tuân, em lại lần nữa cường điệu lại một lần, năm nay em hai mươi ba tuổi."

Trầm Trọng Tuân không hiểu, tức giận vẫn ghi ở trên mặt.

Lâm Sơ ngửa đầu nhìn anh: "Em vẫn còn ôm ảo tưởng tốt đẹp với tình yêu, em không cần đối phương đặt em ở trên cha mẹ anh ta, nhưng ít ra không thể thấp hơn công việc của mình. Một khi có chuyện lớn xảy ra, có thể có một câu giao phó, sau khi mọi chuyện kết thúc cũng có thể tới tìm em trước tiên, coi như không phải ngay lập tức tới tìm em, thì cũng không phải là trong thời gian năm tiếng, xử lý công sự." Cô giống như chợt nhớ ra: "Đúng rồi, ngày hôm qua anh còn đi Trì Du Hải Tiên, còn có thời gian đi ăn cơm!"

Lâm Sơ đột nhiên cảm thấy tê lương, trong tiết trời mùa thu mưa phùn trùng điệp như vậy, cô lại phải chia tay.

"Đây là thứ nhất, thứ hai, trong điện thoại em cũng đã nói với anh rồi, em chỉ là một người dân nhỏ bé rất bình thường, bởi vì anh, em ở trong đơn vị giống như chuột chạy qua đường, đi tới chỗ nào cũng bị người chỉ chỉ trỏ trỏ, em sẽ không vì tình yêu mà trở nên vĩ đại, không sợ lời đồn đại, em không làm được. Lần này em cũng coi như xong, nhưng việc khó bảo vệ người khác như thế này sẽ không có ngoài ý muốn lần sau, chính trị đối với em mà nói là một bài thi, lúc thi em thành thạo được một lần chín phần mười, em có thể thuộc lòng những thứ định nghĩa cùng quy định cứng nhắc kia, nhưng em không thể vận dụng chúng một cách tự nhiên trong hiện thực sinh hoạt được, em không muốn sau này cũng mệt mỏi như thế, em muốn trôi qua những ngày tháng an nhàn của mình, em muốn kiếm tiền mua quần áo mua nhà cửa, ở lại thành phố Nam Giang, có một chỗ nhỏ nhoi trong thành phố tắc đất tắc vàng này, coi như chỉ có thể mua được một căn nhà nhỏ như nhà vệ

sinh, em cũng cam tâm tình nguyện!"

Lâm Sơ có chút lạnh, nước mưa ngấm vào da, quần áo ướt nhèm nhẹp dính vào trên người, toàn thân cũng bị che

phải đến gió thổi không lọt, ngực bực bội không thở nổi.

"Cho nên em cũng không ngại mưa nắng, không ngại già
lộ tuổi cười với người khác, tự em kiếm tiền tìm việc làm,
lòng em an tâm, em không cần lo lắng hãi hùng! Trầm
Trọng Tuân, em biết rõ là anh thật sự yêu thích em,
nhưng nếu yêu thích của anh sẽ mang lại cho em điều loại
phiền toái, như vậy xin anh tha thứ cho sự ích kỷ của em,
em thật sự không chịu nổi những chuyện này, em thích
tiền, em nghĩ muốn phát triển, nhưng em càng cần phải
bình an, em chỉ có thể vì cùi gạo dầu muối mà rầu rĩ, mà
không phải vì các loại tố giác, các loại âm mưu của các
anh mà rầu rĩ!"

Lâm Sơ cũng không biết hai mắt của mình đã bị nước mắt
bao phủ, chỉ là nhìn ra ngoài mông lung một mảnh, nước
mắt như vòi nước được mở chốt, ào ào chảy. Cô tự phơi
bày bản tính của mình, cô là một tên tiểu nhân ích kỷ nhất
gan sợ phiền phức, cô cho là mình rất yêu thích Trầm
Trọng Tuân, nhưng thì ra là cũng chỉ vậy thôi, lý do
buông thả một đoạn tình cảm quá mức đơn giản, cuối cùng,
cũng chỉ có một nguyên nhân —— cô sợ!

Bên tai Trầm Trọng Tuân vang ong ong, trong mắt chỉ
có bộ mặt ngập nước của Lâm Sơ, mái tóc dài của cô hình
như bị kết lại, hẳn là kiệt tác do dầm mưa.

Trầm Trọng Tuân nhìn miệng nhỏ của cô khi đóng khi
mở, đôi tay ôm hông của cô, nhỏ giọng nói: "Đồ ngốc

Lâm Sơ nói xong bị thương, nói xong cảm động lòng
người, nước mắt muốn ngừng cũng không ngừng được,
cũng không nghĩ tới đột nhiên lại bị người chặn miệng, cô

rên lên một tiếng, hai chân cũng bị người đè chặt lại, vào lúc không thể cố gắng rút ra được nữa, nguyên cái miệng cũng bị nuốt sống, eo cũng bị người càng siết càng chặt.

Lâm Sơ lồi rôi, mơ màng nhìn chăm chăm sống mũi Trầm Trọng Tuân, thật ra thì cô không nhìn rõ bất cứ thứ gì, chỉ có thể bị Trầm Trọng Tuân hôn môi.

Trầm Trọng Tuân thích nghe tiếng kêu rên của cô, thấy cô hình như không có phản ứng, anh lại dò sâu hơn mấy phần, thật giống như nuốt luôn môi lưỡi của Lâm Sơ vào trong miệng, khiến cho Lâm Sơ phát ra tiếng.

Lâm Sơ đứng đến hai vai của anh, bị anh siết chặt đến không ngừng ngửa ra sau, mũi chân đảo mấy cái, căn bản là đứng không vững, đến cuối cùng đầu gối rung lên, rốt cuộc cũng ngã xuống, Trầm Trọng Tuân lập tức nhấc cô lên, ôm cô xê dịch vài bước, đặt cô lên trên ghế sofa.

Lâm Sơ né tránh nụ hôn của anh: "Trầm Trọng Tuân." Trên tay dùng sức đẩy anh ra, nhưng chỉ như kiến càng lay cây.

Trầm Trọng Tuân ghì chặt cô vào trong ngực, nhẹ nhàng ngậm môi của cô: "Lâm Sơ, đừng sợ đi cùng với anh."

Anh bóp chặt hai cổ tay Lâm Sơ, lại áp chế hai chân của cô, không để cho cô giãy giụa, chỉ ôm chặt lấy cô, nhìn chăm chăm hai mắt của cô nói: "Tháng sau thị lý sẽ tiến hành một đợt thay đổi nhân sự mới, từ đó về sau, ít nhất có thể thái bình một khoảng thời gian, em không phải lo sợ sẽ xảy ra chuyện như vậy nữa." Anh siết chặt Lâm Sơ

thêm mấy phân: "Anh có thể cho em tiên, cho em nhà cita, em có thể yên tâm thoải mái tiếp nhận, em muốn cái gì anh đều có thể cho em, bởi vì anh thích em, anh thích tới mức muốn cho em toàn bộ những gì tốt nhất trên đời này... Em trở về hãy từ chức đi, muốn tiếp tục làm kiêm chức cũng được, anh sẽ tùy em, chỉ cần em vui vẻ là được."

Lâm Sơ vẫn còn đang giãy giụa, bị đau đến cô cau chặt lông mày, Trầm Trọng Tuân tiếp tục: "Nếu như sau này lại có chuyện như vậy, em có thể rời đi!"

Lâm Sơ giật mình, dừng động tác lại, Trầm Trọng Tuân vờn vàng nhìn chằm chằm cô, gần từng chữ: "Anh cho phép bản thân mình tự luyện, có thể chẳng phải em yêu thích anh, về sau lại xảy ra chuyện nữa, em có thể lập tức rời đi!" Anh hình như đỏ tròng mắt: "Nhưng là một khi mọi chuyện kết thúc, em phải lập tức trở về, mặc kệ đi tới chỗ nào, đều phải lập tức trở về!"

Trầm Trọng Tuân dán lên mặt của Lâm Sơ, âm thanh gần như không thể nghe nổi, cổ họng hình như bị thương, so với quá khứ càng thêm khàn khàn: "Hiện tại, em chính là của anh đây, liệť không?"

Nước mắt Lâm Sơ lại một lần nữa tuôn chảy, lúc này cô cắn chặt hàm răng, khổ sở trước nay chưa có ngậm tại trong cổ, trong lòng rung động lớn giống như là đời núi lấp sông, sóng lớn cát đá cuộn cuộn mãnh liệt đập vào mặt.

Trong mười ngày này, cô bị người khác chẳng để tâm, như đồ bỏ đi bị ném bỏ ở trong góc, bị uất ức, "Canh" một tiếng vang thật lớn, vào giờ khắc này nổ tung.

Mưa dầm ngày mưa thu, ánh sáng ảm đạm, không sánh được lúc hoàng hôn mùa hè, phố lớn ngõ nhỏ cũng chìm ở trong mưa, thảm thực vật đói khát trong chung cư được bổ sung dưỡng khí đã bị mùa hè rita trôi, tựa như Trầm Trọng Tuân giờ phút này.

Lâm Sơ siết quả đấm, đóng chặt cặp mắt, cả người cũng ngồi phịch ở trên ghế sa lon, Trầm Trọng Tuân hôn khắp mặt của cô, lại cắn cổ của cô, tay dừng lại ở bả vai Lâm Sơ, sau mấy lần do dự, rốt cuộc anh cũng hạ quyết tâm, lỏng chốc cởi bỏ quần áo của cô, giống như sợ mình e sợ rút lui, anh lại dùng lực kéo áo Lâm Sơ để lộ ra bả vai, lộ ra một chút lại một chút cảnh xuân trước ngực.

"A —— Trầm Trọng Tuân!" Lâm Sơ thét chói tai.

Trầm Trọng Tuân không nhìn gương mặt của cô, vùi đầu hôn xuống, sau khi hôn một cái lại túm quần áo lôi xuống, cảnh xuân bí ẩn xinh đẹp được giấu kỹ lại lộ thêm mấy phần, anh phun ra hô hấp nồng đậm, dùng sức thưởng thức.

Lâm Sơ thở hộc vì kinh ngạc, một tay theo bản năng đẩy anh ra, một tay che mắt, thân mật trước nay chưa từng có thể này, làm cho lòng cô run sợ.

Trên mặt vẫn còn nước mắt, Lâm Sơ thấp giọng gọi tên Trầm Trọng Tuân, áo bó đã bị nhấc lên một nửa, quần áo giá rẻ không chống cự nổi lực kéo của Trầm Trọng Tuân, áo nơi bả vai đã nhăn nhúm, lại vừa vặn tăng thêm một (di.da.l.qy.do) đường cong mê người, một bên áo ngực màu trắng đã lộ ra.

Trầm Trọng Tuân cảm thấy rất tròn được giấu ở trong áo lót, dùng sức ngất, dẫn tới một tiếng ngâm tựa như mời gọi của Lâm Sơ.

"Anh." Trầm Trọng Tuân vốn định mở miệng, muốn nói một câu "Anh muốn em", "Anh bắt đầu đây", hoặc là "Em đừng sợ", nhưng lời nói cũng đã tới khóe miệng, nhưng anh lại không phun ra được, gương mặt bị nghẹn đến đỏ bừng, đột nhiên kéo móng Lâm Sơ, bế cô lên, sải bước dài đi tới phòng ngủ.

Lâm Sơ tựa trên đầu vai anh, bộ ngực lạnh lạnh giống như nĩa thân trần, cô rút cuộc hoảng hồn: " Trầm. Trầm Trọng Tuân!"

Trầm Trọng Tuân đặt cô lên giường, Lâm Sơ cố chống đỡ, lập tức bỏ chạy sang bên kia giường, Trầm Trọng Tuân một phen níu cổ chân của cô lại, đảo mắt lại kéo cô, lôi cô lên giường sau đó bắt đầu hôn, Lâm Sơ chỉ có thể buồn bực kêu rên, quơ múa cánh tay nhỏ lung tung đánh, cuối cùng trước ngực thất thủ, bàn tay nóng bỏng phá bỏ ngăn cách, Lâm Sơ giật mình hô hấp hơi chậm lại, bên tai là nụ hôn ướt nhẹp cùng lời nói nhỏ nhẹ: " Anh dẫn theo em làm, ngoan!"

Làm cái gì mà làm!

Lâm Sơ xấu hổ muốn chết, một khắc trước rõ ràng vẫn còn cao giọng chỉ trích anh, thế mà một khắc sau lại không giải thích được bị anh đặt ở phía dưới.

Lâm Sơ giống như bị điện giật, run rẩy chịu đựng anh sờ soạng, trong đầu vẫn còn suy nghĩ: Thật muốn làm sao?

Phải làm ư? Thật thật muốn làm ư?

Một giây kế tiếp áo cô đã bị lột sạch sẽ, ngực bị Trầm Trọng Tuân đỏ mắt há miệng ngậm lấy, lý trí Lâm Sơ sụp đổ trong nháy mắt.

Lâm Sơ không chỗ ẩn nấp, mặc cỡ mặt đỏ tới mang tai, Trầm Trọng Tuân cũng không tốt hơn chút nào, chỉ là anh là đàn ông, không thể thua trận, anh muốn cho Lâm Sơ dùng khí: "Có lạnh hay không?"

Lạnh anh sẽ sưởi ấm, nóng anh cũng sẽ đốt thêm lửa, nói chung là cũng không thể lạnh được.

Lâm Sơ mãnh liệt lắc đầu, cả người cũng sắp cuộn thành một vòng tròn. Người yếu ở trước mặt người yếu hơn mình sẽ thành cường giả, Trầm Trọng Tuân ngoắc ngoắc môi, ôm lấy Lâm Sơ, nhích tới gần đầu giường, mới vừa ngồi vững vàng đã khởi động tay.

Lâm Sơ một lát thì đẩy làn tay mò mẫm trên ngực mình ra, một lát lại đẩy cái đầu vùi trong ngực mình ra, cho đến khi giữa hai chân truyền đến dị động, cô mới chấn kinh thống nhất mục tiêu, lôi kéo cổ tay Trầm Trọng Tuân, ngoài miệng vẫn tiếp tục hô: "Trầm Trọng Tuân!"

Trầm Trọng Tuân lập tức hôn cô, áp chế không cho Lâm Sơ giãy giụa, cũng không quản cô lung tung đá đá hai chân cùng buồn bực thét chói tai trong cổ, chỉ xúc động muốn cho cô tan chảy ở trước mặt mình.

Lâm Sơ không chống đỡ được bao lâu, trong khoảnh khắc gương mặt sắp bị thiêu đốt đến nứt ra, cô rút cuộc

tràn ra tiếng thét chói tai đã cực kỳ khó khăn không chế, run rẩy giống như pháo hoa, tán loạn mọi nơi, bắn nhảy bạo liệt.

Trầm Trọng Tuân hít sâu một hơi, để cho cô phục hồi lại, lại nhẫn nại tiếp tục dụ dỗ cô, khàn giọng lấy lòng: "Nhìn một chút, anh mới vừa tìm đúng vị trí, em vừa động sẽ lại lệch mất!"

Lâm Sơ cũng nín thở nói: "Quá nhanh, chúng ta thật quá nhanh." Cô nghĩ tới những cuộn phim ngày trước xem trong phòng ngủ kia, cắn răng nói: "Em sẽ lấy tay giúp anh, có được hay không?"

Hô hấp của Trầm Trọng Tuân hơi chậm lại, hình như không dám tin, anh nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn hồng rục của Lâm Sơ một hồi lâu, sau đó lại bỗng nhiên cười một tiếng.

Anh không nên xem Lâm Sơ như đứa bé, bây giờ đứa bé rất hiểu chuyện, lúc anh đi học cũng đã hiểu hết rồi, hướng chỉ là hôm nay. Trầm Trọng Tuân không hề khách khí nữa, tách hai chân cô ra, lập tức động thân, chỉ nghe một tiếng thét chói tai từ tâm liệt phế truyền đến, còn dư lại chỉ có hơi thở thốc thóp cùng tiếng măng đầy tức giận.

Hai người đều là lần đầu, ván giường rung chóc lát đã ngừng lại, Lâm Sơ cũng không cảm thấy thời gian ngắn, cổ họng của cô đã sớm khàn khàn, thân thể rung động khó không chế được. Trầm Trọng Tuân lại cảm thấy mất thể diện, thở hắt hắt nằm ở trên người của Lâm Sơ, một lúc lâu mới phát giác thân thể ở dưới run rẩy kéo dài không ngừng, anh mới hơi cảm giác vui mừng, trấn an tự đắc hôn

Lâm Sơ một cái.

Vừa hôn lại không thể ngăn cản, Trầm Trọng Tuân ôm Lâm Sơ vào trong ngực, lần nữa đốt lửa.

Bên ngoài không biết còn mưa hay không, hai người đã sớm không nhớ rõ thời gian, chỉ cảm giác ánh sáng lên trong nhà càng ngày càng mờ.

Nước mắt trên mặt Lâm Sơ đã khô, cô bị Trầm Trọng Tuân ép không có đường lui, lấy hết dũng khí muốn phản kích, một giây kế tiếp lại bị đánh trúng một điểm, luống cuống tay chân mất không chế, lúc đó thoi thóp một hơi mới nghe được Trầm Trọng Tuân gầm nhẹ một tiếng, nhưng cô cũng không thắng lợi, đánh một tay ngang, lần nữa run rẩy. Sắc trời mờ lung, mưa phùn ngoài cửa sổ cuối cùng cũng dừng lại.

Lúc Trầm Trọng Tuân mơ mơ màng màng mở mắt, thấy mình vẫn còn đè trên người của Lâm Sơ, anh lập tức nhấc người lên, dịch sang bên cạnh, cánh tay khoác lên ngực của cô, si ngốc cười một hồi, mới mệt mỏi chớp mắt.

Mười mấy ngày này anh cũng chưa từng được ngủ một giấc an ổn, nhiều nhất một ngày ngủ đủ năm giờ, sau khi tỉnh lại lại phải đối mặt với cơ đồng chứng cứ.

Hiện tại nằm ở bên cạnh Lâm Sơ, quả nhiên ôn hương nhuuyển ngọc giới nhất là thôi miên, Trầm Trọng Tuân ngủ đến trời đất mù mịt, lúc mở mắt ra lần nữa, không gian bên trong nhà đã đen kịt, Lâm Sơ trần truồng ngủ say bên cạnh, Trầm Trọng Tuân cả kinh, lập tức nhấc chân không chảng biết rơi trên đất lúc nào lên, nhẹ nhàng trườn lên trên người Lâm Sơ. lại naôi dẫu mặc quần. đi

tới phòng khách.

Lâm Sơ không còn hơi sức mở mắt, tiếp tục ngủ, chỉ chốc lát sau đã phát giác ngón tay bị người nhấc lên, cô tức giận muốn kéo ra, chỉ cảm thấy ngón tay rất lạnh lẽo, một âm thanh thật thấp truyền tới bên tai: "Anh sẽ phụ trách với em."

Ngón tay vướng víu cực kỳ, Lâm Sơ nhúu nhúu mày.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Cô Nương Thành Từ Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.